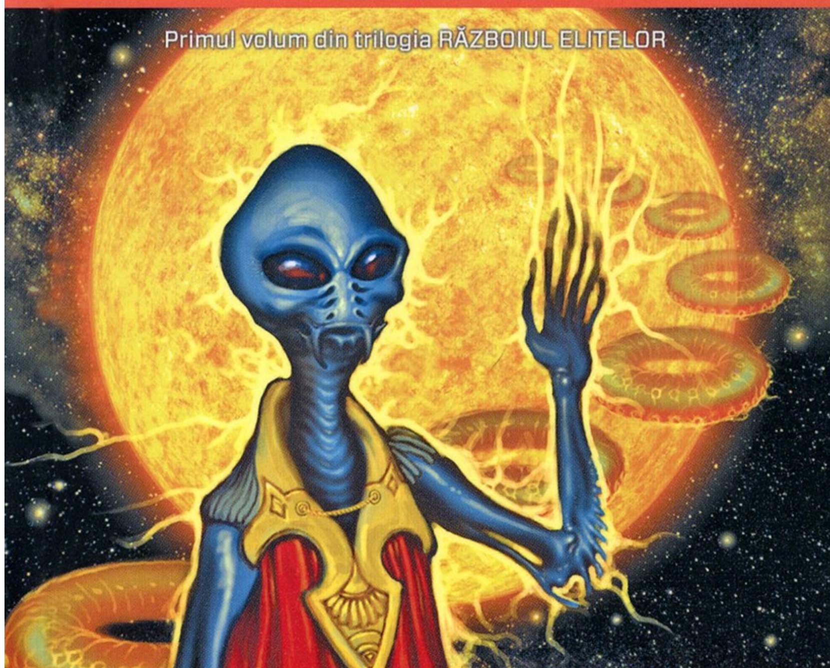
DAVID BRIN

exploratorii soarelui

NAUTILUS

David Brin

Exploratorii soarelui

Primul volum al trilogiei *Războiul elitelor*

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

www.virtual-project.eu

David Brin s-a născut în Glendale, California, în 1950. A absolvit California Institute of Technology, specializându-se în astrofizică. A urmat studii aprofundate de fizică aplicată, iar în 1981 a devenit doctor în filosofie, titlu acordat de University of California, San Diego. A fost consultant NASA şi profesor universitar.

De-a lungul anilor, şi-a construit şi o carieră de succes ca scriitor de literatură SF, semnând atât romane, cât şi proză scurtă. Printre cele mai cunoscute scrieri ale sale se numără trilogia *RĂZBOIUL ELITELOR,* alcătuită din volumele *Exploratorii Soarelui* (1980), *Startide Rising* (1983), recompensat cu Premiile Hugo, Locus şi Nebula, şi *The Uplift War* (1987), care a obţinut Premiile Hugo şi Locus (ambele în pregătire la Editura Nemira). Este autorul unor romane ca *The Practice Effect, The Postman* (ecranizat de Warner Brothers), *Heart of the Comet, Earth, Glory Season, Brightness Reef, Infinity's Shore* şi *Heaven's Reach.*

Cuprins

PARTEA I

... este rezonabil să sperăm că în viitorul nu prea îndepărtat vom fi în stare să înţelegem un lucru atât de simplu ca o stea.

S. Eddington, 1926

1
Dintr-o Balenă-Visătoare

– Makakai, eşti gata?

În coconul lui de metal, Jacob a ignorat torsul stins al motoarelor şi valvelor. Stătea întins, nemişcat. Apa clipocea pe lângă nasul borcănat al balenei sale mecanice pe când aştepta un răspuns.

A verificat încă o dată micuţele indicatoare de pe afişajul de la cască. Da, radioul mergea. Ocupantul celeilalte balene-waldo, stând la orizontală, pe jumătate cufundat, la câţiva metri distanţă, îi auzise fiecare cuvânt.

Apa era excepţional de limpede astăzi. Cu faţa în jos, a văzut un mic rechin-leopard înotând leneş pe lângă el, un pic nelalocul lui aici, în apele adânci din larg.

– Makakai… eşti gata?

Încerca să nu pară grăbit sau să-şi trădeze încordarea crescândă pe care o simţea în ceafă pe măsură ce aştepta. A închis ochii şi şi-a relaxat muşchii neascultători, unul câte unul. Totuşi, îşi aştepta eleva să vorbească.

– Daaa… Sss-o facem! a venit în sfârşit vocea melodioasă şi subţire.

Cuvintele păreau rostite dintr-o suflare, în ciudă, fără să inspire aer.

Un discurs lung şi frumos pentru Makakai. Vedea aparatul de antrenament al tinerei femele de delfin alături de al său, imaginea reflectându-se în oglinzile care îi înconjurau placa din faţă. Cozile sale cenuşii se ridicau şi coborau uşor odată cu hula. Slab, fără puterea celor din urmă, aripioarele sale artificiale se mişcau leneş sub suprafaţa schimbătoare, vălurită, a apei.

E la fel de pregătită ca întotdeauna, s-a gândit el. Dacă tehnologia poate înţărca un delfin al unei Balene-Visătoare, acum e timpul să aflăm.

A apăsat din nou cu bărbia pe butonul microfonului.

– E-n regulă, Makakai. Acum ştii cum funcţionează waldo. Va amplifica orice acţiune pe care o faci, dar, dacă vrei să intervină rachetele, va trebui să-i dai comanda în engleză. Să fiu sincer, eu trebuie să fluier în trinară ca s-o fac pe a mea să funcţioneze.

– Daaa! a şuierat ea.

Cozile cenuşii ale balenei sale s-au agitat imediat în sus şi în jos, cu un bubuit şi un jet de apă sărată.

Murmurând cu jumătate de gură o rugăciune adresată Visătoarei, a atins butonul care declanşa amplificatoarele atât la balena lui, cât şi la a lui Makakai, apoi a întors cu grijă braţele ca să pună în mişcare aripioarele. Şi-a îndoit picioarele, iar cozile masive s-au împins în spate zguduindu-se drept răspuns şi maşina lui s-a întors cu burta în sus şi s-a scufundat.

Jacob a încercat să facă o corecţie, dar a exagerat, făcând-o pe waldo să se răstoarne şi mai rău. Bătăile aripioarelor ei au transformat pe moment zona din jurul lui într-un vârtej înspumat, până când, cu răbdare, încercând şi greşind, a reuşit s-o îndrepte.

S-a îndepărtat cu grijă, să-şi ia avânt, s-a aplecat şi a lovit cu piciorul. Waldo a reacţionat biciuind straşnic aerul cu coada.

Delfinul era la aproape un kilometru distanţă. Înălţându-se cât putea de mult, Jacob a văzut-o căzând cu graţie de la o înălţime de zece metri şi tăind apa, cufundându-se în valurile de jos.

Şi-a îndreptat proeminenţa căştii înspre apă şi marea a venit către el ca un zid verde. Impactul i-a făcut casca să sune când a intrat cu viteză prin algele plutitoare, făcând un Garibaldi auriu să fugă speriat în adâncuri.

Se scufunda prea repede. A înjurat şi a dat de două ori din picioare ca s-o ia în sus. Cozile masive din metal ale maşinii biciuiau apa în ritmul în care dădea el din picioare, trimiţându-i fiori pe şira spinării, lipindu-l de costumul bine izolat. Când a venit timpul, s-a arcuit şi a dat din nou din picioare. Maşina a ţâşnit din apă.

Razele soarelui au pătruns ca nişte proiectile prin geamul lui din stânga, strălucirea lor acoperind lucirea stinsă a minusculului panou de comandă. Computerul din cască a bâzâit slab când s-a răsucit, cu proeminenţa în jos, să se cufunde iar în apa scânteietoare.

Pe când îi apărea în faţă un banc de micuţe anşoa argintii, Jacob a ţipat încântat.

Mâinile i-au umblat la comenzi şi la vernierele rachetelor şi, înălţându-se, a fluierat un cod în limbaj trinar. Motoarele au zumzăit în timp ce aripioarele extinse ale exoscheletului i-au venit pe părţi. Apoi au intervenit motoarele auxiliare cu o detunătură sălbatică, apăsându-i casca vătuită în sus, strângându-i dureros ceafa, pe când valurile se rostogoleau pe

acolo, chiar sub vehiculul care îl zgâlţâia.

A coborât lângă Makakai, împroşcând peste tot. Balena a fluierat strident un bun venit trinar. Jacob a lăsat rachetele să se închidă automat şi a reluat salturile pur mecanice pe lângă ea.

Pentru un timp, s-au mişcat la unison. Cu fiecare salt, Makakai devenea mai îndrăzneaţă, răsucindu-se şi făcând piruete în timpul lungilor secunde de dinainte să lovească apa. O dată, în aer, ea a cârâit în delfineză o poezioară umoristică scârboasă, de slabă calitate, dar Jacob spera că o vor înregistra cei de pe şalupa din urma lor. Îi scăpase poanta de la sfârşitul ciclului aerian.

Restul echipei care făcea antrenamente îi urmă, cu o şalupă pe pernă de aer. La fiecare salt îi apărea în raza vizuală un vas mare, părând mai mic acum din cauza distanţei, iar la impact dispărea totul, în afară de zgomotul valurilor ce se despicau, bâzâitul sonarului lui Makakai şi apa care năvălea, verde-albastru fosforescent, pe lângă geamurile lui.

Cronometrul lui Jacob arăta că trecuseră zece minute. Nu avea să fie în stare să se ţină după Makakai mai mult de jumătate de oră, indiferent câtă amplificare folosea. Muşchii omului şi sistemul său nervos nu erau făcute pentru o asemenea succesiune de salturi şi de scufundări.

– Makakai, e timpul să testăm rachetele. Anunţă-mă când eşti gata şi le vom folosi la următorul salt.

Amândoi s-au scufundat în mare, iar Jacob şi-a pregătit cozile în apa înspumată pentru următorul salt. Au sărit din nou.

– Makakai, vorbesc serios. Eşti gata?

S-au înălţat acum. Îi vedea ochiul micuţ în timp ce maşina ei waldo se răsucea înainte să taie apa. A urmat-o după o clipă.

– Bine, Makakai. Dacă nu-mi răspunzi, va trebui să ne oprim chiar acum.

Apa albastră trecea pe lângă el, cu un nor de stropi, pe când înainta alături de eleva lui.

Makakai a făcut stânga-mprejur şi s-a cufundat în loc să facă alt salt. Ea trăncănea ceva în trinară, prea repede ca s-o poată urmări… cum că n-ar trebui să-i strice cheful.

Jacob şi-a lăsat maşina să se ridice încet la suprafaţă.

– Hai, dragă, vorbeşte engleza regală. Va trebui, dacă vrei să-ţi trimiţi copiii în spaţiu. Şi e *atât de* expresivă! Hai, spune-i lui Jacob ce crezi despre el.

Au urmat câteva clipe de tăcere. Apoi a văzut ceva mişcându-

se foarte repede sub el. Venea în sus şi, exact înainte să ajungă la suprafaţă, a auzit vocea stridentă a lui Makakai luându-l peste picior:

– Vi-nooo după miiine, nătă-tărăule! Zborrr!

La ultimul cuvânt, cozile ei mecanice au lovit din nou şi ea a sărit din apă într-o coloană de foc.

Râzând, el s-a aruncat în apă să aibă un avans, apoi a sărit în aer după eleva sa.

* * *

Gloria i-a dat banda de hârtie pe când îşi termina a doua cafea. Jacob şi-a mijit ochii să vadă mai bine liniile de pe înregistrare, dar acestea pluteau înainte şi înapoi ca valurile oceanului. I-a dat înapoi banda.

– Mă uit mai târziu pe datele astea. Nu poţi să-mi faci un rezumat? Şi am să iau şi unul dintre sandviciurile astea, dacă mă laşi să le termin.

Ea i-a azvârlit unul cu ton pe pâine de secară şi s-a aşezat pe blatul de bucătărie să nu mai simtă atât de tare legănatul bărcii. Ca de obicei, nu purta mare lucru. Drăguţă, bine dotată, cu părul lung şi negru, tânăra biologă era aproape goală.

– Cred că deţinem acum informaţiile de care avem nevoie despre undele cerebrale, Jacob. Nu ştiu cum ai făcut, dar atenţia lui Makakai în engleză a fost de două ori peste cea normală. Manfred crede că a găsit destule conexiuni asociate ale sinapselor ca să înceapă o nouă serie de mutaţii experimentale. Sunt câteva noduri de reţea pe care vrea să le dezvolte în lobul cerebral stâng al progeniturii lui Makakai.

– Grupul meu e destul de mulţumit cu ce avem acum. Uşurinţa lui Makakai de a manevra balena-waldo dovedeşte că generaţia actuală poate să folosească maşini.

Jacob a oftat.

– Dacă speri că astfel de rezultate vor convinge Confederaţia să renunţe la noua generaţie de mutaţii, nu conta pe asta. Sunt speriaţi. Nu vor să se bazeze mereu pe poezie şi muzică pentru a dovedi că delfinii sunt inteligenţi. Vor o rasă de utilizatori ai instrumentelor analitice, iar o waldo nu e în stare să activeze o rachetă cu un mesaj codificat. Pariez pe ce vrei că Manfred o s-o elimine.

Gloria s-a înroşit la faţă.

– Să o elimine! Sunt *fiinţe,* un popor cu visuri frumoase. Vor face din ele ingineri şi vor pierde o rasă de poeţi!

Jacob a pus jos restul de sandvici. A măturat firimiturile cu o mişcare din piept. Deja regreta că spusese asta.

– Ştiu, ştiu. Mi-aş dori şi eu să meargă lucrurile mai încet. Poate că aripioarele vor reuşi într-o zi să-i dea grai Balenei-Visătoare. Nu vom avea nevoie de limbaj trinar ca să vorbim despre vreme şi nici de dialect aborigen pentru a discuta filosofie. Vor putea să se alăture cimpanzeilor şi să le dea cu tifla, la figurat, Galacticilor, în timp ce noi ne prefacem că suntem adulţi demni.

– Dar…

Jacob a ridicat mâna, făcând-o să tacă.

– Nu putem vorbi mai târziu despre toate astea? Aş vrea să mă întind un pic, apoi să cobor s-o văd pe fetiţa noastră.

Gloria s-a încruntat o clipă, apoi a zâmbit sincer.

– Îmi pare rău, Jacob. Trebuie să fii frânt. Dar cel puţin azi au mers toate bine până la urmă.

Jacob i-a întors zâmbetul. Pe faţa lui lată, de la zâmbetul care îi dezvelea dinţii, au apărut riduri în jurul gurii şi al ochilor.

– Da, a confirmat el, ridicându-se în picioare, azi au ieşit toate bine.

– Apropo, când erai acolo jos, te-a căutat un Mâncat! Johnny era atât de entuziasmat, încât abia şi-a amintit să preia un mesaj. Cred că e pe aici pe undeva.

Gloria a dat deoparte tacâmurile de la prânz şi a scos o bucată de hârtie. I-a dat-o lui Jacob.

Sprâncenele stufoase ale lui Jacob s-au îmbinat în timp ce se uita pe mesaj. Pielea îi era întinsă şi închisă la culoare, un amestec de ereditate şi expunere la soare şi apă sărată. Când se concentra, ochii lui căprui se îngustau de obicei până ajungeau nişte fante subţiri. Şi-a dus o mână bătătorită la nasul coroiat, amerindian, şi s-a chinuit să descifreze scrisul de mână al operatorului radio.

– Cred că ştim cu toţii că ai lucrat cu Mâncaţii, a spus Gloria. Dar nu mă aşteptam să te caute vreunul aici! Mai ales unul care arată ca un broccoli uriaş şi vorbeşte ca un Ministru al Protocolului!

Jacob şi-a ridicat capul.

– M-a căutat un Kanten? Aici? Şi-a lăsat numele?

– Trebuie să fie scris aici. Asta era? Un Kanten? Mă tem că nu-i ştiu aşa bine pe extratereştrii mei. Aş recunoaşte un Cynthian sau un Tymbrimi, dar ăsta e nou pentru mine.

– Hmm... Va trebui să caut pe cineva. Strâng vasele mai târziu, aşa că nu te atinge de ele! Spune-le lui Manfred şi lui Johnny că am să cobor în scurt timp să le fac o vizită cu Makakai. Şi mersi încă o dată.

Jacob i-a zâmbit şi a atins-o uşor pe umăr, dar, când s-a întors cu spatele, pe chipul lui a apărut din nou o expresie de preocupare îngrijorată.

A trecut prin bocaportul din faţă, strângând în mână mesajul. Gloria s-a uitat o clipă după el. A luat banda cu date şi şi-a dorit să ştie ce trebuia să facă pentru a reţine atenţia bărbatului mai mult de o oră sau o noapte.

Cabina lui Jacob era aproape cât o debara, cu un pat pliant îngust, dar îi oferea destulă intimitate. Şi-a scos televizorul portabil din dulăpiorul de lângă uşă şi l-a pus pe pat.

Nu avea niciun motiv să presupună că Fagin îl căutase cu orice alt scop, în afară de a se arăta sociabil. La urma urmei, îl interesa foarte mult lucrul cu delfinii.

Totuşi, de câteva ori, mesajele extratereştrilor nu-i aduseseră decât necazuri. Jacob s-a gândit să nu răspundă celui lăsat de Kanten.

După o clipă de ezitare, a tastat un cod pe ecranul televizorului şi s-a rezemat să se adune. Când i se ivea o ocazie, nu putea să reziste tentaţiei de a vorbi cu un extraterestru, oriunde şi oricând.

Pe ecran au apărut o serie de semne binare, care i-au dat poziţia unităţii portabile pe care o contacta. Rezervaţia Baja E.T. Are logică, s-a gândit Jacob. Acolo e biblioteca. Era avertizarea standard împotriva contactului cu extratereştrii prin Persoane Supravegheate. Jacob şi-a luat ochii de la ecran, dezgustat. Puncte luminoase de energie statică umpleau spaţiul de deasupra păturilor şi din faţa ecranului şi apoi, uite-l pe Fagin, en-replica, stând la câţiva centimetri mai încolo.

Extraterestrul *chiar* arăta ca un broccoli uriaş. Mugurii rotunjiţi, albaştri şi verzi, formau nişte mingi simetrice, sferice, de creştere în jurul trunchiului ca un ciot cu striaţii. Ici şi colo, se aflau fulgi micuţi şi cristalini la capătul câtorva ramuri, formând un mănunchi aproape de vârf, în jurul unei băşici invizibile.

Frunzişul se legăna, iar cristalele de lângă vârf sunau la trecerea aerului expirat de creatură.

– Bună, Jacob, a venit prin aer vocea metalică a lui Fagin. Te salut cu bucurie şi recunoştinţă şi cu austera lipsă de formalism

asupra căreia ai insistat atât de des.

Jacob s-a străduit să-şi reţină râsul. Fagin îi amintea de un străvechi mandarin, atât prin accentul său cântat, cât şi pentru protocolul complicat pe care îl folosea chiar şi cu cei mai apropiaţi prieteni.

– Te salut, Prieten-Fagin, şi îţi doresc numai bine, cu tot respectul. Şi acum că asta s-a terminat, şi înainte să spui o vorbă, răspunsul e *nu.*

Cristalele au sunat încet.

– Jacob! Eşti aşa de tânăr, dar atât de perspicace! Îţi admir intuiţia şi capacitatea de a ghici în ce scop te-am contactat!

Jacob a scuturat din cap.

– N-am nevoie de linguşeli şi nici de sarcasm bine ascuns, Fagin; insist să vorbesc engleza uzuală cu tine, pentru că e singura mea şansă să nu fiu tras pe sfoară de câte ori am de-a face cu tine. Şi ştii foarte bine despre ce vorbesc!

Extraterestrul a tremurat, de parcă ar fi ridicat din umeri.

– Ah, Jacob, trebuie să mă înclin în faţa voinţei tale şi să dau dovadă de onestitatea atât de preţuită cu care se mândreşte specia ta. E adevărat că există o mică favoare pe care aş avea îndrăzneala să ţi-o cer. Dar acum că mi-ai dat deja răspunsul… bazat fără îndoială pe anumite întâmplări neplăcute din trecut, din care majoritatea s-au terminat totuşi cu bine… am să închid pur şi simplu subiectul. Pot totuşi să te întreb cum merge lucrul cu mândra specie a Protejaţilor „delfini”?

– A, da, treaba merge foarte bine. Am înregistrat mari progrese astăzi.

– Asta-i grozav. Sunt sigur că nu se putea întâmpla fără intervenţia ta. Am auzit că munca ta acolo e indispensabilă!

Jacob a scuturat din cap, sătul de laude. Nu ştia cum, dar Fagin preluase şi de această dată iniţiativa.

– Păi, e adevărat că mai înainte am reuşit să ajut în problema Sfinxului-Acvatic, dar de atunci n-am mai jucat un rol deosebit. La naiba, oricine ar putea face ce fac eu aici în ultimul timp.

– O, îmi vine foarte greu să cred una ca asta!

Jacob s-a încruntat. Din păcate, era adevărat. Şi de acum înainte, munca aici, la Centrul Evoluţionist, va fi şi mai plictisitoare.

O sută de experţi, unii mai pregătiţi decât el în psihologia delfinilor, abia aşteptau să intervină. Centrul avea probabil să-l ţină în continuare, mai mult din recunoştinţă. Dar voia el cu

adevărat să rămână acolo? Oricât de mult îi plăceau delfinii şi marea, parcă nu-şi mai găsea locul în ultimul timp.

– Fagin, îmi pare rău că am fost aşa de nepoliticos la început. Aş vrea să ştiu de ce ai luat legătura cu mine… cu condiţia să înţelegi că răspunsul va fi probabil tot *nu.*

Frunzişul lui Fagin a foşnit.

– Aveam intenţia să te invit la o întâlnire amicală în cerc restrâns, cu nişte fiinţe merituoase din diverse specii, să discutăm o problemă importantă de ordin pur intelectual. Întrunirea va avea loc joia asta, la Centrul pentru Vizitatori din Ensenada, la ora 11. Nu te angajezi cu nimic dacă vii.

Jacob s-a gândit un timp la propunere.

– Extratereştri, zici? Cine sunt? Care este subiectul întrunirii?

– Vai, Jacob, n-am voie să spun, cel puţin nu aşa. Detaliile vor trebui să aştepte până vii joi, în caz că vii.

Jacob a devenit imediat suspicios.

– Ia zi, „problema” asta nu e politică, nu-i aşa?

– Nu eşti departe.

Imaginea extraterestrului era aproape nemişcată. Masa lui verde se vălurea încet, de parcă se gândea.

– N-am înţeles niciodată, Jacob, a reluat până la urmă vocea cântată, de ce un om cu educaţia ta este atât de puţin interesat de îmbinarea de emoţii şi nevoi căreia îi spui „politică”. Dacă ar fi o metaforă potrivită, aş zice că am politica „în sânge”. E cu siguranţă şi cazul tău.

– Nu-mi băga familia în chestia asta! Vreau să ştiu doar de ce e nevoie să aştept până joi ca să aflu despre ce e vorba.

Kantenul a ezitat din nou.

– Sunt… aspecte ale problemei pe care ar fi cel mai bine să nu le discutăm astfel. Mai multe dintre facţiunile inteligente care se luptă în cultura ta ar putea folosi greşit asemenea informaţii dacă ar… auzi fără să vrea. Totuşi, vreau să te asigur că rolul tău va fi pur tehnic. De cunoştinţele tale am avea nevoie, dar şi de competenţele de care te-ai folosit la Centru.

Rahat! s-a gândit Jacob. Vreţi mai mult de atât.

Îl cunoştea pe Fagin. Dacă se ducea la întrunire, Kantenul se va folosi de acest lucru ca să-l bage în cine ştie ce aventură ridicol de complicată şi periculoasă. Extraterestrul i-o mai făcuse de trei ori în trecut.

În primele două dăţi, Jacob nu se supărase. Dar atunci era un om cu totul diferit, genul de persoană căreia îi plăceau astfel de

lucruri.

Apoi a fost Turnul. Trauma pe care o suferise în Ecuador îi schimbase complet viaţa. Nu mai voia să treacă niciodată prin aşa ceva.

Şi totuşi, lui Jacob îi venea foarte greu să-l dezamăgească pe bătrânul Kanten. Fagin nu-l minţise niciodată cu adevărat, şi era singurul extraterestru pe care îl întâlnise care nu se jena să admire cultura şi istoria umană. Din punct de vedere fizic, cea mai ciudată creatură pe care o cunoscuse. Fagin era totodată singurul E.T. care făcuse tot posibilul să-i înţeleagă pe pământeni.

Aş fi în siguranţă dacă i-aş spune pur şi simplu adevărul, s-a gândit Jacob. Dacă insistă, am să-i spun care e starea sănătăţii mele mentale – experienţele de autohipnoză şi rezultatele ciudate pe care le-am obţinut. Va renunţa dacă fac apel la corectitudinea sa.

– E-n regulă, a oftat el. Ai câştigat, Fagin. O să fiu acolo. Dar nu te aştepta să fiu eu starul spectacolului.

Râsul lui Fagin a fluierat ca vântul prin pădure.

– Nu-ţi face griji din cauza asta, Prieten-Jacob! În spectacolul acesta aparte n-o să fii tu starul!

* * *

Soarele era încă deasupra orizontului când trecea pe puntea superioară către locul în care era ţinută Makakai. Steaua se vedea, neclară şi portocalie, printre norii împrăştiaţi dinspre vest – un corp ceresc inofensiv, fără trăsături ieşite din comun. S-a oprit o clipă la balustradă să se uite la culorile amurgului şi să tragă în piept aerul sărat al mării.

A închis ochii şi a lăsat lumina soarelui să-i încălzească faţa, razele pătrunzându-i prin piele, bronzând-o cu blândeţe şi insistenţă. Într-un final, a sărit peste balustradă şi a coborât pe puntea inferioară. O înviorare plină de energie aproape a luat locul oboselii de peste zi. A început să fredoneze o melodie, fals, bineînţeles.

Un delfin obosit a plutit până la marginea bazinului când a venit el. Makakai l-a întâmpinat cu o poezioară în trinară, rostită prea repede ca s-o înţeleagă, dar părea amabil de răutăcioasă. Ceva despre viaţa lui sexuală. Delfinii le spuseseră oamenilor glume scârboase de mii de ani, înainte ca aceştia să înceapă să-i cultive pentru inteligenţa şi graiul lor, şi să-i înţeleagă. Makakai era poate mult mai deşteaptă decât strămoşii săi, dar umorul ei

rămânea al unui delfin.

– Ei bine, a spus el. Ghici cine a avut o zi grea.

Delfinul l-a împroşcat cu apă, dar nu atât de tare ca de obicei, şi a zis ceva care aducea cu „Poooc la tine!”

Dar a venit mai aproape când el s-a aplecat să bage mâna în apă ca s-o salute.

2
Robe şi piei

Fostele guverne americane demolaseră tot de pe Fâşia de Graniţă cu mulţi ani în urmă, pentru a-i supraveghea pe cei ce se duceau în Mexic sau veneau de acolo. Acum se întindea un deşert pe locul în care se aflau odinioară două oraşe, unul lângă celălalt.

De la Revoluţie şi distrugerea tiranicei „Birocraţii” a vechilor guverne sindicaliste, autorităţile Confederaţiei făcuseră din zonă o rezervaţie. Fâşia de Graniţă dintre San Diego şi Tihuana era acum una din cele mai întinse suprafeţe împădurite la sud de Pendelton Park.

Dar lucrurile se schimbau. În timp ce rula cu o maşină închiriată pe autostrada suspendată, Jacob a văzut semne care indicau că şoseaua de centură îşi relua scopul iniţial. Echipe lucrau pe ambele părţi ale drumului, tăind copaci şi înălţând stâlpi subţiri cu dungi albe şi roşii la intervale de o sută de metri la est şi vest. Stâlpii erau o ruşine. Jacob şi-a întors privirea.

Un panou mare, verde cu alb, se zărea acolo unde şirul de stâlpi traversa şoseaua.

Nouă frontieră: Rezervaţia de Extratereştri Baja
Locuitori din Tihuana care sunteţi Ne-Cetăţeni,
Anunţaţi Primăria pentru generoasa voastră
Primă de Relocare!

Jacob a scuturat din cap şi a mormăit: „Oderint Dum Metuant.” N-au decât să urască, atât timp cât se tem. Nu contează că o persoană a trăit într-un oraş toată viaţa. Dacă n-are drept de vot, trebuie să se dea la o parte când vine progresul.

Tihuana, Honolulu, Oslo şi încă alte şase oraşe urmau să fie incluse când s-au extins din nou Rezervaţiile E.T. Cincizeci sau şaizeci de mii de Supravegheaţi, atât temporari, cât şi permanenţi, vor trebui să se mute ca să facă aceste oraşe „sigure” pentru vreo mie de extratereştri. Acum nu vor fi mari greutăţi, bineînţeles. Majoritatea Pământului era încă interzisă extratereştrilor şi Ne-Cetăţenii aveau loc din plin. Guvernul oferea şi despăgubiri consistente.

Dar erau din nou refugiaţi pe Pământ.

Oraşul reîncepea brusc la capătul sudic al Fâşiei. Majoritatea clădirilor erau în stil spaniol sau renascentist spaniol, dar, în ansamblu, oraşul era caracterizat prin experienţe arhitecturale, ca orice localitate mexicană modernă. Aici se înşiruiau case zugrăvite în alb şi albastru. Traficul de ambele părţi ale autostrăzii umplea aerul cu un slab zumzet electric.

Peste tot în oraş, panouri metalice verzi şi albe, ca acela de la graniţă, anunţau schimbarea iminentă. Dar unul de lângă autostradă fusese mânjit cu vopsea neagră. Înainte să-l piardă din vedere, Jacob a reuşit să arunce o privire la cuvintele scrise cu litere inegale, „Ocupaţie” şi „Invazie”.

Un Supravegheat Permanent trebuie să fi făcut asta, s-a gândit el. Un Cetăţean era aproape sigur că nu făcuse ceva atât de ciudat, căci avea sute de modalităţi legale de a-şi exprima opinia. Iar un Supravegheat Temporar, condamnat pentru crimă, nu ar fi vrut să-şi prelungească sentinţa. Un Temporar şi-ar da seama că va fi cu siguranţă prins.

Fără îndoială că un biet Permanent, în pericol de evacuare, îşi exprimase sentimentele, nepăsându-i de consecinţe. Lui Jacob îi era milă de o asemenea fiinţă. S.P.-ul era probabil deja arestat.

Deşi nu îl prea interesa politica, Jacob provenea dintr-o familie de politicieni. Doi dintre bunicii lui ajunseseră eroi în Revoluţie, când un mic grup de tehnocraţi reuşiseră să dea jos Birocraţia. Atitudinea familiei faţă de Legile Supravegherii era una de opoziţie vehementă.

În ultimii ani, Jacob se obişnuise să evite amintirile din trecut. Acum, totuşi, o imagine i s-a strecurat cu forţa în minte.

* * *

Şcoala de vară din casa clanului Alvarez, pe dealurile de deasupra oraşului Caracas... în aceeaşi casă unde Joseph Alvarez şi prietenii lui îşi făcuseră planurile acum treizeci de ani... acolo era unchiul Jeremey care ţinea un curs, iar verii lui Jacob şi verii adoptaţi ascultau cu expresii respectuoase, dar de fapt plictisiţi de moarte în acea vară. Şi Iacob se foia în colţul cel mai îndepărtat, dorindu-şi să se întoarcă în camera lui, la „echipamentul secret” pe care el şi sora lui vitregă, Alice, îl strânseseră.

Afabil şi încrezător, Jeremey era pe atunci încă la începutul vârstei mijlocii, o voce importantă în Adunarea Confederaţiei. Avea să fie în curând liderul clanului Alvarez, alături de fratele lui

mai mare, James.

Unchiul Jeremey le spunea cum decretase vechea Birocraţie că toţi cei în viaţă vor fi testaţi pentru „tendinţe violente” şi toţi cei ce vor pica testul vor fi de atunci înainte monitorizaţi continuu – Supraveghere.

Jacob îşi amintea exact cuvintele pe care le rostise unchiul său în acea după-amiază, când Alice intrase pe furiş în bibliotecă, cu faţa ei de copilă de doisprezece ani radiind de emoţie, de parcă urma să facă ceva nou.

– … Au făcut mari eforturi să convingă populaţia, spunea Jeremey cu o voce profundă şi tunătoare, că legile vor duce la scăderea numărului de infracţiuni. Şi *chiar* au avut efect. Indivizii cu radioemiţătoare în spate se gândesc de două ori înainte să le facă necazuri vecinilor. Atunci, ca şi acum, Cetăţenilor le plăceau mult Legile Supravegherii. Nu le era greu să uite faptul că încălcau orice garanţie constituţională tradiţională a procesului cuvenit. Cei mai mulţi dintre ei trăiau în ţări care nu avuseseră parte de asemenea fineţuri. Şi, când o greşeală din acele legi le-a permis lui Joseph şi prietenilor săi să-i alunge în şuturi pe Birocraţi – ei bine, Cetăţenilor bucuroşi le-a plăcut şi mai mult testarea pentru Supraveghere. Liderilor Revoluţiei nu le făcea bine pe atunci să insiste asupra chestiunii. Aveau destule bătaie de cap cu înfiinţarea Confederaţiei…

Lui Jacob îi venea să urle. Uite-l pe bătrânul unchi Jeremey turuind la nesfârşit despre prostiile acelea din trecut, iar Alice – norocoasa de Alice, al cărei rând era să rişte mânia bătrânilor şi să asculte la derivaţia pe care o făcuseră de la emiţătorul spaţial al casei – ce a auzit!

Trebuia să fie o navă stelară! Ar fi doar a treia dintre navele mari şi lente care să se întoarcă! Asta ar fi singura explicaţie posibilă pentru mobilizarea Rezervaţiilor Spaţiale sau pentru toată agitaţia din aripa estică, unde îşi aveau adulţii laboratoarele şi birourile.

Jeremey tot îşi expunea ideile, în ciuda lipsei constante de compasiune a publicului, dar Jacob nu-l vedea şi nici nu-l auzea. Avea faţa împietrită şi când s-a aplecat Alice să-i şoptească – nu, era mai mult un icnet de entuziasm – la ureche.

– … *Extratereştri,* Jacob! Aduc extratereştri cu navele lor! O, Jake, *Vesarius* aduce acasă Mâncaţi!

Era prima dată când Jacob auzea acel cuvânt. Se întrebase adesea dacă nu-l inventase Alice. La vârsta de zece ani, îşi

amintea el, nu ştia dacă „mâncat” însemna că altcineva era desemnat să fie „mâncat”.

Pe când străbătea străzile din Tihuana, i-a trecut prin minte că nu se răspunsese încă la această întrebare.

În mai multe intersecţii importante, un edificiu din colţ fusese demolat şi înlocuit cu un panou în culorile curcubeului, pe care scria „Popas pentru extratereştri”. Jacob a văzut mai multe omnibuze, care trebuiau să-i transporte pe oameni şi pe extratereştrii de trei metri înălţime, care lunecau sau păşeau.

Când a trecut pe lângă Primărie, Jacob a văzut vreo zece „Piei” pichetând-o. Cel puţin arătau ca nişte Piei: oameni purtând blănuri şi agitând suliţe de jucărie din plastic. Cine altcineva s-ar îmbrăca aşa pe o astfel de vreme?

A dat mai tare radioul din maşină şi a apăsat pe selectorul de voce.

– Ştirile locale, a zis el. Cuvinte-cheie: Piei, Primărie, pichetat.

După numai o clipă, o voce mecanică a vorbit din spatele panoului de bord, cu inflexiunile uşor defectuoase ale unui buletin de ştiri realizat pe computer. Jacob se întreba dacă vor reuşi vreodată să obţină un ton normal al vocii.

„Sumarul ştirilor.” Vocea artificială avea accent de Oxford. „Sumar: astăzi, 12 ianuarie, 2246, 9:41, bună dimineaţa. Treizeci şi şapte de persoane pichetează Primăria din Tihuana în mod legal. Plângerea lor înregistrată cere pe scurt extinderea Rezervaţiei pentru Extratereştri. Vă rog să întrerupeţi dacă doriţi un fax sau o prezentare verbală a manifestului protestatarilor.”

Aparatul s-a oprit. Jacob n-a spus nimic, deja întrebându-se dacă vrea să audă şi restul sumarului. Ştia foarte bine protestul Pieilor împotriva implicaţiilor din Rezervaţii: că unii oameni, cel puţin, nu erau capabili să se asocieze cu extratereştri.

„Douăzeci şi şase din cei treizeci şi şapte de membri ai grupului de protestatari poartă transmiţătoare de supraveghere”, a continuat vocea. „Restul sunt, bineînţeles, Cetăţeni. Comparativ, raportul în Tihuana este de un Supravegheat la o sută douăzeci patru de Cetăţeni. Prin comportarea şi îmbrăcămintea lor, protestatarii puteau fi consideraţi susţinători ai aşa-zisei Etici Neolitice, în vorbirea familiară, «Piei». Întrucât niciunul dintre cetăţeni n-a invocat dreptul la intimitate, se poate afirma cu siguranţă că treizeci din cei treizeci şi şapte locuiesc în Tihuana şi restul sunt în vizită…”

Jacob a apăsat pe butonul de oprire şi vocea s-a stins în

mijlocul frazei. Scena din faţa Primăriei îi dispăruse de mult din faţa ochilor, dar era, oricum, o poveste veche.

Controversa în privinţa extinderii Rezervaţiei E.T. i-a amintit totuşi că trecuseră aproape două luni de când nu îi mai făcuse o vizită unchiului său James din Santa Barbara. Bătrânul bombastic era probabil băgat până peste urechile lui clăpăuge în procese intentate unei jumătăţi din Supravegheaţii din Tihuana. Însă probabil că ar observa dacă Jacob ar pleca într-o călătorie fără să-şi ia rămas-bun de la el sau de la alţi unchi, mătuşi şi veri din clanul Alvarez, cel atât de vorbăreţ şi energic.

O călătorie lungă? Care călătorie lungă? s-a gândit imediat Jacob. Nu mă duc nicăieri!

Dar colţişorul din mintea sa pe care îl rezervase pentru asemenea lucruri mirosise ceva în legătură cu întrunirea la care îl chemase Fagin. Avea senzaţia că se va întâmpla ceva, dar voia să şi-o inhibe. Sentimentele ar fi fost năucitoare, dacă nu le-ar fi cunoscut deja.

A condus mai departe în tăcere. A ieşit în curând din oraş şi traficul s-a redus simţitor. Următorii douăzeci de kilometri i-a făcut cu o rază de soare caldă pe braţ şi o mulţime de îndoieli în minte.

În ciuda neliniştii pe care o simţea în ultimul timp, se codea să admită că era timpul să plece de la Centrul Evoluţionist. Lucrul cu delfinii şi cimpanzeii era fascinant şi mult mai tihnit (după primele săptămâni agitate din timpul afacerii cu Sfinxul-Acvatic) decât fusese fosta lui profesie de criminalist ştiinţific. Personalul de la Centru era dedicat muncii sale şi, spre deosebire de atâtea alte iniţiative de pe Pământ din această perioadă, avea moralul ridicat. Cei ce lucrau acolo făceau cercetări de mare importanţă, care nu aveau să fie depăşite în curând, nici când Biblioteca Locală din La Paz avea să devină operaţională.

Dar cel mai important era că îşi făcuse prieteni, iar aceşti prieteni îl ajutaseră în ultimul an, când începuse procesul lent prin care îşi îmbina porţiuni separate ale minţii.

Mai ales Gloria. O să fac ceva în privinţa ei dacă rămân acolo, şi-a spus Jacob. Şi mai mult decât culcatul camaraderesc de până acum. Sentimentele fetei deveneau evidente.

Înainte de dezastrul din Ecuador, pierderea suferită care îl adusese la Centru, în căutare de muncă şi linişte, ar fi ştiut ce să facă şi ar fi avut curajul necesar. Acum sentimentele lui erau vraişte. Se întreba dacă se va mai gândi vreodată şi la altceva

decât la o simplă aventură.

Trecuseră doi ani lungi de la moartea Taniei. Se simţea singur uneori, cu toată munca, prietenii şi jocurile mereu fascinante pe care le juca în mintea lui.

* * *

Terenul a devenit deluros şi maroniu. Uitându-se la cactuşii care defilau pe lângă el, Jacob s-a rezemat ca să savureze ritmul lent al călătoriei. Chiar şi acum, corpul lui se legăna uşor la fiecare mişcare, de parcă mai era pe mare.

Oceanul sclipea albastru dincolo de dealuri. Cu cât şoseaua în serpentine îl ducea mai aproape de locul întâlnirii, cu atât mai mult îşi dorea să fie pe o barcă acolo departe: să se uite după prima spinare încovoiată şi coadă ridicată a Migraţiei Cenuşii a anului, să asculte Cântecul Conducătorului intonat de balene.

A dat ocol unui deal şi a ajuns la o parcare pe ambele părţi ale şoselei, în care se aflau multe automobile electrice ca al lui. Pe coamele dealurilor erau zeci de oameni.

Jacob a trecut maşina pe banda din dreapta, comutând pe pilotul automat, ca să poată rula încet, fără să se uite mereu la şosea. Ce se întâmpla aici? Doi adulţi şi mai mulţi copii descărcau o maşină pe partea stângă a şoselei, scoţând coşuri de picnic şi binocluri. Se vedea bine că erau emoţionaţi. Arătau ca o familie obişnuită care ieşea la iarbă verde într-o zi de lucru, cu excepţia faptului că purtau robe argintii scânteietoare şi amulete de aur. Majoritatea oamenilor de pe dealul de deasupra erau îmbrăcaţi la fel. Mulţi aveau mici telescoape îndreptate spre ceva de pe şosea care îi era ascuns vederii lui Jacob de dealul din dreapta.

Mulţimea de pe deal purta veşminte şi arme de oameni ai peşterilor, precum şi panaşe. Aceşti oameni de Cro-Magnon făceau un compromis. Aveau şi ei telescoape, dar şi ceasuri de mână, radiouri şi megafoane, pe lângă securile şi suliţele de piatră.

Nu era de mirare că acele două grupuri stăteau pe dealuri diferite. Singurul lucru asupra căruia erau de acord Robele şi Pieile era ura pentru Carantina Extraterestră.

O pancartă uriaşă se întindea pe toată lăţimea şoselei, în vârful dintre acele două dealuri.

REZERVAŢIA DE EXTRATEREŞTRI BAJA CALIFORNIA
Supravegheaţii nu sunt admişi fără autorizaţie

Pe voi, cei care veniţi prima oară aici,
vă rugăm să vă opriţi la Centrul pentru Vizitatori
Niciun fel de fetişuri sau veşminte neolitice,
Vă rugăm,
Intrarea „Pieilor” pe la Centrul pentru Vizitatori.

Jacob a zâmbit. „Ziarele” avuseseră o zi de teren din pricina ultimei dispoziţii. Erau desene animate pe toate canalele, care îi înfăţişau pe vizitatorii Rezervaţiei obligaţi să-şi dea jos pieile, în timp ce doi extratereştri arătând ca nişte şerpi se uitau la ei aprobator.

Maşinile parcate se îngrămădeau toate spre vârf. Când a ajuns şi Jacob acolo, i-a apărut în faţa ochilor Bariera.

Pe fâşia mare de teren sterp ce se întindea de la est la vest era un alt şir de stâlpi albi cu roşu, acesta complet. Culorile dispăruseră de pe mulţi dintre ei. Praful acoperise lămpile rotunde din vârfurile lor.

Omniprezenţii poliţişti acţionau aici ca un fel de filtru, permiţându-le Cetăţenilor să intre şi să iasă nestingheriţi din Rezervaţia Extratereştrilor, dar avertizându-i pe Supravegheaţi să rămână afară şi pe extratereştri să nu iasă. Era o amintire tristă a faptului pe care majoritatea oamenilor o ignorau: majoritatea fiinţelor umane aveau transmiţătoare implantate în corp, pentru că şi mai mulţi nu aveau încredere în ei. Cei mai mulţi nu voiau să existe niciun contact între extratereştri şi cei „înclinaţi spre violenţă”, lucru dovedit în urma testului psihologic.

În aparenţă, Bariera îşi făcea treaba foarte bine. Mulţimile aflate de ambele părţi s-au înghesuit în faţă, iar costumele au devenit mai extravagante, dar o parte din gloată s-a oprit chiar la nord de posturile de pază. Unii din rândul Robelor sau al Pieilor erau probabil Cetăţeni, dar erau de partea prietenilor lor – din politeţe sau poate ca o formă de protest.

Mulţimile erau impresionante la nord de barieră. Aici Robele şi Pieile agitau pancarte pe lângă maşinile care treceau repede pe lângă ei.

Jacob rămăsese pe pilotul automat şi se uita în jurul lui, punându-şi mâna streaşină la ochi ca să-i protejeze, bucurându-se de spectacol.

Un tânăr de la stânga, înfăşurat din cap până-n picioare într-o robă din satin argintiu, a ridicat o pancartă pe care scria: „Şi omenirea a evoluat: verii noştri extratereştri – afară!”

Pe partea cealaltă a şoselei, chiar în faţa lui, o femeie agita o pancartă înfiptă într-o suliţă: „Am făcut-o singuri… Mâncaţii – afară de pe Pământ!”

Pe scurt, era o controversă. Întreaga lume aştepta să vadă dacă aveau dreptate adepţii lui Darwin sau ai lui Von Däniken. Robele şi Pieile nu erau decât fanaticii din cele două tabere care împărţiseră omenirea în două curente filosofice. Problema: cum a apărut *homo sapiens* ca o fiinţă gânditoare?

Sau asta era *tot* ce reprezentau Robele şi Pieile?

Primul grup ducea iubirea pentru extratereştri aproape până la o frenezie pseudo-religioasă. O xenofilie isterică?

Neoliticii erau înnebuniţi după îmbrăcămintea oamenilor peşterilor şi străvechea lor înţelepciune; erau oare strigătele lor „pentru eliberarea de sub influenţa extratereştrilor” bazate pe ceva mai fundamental – frică de necunoscut, puterea extratereştrilor? Xenofobie?

De un lucru era Jacob sigur. Atât Robele, cât şi Pieile aveau resentimente. Resentimente faţă de politica prudentă de compromis a Confederaţiei faţă de extratereştri. Resentimente faţă de Legea Supravegherii, care îi ostraciza pe atât de mulţi dintre ei.

Resentimente faţă de o lume în care omul nu-şi mai ştia sigur originile.

* * *

Un bătrân nebărbierit i-a atras atenţia lui Jacob. Se ghemuia la marginea şoselei, sărea pe loc şi arăta spre pământul dintre picioarele lui, strigând în praful stârnit de mulţime. Jacob a încetinit când l-a văzut apropiindu-se.

Bărbatul purta o geacă de blană şi pantaloni de piele cusuţi manual. Strigătele şi săriturile lui au devenit mai frenetice pe măsură ce se apropia Jacob de el.

– Caca-Caca! ţipa de parcă rostea o insultă groaznică. A făcut spume la gură şi a arătat din nou spre pământ. Caca-Caca! Caca-Caca!

Uimit, Jacob a încetinit maşina, aproape oprind-o.

Ceva i-a zburat pe lângă cap, venind din stânga, şi s-a izbit de geamul din dreptul locului de lângă şofer. S-a auzit o bufnitură pe acoperiş şi, în câteva secunde, o salvă de pietricele loveau maşina, bătând monoton în urechile lui.

A tras repede în sus geamul din stânga lui, a decuplat pilotul automat şi a pornit în trombă. Metalul şi plasticul puţin rezistente

din care era făcută maşinuţa se îndoiau ori de câte ori o lovea un proiectil. Deodată, au apărut la geamurile laterale feţe cu priviri răutăcioase şi lacome; feţe de tineri duri, cu mustăţi lungi. Pe când Jacob accelera, tinerii alergau pe lângă maşină, bătând în vehicul cu pumnii şi ţipând.

Cu Bariera la doar câţiva metri, Jacob a pufnit în râs şi a hotărât să afle ce voiau. A încetinit un pic şi s-a întors să-l întrebe pe omul care alerga în dreptul lui, un adolescent îmbrăcat ca un erou de literatură ştiinţifico-fantastică din secolul XX. Mulţimea de pe marginea şoselei era o masă neclară de pancarte şi costume.

Înainte să apuce să deschidă gura, maşina a fost zguduită de un şoc puternic; a apărut o gaură în parbriz şi un miros de ars s-a răspândit înăuntru.

Jacob a accelerat spre Barieră. Şirul de stâlpi albi cu roşu a trecut rapid pe lângă el şi s-a trezit deodată singur. În oglinda retrovizoare a văzut mulţimea adunându-se. Tinerii strigau în timp ce el se îndepărta, ridicându-şi pumnii din mânecile ample ale robelor futuriste. Jacob a rânjit şi a deschis geamul să le facă semn cu mâna.

Oare cum o să explic asta centrului care mi-a închiriat maşina? s-a întrebat el. Să le zic că am fost atacat de forţele Imperiului Ming sau o să mă creadă dacă le spun adevărul?

Nu se punea problema să cheme poliţia. Forţele locale nu vor putea să facă nimic dacă nu se va începe cu urmărirea Supravegheaţilor. Şi se vor pierde cu siguranţă câteva transmiţătoare de supraveghere din atât de multe. În afară de asta, Fagin îi ceruse să fie discret când vine la întrunire.

A coborât geamurile să lase briza să împrăştie fumul. A atins gaura din parbriz cu vârful degetului mic şi a zâmbit amuzat.

De fapt, ţi-a plăcut, nu? s-a gândit el.

Una era să te laşi în voia unui flux de adrenalină şi alta *să râzi* de pericol. Exaltarea din timpul încăierării de la Barieră l-a îngrijorat pe Jacob mai mult decât ciudata violenţă a mulţimii… o reminiscenţă din trecut.

A trecut un minut sau două, apoi s-a auzit un sunet de la panoul de bord.

Şi-a ridicat privirea. Un autostopist? Mai încolo pe şosea, la mai puţin de un kilometru distanţă, un om de pe margine îndrepta un GPS spre lumina farurilor. Două rucsacuri erau jos lângă el.

Jacob a ezitat un pic, dar aici, în interiorul Rezervaţiei, nu aveau voie decât Cetăţenii. A tras pe dreapta, la doar câţiva metri de om.

Tipul i se părea cunoscut. Era un omuleţ roşu în obraji, într-un costum sobru gri-închis, iar burta îi tremura când a cărat cele două rucsacuri grele până la maşina lui Jacob. Faţa îi era transpirată când s-a aplecat peste portiera din dreptul locului de lângă şofer şi s-a uitat înăuntru.

– O, Doamne, ce căldură! a gemut el. Vorbea engleza standard cu un accent puternic. Nu-i de mirare că nu foloseşte nimeni un GPS! a continuat el, ştergându-şi fruntea cu o batistă. Conduc prea repede ca să prindă o undă slabă, nu-i aşa? Dar îmi pari cunoscut, cred că ne-am mai întâlnit pe undeva. Eu sunt Peter LaRoque sau… Pierre, dacă vrei. Sunt de la *Les Mondes.*

Jacob a tresărit.

– Aşa. Da, LaRoque. Ne-am mai întâlnit. Eu sunt Jacob Demwa. Hai, urcă, nu merg decât până la Centrul pentru Vizitatori, dar poţi să iei un autobuz de acolo.

Spera că nu i se citeau sentimentele pe faţă. De ce nu-l recunoscuse pe LaRoque când rula încă? Poate nu s-ar fi oprit.

Deşi nu avea mai nimic împotriva omului… în afară de orgoliul său teribil şi cantitatea lui inepuizabilă de opinii, pe care le împărtăşea oricui de fiecare dată când i se ivea ocazia. În multe privinţe, era probabil o personalitate fascinantă. Se bucura cu siguranţă de influenţă în presa dänikenită. Jacob citise mai multe articole ale lui LaRoque şi îi plăcea stilul lui, chiar dacă nu şi conţinutul.

Dar LaRoque fusese jurnalistul care se ţinuse după el după ce rezolvase misterul Sfinxului-Acvatic, însă unul dintre cei mai lipsiţi de tact. Ultimul reportaj din *Les Mondes* îi fusese totuşi favorabil şi foarte bine scris pe deasupra. Dar nu meritase osteneala.

Jacob se bucura că presa nu fusese în stare să-l găsească după eşecul din Ecuador, nenorocirea de la Turnul Vanilla. Pe atunci n-ar fi putut să-l suporte pe LaRoque.

Nici acum nu-i venea să creadă că LaRoque vorbea cu un accent „Origine” atât de vădit. Era chiar mai pronunţat decât ultima dată când se întâlniseră, dacă aşa ceva era posibil.

– Demwa, da, desigur! a exclamat omul. Şi-a îngrămădit bagajele pe bancheta din spate şi s-a urcat în maşină. Creatorul şi furnizorul de aforisme! Un *connaisseur* al misterelor! Probabil

că eşti aici ca să joci puzzle cu nobilii noştri oaspeţi interplanetari? Sau poate vrei să consulţi Marea Bibliotecă din La Paz?

Jacob a trecut din nou pe pilot automat, dorindu-şi să ştie cine începuse mania aceea cu „Accentul Originilor Naţionale”, ca să-l poată strânge de gât.

– Am venit aici să fac muncă de consultanţă şi printre angajatorii mei sunt şi extratereştri, dacă asta vrei să spui. Dar nu pot să intru în detalii.

– A, da, deci e strict secret! LaRoque i-a făcut cu degetul, amuzat. N-ar trebui să tachinezi aşa un jurnalist! Din treaba ta pot să fac şi eu o afacere! Dar cu siguranţă te întrebi ce poate să-l aducă pe cel mai bun reporter de la *Les Mondes* în locul ăsta dezolant, nu?

– De fapt, a zis Jacob, mă interesează mai mult cum ai ajuns să faci autostopul *în mijlocul* acestei pustietăţi.

LaRoque a oftat.

– Un loc dezolant, într-adevăr! Ce trist că nobilii extratereştri care ne vizitează sunt blocaţi aici şi în alte locuri pustii ca Alaska ta!

– Şi Hawaii, şi Caracas, şi Sri Lanka, Capitoliile Confederaţiei, a spus Jacob. Dar cum ai ajuns…

– Cum am ajuns să fiu trimis aici? Da, sigur, Demwa! Dar poate ne amuzăm cu renumitele tale talente deductive. Poate ghiceşti, nu?

Jacob şi-a reţinut un mormăit. S-a întins în faţă să decupleze pilotul automat şi să apese cu mai multă putere pedala de acceleraţie.

– Am o idee mai bună, LaRoque. Dacă nu vrei să-mi spui de ce stăteai aici, în acest ţinut pustiu, poate ai bunăvoinţa să dezlegi un mister pentru mine.

Jacob i-a descris scena de la Barieră. A omis sfârşitul violent, sperând că reporterul nu observase gaura din parbriz, dar i-a descris cu grijă purtarea omului care stătea ghemuit.

– Dar bineînţeles! a exclamat LaRoque. Îmi faci treaba mai uşoară! Cunoşti iniţialele cuvintelor pe care le-ai folosit, „Supravegheat Permanent”, nu? O clasificare oribilă care îi refuză omului drepturile fundamentale, de a fi părinte, de a vota…

– Uite ce e, sunt de acord. Nu mai trebuie să spui nimic.

Jacob s-a gândit o clipă. Ce era cu iniţialele?

– A… cred că înţeleg.

– Da, bietul om nu făcea decât să se apere. Voi, Cetăţenii, îi spuneţi Pi-Pi… Aşa că nu e drept să vă acuze că sunteţi Docili şi Domesticiţi? Ergo caca-caca!

Jacob a râs fără să vrea. Şoseaua intra în curbe.

– Mă întreb de ce erau strânşi toţi acei oameni la Barieră. Păreau să aştepte pe cineva.

– La Barieră? a repetat LaRoque. A, da. Am auzit că asta se întâmplă în fiecare joi. Mâncaţii de la Centru se urcă pe dealuri să se uite la Ne-Cetăţeni, iar aceştia, la rândul lor, coboară să se zgâiască la Mâncaţi. Ciudat, nu? Nu se ştie care din părţi are pâinea şi cuţitul!

Şoseaua a înconjurat un deal şi apoi le-a apărut în faţă destinaţia.

Centrul pentru Vizitatori, la câţiva kilometri nord de Ensenada, era un complex întins de locuinţe ale extratereştrilor, muzee publice şi, ascunse în spate, barăci ale patrulelor de graniţă. În faţa unei parcări mari era clădirea principală, unde cei veniţi pentru prima oară luau lecţii despre Protocolul Galactic.

Centrul era situat pe un mic podiş, între autostradă şi ocean, cu vedere panoramică asupra ambelor. Jacob a parcat aproape de intrarea principală.

Pe LaRoque, roşu la faţă, îl frământa un gând. Şi-a ridicat brusc privirea.

– Ştii, glumeam atunci când vorbeam de pâine şi cuţit. Doar făceam o glumă.

Jacob a dat din cap, întrebându-se ce era cu omul. Ciudat.

3
Imagine mentală

Jacob l-a ajutat pe LaRoque să-şi ducă bagajele la autobuz, apoi a înconjurat clădirea principală să caute un loc unde să se aşeze afară. Mai erau zece minute până la începerea întrunirii.

Pe partea care dădea spre micul port, a găsit o curte interioară cu arbori umbroşi şi mese pentru picnic. A ales o masă pe care să stea şi şi-a pus picioarele pe bancă. Atingerea plăcilor reci de ceramică şi briza dinspre ocean i-au pătruns prin haine, făcând să-i dispară roşeaţa de pe piele şi transpiraţia din îmbrăcăminte.

A stat liniştit câteva minute, lăsându-şi muşchii încordaţi ai umerilor şi şalelor să se relaxeze, vrând să scape de încordarea condusului. Şi-a îndreptat privirea spre o bărcuţă cu pânze, colorată într-un verde mai intens decât al oceanului. Apoi a intrat în transă.

Plutea. Unul câte unul, examina lucrurile pe care le revelau simţurile, apoi le lăsa în pace. Se concentra asupra muşchilor, unul câte unul, să elimine senzaţiile şi tensiunea. Încetul cu încetul, mâinile şi picioarele i-au amorţit şi i s-au părut departe.

O furnicătură în coapsă persista, dar mâinile i-au rămas în poală până le-a luat de acolo din proprie voinţă. Mirosul sărat al mării era plăcut, dar îl şi distrăgea. L-a făcut să dispară. A întrerupt zgomotul bătăilor inimii, ascultându-l foarte atent până când a devenit prea familiar ca să-i mai atragă atenţia.

Aşa cum făcea de doi ani, Jacob şi-a condus transa spre o fază cathartică, în care imaginile veneau şi plecau într-o durere tămăduitoare, ca două piese tăiate pe care încerca să le unească la loc. Era un proces care nu-i plăcuse niciodată.

Era singur, aproape. Tot ce mai rămăsese erau vocile de pe fundal, murmurând foarte încet frânturi de fraze aproape de neînţeles. La un moment dat, a crezut că îi aude pe Gloria şi pe Johnny discutând aprins despre Makakai, apoi chiar pe Makakai spunând ceva nerespectuos într-o trinară stricată.

Dădea afară cu blândeţe fiecare sunet, aşteptând unul care a venit, ca de obicei, cu o impetuozitate previzibilă: vocea Taniei strigând ceva ce el nu reuşea să înţeleagă, în timp ce cădea pe lângă el, cu braţele întinse. Încă o mai auzea pe când cădea restul de treizeci de kilometri până la pământ, devenind o

particulă, apoi dispăruse… tot strigând.

Vocea firavă s-a stins de asemenea, dar de această dată l-a lăsat mai tulburat ca de obicei.

O versiune violentă, exagerată, a incidentului de la Zona de Graniţă i-a trecut repede prin minte. Brusc, era înapoi – de această dată, stătea în mijlocul Supravegheaţilor. Un bărbat cu barbă, îmbrăcat ca un Şaman Pict, îi întindea cu insistenţă un binoclu.

Jacob l-a luat şi s-a uitat unde i-a arătat omul. Imaginea era deformată de valurile de căldură ce se ridicau de pe autostradă, un autobuz care mergea s-a oprit de cealaltă parte a unui rând de stâlpi cu dungi roşii şi albe ce se întindeau până la orizont. Toţi stâlpii păreau să ajungă până la soare.

Imaginea a dispărut. Cu o indiferenţă exersată, Jacob a rezistat tentaţiei de a se gândi la ceva şi şi-a lăsat mintea să i se golească complet de gânduri.

Tăcere şi întuneric.

A rămas în transă profundă, lăsând în seama ceasului lui biologic să-i semnaleze când se apropia timpul să iasă. Se mişca încet printre imagini care nu aveau simboluri şi nici înţelesuri de mult cunoscute, care să eludeze descrierea sau amintirea, căutând cu răbdare cheia despre care ştia cu siguranţă că e acolo şi că o va găsi într-o zi.

Timpul era acum un lucru ca oricare altul, pierdut într-un coridor mai adânc.

* * *

Întunericul liniştit a fost brusc străpuns de o durere acută care a ajuns dincolo de izolarea minţii lui. I-a luat o clipă, o eternitate, care trebuie să fi durat o sutime de secundă, s-o localizeze. Durerea era o lumină albastră şi strălucitoare ce părea să lovească prin pleoapele închise în ochii lui sensibilizaţi de hipnoză. După o clipă, înainte să poată reacţiona, a dispărut.

Jacob s-a luptat un moment cu starea de confuzie. A încercat să se concentreze doar asupra revenirii la starea conştientă, în timp ce o serie de întrebări tulburătoare îi apăreau în minte ca nişte beculeţe luminoase.

Ce artefact al subconştientului fusese lumina albastră? O părticică de activitate nervoasă care se apără cu atâta străşnicie trebuie să însemne necaz! Ce teamă reprimată scotea la iveală?

În timp ce devenea conştient, i-a revenit auzul.

Percepea paşi în faţa lui. Îi distingea de sunetul vântului şi al

mării, dar în transă păreau scoşi de nişte picioare de struţ încălţate cu mocasini.

Transa profundă s-a terminat în sfârşit, la câteva secunde după apariţia subiectivă a luminii. A deschis ochii. Un extraterestru înalt stătea în faţa lui, la câţiva metri distanţă. Prima lui impresie a fost de înălţime, albeaţă şi ochi roşii enormi.

Pentru o clipă, totul din jurul lui a părut să se încline.

Jacob s-a prins cu mâinile de masă şi i s-a făcut negru în faţa ochilor când s-a sprijinit. A închis ochii.

Ce transă! s-a gândit. Mă simt ca şi cum mi-a crăpat capul, a căzut prin Pământ şi a ieşit în partea opusă!

S-a frecat la ochi cu o mână, apoi s-a uitat încă o dată în sus, cu prudenţă.

Extraterestrul era tot acolo. Era umanoid, înalt de doi metri. Corpul zvelt îi era acoperit aproape în întregime cu o lungă robă argintie. Mâinile, împreunate în faţă în Atitudinea de Aşteptare Respectuoasă, erau lungi, albe şi lucioase.

Pe gâtul subţire avea un cap mare şi rotund, aplecat în faţă. Ochii îi erau roşii, fără pleoape, în formă de coloană, iar buzele lui erau enorme. Dominau faţa, pe care câteva alte mici organe serveau unor scopuri necunoscute lui Jacob. Această specie era nouă pentru el.

Ochii îi sclipeau de inteligenţă.

Jacob şi-a dres glasul. Încă se mai lupta cu valurile de ameţeală.

– Scuză-mă… Deoarece n-am făcut prezentările… nu ştiu cum trebuie să-ţi spun, dar bănuiesc c-ai venit aici să mă vezi, nu?

Capul mare şi alb s-a înclinat mult, în semn de aprobare.

– Eşti cumva din grupul cu care m-a rugat Kanten Fagin să mă întâlnesc?

Extraterestrul a dat din nou din cap.

Cred că asta înseamnă „da”, şi-a spus Jacob. Mă întreb dacă poate vorbi, poate cu ajutorul vreunui mecanism inimaginabil ascuns în spatele buzelor sale enorme.

Dar de ce doar stătea creatura acolo? Era oare ceva în atitudinea ei…?

– Să presupun oare că specia ta este una protejată şi aştepţi permisiunea de a vorbi?

„Buzele” i s-au deschis un pic, iar Jacob a zărit ceva alb şi strălucitor. Extraterestrul a dat iar din cap.

– Atunci vorbeşte, te rog! Noi, oamenii, nu prea ţinem la

protocol. Cum te cheamă?

Vocea îi era surprinzător de profundă. Prin gura abia deschisă, pronunţa cuvintele sâsâit.

– Mă cheamă Culla, domnule. Mulţumesc. Am fost trimiss să mă assigur că nu v-aţi rătăcit. Dacă vreţi ssă veniţi cu mine, ceilalţi vă assteaptă. Ssau, dacă preferaţi, puteţi continua să meditaţi până la ora convenită.

– Nu, să mergem, sigur că da.

Jacob s-a ridicat în picioare, clătinându-se un pic. A închis ochii o clipă, să-şi limpezească mintea de ultimele resturi de transă. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să pună în ordine ce se întâmplase cât fusese sub hipnoză, dar asta mai putea să aştepte.

– Arată-mi drumul.

Culla s-a întors şi s-a îndreptat spre Centru cu un mers încet, uşor, ieşind pe una dintre uşile laterale.

Extraterestrul părea să aparţină uneia din speciile „protejate” – a cărei perioadă de angajare la categoria „protectoare” era încă în curs. O asemenea rasă era considerată inferioară în ierarhia galactică. Jacob, încă nedumerit de complexitatea treburilor galaxiei, se bucura că, dintr-o întâmplare norocoasă, omenirea câştigase un loc mai bun, chiar dacă nesigur, în respectiva ierarhie.

Culla l-a condus la etaj, ajungând în faţa unei uşi mari de stejar. A deschis-o pe neaşteptate şi a intrat înaintea lui Jacob în sala de şedinţe.

Jacob a văzut două fiinţe umane şi, în afară de Culla, alţi doi extratereştri: unul scund şi cu blană, celălalt şi mai mic, arătând ca o şopârlă. Stăteau pe perne, între nişte plante decorative şi un bovindou cu vedere spre golf.

Jacob a încercat să-şi pună în ordine impresiile despre extratereştri înainte să-l observe ei, dar a reuşit s-o facă doar cu o clipă înainte să-i rostească unul dintre ei numele.

– Prietene-Jacob! Ce drăguţ din partea ta să vii şi să-ţi petreci timpul cu noi!

Era vocea cântată a lui Fagin. Jacob s-a uitat repede prin încăpere.

– Fagin, unde…?

– Sunt aici.

S-a mai uitat o dată la grupul de la fereastră. Oamenii şi extraterestrul cu blană se ridicau în picioare. Extraterestrul-

şopârlă a rămas pe perniţa lui.

Jacob s-a uitat mai bine şi a descoperit că una din „plantele decorative” era Fagin. Frunzişul argintiu din vârf al bătrânului Kanten suna încet, de parcă era briză.

Jacob a zâmbit. Fagin prezenta o problemă de câte ori se întâlneau. Cu umanoizii, te uitai după o faţă sau ceva care să îndeplinească acelaşi scop. De obicei, nu-ţi lua mult timp să găseşti, în trăsăturile ciudate ale unui extraterestru, o zonă asupra căreia să te concentrezi.

Exista aproape întotdeauna o parte anatomică la care învăţai să te adresezi ca fiind sediul conştiinţei celuilalt. La oameni şi la majoritatea extratereştrilor, acel loc erau ochii.

Un Kanten nu are ochi. Jacob bănuia că părţile argintii care scoteau sunete de zurgălăi erau receptorii de lumină ai lui Fagin. Şi dacă era aşa, asta tot nu-l ajuta. Trebuia să te uiţi la Fagin în întregime, nu doar într-un punct al fiinţei sale. Asta l-a făcut pe Jacob să se întrebe care era cea mai mare improbabilitate: că îl plăcea pe extraterestru în ciuda acestui handicap sau că nu se simţea în largul lui cu el, în ciuda anilor de prietenie care îi lega.

Corpul lui Fagin, alcătuit din frunze de culoare închisă, a venit de la fereastră, făcând o serie de răsuciri care evidenţiau noduri de rădăcini. Jacob s-a înclinat destul de formal în faţa lui şi a aşteptat.

– Jacob Alvarez Demwa, fiinţă umană, ul-Delfin-ul-Cimpanzeu, fii bine venit. Îi place acestei biete fiinţe să te perceapă astăzi din nou.

Fagin vorbea clar, dar cu un cântat necontrolat care îi făcea accentul să pară un amestec de suedeză şi cantoneză. Kantenul ar fi vorbit mai bine limba delfinilor sau trinara.

– Fagin, a-Kanten, ab-Linten-ab-Siqul-ul-Nish, Mihorki Keephu. Mă bucur să te văd din nou.

Jacob s-a înclinat în faţa lui.

– Aceste fiinţe venerabile au venit să facă schimb de înţelepciune cu tine, Prietene-Jacob, a spus Fagin. Sper că eşti pregătit pentru prezentări formale.

Jacob s-a străduit să se concentreze asupra numelor complicate ale speciilor fiecărui extraterestru cel puţin la fel de mult ca asupra înfăţişării lor. Patronimele şi numeroasele nume de protejat spuneau multe despre statutul fiecăruia. I-a făcut semn lui Fagin să înceapă.

– Acum te voi prezenta oficial lui Bubbacub, a-Pil, ab-Kisa-ab-

Soro-ab-Hul-ab-Puber-ul-Gello-ul-Pring, de la Institutul Bibliotecii.

Unul dintre extratereştri a făcut un pas înainte. Imaginea mentală iniţială a lui Jacob a fost a unui ursuleţ cenuşiu cu patru labe. Dar botul mare şi genele dese din jurul ochilor dezminţeau o asemenea impresie.

Acesta era Bubbacub, directorul bibliotecii locale! Biblioteca locală din La Paz a înghiţit aproape toată balanţa comercială slabă pe care Pământul o acumulase de la contact. Chiar şi aşa, mare parte din efortul prodigios de a adapta o micuţă bibliotecă „suburbană” la referenţi umani a fost donat de imensul Institut Galactic al Bibliotecii, în chip de acţiune caritabilă menită să ajute rasa umană „înapoiată” să ajungă la acelaşi nivel cu restul galaxiei. Ca şef al filialei, Bubbacub era unul din cei mai importanţi extratereştri de pe Pământ! Şi numele speciei sale indica un statut înalt, mai înalt chiar decât al lui Fagin!

Acel „ab”, ceva-către-al patrulea, însemna că specia lui Bubbacub fusese educată să simtă de o alta, care, la rândul ei, fusese crescută de alta şi tot aşa, până la începuturile mitice ale Strămoşilor… şi că patru dintre generaţiile „paterne” încă trăiau în galaxie. Să provii dintr-un asemenea lanţ era un statut important în cultura galactică difuză, ale cărei specii răspândite în spaţiu (eventual, doar cu excepţia omenirii) fuseseră dezvoltate dintr-o sălbăticie semiinteligentă de o rasă anterioară care călătorea prin spaţiu.

Acel „ul” plus ceva clar arăta că rasa Pil protejase, la rândul ei, două noi culturi originale. Şi asta însemna un statut.

Singurul lucru care împiedicase ca rasa umană „orfană” să fie batjocorită de galactici era faptul că omul dezvoltase două noi specii inteligente înainte ca *Vesarius* să fi intrat în contact cu civilizaţiile extraterestre acasă, pe Pământ.

* * *

Extraterestrul a schiţat o plecăciune.

– Eu sunt Bubbacub.

Vocea părea artificială. Venea de la un disc care îi atârna Pilului de gât.

Un Vodor! Deci rasa Pil avea nevoie de ajutor artificial ca să vorbească engleza. Din simplitatea aparatului, mult mai mic decât cele folosite de vizitatorii extratereştri, ale căror limbi materne erau nişte ciripituri şi cârâieli, Jacob a bănuit că Bubbacub putea de fapt să pronunţe cuvintele umane, însă într-o bandă de frecvenţă pe care oamenii nu o auzeau. A hotărât să

presupună că fiinţa aceea îl putea auzi.

– Eu sunt Jacob. Bine ai venit pe Pământ!

Apoi a dat din cap.

Gura lui Bubbacub s-a deschis brusc şi s-a închis de câteva ori, fără să scoată niciun sunet.

– Mulţumesc, a bâzâit Vodorul în cuvinte scurte, parcă tăiate. Sunt mulţumit că am venit aici.

– Şi eu mă bucur să-ţi fiu de folos ca gazdă. Jacob s-a înclinat puţin mai adânc decât o făcuse Bubbacub la venirea lui.

Extraterestrul părea satisfăcut şi a făcut un pas înapoi.

Fagin a reluat prezentările.

– Aceste fiinţe merituoase sunt din rasa ta.

O crenguţă şi un mănunchi de petale au făcut un gest vag în direcţia celor două fiinţe umane.

Un domn cu părul cărunt, îmbrăcat într-un costum de stofă, stătea lângă o mulatră înaltă, de vârstă mijlocie, dar arătoasă.

– Acum o să te prezint pe tine, a continuat Fagin, în maniera neoficială preferată de oameni. Jacob Demwa, îţi fac cunoştinţă cu doctor Dwayne Kepler, din expediţia „Exploratorii Soarelui”, şi cu doctor Mildred Martine, de la Catedra de Parapsihologie a Universităţii La Paz.

Faţa lui Kepler era dominată de o mustaţă deasă în furculiţă. A zâmbit, dar Jacob era prea uimit ca să răspundă amabilităţii lui cu mai mult decât un cuvânt monosilabic.

Expediţia „Exploratorii Soarelui”! Cercetările de pe Mercur şi din cromosfera solară fuseseră o minge de fotbal în Adunarea Confederaţiei în ultimul timp. Facţiunea „Adaptare şi Supravieţuire” spunea că n-avea rost să se cheltuiască atât de mulţi bani pentru nişte cunoştinţe care puteau fi găsite la bibliotecă, fondurile putând fi alocate mai multor savanţi şomeri aici pe Pământ pentru proiecte realizabile. Facţiunea „Independenţilor” îşi alesese calea până acum, în ciuda abuzurilor făcute de presa dänikenită.

Dar lui Jacob *ideea* în sine de a trimite oameni şi nave în interiorul unei stele i se părea o nebunie fără margini.

– Kant Fagin era entuziast când ni te-a recomandat, a spus Kepler. Şeful expediţiei „Exploratorii Soarelui” a zâmbit, dar ochii îi erau roşii. Avea cearcăne umflate, probabil din cauza zbuciumului interior. I-a strâns lui Jacob mâna între ale sale şi a vorbit repede. Vocea îi era profundă, dar nu putea ascunde un tremurat. Am venit pe Pământ pentru scurtă vreme. Ne-am rugat

ca Fagin să te convingă să te întâlneşti cu noi şi dorinţa ni s-a împlinit. Sperăm din tot sufletul să ni te alături pe Mercur şi să beneficiem de experienţa ta în privinţa contactelor dintre specii.

Jacob a tresărit. O, nu, de data asta n-ai să reuşeşti, monstru plin de frunze! Voia să se întoarcă şi să se uite urât la Fagin, dar până şi un minim de decenţă între oameni îi cerea să fie politicos cu aceste fiinţe şi să converseze un pic cu ele. Totuşi, Mercur!

Faţa doctoriţei Martine s-a luminat de un zâmbet plăcut, însă arăta un pic plictisită când el i-a strâns mâna.

Jacob nu ştia dacă poate s-o întrebe ce legătură are parapsihologia cu fizica solară, dar Fagin i-a luat-o înainte.

– Scuzaţi-mă că intervin, dar e un lucru considerat în general acceptabil în conversaţii relaxate între oameni când apare o pauză. Mai este o fiinţă merituoasă de prezentat.

Hopa! s-a gândit Jacob. Sper că Mâncatul ăsta nu e dintre cei hipersensibili. S-a întors spre locul în care stătea extraterestrul cu aspect de şopârlă, lângă un perete cu mozaic multicolor. Se ridicase de pe pernă, iar acum venea spre ei pe cele şase picioare ale lui. Avea sub un metru lungime şi cam douăzeci de centimetri înălţime. A trecut pe lângă el fără să-i arunce nicio privire şi a luat-o înainte să se frece de piciorul lui Bubbacub.

– Hmm, a făcut Fagin. *Ăsta* e un animal de companie. Fiinţa vrednică de laudă pe care o veţi cunoaşte imediat este stimabilul protejat care v-a adus în această încăpere.

– Vai, îmi pare rău. Jacob a zâmbit, apoi s-a străduit să pară serios.

– Jacob Demwa, fiinţă umană, ul-Delfin-ul-Cimpanzeu, te rog să faci cunoştinţă cu Culla, un Pring, ab-Pil-ab-Kisa-ab-Soro-ab-Hul-ab-Puber, asistentul lui Bubbacub la bibliotecă şi reprezentant al bibliotecii în cadrul proiectului „Exploratorii Soarelui”.

După cum se aşteptase Jacob, numele era alcătuit doar din patronime. Pringii nu aveau protejaţi proprii. Erau totuşi din neamul Pring/Soro. Într-o zi vor avea un statut înalt ca membri ai acestei vechi şi puternice descendenţe. Observase că specia lui Bubbacub provenea şi ea din Puber/Soro şi ar fi vrut să-şi poată aminti dacă Pila şi Pring erau protector şi protejat.

Extraterestrul a făcut un pas înainte, dar nu i-a întins mâna. Mâinile sale erau lungi, ca nişte tentacule cu şase degete la capetele braţelor lungi şi subţiri. Păreau fragile. Culla avea un miros slab de fân abia cosit, care nu era deloc neplăcut.

Ochii enormi, ca nişte coloane, au scăpărat în timp ce Culla s-a înclinat pentru prezentarea oficială. „Buzele” extraterestrului s-au deschis, arătând o pereche de chestii albe, strălucitoare, ca nişte măsele, una sus şi alta în fundul gurii. Buzele parţial prehensile s-au închis, măselele de porţelan alb atingându-se cu un „clac”.

Acela nu putea fi un gest prietenos, indiferent de unde venea, şi-a spus Jacob, înfiorându-se. Extraterestrul probabil că îşi arăta colţii enormi ca să imite un zâmbet uman. Priveliştea deranja şi intriga totodată. Jacob s-a întrebat la ce îi serveau. Şi spera că acel Culla îşi va ţine… gura închisă pe viitor.

Dând încet din cap, a spus:

– Eu sunt Jacob.

– Eu sunt Culla, domnule, a răspuns extraterestrul. Pământul tău esste foarte plăcut.

Ochii mari şi roşii erau acum posomorâţi. Culla s-a îndepărtat.

Bubbacub i-a condus înapoi la pernele de lângă fereastră. Micul Pil s-a întins într-o poziţie înclinată, cu mâinile simetrice atârnându-i peste marginile pernei. „Animalul de companie” l-a urmat şi s-a făcut colac lângă el.

Kepler s-a aplecat în faţă şi a vorbit şovăielnic.

– Îmi pare rău că te-am răpit de la munca dumitale importantă, domnule Demwa. Ştiu că ai foarte mult de lucru… sper doar c-o să te conving că… mica noastră problemă merită să-i consacri ceva timp şi este demnă de talentele dumitale. Mâinile doctorului Kepler stăteau împreunate în poală.

Dr. Martine se uita la chipul serios al lui Kepler cu o expresie răbdătoare şi uşor amuzată. Erau acolo nuanţe care îl deranjau pe Jacob.

– Doctore Kepler, Fagin trebuie să-ţi fi spus că, de la moartea soţiei mele, am renunţat la meseria de „detectiv”, iar acum sunt foarte ocupat, poate prea mult, ca să fac o călătorie lungă în spaţiu…

Lui Kepler i-a căzut faţa. Expresia lui a devenit atât de tristă, că Jacob s-a emoţionat brusc.

– … Totuşi, deoarece Kant Fagin este un tip intuitiv, am să ascult pe oricine mi-o prezintă şi voi decide dacă această expediţie merită osteneala.

– O să ţi se pară interesantă, cu siguranţă! Am spus întotdeauna că ne trebuie cineva cu o viziune proaspătă. Şi, bineînţeles, acum că Mandatarii noştri sunt de acord să aducem

nişte consultanţi…

– Uite ce e, Dwayne, a zis dr. Martine. Nu eşti corect. Am venit aici pe post de consultant acum şase luni, iar Culla ne-a adus serviciile bibliotecii chiar mai înainte. Acum Bubbacub a acceptat să sporească sprijinul bibliotecii pentru proiect şi să vină personal cu noi pe Mercur. Cred că Mandatarii sunt mai mult decât generoşi.

Jacob a oftat.

– Aş vrea să-mi spună cineva în ce constă treaba asta. De exemplu, dumneata, dr. Martine, poate îmi zici ce ai de făcut… pe Mercur. I-a fost greu să pronunţe numele expediţiei „Exploratorii Soarelui”.

– Sunt consultant, domnule Demwa. Am fost angajată să fac teste psihologice şi parapsihologice atât echipajului, cât şi mediului de pe Mercur.

– Presupun că şi ei au legătură cu problema menţionată de dr. Kepler.

– Da. La început s-a crezut că fenomenele erau o înşelătorie sau o halucinaţie colectivă. Am eliminat ambele posibilităţi. E clar că sunt reale şi au loc în cromosfera Soarelui. În ultimele luni, am conceput experimente psihologice pe care să le facem în cufundările solare. Am dat o mână de ajutor şi ca terapeut câtorva membri ai expediţiei; stresul presupus de acest gen de cercetări solare şi-a spus cuvântul în multe cazuri.

Martine părea competentă, dar era ceva în atitudinea ei care nu-i plăcea lui Jacob. Frivolitate, poate. Jacob se întreba de ce natură era relaţia ei cu Kepler. Era ea şi terapeuta *lui* personală?

Pentru asta sunt eu aici, să satisfac capriciul unui om bolnav, dar măreţ, care nu se poate opri? Ideea nu era prea atrăgătoare. Nici perspectiva de a se lăsa implicat în politică.

Bubbacub, şeful bibliotecii locale de pe Pământ – de ce s-a implicat oare într-un proiect obscur al pământenilor? În unele privinţe, micul Pil era cel mai important E.T. de pe planetă, în afară de ambasadorul Tymbrinienilor, iar Institutul Bibliotecii condus de el, cea mai mare şi mai influentă organizaţie galactică, făcea Institutul Progresului al lui Fagin să pară insignifiant. A spus oare Martine că pleacă şi el spre Mercur?

Bubbacub se uita fix în tavan, părând să ignore conversaţia. Gura i se mişca de parcă ar fi cântat ceva pe o frecvenţă inaudibilă pentru oameni.

Ochii strălucitori ai lui Culla îl priveau ţintă pe micul şef al

bibliotecii. Poate că auzea cântecul sau şi el se plictisise de discuţie.

Kepler, Martine, Bubbacub, Culla... N-am crezut niciodată că voi fi într-o cameră în care *Fagin* să fie creatura cea mai puţin ciudată!

Kantenul foşnea prin apropiere. Fagin era vizibil surescitat. Jacob se întreba ce putuse interveni în proiectul „Exploratorii Soarelui” care să-l entuziasmeze atât de tare.

– Doctore Kepler, poate îmi fac timp să vă ajut... poate. Jacob a ridicat din umeri. Dar, mai întâi, ar fi drăguţ din partea voastră să-mi spuneţi despre ce este vorba!

Kepler s-a luminat la faţă.

– Dar nu ţi-am spus deja? O, Doamne! Cred că am evitat să mă gândesc la asta în aceste zile... doar m-am învârtit în jurul subiectului, ca să spunem aşa.

S-a îndreptat de spate şi a tras o gură zdravănă de aer.

– Domnule Demwa, se pare că Soarele e bântuit.

PARTEA A II-A

În Preistorie şi în vremuri îndepărtate, Pământul a fost vizitat de fiinţe necunoscute venind din spaţiu. Aceste fiinţe necunoscute au creat inteligenţa umană printr-o mutaţie genetică intenţionată. Extratereştrii i-au înnobilat pe hominizi „cu propria lor imagine”.

De aceea, noi le semănăm lor şi nu ei nouă.

Erich Von Däniken, *Amintiri despre viitor*

Sublimele activităţi mentale, ca religia, altruismul şi moralitatea, toate au evoluat şi au o bază fizică.

Edward O. Wilson, *Despre natura umană,*
Harvard University Press

4
Imagine virtuală

Bradbury era o navă nouă. Folosea o tehnologie mult mai avansată decât predecesoarele ei de pe liniile comerciale, propulsându-se de la nivelul mării cu propria sa forţă, în loc să decoleze din vârful unuia din „Turnurile” ecuatoriale, lansată sub un balon uriaş. *Bradbury* era o sferă enormă, masivă, după standardele anterioare.

Era prima călătorie a lui Jacob la bordul unei nave propulsate de ştiinţa veche de miliarde de ani a Galacticilor. Se uita din salonul de primă mână cum se îndepărta Pământul şi Baja California devenea mai întâi o coastă cafenie ce despărţea două mări, apoi doar un deget de-a lungul ţărmului mexican. Priveliştea îţi tăia respiraţia, dar te şi dezamăgea un pic. Bubuitul acceleraţiei unui avion supersonic sau măreţia lentă a unui zbor în balon erau mai romantice. În cele câteva ocazii în care părăsise Pământul înainte, înălţându-se şi întorcându-se cu balonul, urmărise cu privirea alte nave, strălucitoare şi rapide, pe când pluteau până la Centrala Electrică sau se înapoiau în interiorul presurizat al unuia din Turnuri.

În niciunul din marile Turnuri nu te plictiseai. Pereţii subţiri din teracotă care susţineau construcţiile de patruzeci de kilometri înălţime la presiunile de la nivelul mării erau acoperiţi cu picturi murale uriaşe, copiate după revistele din secolul XX. Nu aveai deloc claustrofobie acolo.

Totuşi, Jacob se bucura că e pe *Bradbury.* Într-o zi, avea să viziteze Turnul de Ciocolată de pe vârful Muntelui Kenya, mânat de nostalgie. Dar pe celălalt, din Ecuador – Turnul de Vanilie –, Jacob spera să nu-l mai vadă niciodată.

Nu conta că marele turn era la o aruncătură de băţ de Caracas. Nu conta că ar fi primit ca un erou, în caz că se ducea vreodată acolo, ca omul care salvase o minune a ingineriei de pe Pământ, impresionându-i până şi pe Galactici.

Salvarea Turnului îl costase pe Jacob viaţa soţiei sale şi o porţiune din minte. Preţul fusese mult prea mare.

Pământul devenise un disc vizibil când s-a dus Jacob la bar să se uite. Deodată, avea nevoie de companie. Nu simţise asta când se îmbarcase. Îi fusese foarte greu să-şi ceară scuze că îi părăsea pe Gloria şi pe ceilalţi de la Centru. Makakai făcuse o criză.

Majoritatea materialelor de cercetare în fizica solară nu veniseră încă şi aveau să-i fie trimise pe Mercur. În cele din urmă, se băgase într-o încurcătură, întrebându-se cum de se lăsase convins să se alăture expediţiei.

Acum a luat-o pe coridorul principal de la ecuatorul navei, până a găsit barul aglomerat, slab luminat. Ajuns acolo, s-a strecurat printre grupurile de oameni care discutau şi beau, până la tejghea.

Cam patruzeci de persoane, dintre care mulţi erau angajaţi cu contract pe perioadă determinată şi urmau să facă munci specializate pe Mercur, se înghesuiau la bar. Majoritatea, care băuseră vârtos, vorbeau tare cu cei de lângă ei sau se uitau în gol. Pentru unii, plecarea de pe Pământ nu era lucru uşor.

Câţiva extratereştri stăteau pe perne în colţul rezervat lor. Unul, un Cynthian cu blană lucioasă şi ochelari groşi de soare, şedea în faţa lui Culla, al cărui cap mare se înclina în tăcere pe când sorbea încântat cu un pai pus între buzele lui enorme din ceva ce părea să fie o sticlă de votcă.

Mai mulţi oameni stăteau lângă extratereştri, atitudine tipică xenofililor care sorbeau orice cuvânt auzit întâmplător din conversaţia extratereştrilor şi care aşteptau cu nerăbdare ocazia de a le pune întrebări.

Jacob s-a gândit să străbată mulţimea ca să ajungă în colţul extratereştrilor. Poate că îl cunoştea pe Cynthian. Dar erau prea mulţi oameni la capătul încăperii. Aşa că a hotărât să-şi ia o băutură şi să vadă dacă a început cineva să depene poveşti.

În curând s-a alăturat unui grup care îl asculta pe un inginer de mine spunând o poveste exagerată, dar fascinantă, despre explozii şi salvări în minele hermeţiene de adâncime. Deşi trebuia să-şi încordeze auzul ca să prindă ceva în gălăgia aceea, Jacob putea totuşi să ignore durerea de cap… cel puţin, suficient ca să asculte istorisirea până la sfârşit, când cineva l-a împuns cu un deget în spate şi el a tresărit.

– Demwa? Eşti chiar tu? a strigat Pierre LaRoque. Ce noroc! Vom călători împreună şi acum ştiu că voi avea cu cine să schimb vorbe de duh!

Reporterul purta o robă strălucitoare. Un PurSmok albastru se înălţa în aer din pipa din care trăgea cu poftă.

Jacob a încercat să zâmbească, dar, cum l-a călcat cineva pe picior, nu i-a ieşit decât un scrâşnet printre dinţi.

– Salut, LaRoque. De ce te duci pe Mercur? Oare cititorii tăi nu

sunt mai interesaţi de săpăturile din Peru sau...

– Sau de alte dovezi concludente că strămoşii noştri primitivi au fost cultivaţi de astronauţi din vechime? l-a întrerupt LaRoque. Da, Demwa, astfel de dovezi vor fi în curând atât de copleşitoare, încât până şi Pieile şi scepticii din Consiliul Confederaţiei vor vedea că greşesc!

– Văd că porţi şi tu Robă.

Jacob a arătat înspre tunica argintie a lui LaRoque.

– Port *roba* Societăţii Däniken în ultima mea zi pe Pământ, în cinstea strămoşilor care ne-au dat puterea de a călători în spaţiu.

LaRoque şi-a mutat pipa şi băutura într-o mână, iar cu cealaltă şi-a îndreptat lanţul de aur cu medalion care îi atârna la gât.

Jacob s-a gândit că gestul era un pic prea teatral pentru un bărbat în puterea vârstei. Roba şi bijuteriile păreau efeminate, în contrast cu manierele grosolane ale francezului. Trebuia să recunoască, totuşi, că se potriveau cu accentul său revoltător de afectat.

– Las-o baltă, LaRoque! Chiar şi tu trebuie să recunoşti că am ajuns în spaţiu prin propriile noastre forţe şi i-am descoperit pe extratereştri, nu ei pe noi.

– Nu recunosc nimic! a răspuns reporterul cu înflăcărare. Când ne vom dovedi demni de Protectorii care ne-au dăruit inteligenţă în trecutul îndepărtat, când ei ne vor recunoaşte, atunci vom şti cât de mult ne-au ajutat pe ascuns în toţi aceşti ani!

Jacob a ridicat din umeri. Nu era nimic nou în controversa dintre Piei şi Robe. Unii susţineau că omul ar trebui să fie mândru de moştenirea lui unică, ca rasă ce a evoluat singură, dobândindu-şi inteligenţa de la Natură în savane şi pe ţărmurile Africii de Est. Ceilalţi afirmau cu tărie că *homo sapiens* – exact ca oricare altă rasă de sofonţi – făcea parte dintr-un lanţ evolutiv, genetic şi cultural, ce ajungea până în trecutul mitic al galaxiei, în vremea Protectorilor.

Mulţi, ca şi Jacob, erau neutri în acest conflict al teoriilor, dar omenirea şi rasele ei protejate aşteptau cu interes rezultatul. Arheologia şi paleontologia deveniseră noi hobby-uri răspândite după Contact.

Totuşi, argumentele lui LaRoque erau aşa de vechi, că puteau fi folosite la crutoane. Iar durerea lui de cap se accentua.

– Asta-i foarte interesant, LaRoque, i-a spus, trecând pe lângă el. Poate vorbim despre asta altă dată...

Dar reporterul nu terminase încă.

– Spaţiul e plin de patos neanderthalian, ştii. Oamenii de pe navele noastre preferă să poarte piei de animale şi să mârâie ca maimuţele! Nu pot să-i sufere pe Strămoşi şi îşi bat joc tot timpul de oamenii raţionali cu atitudine supusă.

LaRoque şi-a exprimat punctul de vedere agitându-şi pipa în direcţia lui Jacob. Acesta s-a dat înapoi, încercând să rămână politicos, dar fără să reuşească prea bine.

– Ei bine, acum cred că mergi prea departe, LaRoque. Adică vorbeşti despre astronauţi! Stabilitatea emoţională şi politică sunt criterii de bază în selecţia lor…

– Aha! Exact ce nu ştii despre lucrurile pe care abia le-ai pomenit! Glumeşti, nu? Ştiu câte ceva despre stabilitatea emoţională şi politică a astronauţilor! O să-ţi vorbesc odată despre asta, a continuat el. Într-o zi, întreaga poveste va ieşi la iveală, despre planul Confederaţiei de a ţine o mare parte din omenire departe de rasele mai vechi şi de moştenirea lor din stele! Toţi sărmanii care „nu sunt de încredere”! Dar până atunci va fi prea târziu să oprească scurgerea de informaţii!

Reporterul a pufăit şi a expirat un nor de PurSmok albastru în direcţia lui Jacob, care a simţit că-l apucă ameţeala.

– Da, LaRoque, cum spui tu. Va trebui să-mi zici mai multe cândva.

A dat să plece.

LaRoque s-a uitat urât o clipă, apoi a zâmbit şi l-a bătut uşurel pe spate pe Jacob, după care s-a îndreptat spre uşă.

– Da, a zis el. Am să-ţi spun totul despre asta. Dar acum mai bine te întinzi puţin. Nu arăţi deloc bine! Pa!

L-a mai bătut o dată pe spate şi s-a strecurat la bar.

Jacob s-a dus la cel mai apropiat bocaport şi şi-a lipit fruntea de geam. Era rece, aşa că i s-a mai calmat puţin durerea de cap. Când a deschis ochii să se uite afară, Pământul nu se mai vedea… doar un câmp mare de stele, strălucind în întuneric fără să pâlpâie. Cele mai luminoase erau înconjurate de raze de difracţie, pe care el le putea lungi sau scurta mijindu-şi ochii. În afară de strălucirea intensă, impresia nu era diferită de aceea pe care o aveai când te uitai noaptea la stele în deşert. Nu pâlpâiau, dar erau aceleaşi stele.

Jacob ştia că ar trebui să simtă mai mult. Când erau văzute din spaţiu, stelele trebuiau să fie mai misterioase, mai… „filosofice”. Unul dintre lucrurile pe care şi le amintea cel mai

bine din adolescenţă era vuietul nopţilor cu stele. Nu era deloc ca zgomotul făcut de ocean pe care îl auzea acum prin hipnoză. Fusese ca nişte vise dintr-o altă viaţă, pe jumătate uitate.

* * *

I-a găsit pe dr. Kepler, Bubbacub şi Fagin în salonul principal. Kepler l-a invitat lângă ei.

Grupul se instalase în cerc pe nişte perne, lângă bocaporturile panoramice. Bubbacub avea la el o ceaşcă de ceva care părea, după miros, un lichid otrăvitor.

Şirul de bocaporturi de la marginea curbată a navei era întrerupt în salon de un disc circular, ca o enormă fereastră rotundă, din podea până în tavan. Partea plată ieşea în afară cu aproximativ treizeci de centimetri.

Orice ar fi fost înăuntru, era ascuns cu un panou bine fixat.

– Ne bucurăm că ai reuşit să vii cu noi, a rostit Bubbacub prin Vodor.

Se întinsese pe una dintre perne şi, după ce a vorbit, şi-a băgat botul în ceaşcă, ignorându-i pe Jacob şi pe ceilalţi. Jacob se întreba dacă Pilul încerca să fie sociabil sau era fermecător în mod natural. Jacob se gândea la Bubbacub ca fiind un „el”, pentru că nu avea idee care era sexul lui. Deşi Bubbacub nu avea nimic pe el, în afară de Vodor şi un buzunăraş, ce vedea Jacob din anatomia extraterestrului mai mult îl nedumerea. De exemplu, învăţase că Pilii erau ovipare şi nu îşi alăptau copiii. Dar un rând din ce păreau a fi mameloane erau plasate ca nasturii unei cămăşi, de la gât până în zona inghinală. Nu putea să le ghicească scopul. Datanetul nu le menţiona. Jacob comandase un rezumat mai complet de la bibliotecă.

Fagin şi Kepler vorbeau despre istoria navelor solare. Vocea Kantenului era înfundată, pentru că frunzişul lui de sus şi băşica atingeau panourile de izolaţie fonică din tavan. Jacob spera că Fagin nu era predispus la claustrofobie. Dar atunci, de ce le era frică legumelor vorbitoare? Să fie mâncate, aşa bănuia. Se întreba care erau obiceiurile sexuale ale unei rase care făcea dragoste prin intermediul unui fel de bondar domesticit.

– Apoi aceste minunate improvizaţii, a spus Fagin, făcute cu un pic de ajutor din exterior, v-au dat posibilitatea să trimiteţi cutii cu instrumente în fotosferă! Asta-i de-a dreptul impresionant şi mă mir că, în anii petrecuţi aici, n-am ştiut niciodată de această aventură a voastră din perioada de dinainte de Contact!

Kepler radia.

– Trebuie să înţelegi că proiectul bathysferei a fost doar… începutul, cu mult înainte de epoca mea. Când s-a dezvoltat propulsia laser la navele interstelare de dinainte de Contact, acestea au putut să lanseze navete-robot care puteau pluti şi, prin termodinamica laserului cu temperatură înaltă, au reuşit să elibereze căldura în exces şi să răcească interiorul sondei.

– Atunci, mai aveaţi puţin până să trimiteţi oameni!

Kepler a zâmbit trist.

– Bine, poate. Planurile erau făcute. Dar să trimiţi fiinţe spre Soare şi să le aduci înapoi implica mai mult decât căldură şi gravitaţie. Cel mai mare obstacol era turbulenţa! Ar fi grozav să vedem dacă am rezolvat problema. Ochii lui Kepler au scăpărat o clipă. Erau planuri.

– Dar *Vesarius* a găsit apoi nave tymbrimiene pe Cygnus, a zis Jacob.

– Da. Aşa că nu vom afla niciodată. Planurile erau schiţate când eram eu copil. Acum sunt complet demodate. Şi probabil că e la fel de bine… Ar fi fost pierderi inevitabile, poate victime, dacă o făceam fără stază… Controlul trecerii timpului este acum cheia expediţiei „Exploratorii Soarelui”, şi nu m-aş plânge de rezultate. Savantul s-a întunecat brusc la faţă. Asta e, până acum.

Kepler a tăcut şi şi-a lăsat ochii în pământ. Jacob s-a uitat la el o clipă, apoi şi-a pus mâna la gură şi a tuşit.

– Dacă tot vorbim despre asta, am observat că nu există nicio referire la Strigoii din Soare în Datanet şi nici în vreo cerere specială de la bibliotecă… şi am un permis 1-AB. Mă întrebam dacă îmi poţi da câteva din rapoartele tale referitoare la subiect să le studiez în timpul călătoriei.

Kepler şi-a ferit privirea de a lui Jacob, părând nervos.

– Nu suntem încă pregătiţi să facem publice informaţiile despre Mercur, domnule Demwa. Sunt… considerente de ordin politic legate de această descoperire care vor întârzia informarea ta până ajungem la bază. Sunt sigur că acolo toate întrebările tale vor găsi răspuns.

Părea cu adevărat jenat, aşa că Jacob a hotărât s-o lase baltă pentru moment. Dar nu era semn bun.

– Cred că îmi pot permite să adaug o informaţie, a intervenit Fagin. A mai fost o altă expediţie în inima Soarelui de când ne-am întâlnit, Jacob, şi ni s-a spus că s-a observat doar prima şi cea

mai prozaică specie de Solarieni. Nu a doua varietate, care i-a provocat doctorului Kepler atâtea griji.

Jacob era încă nedumerit de explicaţiile grăbite pe care le dăduse Kepler despre cele două tipuri de creaturi solare văzute până acum.

– Să înţeleg că acel tip era erbivor?

– Nu erbivor! a intervenit Kepler. Magnetovor. Se hrăneşte cu energia câmpului magnetic. Acest tip este, de fapt, mai bine înţeles, dar…

– Ajunge! Te rog să mă ierţi pentru întrerupere, dar trebuie să fim discreţi. Se apropie un străin.

Crengile de sus ale lui Fagin au foşnit, atingând tavanul.

Jacob s-a întors să se uite la uşă, un pic şocat că acel *ceva* îl făcuse pe Fagin să întrerupă pe cineva în mijlocul unei propoziţii. Şi-a dat seama cu tristeţe că era alt semn că nimerise într-o situaţie politică tensionată şi încă nu cunoştea niciuna dintre reguli.

Nu aud nimic, s-a gândit el. Apoi l-a văzut pe Pierre LaRoque stând în prag, cu un pahar de băutură în mână, cu faţa lui sănătoasă mai roşie ca de obicei. Zâmbetul i s-a lărgit pe faţă când i-a zărit pe Fagin şi pe Bubbacub. A intrat şi l-a bătut jovial pe spate pe Jacob, insistând să fie prezentat imediat celorlalţi.

Jacob s-a stăpânit să nu ridice din umeri.

A făcut încet prezentările. LaRoque era impresionat şi s-a înclinat adânc în faţa lui Bubbacub.

– Ab-Kisa-ab-Soro-ab-Hul-ab-Puber! Şi cei doi protejaţi, ce erau ei, Demwa? Jello şi ceva? Sunt onorat să cunosc în persoană un sofont din neamul Soro! Am studiat limbile strămoşilor voştri, despre care poate vom demonstra într-o zi că au fost şi ai noştri! Limba Soro seamănă cu protosemita şi cu protobantu!

Genele lui Bubbacub s-au zbârlit deasupra ochilor. Pilul, prin Vodor, a glăsuit într-un grai complicat, plin de aliteraţii şi ininteligibil. Apoi fălcile extraterestrului s-au deschis şi s-au închis repede de câteva ori şi s-a auzit un mârâit strident, pe jumătate amplificat de Vodor.

Din spatele lui Jacob, Fagin a răspuns pe un glas tunător şi sacadat. Bubbacub s-a întors cu faţa la el, cu ochii lui negri scăpărând scântei pe când răspundea printr-un mârâit din gâtlej, tăind aerul cu un braţ solid în direcţia lui LaRoque. Răspunsul cântat al Kantenului i-a trimis lui Jacob fiori reci pe şira spinării.

Bubbacub a făcut stânga-mprejur şi a ieşit cu paşi apăsaţi din

încăpere, fără să le mai adreseze oamenilor niciun cuvânt.

Perplex, LaRoque a rămas tăcut o clipă. Apoi s-a uitat la Jacob, stânjenit.

– Da' ce-am făcut, spune-mi, te rog!

Jacob a oftat.

– Poate că nu-i place să i se spună că e văr cu tine, LaRoque. Apoi s-a întors spre Kepler, dornic să schimbe subiectul. Savantul se uita fix la uşa pe care ieşise Bubbacub. Doctore Kepler, dacă nu ai informaţii precise la bord, poate îmi dai nişte texte fundamentale de fizică solară şi unele despre istoria misiunii „Exploratorii Soarelui”?

– Aş fi încântat să ţi le pun la dispoziţie, domnule Demwa. Kepler a dat din cap. O să ţi le trimit pe seară.

Părea că se gândeşte la altceva.

– Şi mie! a strigat LaRoque. Sunt reporter acreditat şi cer informaţii despre faimoasa dumitale iniţiativă, domnule director!

După o clipă de uimire, Jacob a ridicat din umeri. Trebuia să i le dea lui LaRoque. Obrăznicia se confunda uşor cu îndrăzneala.

Kepler a zâmbit, de parcă nu auzise.

– Poftim?

– Mare aroganţă! Acest proiect al dumitale, „Exploratorii Soarelui”, care necesită bani ce s-ar putea investi în amenajarea deşerturilor sau într-o bibliotecă mai mare pentru lumea noastră! *Inutilitatea* înseamnă a studia ce alţii mai buni au înţeles înainte ca noi să fi fost maimuţe!

– Uite ce e, domnule, Confederaţia a alocat fonduri pentru asemenea cercetări…

Kepler a roşit.

– Cercetări! De fapt, cercetări reluate. Cercetezi din nou ceea ce se găseşte deja în Bibliotecile Galaxiei şi ne faci de ruşine pe toţi, considerându-i pe oameni nişte proşti!

– LaRoque… a început Jacob, dar omul n-avea de gând să tacă.

– Şi Confederaţia asta a voastră! Îi pune pe Strămoşi în rezervaţii, ca pe indienii din America pe vremuri! Nu permite accesul oamenilor în biblioteca locală! Îngăduie să se continue absurditatea asta pentru care râd toţi de noi, această pretenţie la inteligenţă spontană!

Kepler a dat înapoi în faţa vehemenţei lui LaRoque. S-a albit ca varul şi s-a bâlbâit.

– Nu… cred…

– LaRoque! Hai, încetează odată!

Jacob l-a apucat de umăr şi l-a tras spre el, să-i şoptească repede ceva la ureche.

– Hai, omule, doar nu vrei să ne faci de râs în faţa acestui venerabil Kanten Fagin, nu?

Reporterul a făcut ochii mari. Peste umărul lui Jacob, vedea cum frunzişul de sus al lui Fagin foşnea de agitat ce era. În cele din urmă, LaRoque a lăsat ochii în pământ.

Să fie a doua oară stânjenit, probabil că asta îi era de ajuns. A îngăimat nişte scuze extraterestrului şi, uitându-se urât la Kepler, şi-a luat rămas-bun.

– Mulţumesc pentru efectele speciale, Fagin, a spus Jacob după plecarea lui LaRoque.

I s-a răspuns cu un fluierat scurt şi profund.

5
Refracţie

La patruzeci de milioane de kilometri, Soarele era un iad înlănţuit. Clocotea în spaţiul negru, nu mai era discul strălucitor pe care copiii de pe Pământ îl cred veşnic şi, fără să vrea, îşi feresc ochii de el. Suprafaţa de milioane de kilometri te atrăgea. Simţeai dorinţa irezistibilă de a te uita, dar era periculoasă.

De pe *Bradbury,* părea de forma unui bănuţ ţinut la aproximativ jumătate de metru de ochi. Spectrul era prea intens ca să fie suportat fără protecţie. Să „arunci o privire” acestui astru, aşa cum o făceai uneori de pe Pământ, însemna să orbeşti. Căpitanul a ordonat ca ecranele de stază ale navei să fie polarizate şi bocaporturile panoramice închise.

Fereastra cu filtru optic din marea sală nu avea jaluzele, pentru ca pasagerii să-l examineze pe Dătătorul de Viaţă fără să le fie afectaţi ochii.

Jacob s-a oprit în faţa ferestrei rotunjite pe când se îndrepta noaptea târziu spre automatul de cafea, pe jumătate trezit dintr-un somn agitat în cabina lui micuţă. S-a uitat în gol câteva minute, fără nicio expresie pe faţă, încă numai pe jumătate conştient, până l-a făcut să tresară o voce sâsâită.

– Aşşşa arată sssoarele tău de la afeliul orbitei lui Mercur, Jacob.

Culla stătea la una dintre mesele de joc din holul slab luminat. Chiar în spatele extraterestrului, peste un rând de automate, pe un ceas de perete scria 04:30, cu cifre strălucitoare.

Vocea somnoroasă lui Jacob era groasă şi răguşită.

– Am… hm… suntem atât de aproape?

Culla a dat din cap afirmativ.

– Asssa e.

Molarii extraterestrului erau ascunşi în fundul gurii. Buzele lui mari şi cutate erau strânse şi scoteau câte un fluierat de fiecare dată când încerca să pronunţe un „s” lung în engleză. În lumina slabă, ochii lui reflectau lumina roşie de la fereastra panoramică.

– Mai avem doar două zile până ajungem, a zis extraterestrul.

Avea braţele încrucişate pe masa din faţa lui. Faldurile desfăcute ale robei sale argintii acopereau jumătate din suprafaţă.

Clătinându-se puţin, Jacob s-a întors să se uite din nou prin

bocaport. Globul solar pâlpâia în faţa ochilor lui.

– Te simţi bine? l-a întrebat Pringul îngrijorat, dând să se ridice.

– Nu, nu, te rog. Jacob a ridicat o mână să-l oprească. Sunt doar ameţit. N-am dormit de ajuns. Am nevoie de o cafea.

Şi-a târşâit picioarele spre automate, dar s-a oprit la jumătatea drumului, s-a întors, s-a uitat din nou la imaginea soarelui-cuptor.

– E roşu! a mormăit el, surprins.

– Să-ţi spun eu de ce pe când îţi iei cafeaua? a întrebat Culla.

– Da. Te rog.

Jacob s-a întors spre automatele negre cu gustări şi băuturi, căutând locul prin care curge cafea.

– Fereassstra cu filtru optic nu permite decât pătrunderea luminii monocrome, a spus Culla. E făcută din multe plăci; unele care polarizează şi altele care încetinesc lumina. Sssunt rotite unele faţă de altele pentru a regla cu fineţe lungimea de undă care sssă pătrundă prin geam. Essste un mecanisssm fin, deşi foarte demodat după ssstandardele galactice… ca unul din ceasssurile elveţiene pe care le mai poartă unii oameni în era electronicii. Când poporul tău va ajunge un specialisst al Bibliotecii, un asstfel de… Rube Golberg?… va fi arhaic.

Jacob s-a aplecat în faţă să se uite cu atenţie la cel mai apropiat automat. Părea o maşină de cafea. Avea o uşiţă transparentă şi în spatele ei o mică platformă cu un grătar de scurgere la fund. Acum, dacă apăsa butonul corect, o ceaşcă de unică folosinţă va cădea pe platformă, apoi, printr-un tub mecanic, va curge şuvoiul de băutură neagră pe care o dorea.

Cu vocea lui Culla zumzăindu-i în urechi, Jacob scotea sunete politicoase.

– Of, aşa, da, înţeleg.

În partea stângă, unul dintre butoane era luminat în verde. Din impuls, a apăsat pe acesta.

S-a uitat la maşină, confuz. Acum! S-a auzit un bâzâit şi un poc! Uite ceaşca! Acum… ce naiba?

O pastilă mare, galben cu verde, a căzut în ceaşcă.

Jacob a ridicat uşiţa şi a scos cana. După o secundă, un şuvoi de lichid fierbinte s-a revărsat în spaţiul gol unde fusese recipientul, dispărând în scurgerea de dedesubt.

Neîncrezător, Jacob s-a uitat încruntat la pastilă. Orice ar fi fost, cafea nu era. S-a frecat pe rând la fiecare ochi cu

încheietura mâinii stângi. Apoi a aruncat o privire acuzatoare la butonul pe care apăsase.

Avea o etichetă pe care a văzut-o doar acum: „Nutrient de sinteză pentru E.T.” Sub etichetă ieşea un card de computer dintr-o fantă de date. Cuvintele „Pring: Supliment de dietă – Complex de proteine Coumarin” erau tipărite pe unul dintre capete.

Jacob s-a uitat repede la Culla. Extraterestrul îşi continua explicaţia, cu faţa la fereastra cu filtru optic. Culla a fluturat o mână înspre strălucirea dantescă a Soarelui, ca să-şi sublinieze cuvintele.

– Aceasssta e acum linia roşie alfa a hidrogenului, a spus el. O linie ssspectrală foarte utilă. În loc sssă fim copleşiţi de cantităţi enorme de lumină de la toate nivelurile Sssoarelui, ne putem uita doar la regiunile în care hidrogenul elementar absssoarbe sau emite mai mult decât normal…

Culla a arătat înspre suprafaţa pătată a Soarelui. Era acoperită de mici pete roşu-închis şi arcuri cu pene.

Jacob citise despre ele. Arcurile cu pene erau „filamentele”. Văzute în spaţiu, la limbul solar, erau proeminenţe care fuseseră observate de când a fost folosit telescopul în timpul unei eclipse. Culla probabil că explica felul în care aceste obiecte erau văzute frontal.

Jacob s-a gândit o vreme. Pe parcursul călătoriei, de la plecarea de pe Pământ, Culla se ferise să ia mesele cu altcineva. Tot ce făcea uneori era să soarbă nişte votcă sau bere cu un pai. Cu toate că nu le dăduse nicio explicaţie, Jacob presupunea că fiinţa avea nişte restricţii culturale care nu-l lăsau să mănânce în public.

Hai, gândeşte-te, şi-a zis el, cu toţi colţii ăia în loc de dinţi, *ar putea* fi cam neplăcut. Se pare că l-am întrerupt când îşi lua micul dejun, iar el e prea politicos să-mi zică.

A mai privit tableta care era tot în ceaşca din mâna lui. Şi-a pus pastila în buzunarul de la geacă, a strivit ceaşca şi apoi a aruncat-o într-un coş de gunoi din apropiere.

Acum vedea butonul cu eticheta „Cafea – neagră”. A zâmbit cu tristeţe. Poate era mai bine să sară peste cafea şi să nu rişte să-l ofenseze pe Culla. Deşi extraterestrul nu protestase, *stătuse întors* cu spatele în timp ce Jacob umbla la automate.

Culla şi-a ridicat privirea în timp ce Jacob se apropia de el. A deschis puţin gura, iar omul a zărit o strălucire de porţelan alb.

– Eşti mai puţin… ameţit acum? a întrebat extraterestrul amabil.

– Da, mulţumesc… mulţumesc şi pentru explicaţii. Am crezut întotdeauna că Soarele e un loc destul de neted şi frumos… în afară de pete solare şi proeminenţe. Dar cred că, de fapt, e destul de complicat.

Culla a dat din cap aprobator.

– Doctor Kepler esste expertul. O sssă primesssti explicaţii mai bune de la el când ai sssă te cufunzi cu noi.

Jacob a zâmbit politicos. Ce bine educaţi erau aceşti Emisari Galactici! Oare când Culla dădea din cap, era un gest personal? Sau era oare ceva ce fusese învăţat să facă în anumite momente şi locuri în prezenţa oamenilor?

Să te cufunzi cu noi?

A hotărât să nu-i ceară lui Culla să repete remarca. Mai bine să nu-mi forţez norocul, s-a gândit el.

A început să caşte. Şi-a amintit tocmai la timp să pună mâna la gură. Cine ştie ce o însemna un astfel de gest pe planeta Pringilor!

– Păi, Culla, cred că o să mă întorc la mine în cabină şi să încerc să mai dorm puţin. Mulţumesc pentru conversaţie.

– Eşti cât ssse poate de bine venit printre noi, Jacob. Noapte bună.

Şi-a târşâit picioarele pe hol şi abia a ajuns în pat înainte să adoarmă.

6
Încetinire si difracţie

O lumină blândă, sidefie, pătrundea prin bocaporturi, iluminând feţele celor care se uitau la Mercur care plutea sub nava în coborâre.

Aproape toţi cei care nu aveau sarcini de îndeplinit erau în sala cea mare, reţinuţi la şirul de ferestre de frumuseţea teribilă a planetei. Vorbeau încet, şi conversaţiile se purtau în mici grupuri strânse la fiecare bocaport. În cea mai mare parte a timpului, singurul sunet pe care l-a auzit Jacob era un pârâit slab pe care nu reuşea să-l identifice.

Suprafaţa planetei era dăltuită cu cratere şi zgâriată de şanţuri lungi. Umbrele aruncate de munţii lui Mercur pe fundalul argintiu şi cafeniu erau ascuţite şi goale în întunecimea lor. În multe locuri, peisajul semăna cu al Lunii, satelitul Pământului.

Erau şi diferenţe. Într-o zonă, o întreagă porţiune de sol fusese ruptă de un cataclism din vremuri îndepărtate. Cicatricea lăsase o serie de şanţuri adânci pe partea din faţa Soarelui. Linia de demarcaţie a luminii de întuneric trecea clar de-a lungul crestăturii, despărţind ziua de noapte.

Acolo jos, în locurile în care nu era umbră, cădea o ploaie din şapte tipuri diferite de foc. Protoni şi raze X se roteau, ieşind din magnetosfera planetei, iar lumina orbitoare a Soarelui se combina cu alte elemente mortale, făcând suprafaţa Mercurului cât se poate de diferită de a Lunii.

Părea un loc În care puteai găsi strigoi. Un purgatoriu.

Şi-a amintit o parte dintr-un străvechi haiku japonez pe care îl citise cu doar o lună în urmă:

Şi mai multe gânduri triste se adună în mintea mea
Când se lasă seara; fiindcă atunci
Îmi apare forma fantomei tale –
Glăsuind aşa cum ştiam că vorbeşti tu.

– Ai zis ceva?

Jacob a ieşit tresărind din transa superficială şi l-a văzut pe Dwayne Kepler stând lângă el.

– Nu, nimic important. Uite-ţi haina.

I-a dat veşmântul împăturit lui Kepler, care l-a luat zâmbind.

– Îmi pare rău, dar natura îşi cere drepturile în cel mai puţin romantice momente. În viaţa reală, călătorii în spaţiu trebuie să se ducă şi ei la baie. Bubbacub pare să găsească irezistibil acest material de velur. De fiecare dată când îmi dau jos haina să fac ceva, când mă întorc, îl găsesc dormind pe ea. O să-i cumpăr şi lui una când o să ne întoarcem pe Pământ. Şi acum, despre ce vorbeam înainte să plec?

Jacob a făcut semn spre suprafaţa planetei de dedesubt.

– Tocmai mă gândeam… acum înţeleg de ce astronauţii îi spun Lunii „ţarc de copii”. Sunt sigur că trebuie să fii mult mai prudent aici.

Kepler a dat din cap aprobator.

– Da, dar e cu mult mai bine decât să lucrezi acasă la un proiect costisitor şi inutil! Kepler a făcut o pauză, de parcă urma să spună ceva foarte important. Dar înflăcărarea i-a trecut înainte să continue. S-a întors la bocaport şi a arătat înspre priveliştea de jos. Observatorii din vechime, Antoniodi şi Schiaparelli, au denumit zona asta Charit Regio. Imensul crater străvechi de acolo se numeşte Goethe. A indicat înspre un conglomerat de material negru, aflat pe o câmpie strălucitoare. E foarte aproape de Polul Nord, iar dedesubt se află reţeaua de peşteri care fac posibilă existenţa Bazei Hermes.

Kepler era acum imaginea perfectă a unui savant demn şi distins, cu excepţia momentelor în care unul sau altul dintre capetele mustăţilor sale lungi, nisipii, îi intra în gură. Nervozitatea lui părea să scadă pe măsură ce se apropiau de Mercur şi baza misiunii „Exploratorii Soarelui”, unde era şef.

Dar, uneori, în timpul călătoriei, mai ales când conversaţia ajungea la evoluţie rapidă sau bibliotecă, lui Kepler i se aşternea pe faţă expresia unui om care avea o groază de spus, dar nu putea. Arăta nervos, *stânjenit,* de parcă îi era teamă să-şi exprime opiniile, ca nu cumva să fie mustrat.

După ce s-a gândit un timp, Jacob a fost încredinţat că îi ştia motivele, cel puţin parţial. Deşi şeful expediţiei „Exploratorii Soarelui” nu spusese nimic explicit care să-l dea de gol, Jacob era convins că Dwayne Kepler era credincios.

În toiul controversei dintre Robe şi Piei şi în plin Contact cu extratereştrii, practicarea organizată a religiei fusese zdruncinată.

Dänikeniţii îşi propovăduiau credinţa într-o măreaţă (deşi nu omnipotentă) rasă de fiinţe care interveniseră în dezvoltarea

omului şi mai puteau s-o facă din nou. Adepţii Eticii Neolitice credeau în prezenţa tangibilă a „spiritului omului”.

Însăşi existenţa a mii de rase de călători în spaţiu, din care doar câteva împărtăşeau convingeri asemănătoare cu doctrinele vechilor credinţe de pe Pământ, făcea mult rău conceptului de Dumnezeu antropomorfic şi atotputernic.

Majoritatea credinţelor oficiale fuseseră fie acceptate, de o parte sau de alta, în conflictul dintre Robe şi Piei, fie dezvoltate în teismul filosofic. Armatele credincioşilor s-au înrolat sub alte drapele, iar alţii au rămas tăcuţi în zarva generală.

Jacob se întrebase adesea dacă aşteptau un semn.

Dacă Kepler era un credincios, asta explica o parte din prudenţa sa. Erau destui şomeri printre oamenii de ştiinţă acum. Kepler nu voia să rişte să-i apară numele în rândul şomerilor făcându-şi o reputaţie de fanatic.

Jacob credea că e o ruşine ca omul să creadă aşa ceva. Ar fi fost interesant să-i cunoască opiniile. Dar respecta evidenta dorinţă de intimitate a lui Kepler în această privinţă.

Ce îi stârnea lui Jacob interesul profesional era modul în care contribuise izolarea la problemele mentale ale savantului. În mintea omului era mai mult decât o dilemă filosofică, ceva care îl împiedica uneori să fie un lider eficient şi îi submina încrederea în sine ca om de ştiinţă.

Martine, psihologa, era adesea în apropierea lui Kepler, amintindu-i mereu să-şi ia medicaţia din flacoanele cu diverse pastile multicolore pe care le avea prin buzunare.

Jacob simţea că îi revin vechile obiceiuri, neafectate de lunile liniştite pe care le petrecuse la Centrul Evoluţionist. Voia să ştie ce era cu pastilele acelea, la fel de mult pe cât dorea să afle care era *adevărata* misiune a lui Mildred Martine în expediţia „Exploratorii Soarelui”.

Martine era încă o enigmă pentru Jacob. În toate conversaţiile lor de la bordul navei nu reuşise să pătrundă dincolo de afurisita detaşare prietenoasă a femeii. Condescendenţa amuzată cu care îl trata era la fel de pronunţată ca şi exagerata încredere a lui Kepler în el. Gândurile femeii de culoare erau în altă parte.

Martine şi LaRoque abia că se uitau pe bocaportul din dreptul lor. În schimb, psihologa vorbea despre cercetările ei în privinţa efectelor culorii şi luminii asupra comportamentului psihotic. Jacob auzise de asta la întâlnirea din Ensemada. Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse Martine după ce s-a alăturat

expediţiei a fost să reducă la minimum efectele psihogenice ale mediului, în caz că „fenomenele” se dovedeau iluzii provocate de stres.

Prietenia ei cu LaRoque se consolidase în timpul călătoriei, pentru că îl asculta, fascinată, spunându-i poveste după poveste despre civilizaţiile pierdute şi străvechii vizitatori ai Pământului. Reporterul, încântat de atenţia cu care îl urmărea, făcea apel la toată elocvenţa pentru care devenise faimos. De mai multe ori, conversaţiile lor din sala mare îi atrăgeau pe mulţi alţii, care se adunau în jurul lor. Jacob ascultase şi el de câteva ori. LaRoque putea să evoce trecutul cu multă sensibilitate când se străduia.

Dar Jacob tot se simţea mai puţin în largul său în preajma omului decât în prezenţa altor pasageri. Prefera compania unor fiinţe mai sincere, cum era Culla. Lui Jacob începuse să-i placă de extraterestru. În ciuda ochilor săi enormi şi a incredibilei danturi, Pringul avea gusturi asemănătoare cu ale lui într-o mulţime de domenii.

Culla îi pusese multe întrebări ingenioase despre Pământ şi oameni, majoritatea privitoare la felul în care oamenii îşi tratau rasele protejate. Când aflase că Jacob participase activ la proiectul prin care se înzestrau cu inteligenţă umană cimpanzeii, delfinii şi, recent, câinii şi gorilele, a început să-l trateze cu şi mai mult respect.

Culla nu spunea niciodată că tehnologia pământenilor era arhaică şi învechită, deşi toată lumea ştia că era unică în galaxie pentru pitorescul ei. Nicio altă rasă de care îşi amintea cineva nu trebuise, la urma urmei, să inventeze singură totul de la bun început. Biblioteca avea grijă de asta. Culla era entuziast în privinţa beneficiilor pe care le va aduce biblioteca prietenilor săi oameni şi cimpanzei.

Odată, extraterestrul l-a urmat pe Jacob în sala de sport a navei şi s-a uitat cu ochii lui enormi şi roşii la Jacob, care era într-una din şedinţele în care se antrena ca să fie într-o formă de maratonist, una din cele câteva din timpul călătoriei în spaţiu. În pauze, Jacob şi-a dat seama că Pringul învăţase să spună bancuri deocheate. Rasa Pringilor trebuia să aibă aceleaşi moravuri sexuale ca oamenii contemporani, căci poanta „... acum doar se târguiau la preţ” părea să aibă acelaşi înţeles pentru ambele neamuri.

Glumele, mai mult decât orice altceva, l-au făcut pe Jacob să înţeleagă cât de departe de casă era acel diplomat Pring atât de

slab. Se întreba dacă şi Culla se simţea tot atât de singur cum ar fi el într-o asemenea situaţie.

În discuţia lor ulterioară despre care era cea mai bună marcă de bere, Tuborg sau L-5, Jacob a trebuit să facă un efort să-şi aducă aminte că avea în faţa lui un extraterestru, nu o fiinţă umană sâsâită şi peste măsură de politicoasă. Dar avea să-şi dea seama de realitate când, în timpul unei conversaţii, s-au trezit pe poziţii atât de diferite, încât nu puteau fi reconciliate.

Jacob spunea o poveste despre vechea luptă de clasă de pe Terra, pe care Culla nu putea s-o înţeleagă. El a încercat să-şi ilustreze opinia cu proverbul chinezesc „Un ţăran se spânzură întotdeauna la intrarea în casa stăpânului său."

Ochii extraterestrului au scânteiat brusc, iar Jacob a auzit pentru întâia oară un cloncănit agitat din gura lui Culla. Jacob s-a uitat fix la el o clipă, apoi a schimbat repede subiectul.

Una peste alta, Culla avea totuşi, dintre toţi extratereştrii pe care îi întâlnise, cel mai apropiat simţ al umorului de cel uman, desigur, cu excepţia lui Fagin.

Acum, când se apropia aterizarea, Pringul stătea tăcut lângă protectorul său – atât expresia lui, cât şi a lui Bubbacub fiind din nou indescifrabile.

Kepler l-a bătut uşurel pe umăr. Savantul a arătat înspre bocaport.

– Foarte curând, căpitanul va trage ecranele de stază şi va începe să reducă rata cu care lasă spaţiul şi timpul să pătrundă în navă. Vei găsi interesante efectele.

– Credeam că nava va lăsa spaţiul material să alunece pe lângă ea, ca şi cum ar veni pe o placă de surf pe plajă.

Kepler a zâmbit.

– Nu, domnule Demwa. E o greşeală des întâlnită. Surful pe spaţiu e o expresie folosită pentru popularizare. Când vorbesc de spaţiu-timp, nu mă refer la ceva „material". Spaţiul nu este material. De fapt, când ne apropiem de o singularitate planetară – o distorsiune în spaţiu cauzată de o planetă – trebuie să adoptăm o metrică constant schimbătoare sau un set de parametri prin care să măsurăm spaţiul şi timpul. E ca şi cum natura vrea să modificăm treptat lungimea metrului etalon şi ritmul ceasurilor noastre când ne apropiem de o masă.

– Să înţeleg că doamna comandant ne controlează apropierea făcând încet această schimbare?

– Chiar aşa! În vechime, desigur, adaptarea era mai brutală.

Metrica se adapta fie prin frânare continuă cu rachete până la aterizare, fie zdrobind nava de planetă. Acum doar înfăşurăm în stază materialul în exces, ca pe un sul de stofă. Ah! Din nou se aplică analogia cu „materialul”! Kepler a zâmbit. Apropo, unul dintre produsele auxiliare utile ale acestui proces este neutroniumul de calitate comercială, dar scopul principal este să ajungem jos cu bine.

– Şi atunci, când începem să băgăm spaţiul într-un sac, ce vom vedea?

Kepler a arătat înspre bocaport.

– Observă ce se întâmplă acum.

Afară, stelele dispăreau. Imensul jet de puncte luminoase care pătrundea şi prin ecranele întunecate a pălit încet pe când îl priveau. În curând au rămas doar câteva, pale, de culoare ocru, pe fundalul negru.

Planeta de jos se schimba şi ea.

Lumina reflectată de pe suprafaţa lui Mercur nu mai era caldă şi sfărâmicioasă. A căpătat o nuanţă portocalie. Suprafaţa planetei era întunecată acum.

Şi se apropia. Încet, dar vizibil, orizontul se aplatiza. Formele de relief ce abia se puteau distinge mai înainte se vedeau din ce în ce mai clar, pe măsură ce *Bradbury* cobora spre planetă.

Se deschideau cratere mari în care erau altele mai mici. Pe când nava trecea pe lângă marginea neregulată a unuia, Jacob a văzut că era plin de gropi şi mai mici, fiecare având forma celor mai mari.

Orizontul redus al planetei a dispărut în spatele unui lanţ muntos, iar Jacob şi-a pierdut toată perspectiva. Cu fiecare minut de coborâre, terenul de jos rămânea la fel. Cum ai fi putut să-ţi dai seama la ce înălţime erai? E oare chestia aceea de sub noi un munte sau un bolovan, sau o să aterizăm într-o secundă sau două şi e doar o piatră?

Simţea că se apropie de sol. Umbrele cenuşii şi aflorimentele portocalii păreau aşa de aproape că le puteai atinge.

Aşteptându-se ca nava să se oprească din clipă în clipă, a fost uimit când o gaură în pământ a ţâşnit în sus să-i înghită.

* * *

Pe când se pregăteau să debarce, Jacob şi-a amintit şocat ce făcea când căzuse într-o transă uşoară mai devreme, ţinând în mână haina lui Kepler în timpul coborârii.

Pe furiş şi cu multă îndemânare, îl căutase pe Kepler prin

buzunare, luând un eşantion din fiecare medicament şi scoţând un creion mic, aproape consumat, fără să distrugă amprentele. Toate îi umflau acum buzunarul de la pantalon, dar proeminenţa era prea mică să se vadă când îşi punea haina.

Aşadar, a început deja, a gemut Jacob.

Maxilarele i s-au încleştat.

De data asta, s-a gândit el, am s-o rezolv singur. N-am nevoie de ajutor de la alter-egoul meu. N-am de gând să stau pe aici scindându-mă şi intrând în transă!

S-a lovit cu pumnul pe coapsă să-şi alunge senzaţia de *satisfacţie* şi nerăbdare din degete.

PARTEA A III-A

Zona de tranziţie dintre coroana solară şi fotosferă (suprafaţa Soarelui văzută în lumină albă) apare în timpul unei eclipse, ca un inel roşu strălucitor în jurul Soarelui care este numit, aşadar, cromosferă. Dacă cromosfera este examinată îndeaproape, se vede că nu e un strat omogen, ci o structură filamentoasă care se schimbă rapid. Termenul de „prerie arzătoare” a fost utilizat pentru a o descrie. Numeroase jeturi efemere, numite „spice”, ţâşnesc mereu la înălţimi de câteva mii de kilometri. Culoarea roşie se datorează radiaţiei din linia de hidrogen-alfa. Există mari probleme în înţelegerea a ce se întâmplă într-o zonă atât de complexă.

Harold Zirin

7
Amestec

Când şi-a părăsit sediul şi a luat-o pe coridoarele de serviciu spre Secţia Mediilor Extraterestre, dr. Martine s-a considerat o fiinţă discretă, nu una care vine pe furiş. Ţevi şi cabluri de comunicaţii atârnau în cârlige pe pereţii neterminaţi. Piatra hermesiană scânteia de la condens şi emana un miros de rocă umedă, iar paşii ei răsunau pe drumul îngust din faţa ei.

A ajuns la o uşă închisă prin presiune, cu o lumină verde deasupra, intrarea din spate a locuinţei unui extraterestru. Când a apăsat pe celula cu senzori de alături, uşa s-a deschis imediat.

O lumină intensă, cu nuanţe verzui, s-a răspândit afară – strălucirea reprodusă a unei stele aflate la mulţi ani-lumină distanţă. Şi-a ferit ochii cu o mână, iar cu cealaltă a luat nişte ochelari de soare din buzunarul de la şold, pe care şi i-a pus ca să se uite în cameră.

Pe pereţi a văzut tapiserii fine din mătase cu grădini suspendate şi un oraş extraterestru situat pe marginea unei prăpăstii. Oraşul cocoţat pe o stâncă ascuţită scânteia de parcă era văzut printr-o cascadă. Lui dr. Martine i s-a părut că aude o muzică sublimă chiar deasupra aurei sale. Putea asta să explice respiraţia ei gâfâită? Nervii săi încordaţi?

Bubbacub s-a ridicat de pe salteaua din perne s-o salute. Blana cenuşie îi scânteia când venea spre ea, legănându-se pe picioarele lui scurte. În lumina actinică şi câmpul de 1,5 *g* din apartamentul său, Bubbacub îşi pierdea orice „farmec” pe care îl văzuse Martine la el înainte. Postura Pilului cu picioarele strâmbe denota forţă.

Gura extraterestrului s-a mişcat, clănţănind scurt de câteva ori. Vocea lui, care venea din Vodorul care îi atârna de gât, era calmă şi rezonantă, deşi cuvintele îi ieşeau sacadate, cu pauze între silabe.

– Bine. Bucuros că ai venit.

Martine s-a simţit uşurată. Reprezentantul bibliotecii părea relaxat. S-a înclinat puţin în faţa lui.

– Salut, Pil Bubbacub. Am venit să te întreb dacă mai ai veşti de la biblioteca locală.

Bubbacub a deschis gura plină de dinţi ascuţiţi ca acele.

– Hai, intră şi ia loc. Da, e bine că mă întrebi. Am ceva nou.

Dar, hai, vino. Serveşte-te mai întâi cu mâncare, ceva de băut.

Martine a făcut o grimasă când a trecut prin câmpul *g* de tranziţie al pragului – întotdeauna o experienţă neplăcută. În cameră se simţea de parcă ar fi cântărit şaptezeci de kilograme.

– Nu, mulţumesc, tocmai am mâncat. O să iau loc.

A ales un scaun făcut pentru oameni şi s-a aşezat cu grijă. Şaptezeci de kilograme era mai mult decât trebuia să cântărească o persoană!

Pilul s-a întins la loc pe salteaua din faţa ei, cu capul său de urs un pic peste nivelul picioarelor. O privea cu ochii săi mici şi negri.

– Am veşti din La Paz prin maser. Nu spun nimic despre Strigoii din Soare. Absolut nimic. Poate nu e deloc vorba de se-man-ti-că. Poate că biblioteca locală e prea mică. E una mică, aşa cum am zis. Dar unii oficiali umani o să facă mare tărăboi din cauza lipsei de re-ferinţe.

Martine a ridicat din umeri.

– Eu una nu mi-aş face griji din cauza asta. Asta o să arate doar că s-au depus prea puţine eforturi la proiectul bibliotecii. O filială mai mare, ca grupul meu, care a susţinut mereu ideea, ar fi obţinut cu siguranţă rezultate mai bune.

– Am trimis i-me-diat după in-for-ma-ţii din Pil-a. Nu poate exista confuzie la o bibliotecă principală!

– Asta-i bine, a aprobat Martine din cap. Dar mă preocupă ce va face Dwayne în timpul acestei întârzieri. Dă pe dinafară de noţiuni disparate despre comunicarea cu Strigoii. Mă tem că, în confuzia de acolo, le va jigni pe creaturile psi aşa de rău, că toată înţelepciunea bibliotecii nu va reuşi să repare lucrurile. E imperios necesar ca Pământul să fie în relaţii bune cu vecinii săi cei mai apropiaţi!

Bubbacub a ridicat puţin capul şi şi-a pus un braţ scurt după ceafă.

– Faci e-for-turi să-l vindeci pe dr. Kepler?

– Bineînţeles, a răspuns ea, înţepată. De fapt, mi-e greu să-mi dau seama cum a scăpat de Supraveghere în tot acest timp. În mintea lui Dwayne este haos, deşi trebuie să recunosc că scorul său S este în limite acceptabile. A făcut un test tahistoscopic pe Pământ. Cred că l-am stabilizat destul de bine acum. Dar ce mă înnebuneşte este că nu reuşesc să găsesc problema lui esenţială. Stările lui maniaco-depresive seamănă cu „nebunia oarbă” de la sfârşitul secolului XX şi începutul lui XXI, când societatea era

aproape distrusă de efectele psihice ale zgomotului din mediu. Acest fenomen aproape că a nimicit cultura industrială când era la apogeu şi a dus la represiunea pe care oamenii o numesc eufemistic „Birocraţie”.

– Da. Am citit despre tentativa de suicid a ra-sei voastre. Mi se pare că epoca de du-pă aceea, despre care tocmai ai vorbit, a fost una de ordine şi pace. Dar nu e trea-ba mea. Ai no-roc că eşti in-com-pe-ten-tă chiar şi la si-nu-ci-de-re. Dar să nu bat câm-pii. Ce-i cu Ke-pler?

Vocea Pilului nu s-a ridicat la sfârşitul acestei întrebări, dar făcea ceva cu botul... îşi curba pliurile care îi serveau drept buze... lucru prin care înţelegeai că întreba, nu, *cerea* un răspuns. Mimica lui i-a trimis fiori reci lui dr. Martine pe şira spinării.

E atât de arogant, s-a gândit ea. Şi toată lumea pare să creadă că e doar o personalitate ciudată. Oare sunt orbi la forţa şi ameninţarea pe care o reprezintă prezenţa acestei creaturi pe Pământ?

În şocul lor cultural, văd doar un ursuleţ antropoid. Drăguţ chiar! Oare şeful meu şi prietenii lui din Consiliul Confederaţiei sunt singurii care pot recunoaşte un diavol din spaţiul extraterestru atunci când văd unul?

Şi depinde oarecum de mine să aflu ce l-ar putea îmblânzi pe demon, în timp ce îl opresc pe Dwayne să spună vrute şi nevrute şi încerc să găsesc un mod *raţional* de a-i contacta pe Strigoii din Soare! Ifni, ajută-ţi sora!

Bubbacub tot mai aştepta un răspuns.

– B-bine, ştiu că Dwayne e hotărât să dezvăluie secretul Strigoilor din Soare fără ajutor de la extratereştri. Unii din echipa lui sunt categorici în privinţa asta. N-am să merg atât de departe şi să afirm că vreunii din ei sunt Piei, dar mândria lor e aproape de orgoliu. Îl poţi opri să fa-că prostii? a spus Bubbacub. A adus aici nişte e-le-men-te ciu-da-te.

– Cum ar fi Fagin şi prietenul lui Demwa? Par inofensivi. Datorită experienţei lui cu delfinii, Demwa ne-ar putea fi de folos. Iar Fagin ştie cum să se poarte cu rasele extraterestre. Important este ca Dwayne să aibă pe cineva care să-i alunge fanteziile paranoice. O să vorbesc cu Demwa şi am să-l rog să fie înţelegător.

Bubbacub s-a ridicat în capul oaselor, agitându-şi o clipă braţele şi picioarele. Apoi şi-a găsit altă poziţie şi s-a uitat fix în

ochii lui Martine.

– Nu-mi pasă de ei. Fa-gin e un ro-man-tic pa-siv. Dem-wa pare nebun. Ca orice prieten al lui Fa-gin. Nu, mă îngrijorează mai mult cei doi care ne fac acum ne-ca-zuri la bază. Când am venit, nu ştiam că era aici un cimpanzeu, care făcea parte din personal. El şi zia-ris-tul sunt foarte ostili de când am aterizat. Zia-ris-tul e desconsiderat de echipa de la bază şi face multă tevatură. Iar cimpanzeul se ţine mereu după Culla… încercând să-l „e-li-be-re-ze”, aşa că…

– A fost Culla neascultător? Credeam că perioada lui de ucenicie era doar…

Bubbacub a sărit din locul în care stătea, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi şi şuierând.

– Nu mă întrerupe, fiinţă umană!

Adevărata voce a lui Bubbacub s-a auzit pentru prima dată de când îl ştia Martine, un chiţăit strident care acoperea zgomotul Vodorului şi îţi zgâria urechile.

Martine a fost o clipă atât de uluită încât a rămas nemişcată.

Postura încordată a lui Bubbacub se relaxa treptat. Într-un minut, perii zbârliţi din blana lui aproape că s-au netezit din nou.

– Îţi cer scu-ze, Martine, fiinţă uma-nă. Nu trebuia să mă aprind aşa la o greşeală neînsemnată a unei rase in-fan-ti-le.

Martine a expirat aerul din plămâni, încercând să nu facă zgomot.

Bubbacub s-a aşezat din nou.

– Ca să-ţi răspund la întrebare, nu, Cul-la nu e deplasat. Ştie foarte bine că specia lui va fi le-ga-tă de a mea prin drept pa-tern pentru multă vreme. Totuşi, e rău că acest doc-tor Jeff-rey vede acest mit al drepturilor fă-ră îndatoriri. Voi, oamenii, trebuie să învăţaţi să vă ţineţi în frâu animalele de companie, căci doar prin bunăvoinţa noastră, a Străbunilor, sunt ei numiţi so-fonţi pro-te-jaţi. Şi, dacă *ei* n-ar fi so-fonţi, voi, oa-me-nii, unde aţi fi?

Dinţii lui Bubbacub au strălucit puternic pentru o clipă, apoi extraterestrul a închis gura cu un pocnet.

Martine îşi simţea gâtlejul uscat. Şi-a ales cu grijă cuvintele.

– Îmi cer scuze dacă te-am jignit în vreun fel, Pil Bubbacub. Am să vorbesc cu Dwayne şi poate îl face pe Jeffrey să se potolească.

– Şi zia-ris-tul?

– Da, am să vorbesc şi cu Pierre. Sunt sigură că nu ne vrea răul. N-o să ne facă necazuri.

– Asta ar fi bine, a rostit blând cutia vocală a lui Bubbacub.

Şi-a întins din nou pe saltea corpul scund şi îndesat.

– Avem sco-puri mă-re-ţe, tu şi cu mine. Sper că putem lucra în echipă. Dar să ştii un lucru: mijloacele noastre pot fi di-fe-ri-te. Fă, te rog, tot ce poţi, altfel voi fi silit să împuşc doi iepuri dintr-odată.

Martine a dat din nou din cap, dar fără prea multă convingere.

8
Reflexie

Jacob se gândea la altele în timp ce LaRoque se lansa într-una din peroraţiile lui. În orice caz, omuleţul îşi dorea mai mult să-l impresioneze pe Fagin decât să câştige puncte în faţa lui Jacob, care se întreba dacă ar fi un păcat să-l transforme pe extraterestru în om şi, deci, să-l compătimească pentru că trebuia să asculte.

Cei trei erau într-o mică maşină care se deplasa prin tunelul lateral, dar şi în sus şi în jos. Două dintre tecile-rădăcini ale lui Fagin au apucat o balustradă joasă, aflată la câţiva centimetri de podea. Cei doi oameni se ţineau de alta, care înconjura vehiculul mult mai sus.

Jacob asculta neatent zgomotul maşinii care aluneca mai departe. LaRoque încă mai insista asupra unui subiect pe care îl abordase pe *Bradbury:* Protectorii dispăruţi ai Pământului… acele fiinţe mitice care au iniţiat, pare-se, evoluţia omului cu mii de ani în urmă şi apoi s-au oprit când era pe jumătate terminată… erau într-un fel sau altul legate de Soare. Reporterul credea că Strigoii Soarelui puteau fi acea rasă.

– Şi apoi, aveţi toate referinţele în religiile de pe Pământ. Aproape în fiecare Soarele e sfânt! Este una din trăsăturile comune tuturor culturilor.

LaRoque a făcut un gest expansiv cu braţele de parcă şi-ar fi îmbrăţişat întreaga idee.

– E atât de logic, a spus el. Ar explica şi de ce îi vine atât de greu bibliotecii să stabilească cine ne-au fost strămoşii. Rasele de tip solar trebuie să fi fost cunoscute cu mult timp înainte… de aceea sunt atât de prosteşti actualele „cercetări”. Dar sunt fără îndoială rare şi nimeni nu s-a gândit să ofere bibliotecii o corelaţie care ar putea să rezolve imediat două probleme!

* * *

Problema era că ideea era al naibii de greu de negat. Jacob a oftat în sinea sa. Era *sigur* că multe civilizaţii primitive de pe Pământ avuseseră cultul Soarelui. Evident, Soarele era sursa de căldură şi lumină, un lucru cu puteri miraculoase! Probabil că popoarele primitive au trecut prin stadiul în care au atribuit stelei lor proprietăţile unei fiinţe.

Şi aici era necazul. Galaxia avea puţine „popoare primitive”

care se comparau cu experienţa umană; mai ales animale, vânători-culegători cu un dram de conştiinţă (sau tipuri analoge) şi rase de sofonţi complet evoluate. Aproape niciodată nu a apărut o rasă „intermediară” ca omul – aparent abandonat de protectorul său înainte de a-l pregăti să-şi pună în practică înţelepciunea.

În asemenea cazuri rare, se ştie că noile minţi potente s-au eliberat din nişa lor ecologică. Au inventat ciudate parodii ale ştiinţei – reguli bizare ale cauzei şi efectului, superstiţii şi mituri. Fără îndrumarea unui protector, asemenea rase de „pui de lup” au supravieţuit rareori mult timp. Notorietatea actuală a omenirii se datora parţial supravieţuirii ei.

Absenţa totală a altor specii cu o experienţă asemănătoare făcea generalizările uşor de formulat şi greu de negat. Întrucât nu erau alte exemple de specii care să venereze Soarele şi pe care să le cunoască mica bibliotecă locală din La Paz, LaRoque putea susţine că acele tradiţii ale omenirii aminteau că evoluţia nu se terminase niciodată.

Jacob a ascultat o clipă fără prea mult interes, doar în eventualitatea că reporterul ar spune ceva nou. Dar, de fapt, mintea îi era în altă parte.

* * *

Trecuseră două zile lungi de la aterizare. Trebuise să se obişnuiască să facă tranziţia între părţile bazei cu gravitaţie şi cele unde prevala atracţia uşoară a planetei Mercur. I-au fost prezentaţi mulţi din personalul bazei, ale căror nume, în mare, le-a uitat imediat. Apoi Kepler a pus pe cineva să-l ducă la el.

Medicul-şef al Bazei Hermes era un Delfin-Evoluat. A fost foarte mulţumit să se uite pe reţetele lui Kepler, exprimându-şi nedumerirea că erau aşa multe. După aceea, a insistat să dea o petrecere în cursul căreia toţi cei din secţia medicală au dorit să pună întrebări despre Makakai. Adică între toasturi. Din această cauză, nu au fost prea multe întrebări, la urma urmei.

Peretele opus al peşterii părea să se umfle în faţă, până ajungea un balon rotund la doar câţiva metri distanţă, chiar vizavi de el. Acolo, unde era mai aproape, stătea un Kanten înalt de doi metri şi jumătate, un om cu o faţă mică şi roşie şi un bărbat înalt, solid, oacheş, care s-a uitat la el, având pe chip cea mai prostească expresie pe care o văzuse vreodată.

Jacob şi-a dat brusc seama că se uita la carena unei nave solare, cea mai bună oglindă din sistemul solar. Omul uimit din

faţa lui, vizibil mahmur, era propria sa reflexie.

Nava sferică de douăzeci de metri era o oglindă atât de bună, că era greu să-i determini forma. Numai observând discontinuitatea pronunţată a marginii şi felul în care imaginile reflectate se extindeau într-un arc, putea să-şi fixeze privirea la ceva care semăna cu un obiect adevărat.

– Foarte drăguţ, a trebuit să recunoască LaRoque. De-a dreptul minunat, grozav cristal care te induce în eroare!

Şi-a ridicat micuţul aparat de filmat şi a scanat de la stânga la dreapta.

– Foarte impresionant, a adăugat Fagin.

Mda, s-a gândit Jacob. Şi mare cât casa.

La fel de mare ca nava, peştera îl făcea să pară neînsemnat. Tavanul din piatră nefasonată se boltea la înălţime, dispărând în ceaţa produsă de condens. Unde stăteau ei, grota era îngustă, dar se întindea la dreapta cel puţin un kilometru, înainte să facă un cot şi să dispară.

Stăteau pe o platformă care i-a adus la acelaşi nivel cu ecuatorul navei, deasupra podelei hangarului. Un grup se afla sub ei, micşorat de sfera argintie.

La două sute de metri în stânga erau două uşi vidate masive, cu o lăţime de cel puţin o sută cincizeci de metri. Acelea, a presupus Jacob, făceau parte din sistemul de depresurizare, care ducea, prin tunel, la inospitaliera suprafaţă a lui Mercur, unde imensele nave interplanetare, ca *Bradbury,* rămâneau un timp în uriaşe peşteri naturale.

O rampă ducea de pe platformă în jos, la podeaua peşterii de dedesubt. Kepler vorbea acolo cu trei oameni în salopete. Culla nu era departe de el. Însoţitorul său era un cimpanzeu bine îmbrăcat, cu monoclu, care şedea pe un scaun ca să fie la nivelul ochilor lui Culla.

Cimpanzeul sălta în sus şi în jos, cu genunchii îndoiţi, făcând scaunul să se clatine. A bătut furios pe un instrument de pe pieptul său. Diplomatul pring se uita cu expresia pe care Jacob o catalogase ca fiind de respect prietenos. Dar mai era ceva în postura lui Culla care îl surprindea… o indolenţă, o lejeritate a poziţiei în faţa cimpanzeului, pe care nu o văzuse niciodată când extraterestrul vorbea cu un om, un Kanten sau un Cynthian şi, mai ales, cu un Pil.

Kepler l-a salutat mai întâi pe Fagin, apoi s-a întors spre Jacob.

– Mă bucur că ai putut să faci turul, domnule Demwa. Kepler i-a strâns mâna cu o fermitate care l-a mirat pe Jacob, apoi l-a chemat pe cimpanzeu lângă el. Acesta e dr. Jeffrey, primul din specia sa care a devenit membru cu drepturi depline al unei echipe de cercetare spaţială şi unul din cei mai buni specialişti helluva. Pe nava lui ne vom îmbarca.

Jeffrey a zâmbit strâmb, nestăpânit, o caracteristică a speciei de supercimpanzei. Două secole de inginerie genetică aduseseră schimbări în craniu şi zona pelviană, modelate acum după forma umană, pentru că era cea mai uşor de reprodus. Arăta ca un om foarte pufos, scund şi oacheş, cu braţe lungi şi dinţi enormi de iepuroi.

O altă dovadă a ingineriei a devenit evidentă când cimpanzeul i-a strâns Jacob mâna. Degetul său mare, complet opozabil, l-a apăsat tare, de parcă voia să-i arate că era acolo, însemnul unui om.

Acolo unde Bubbacub purta Vodorul, Jeffrey avea un aparat cu chei negre orizontale la stânga şi la dreapta, în mijloc era un ecran gol de cam douăzeci pe zece centimetri.

Supercimpanzeul s-a înclinat şi degetele i-au atins cheile. Pe ecran au apărut litere luminoase.

MĂ BUCUR SĂ TE CUNOSC. DOCTOR KEPLER MI-A SPUS CĂ EŞTI UNUL DINTRE BĂIEŢII BUNI.

Jacob a pufnit în râs.

– Îţi mulţumesc mult, Jeff. Încerc să fiu, cu toate că nu ştiu încă ce mi se va cere să fac!

Jeffrey a scos cunoscutul râs strident al cimpanzeilor; apoi a vorbit pentru prima oară.

– Vei afla curând!

Era aproape un croncănit, dar Jacob a fost uimit. Vorbitul era aproape insuportabil de chinuitor la această generaţie de supercimpanzei, însă cuvintele lui Jeffrey erau foarte clare.

– Dr. Jeffrey va lua asta, cea mai nouă navă solară a noastră, pentru o cufundare, la scurt timp după ce ne terminăm noi turul, a spus Kepler. De îndată ce comandantul deSilva se întoarce din misiunea de recunoaştere cu altă navă a noastră. Îmi pare rău că deSilva n-a fost aici să ne întâmpine când am sosit cu *Bradbury.* Şi acum se pare că Jeff va fi plecat când ne vom face informările. Totuşi, va fi un pic spectaculos să primim primul său raport exact când vom termina mâine după-amiază. Kepler a luat-o înapoi spre navă. Am uitat oare să fac vreo prezentare? Jeff, ştiu că l-ai

cunoscut pe Kant Fagin mai devreme. Pil Bubbacub se pare că nu ne-a onorat invitaţia. L-ai cunoscut pe domnul LaRoque?

Buzele cimpanzeului s-au răsfrânt într-o expresie de dezgust. A pufăit o dată, apoi s-a întors cu spatele la ceilalţi ca să-şi vadă reflexia în nava solară.

LaRoque s-a uitat chiorâş, cu faţa roşie de jenă.

Jacob a trebuit să-şi stăpânească râsul. Nu era de mirare că supercimpanzeilor li se spunea copii! În sfârşit, cineva cu mai puţin tact decât LaRoque! Întâlnirea dintre ei doi din sala de mese de seara trecută era deja o legendă. Îi părea rău că o scăpase.

Culla şi-a pus mâna subţire cu şase degete pe mâneca lui Jeffrey.

– Vino, Prietene-Jeffrey. Sssă le arătăm nava ta domnului Demwa şi prietenilor sssăi.

Cimpanzeul s-a uitat posomorât la LaRoque, apoi la Culla şi Jacob şi a zâmbit cu gura până la urechi. I-a luat de mâini pe Jacob şi pe Culla şi i-a tras spre intrarea în navă.

Când au ajuns cu toţii în vârful celeilalte rampe, acolo era o punte pe care se trecea peste un gol drept în interiorul sferei lucioase. Lui Jacob i-a luat puţin timp să-şi adapteze ochii la întuneric. Apoi a văzut o punte orizontală care se întindea de la un capăt la celălalt al navei.

Plutea, un disc circular din material negru şi flexibil, la ecuatorul navei. Singurele întreruperi pe suprafaţa orizontală erau vreo şase scaune de acceleraţie, aşezate direct pe punte, la anumite intervale, în jurul perimetrului, nişte panouri modeste cu instrumente şi o cupolă de şapte metri diametru exact în centru.

Kepler a îngenuncheat lângă un panou de control şi a atins un buton. Peretele navei a devenit semitransparent. Lumina slabă din peşteră a intrat din toate părţile, învăluind interiorul. Kepler a explicat că luminatul din interior era reglat la minim pentru a împiedica formarea de reflexii interne pe suprafaţa carcasei sferice, care ar fi putut deruta atât echipamentul, cât şi echipajul.

În interiorul carcasei aproape perfecte, nava solară era ca o machetă solidă a planetei Saturn. Puntea întinsă era „inelul”. „Planeta” ieşea în afară deasupra şi dedesubtul punţii, în două emisfere. Emisfera superioară, pe care Jacob o vedea acum, avea mai multe bocaporturi şi fişete pe suprafaţa ei. Ştia din lecturile sale că sfera centrală conţinea toată maşinăria necesară navei,

inclusiv controlorul automat de timp, generatorul de gravitaţie şi laserul refrigerator.

Jacob s-a dus la marginea punţii. Plutea pe un câmp de forţă la un metru, poate un metru şi jumătate, de carena curbată, care se boltea sus, peste capetele lor, cu o ciudată lipsă de porţiuni luminoase sau umbrite.

S-a întors când şi-a auzit strigat numele. Grupul cu care venise stătea în dreptul unei uşi din partea laterală a cupolei. Kepler i-a făcut semn să vină cu ei.

– Acum vom inspecta emisfera cu instrumentele. Noi îi spunem „partea uşoară”. Ai grijă pe unde calci, aici e un arc gravitaţional, nu te mira.

În pragul uşii, Jacob s-a dat deoparte ca să-l lase pe Fagin să intre, dar extraterestrul i-a indicat că ar prefera să rămână sus. Un Kanten de peste doi metri într-un bocaport de aceeaşi dimensiune nu ar sta prea comod. L-a urmat pe Kepler înăuntru.

Şi a încercat să nu-i stea în drum. Savantul era deasupra lui, urcând pe drumul ce se deschidea în faţă, ca o porţiune de colină cuprinsă între batardouri. Părea că o să cadă, după unghiul în care era înclinat corpul său. Jacob nu îşi dădea seama cum de îşi ţinea savantul echilibrul!

Dar Kepler a continuat să urce drumul eliptic şi a dispărut la orizontul scurt. Jacob s-a ţinut cu mâinile de batardourile aflate de fiecare parte a sa şi a făcut primul pas, să vadă cum era.

Nu a simţit deloc că-şi pierde echilibrul. A pus şi celălalt picior în faţă. Drumul era încă perfect drept. Alt pas. S-a uitat înapoi.

Cadrul uşii s-a înclinat spre el. Probabil că în cupolă era un fals câmp gravitaţional, atât de îngust, că acoperea doar câţiva metri în jur. Câmpul era aşa de omogen, complet, încât îi înnebunea urechea internă. Unul dintre muncitori stătea în batardoul său şi zâmbea.

Jacob a strâns din dinţi şi a mers mai departe peste buclă, încercând să nu se gândească la faptul că se întorcea încet cu susul în jos. S-a uitat la plăcuţele de acces de pe pereţii şi podeaua drumului său. La jumătatea culoarului a trecut de un batardou pe care scria ACCES COMPRIMARE TIMP.

Elipsa s-a sfârşit cu o pantă blândă. Jacob se simţea binedispus când a ajuns la uşă şi ştia la ce să se aştepte, dar şi aşa a scos un geamăt.

– O, nu! Şi-a acoperit ochii cu mâinile.

La câţiva metri deasupra capului său, podeaua hangarului se

întindea în toate direcţiile. Oameni se învârteau prin navă ca muştele pe tavan.

Oftând resemnat, a ieşit să i se alăture lui Kepler la marginea punţii, unde omul de ştiinţă examina interiorul unui aparat complicat. Kepler şi-a ridicat privirea şi a zâmbit.

– Tocmai profitam de privilegiul şefului, acela de a-şi băga nasul în toate. Bineînţeles că nava a fost verificată temeinic până acum, dar îmi place să mă mai uit şi eu o dată.

A bătut uşurel în aparat, cu afecţiune.

Kepler l-a condus pe Jacob la marginea punţii, unde efectul de răsturnare cu capul în jos era mai pronunţat. Tavanul înceţoşat al peşterii era vizibil departe, „sub” picioarele lor.

– Asta e una dintre camerele cu multipolarizare pe care le-am pus la punct la scurt timp după ce am văzut pentru prima oară Strigoii de Lumină Clară. Kepler a arătat spre unul dintre cele câteva aparate puse pe margine, la aceeaşi distanţă unul de altul. Am reuşit să distingem Strigoii în nivelurile amestecate de lumină din cromosferă, pentru că, indiferent de cum migra planul de polarizare, am reuşit să-l urmărim şi să arătăm că claritatea luminii era reală şi stabilă în timp.

– De ce sunt toate camerele aici jos? N-am văzut niciuna sus.

– Am descoperit că observatorii oculari şi aparatele interferează când sunt pe acelaşi plan. Pentru asta şi din alte motive, instrumentele sunt puse la marginea planului de jos, iar noi, puişorii, stăm în cealaltă jumătate. Le-am putea cuprinde pe ambele, înţelegi, orientând nava în aşa fel încât marginea punţii să fie aliniată către fenomenul pe care dorim să-l observăm. S-a dovedit a fi un compromis excelent; întrucât gravitaţia nu generează probleme, putem să înclinăm în orice unghi şi să aranjăm astfel încât unghiul de vedere al ambelor feluri de observatori, fiinţe şi aparate, să fie acelaşi, pentru a face o comparaţie ulterior.

Jacob a încercat să-şi închipuie nava înclinată într-un unghi oarecare şi propulsată în furtunile din atmosfera Soarelui, în timp ce pasagerii şi echipajul urmăreau ce se întâmplă.

– Ne-a cam dat bătaie de cap acest aranjament în ultimul timp, a continuat Kepler. Nava mai mică şi mai nouă pe care o va lua Jeff acolo jos a suferit unele modificări, aşadar, sperăm că în curând… Ah! Uite că vin nişte prieteni…

Au intrat pe uşă Culla şi Jeffrey, faţa cimpanzeului jumătate om – jumătate maimuţă strâmbându-se în semn de dispreţ.

Şi-a bătut uşurel ecranul de pe piept.

– LR NU SE SIMTE BINE. I-A VENIT GREAŢĂ CÂND A MERS PE RAMPĂ. NEMERNIC ÎN ROBĂ.

Culla i-a vorbit cu blândeţe cimpanzeului. Jacob abia auzea ce-i spunea.

– Vorbeşte respectuosss, Prietene-Jeff. Domnul LaRoque essste om.

Înfuriat, Jeffrey a bătut cu frecvente greşeli de ortografie, scriind că avea tot atâta respect ca orice cimpanzeu, dar nu avea de gând să linguşească niciun om, mai ales pe unul care nu jucase niciun rol în evoluţia speciei sale.

CHIAR TREBIE SĂ ÎNGHIŢI TOATE PORCĂRIILE DE LA BUBBACUB DOAR PENTU CĂ STRĂBUNII LUI LE-AU FĂCUT ALOR TĂI UN SERVICIU ACUM JUMĂTATE DE MILION DE ANI?

Pringul l-a fulgerat cu privirea. S-a ivit o secundă ceva alb între buzele lui groase.

– Te rog, Prietene-Jeff, ştiu că-mi vrei binele, dar Bubbacub essste Stăpânul meu. Oamenii au eliberat rasssa ta. A mea trebuie ssssă slujeassscă. Aşa merg lucrurile pe lume.

Jeffrey a fornăit.

– Mai vedem noi, a croncănit el.

* * *

Kepler l-a luat pe Jeffrey deoparte, rugându-l pe Culla să-i arate locul lui Jacob. Extraterestrul l-a dus pe Jacob în celălalt capăt al emisferei să-i arate maşina care îi permitea navei să navigheze ca un batiscaf în plasma semilichidă din atmosfera Soarelui. A scos câteva panouri ca să-i arate unităţile de memorie holografică.

Generatorul de stază controla scurgerea timpului şi a spaţiului prin corpul navei solare în aşa fel încât zdruncinăturile puternice din cromosferă să li se pară un uşor legănat celor de dinăuntru. Fizica de bază a generatorului era încă doar parţial înţeleasă de savanţii de pe Pământ, deşi guvernul insistase ca aparatul să fie construit de mâna omului.

Ochii lui Culla străluceau, şi în vocea lui sâsâită se simţea mândria pentru noile tehnologii furnizate pământenilor de bibliotecă.

Băncile logice care controlau generatorul arătau ca un talmeş-balmeş de filamente sticloase. Culla i-a explicat că baghetele şi fibrele înmagazinau mult mai multe informaţii optice decât orice altă tehnologie anterioară de pe Pământ şi reacţionau mai

repede. În timp ce se uitau ei, modele albastre de interferenţă se mişcau repede în sus şi în jos pe cea mai apropiată baghetă, pachete pâlpâitoare de informaţii dielectrice. Lui Jacob i se părea că era ceva aproape viu în aparat. Comunicaţia laser cu exteriorul s-a legănat într-o parte când a atins-o Culla şi amândoi s-au uitat minute întregi la pulsaţia informaţiilor care erau sângele aparatului. Deşi văzuse de sute de ori ce e înăuntrul unui computer, extraterestrul părea tot aşa de vrăjit ca şi Jacob, meditând şi fixând totul cu ochii lui strălucitori care nu clipeau.

În cele din urmă, Culla a pus din nou husa. Jacob a observat că extraterestrul era obosit. Lucra probabil prea mult, s-a gândit el. Au vorbit puţin pe când se întorceau prin jurul cupolei la Jeffrey şi la Kepler.

Jacob a ascultat cu interes, dar a înţeles foarte puţin din discuţia dintre cimpanzeu şi şeful lui despre o uşoară calibrare a uneia din camere.

Jeffrey i-a părăsit, spunând că are nişte treabă la nivelul peşterii, iar Culla l-a urmat în curând. Cei doi bărbaţi au mai rămas câteva minute, vorbind despre aparatură, apoi Kepler i-a făcut semn lui Jacob s-o ia înainte la întoarcerea prin jurul buclei.

Când a ajuns la jumătatea drumului, Jacob a auzit gălăgie venind de sus. Cineva ţipa furios. A încercat să ignore ce îi spuneau ochii despre bucla de gravitaţie care se curba şi a iuţit pasul. Însă drumul nu era făcut să fie străbătut repede. Pentru prima oară a simţit un amestec ameţitor de senzaţii de împingere pe când îl trăgeau diferite porţiuni ale câmpului complicat.

În vârful arcului, Jacob s-a împiedicat de o placă de uşă căzută, dându-i cu piciorul acesteia şi câtorva şuruburi pe puntea şerpuitoare. S-a străduit să-şi menţină echilibrul, dar perspectiva deprimantă, la mijlocul drumului pe punte, l-a făcut să se clatine. Până să-şi facă drum, recunoscător, spre bocaportul din partea de sus a punţii, Kepler îl şi ajunsese din urmă.

Strigătele veneau din afara navei.

La baza rampei, Fagin îşi unduia crengile agitat. Câţiva membri ai personalului au venit în fugă spre LaRoque şi Jeffrey, care se înşfăcaseră unul pe altul ca doi luptători.

Cu faţa roşie ca sfecla, reporterul gâfâia şi se străduia să îndepărteze mâinile lui Jeffrey de pe capul său. A strâns pumnul şi a lovit, se pare fără efect. Cimpanzeul ţipa şi îşi dezvelea dinţii în timp ce încerca să-l apuce mai bine de cap pe LaRoque şi să-l

coboare la nivelul său. Niciunul dintre ei n-a observat că se strânsese multă lume în jurul lor. Au ignorat braţele ce voiau să-i despartă, încercând să le dea deoparte.

Alergând în capăt, Jacob l-a văzut pe LaRoque eliberându-şi o mână şi întinzând-o spre camera care-i atârna la curea.

Jacob s-a aruncat între combatanţi. Fără să se oprească, i-a tras una lui LaRoque peste mâna în care avea camera, iar cu cealaltă l-a prins pe cimpanzeu de blana de pe ceafă. L-a smuls de acolo cu toată puterea şi l-a aruncat pe Jeffrey în braţele lui Kepler şi ale lui Culla.

Jeffrey s-a zbătut. Braţele lungi şi puternice ale maimuţei se agitau să scape din strânsoarea celor care îl prinseseră. Şi-a dat capul pe spate şi a ţipat strident.

Jacob a simţit că era cineva în spatele lui. S-a răsucit şi i-a pus o palmă în piept lui LaRoque, care voia să se năpustească asupra lui. Jurnalistul s-a dezechilibrat şi a căzut pe podea, gemând.

Jacob i-a înhăţat camera de la curea tocmai când omul încerca s-o apuce. Cordonul s-a rupt cu zgomot. Cei din jur l-au tras pe LaRoque înapoi tocmai când se străduia să se salte în picioare.

Jacob şi-a ridicat mâinile.

– Gata acum! a strigat el.

S-a aşezat în aşa fel încât reporterul şi Jeffrey să nu se poată vedea. LaRoque îşi îngrijea mâna, nepăsându-i de oamenii care îl ţineau de umeri şi privind furios în jurul lui.

Jeffrey încă se lupta să scape. Dar Culla şi Kepler îl ţineau strâns. În spatele lor, Fagin fluiera neputincios.

Jacob a luat în mâini faţa cimpanzeului. Jeffrey a mârâit la el.

– Cimpanzeu-Jeffrey, ascultă-mă! Eu sunt Jacob Demwa. Sunt o fiinţă umană. Coordonez proiectul Evoluţie. Îţi zic acum că te porţi revoltător… ca un animal!

Jeffrey şi-a dat capul pe spate de parcă ar fi fost pălmuit. S-a uitat la Jacob uluit pentru o clipă, începând să mârâie, apoi a privit în gol cu ochii lui căprui spre negru. S-a lăsat moale în braţele lui Culla şi ale lui Kepler.

Jacob continua să-l ţină de ceafă. Cu cealaltă mână îi netezea blana zbârlită. Jeffrey s-a înfiorat.

– Acum linişteşte-te, i-a zis el cu blândeţe. Încearcă să te aduni. Te vom asculta cu toţii când ai să ne spui ce s-a întâmplat.

Tremurând, Jeffrey şi-a dus o mână la ecranul de pe piept. I-a luat câteva minute să tasteze încet ÎMI PARE RĂU. S-a uitat la Jacob cu sinceritate.

– Asta-i bine, a zis Jacob. Trebuie să fii un om adevărat ca să-ţi ceri scuze.

Jeffrey s-a îndreptat de spate. Cu un calm elaborat, a înclinat din cap spre Kepler şi Culla. Ei i-au dat drumul şi Jacob a făcut un pas înapoi.

În ciuda succesului înregistrat cu delfini şi cimpanzei în cadrul proiectului, s-a simţit un pic ruşinat de felul autoritar în care îi vorbise lui Jeffrey. Fusese un joc care-şi atinsese scopul, să se folosească de ascendentul lui asupra cimpanzeului-savant. Din ce spusese Jeffrey mai înainte, Jacob a ghicit că maimuţa avea multă stimă pentru protectori, dar o păstra doar pentru unii oameni, nu pentru toată lumea. Jacob se bucura că profitase de acest sentiment, dar nu era foarte mândru.

Kepler a preluat conducerea de îndată ce a văzut că Jeffrey se calmase.

– Ce naiba se întâmplă aici? a ţipat el, uitându-se chiorâş la LaRoque.

– Animalul m-a atacat! a strigat reporterul. Tocmai reuşisem să-mi alung temerile şi să ies din locul ăsta groaznic, şi vorbeam cu onorabilul Fagin, când bestia s-a năpustit la mine ca un tigru, aşa că a trebuit să mă lupt cu el pentru viaţa mea!

MINCINOSUL. FĂCEA SABOTAJ. PLACA DE ACCES CĂZUTĂ. FAGIN A ZIS CĂ TICĂLOSUL TOCMAI IEŞEA CÂND NE-A AUZIT VENIND.

– Scuze că te contrazic! a fluierat Fagin. Eu nu am spus cuvântul peiorativ „ticălos”, am răspuns doar la întrebare ca să afirm…

– A stat o oră acolo! l-a întrerupt Jeffrey cu voce tare, strâmbându-se din cauza efortului.

Bietul Fagin, s-a gândit Jacob.

– Ţi-am mai spus-o, a ţipat şi LaRoque. Locul ăsta ciudat mă sperie! Jumătate din timp am stat lipit de podea! Ascultă, maimuţă mică, nu mai bolborosi la mine! Păstrează-ţi vorbele prost articulate pentru tovarăşii tăi din copaci!

Cimpanzeul a ţipat, iar Culla şi Kepler s-au repezit să-i despartă pe cei doi. Jacob s-a dus la Fagin, neştiind prea bine ce să-i spună.

În zarva generală, Kantenul i s-a adresat amabil.

– Se pare că protectorii tăi, oricine ar fi ei, Prietene-Jacob, trebuie să fi fost unici, serios.

Jacob a dat din cap fără convingere.

9
Amintiri despre marele Alca

Jacob s-a uitat cu luare-amine la grupul de la baza rampei. Culla şi Jeffrey, fiecare în felul său, vorbeau serios cu Fagin. Un mic grup din personalul bazei se strânsese în jurul lor... poate ca să scape de întrebările insistente ale lui LaRoque.

Omul iscodise prin peşteră de când izbucnise altercaţia, punând întrebări celor ce munceau şi plângându-se celor ce stăteau degeaba. Pentru câtva timp, furia lui pentru că fusese deposedat de cameră fusese teribilă, apoi se potolise treptat până când jurnalistul ajunsese într-o stare pe care Jacob o asemăna cu apoplexia.

– Nu prea ştiu de ce i-am luat-o lui LaRoque, i-a spus Jacob lui Kepler, scoţând-o din buzunar.

Camera neagră şi plată avea un labirint de butoane micuţe şi accesorii. Arăta ca un instrument perfect pentru un reporter, compactă, flexibilă şi vizibil foarte scumpă.

I-a dat-o lui Kepler.

– Cred că m-am gândit că voia să scoată o armă.

Savantul a băgat camera în buzunar.

– O s-o verificăm oricum, ca să fim siguri. Între timp, aş vrea să-ţi mulţumesc că ai ţinut situaţia sub control.

Jacob a ridicat din umeri.

– N-a fost mare scofală. Îmi pare rău că ţi-am subminat autoritatea.

Jacob a zâmbit, dar tot se mai simţea tulburat.

– Ce ai să faci acum? a întrebat el.

– Păi, o să verific sistemul de comunicare al lui Jeffrey, să văd dacă totul e-n regulă, deşi cred că este. Chiar dacă LaRoque şi-a vârât nasul prin navă, ce ar fi putut să facă? Circuitele sunt lucrate cu instrumente speciale. El nu avea niciunul.

– Dar placa *se desprinsese* când am ajuns noi la arcul gravitaţional.

– Da, dar LaRoque nu era doar curios. De fapt, nu m-ar mira ca Jeff însuşi să fi slăbit placa, în căutarea unui pretext de a se bate cu el!

Savantul a pufnit în râs.

– Nu trebuie să te şocheze. Băieţii tot băieţi. Şi doar ştii că şi cel mai evoluat cimpanzeu oscilează între un formalism exagerat

şi pozne de băieţel.

Jacob ştia că era adevărat. Dar tot se întreba de ce avea Kepler o atitudine aşa generoasă faţă de LaRoque, pe care îl dispreţuia fără îndoială. Era oare chiar atât de dornic să aibă o presă favorabilă?

Kepler şi-a repetat mulţumirile şi a plecat, luându-i cu el pe Culla şi pe Jeffrey pe drumul de întoarcere spre intrarea în nava solară. Jacob a găsit un loc în care nu stătea în calea nimănui şi s-a aşezat pe o ladă de transport.

A scos o grămadă de hârtii din buzunarul interior de la geacă.

În acea zi, sosiseră masergrame de pe Pământ pentru mulţi dintre pasagerii de pe *Bradbury.* Lui Jacob îi venise greu să nu râdă în clipa în care a surprins privirile complice dintre Bubbacub şi Millie Martine, când s-a dus Pilul să-şi ia mesajul codificat.

La micul dejun, Martine stătuse între Bubbacub şi LaRoque, încercând să împace xenofilia jenantă a pământeanului cu suspiciunile rezervate ale reprezentantului bibliotecii. Femeia părea dornică să reducă diferenţele dintre opiniile lor. Dar, când au venit mesajele, ea şi cu Bubbacub au urcat în grabă la nivelul superior, lăsându-l singur pe LaRoque.

Probabil că asta nu a contribuit la potolirea furiei jurnalistului.

Jacob îşi terminase masa şi se gândea să meargă la laboratorul medical, dar, în loc de asta, s-a dus să-şi ia masergramele. În trecut, materialele de la bibliotecă formau în camera lui o grămadă de peste treizeci de centimetri înălţime, pe care o punea pe birou înainte să intre în transa favorabilă cititului.

Această transă era o tehnică de a asimila o mulţime de informaţii în timp scurt. Se dovedise utilă de multe ori în trecut, singurul său dezavantaj fiind că îi anihila capacităţile critice. Informaţiile erau stocate, dar materialul mai trebuia citit încă o dată într-o stare normală pentru a fi readus în minte.

Când a ajuns acolo, toate hârtiile erau îngrămădite în partea stângă. Era sigur că fuseseră citite deja. Informaţiile pe care le asimilase se aflau la periferia conştiinţei, fragmente izolate care îi veneau în minte nechemate şi încă necorelate între ele. Timp de cel puţin o săptămână, învăţa din nou, cu o senzaţie de *déjà-vu,* lucrurile citite în transă. Dacă nu voia să fie dezorientat prea mult timp, ar face bine să citească normal materialul şi cât mai repede.

Acum, cocoţat pe lada de transport din plastic, în peştera

navei solare, Jacob se uita la întâmplare prin hârtiile pe care le cumpărase. Extrăgea fragmente de informaţii pe care le mai citise.

... Rasa Kisa, eliberată de curând din perioada de ucenicie la neamul Soro, a descoperit planeta Pila la scurt timp după migraţia culturii galactice în acest cvadrant. Existau urme evidente că planeta fusese ocupată de o altă rasă în tranzit cu vreo două sute de milioane de ani înainte. Prin urmare, după cum s-a constatat în Arhiva Galactică, Pila fusese reşedinţa speciei Mellin timp de şase sute de milenii (vezi listare; Mellin – dispărută).

Planeta Pila, lăsată în paragină pentru o perioadă mai lungă decât era necesar, a fost studiată şi înregistrată ca o colonie Kisa, Clasa C (temporar ocupată, nu mai mult de trei milioane de ani, impact minim asupra biosferei contemporane).

Pe Pila, rasa Kisa a găsit o specie de presofonţi, al cărei nume a fost luat după planeta lor de origine...

Jacob a încercat să-şi închipuie cum era specia Pila, înainte de sosirea rasei Kisa şi începutul evoluţiei sale. Culegători-vânători primitivi, fără îndoială. Oare ar fi fost la fel şi astăzi, după jumătate de milion de ani, dacă n-ar fi venit rasa Kisa? Sau ar fi evoluat, aşa cum susţin unii antropologi de pe Pământ că e posibil, într-o cultură inteligentă diferită, fără influenţa protectorilor lor?

Referirea criptică la dispăruta specie „Mellin” i-a adus în minte perioada mare de timp acoperită de străvechea civilizaţie a Galacticilor şi incredibila lor bibliotecă. Două sute de milioane de ani! Aşa multă vreme fusese planeta Pila deţinută de o specie călătoare prin spaţiu care a rămas acolo şase mii de secole în timp ce străbunii lui Bubbacub erau nişte animale neînsemnate ce se adăposteau în vizuini.

Probabil că specia Mellin îşi făcuse datoria şi avea o bibliotecă locală proprie. Arăta respectul cuvenit (deşi poate mai mult la nivel declarativ decât faptic) rasei protectoare care o făcuse să evolueze cu multă vreme înainte să colonizeze Pila, şi probabil că şi ea, la rândul ei, determinase evoluţia unor specii promiţătoare pe care le găsiseră la sosire... veri biologici ai neamului lui Bubbacub... care până acum dispăruseră probabil şi ele.

Jacob a înţeles deodată ciudatele Legi Galactice ale

Rezidenţei şi Migraţiei. Acestea obligau speciile să-şi considere planetele locuinţe temporare, locuri în care li se încredinţau rasele viitoare, ale căror forme erau mici şi neevoluate la venirea lor. Nu era de mirare că Galacticii dezaprobau progresele omenirii de pe Pământ. Doar influenţa Tymbrimilor şi a altor rase prietenoase îi dăduse omenirii posibilitatea să achiziţioneze trei colonii proprii în constelaţia Lebăda de la greoiul Institut al Migraţiei, fanatic în ceea ce priveşte mediul. Şi în această privinţă, fusese un mare noroc că *Vesarius* se întorsese cu destule avertismente pentru ca fiinţele umane să-şi îngroape dovezile unora din crimele lor! Jacob era unul dintre cei mai puţin de o sută de mii de oameni care ştiau că existaseră nişte animale ca lamantinii marini sau uriaşii leneşi tereştri ori urangutanii.

Faptul că victimele Omului ar fi putut ajunge într-o zi fiinţe cu raţiune era ceva pe care el era în măsură, mai mult decât alţii, să-l aprecieze şi să-l regrete. Jacob s-a gândit la Makakai, la balene şi la cum fuseseră aceste fiinţe salvate în ultima clipă.

* * *

A luat hârtiile şi a reînceput să le răsfoiască. O altă informaţie i s-a părut cunoscută pe când o citea. Avea legătură cu specia lui Culla.

... colonizată de o expediţie din Pila. [Specia Pila îşi ameninţase protectorii Kisa că va apela la Soro să înceapă un Jihad, şi îşi dobândise eliberarea din ucenicie.] După ce a primit autorizaţie pentru planeta Pring, specia Pila şi-a început colonizarea, acordând destulă atenţie impactului minim al prevederilor din contract. De la sosirea Pringilor pe Pila, inspectorii de la Institutul Migraţiei observaseră că specia Pila luase măsuri mai mult decât uzuale pentru a proteja speciile indigene al căror potenţial presofont părea realist. Printre cele aflate în pericol de dispariţie la colonizare erau şi strămoşii genetici ai rasei Pring, al căror nume de specie era acelaşi cu al planetei lor de origine...

Jacob şi-a spus că trebuia să afle mai multe despre Jihadurile Pilane. Cei din specia Pila erau conservatori agresivi în politica galactică. Jihadurile, sau Războaiele Sfinte, erau ultima soluţie la care se putea recurge pentru a se păstra tradiţia printre rasele din galaxie. Institutele încurajau tradiţiile, dar lăsau impunerea

lor pe seama majorităţii sau a celor mai puternici.

Jacob era sigur că materialele de la bibliotecă erau pline de Războaie Sfinte justificate, cu puţine cazuri „regretabile”, în care speciile foloseau tradiţia ca pretext să lupte pentru putere sau din ură.

Istoria este scrisă în general de câştigători.

Se întreba care fusese motivul invocat de neamul Pila ca să-şi câştige independenţa de sub Kisa. Se întreba şi cum arăta specia Kisa.

* * *

Jacob a tresărit la sunetul puternic al unui clopot, care a reverberat în toată peştera. A mai bătut de trei ori, făcând ecou la contactul cu pereţii de piatră şi trezindu-l de-a binelea.

Toţi muncitorii pe care îi vedea şi-au lăsat jos uneltele şi s-au întors să se uite la uşile uriaşe pe care, prin camere de depresurizare şi tuneluri, se ieşea la suprafaţa planetei.

Cu un bubuit slab, uşile s-au deschis încet. Întâi nu s-a văzut decât întuneric în spaţiul gol tot mai mare. Apoi a venit ceva mare şi strălucitor şi s-a împins în crăpătură, ca un căţeluş care dă cu botul să deschidă uşa pentru a intra în casă.

Era un alt balon lucios ca oglinda, asemănător cu acela pe care îl înconjurase, doar că mai mare. A plutit deasupra podelei tunelului, de parcă era imaterial. Nava a săltat puţin în aer şi, când i-a fost deschisă calea, a intrat în hangarul înalt, parcă purtată de o adiere de vânt din afară. Reflexii ale pereţilor stâncoşi, maşinăriilor şi oamenilor străluceau pe părţile sale laterale.

Pe când se apropia, nava emitea un bâzâit şi un huruit slab. Muncitorii s-au strâns lângă un stelaj din apropiere.

Culla şi Jeffrey au trecut repede pe lângă Jacob, care se uita la cimpanzeul ce îi zâmbea, făcându-i semn să vină cu ei. Jacob i-a zâmbit şi el şi i-a urmat, împăturindu-şi hârtiile şi vârându-le în buzunar. Se uita după Kepler. Şeful expediţiei „Exploratorii Soarelui” trebuia să fi rămas la bordul navei lui Jeffrey să-şi termine inspecţia, căci nu se vedea pe nicăieri. Nava trosnea şi şuiera pe când făcea manevre deasupra locaşului său, apoi a început să coboare încet. Era greu de crezut că nu strălucea de la propria lumină, căci suprafaţa lucioasă dădea această impresie. Jacob a rămas lângă Fagin, în spatele mulţimii. Priveau amândoi cum se oprea nava.

– Pari cufundat în gânduri, a fluierat Fagin. Te rog să-mi ierţi

indiscreţia, dar cred că e acceptabil să te întreb de-a dreptul ce te preocupă.

Jacob era destul de aproape de Fagin ca să simtă un miros slab, ceva asemănător cu oregano. Frunzişul extraterestrului s-a unduit uşor lângă el.

– Cred că mă gândeam la locul din care tocmai a venit nava asta, a răspuns el. Încercam să-mi imaginez cum e acolo. Dar... nu pot.

– Nu trebuie să te simţi frustrat, Jacob. Şi eu sunt la fel de uimit şi incapabil să înţeleg ce aţi realizat voi, pământenii, aici. Aştept cu teamă şi speranţă să cobor acolo pentru prima oară.

Şi aşa, fă-mă din nou de ruşine, ticălos verde ce eşti, şi-a spus Jacob. Încă încerc să găsesc un pretext să nu plec într-una din aceste cufundări nebuneşti. Iar tu tot trăncăneşti că eşti *dornic* să pleci!

– N-aş vrea să te fac mincinos, Fagin, dar cred că mergi prea departe cu diplomaţia spunând că eşti impresionat de proiect. Tehnologia parcă e din Paleolitic în comparaţie cu standardele galactice. Şi nu poţi să-mi spui că nu s-a mai cufundat nimeni într-o stea până acum! Au fost sofonţi liberi prin galaxie timp de aproape un miliard de ani. Tot ce-a meritat realizat s-a făcut de cel puţin un trilion de ori!

Era o uşoară amărăciune în vocea lui. Forţa propriilor sentimente îl uimea pe Jacob.

– E fără îndoială adevărat ce spui, Prietene-Jacob. Nu pretind că această expediţie este unică. Doar pentru mine e unică. Rasele conştiente cu care am fost în contact se mulţumeau să-şi studieze sorii de la distanţă şi să compare rezultatele cu cele standard de la bibliotecă. Pentru mine, e o adevărată aventură.

O porţiune dreptunghiulară din nava solară a început să alunece în jos, formând o rampă la marginea platformei.

Jacob s-a încruntat.

– Dar *trebuie* să se fi făcut şi înainte cufundări cu echipaj uman! E un lucru atât de evident că au încercat şi alţii cândva, dacă s-a dovedit posibil! Nu pot să cred că noi suntem primii!

– Desigur, nu prea există îndoială, a spus Fagin încet. Dacă nu altcineva, atunci Progenitorii sigur au făcut-o. Pentru că ei au făcut totul înainte să plece. Dar au fost făcute atâtea lucruri, de către atâtea popoare, că e foarte greu să fii sigur.

Jacob s-a gândit la asta în tăcere.

Pe când secţiunea navei se apropia de rampă, Kepler s-a

apropiat de ei, zâmbindu-le.

– A, aici eraţi! E tulburător, nu? Toată lumea e aici! Aşa se întoarce de fiecare dată cineva din Soare, chiar şi după o scurtă misiune de cercetare ca asta!

– Da, a zis Jacob. E captivant. Dar aş vrea să te întreb ceva, doctore Kepler, dacă ai puţin timp. Mă întrebam dacă ai cerut bibliotecii locale din La Paz informaţii despre Strigoii din Soare. Sunt convins că şi alţii au văzut un fenomen asemănător şi sunt convins că ne-ar fi de mare ajutor să avem…

Vocea i s-a pierdut când a văzut că lui Kepler îi dispare zâmbetul de pe faţă.

– Ăsta e motivul principal pentru care Culla a fost desemnat să vină cu noi, domnule Demwa. Acesta urma să fie un proiect prototip care să arate cât de bine putem combina cercetarea independentă cu un ajutor limitat din partea bibliotecii. Planul a funcţionat bine când am construit navele, trebuie să mărturisesc că tehnologia galactică e uimitoare. Dar de atunci biblioteca nu ne-a mai fost de mare ajutor.

– E al naibii de complicat. Speram să intru în ea mâine, după ce-ţi vei termina informarea, dar vezi…

Ovaţii răsunătoare au venit de peste tot când mulţimea a înaintat. Kepler a zâmbit resemnat.

– Mai târziu! a strigat el.

* * *

De pe platforma superioară, trei bărbaţi şi două femei făceau semne mulţimii care ovaţiona. Una dintre femei, înaltă şi zveltă, cu părul blond şi drept tuns scurt, l-a zărit pe Kepler şi a zâmbit. A început să coboare şi mulţimea a urmat-o.

Aceasta era, se pare, comandantul Bazei Hermes, despre care auzise Jacob vorbindu-se din când în când în ultimele zile. Unul dintre fizicienii de la petrecerea de aseară o numise cel mai bun comandat pe care îl avusese vreodată avanpostul Confederaţiei de pe Mercur. Un bărbat mai tânăr îl întrerupsese atunci pe bătrân, spunând că era şi „… o vulpe”. Jacob presupusese că tehnicianul medical se referise la capacităţile mentale ale comandantului. Dar, pe când se uita la femeie (părea o fetişcană) cum cobora sprintenă rampa înclinată, şi-a dat seama că vorbele tânărului puteau să aibă şi alt sens.

Mulţimea s-a despărţit să-i facă loc, şi femeia s-a apropiat cu mâna întinsă de şeful misiunii „Exploratorii Soarelui”.

– Sunt într-adevăr acolo! a spus ea. Am coborât până la

punctul tău doi, în prima regiune activă, şi acolo erau! Am ajuns la opt sute de metri de una! Jeff n-o să aibă nicio problemă. E cea mai mare turmă de magnetovore pe care am văzut-o!

Lui Jacob vocea ei i s-a părut profundă şi melodioasă. Încrezătoare. Dar accentul nu ştia de unde să-l ia. Pronunţa cuvintele într-un mod pitoresc, demodat.

– Minunat! Minunat! Kepler a dat din cap aprobator. Unde sunt oi, trebuie să fie şi ciobani, nu?

A luat-o de braţ şi s-a întors să le-o prezinte lui Fagin şi lui Jacob.

– Dragi sofonţi, ea e Helene deSilva, comandant al Confederaţiei aici pe Mercur şi mâna mea dreaptă. Nu ne-am descurca fără ea. Helene, acesta e domnul Jacob Alvarez Demwa, omul despre care ţi-am vorbit prin maser. Pe Kanten Fagin l-ai cunoscut acum câteva luni, pe Pământ. Înţeleg că v-aţi trimis câteva masergrame de atunci.

Kepler i-a pus femeii mâna pe braţ.

– Acum trebuie s-o iau din loc, Helene. Au venit câteva mesaje de pe Pământ, de care trebuie să mă ocup. Am amânat prea mult treaba asta ca să fiu aici la sosirea ta, aşa că mai bine plec acum. Eşti sigură că totul a mers bine şi că echipajul e în formă?

– Desigur, doctore Kepler, totul e în regulă. Am dormit pe drumul de întoarcere. Ne vedem când vine timpul să-l conducem pe Jeff la plecare.

Şeful expediţiei „Exploratorii Soarelui” i-a salutat pe Jacob şi pe Fagin şi a înclinat vag din cap spre LaRoque, care stătea destul de aproape să audă discuţia, dar prea departe ca să fie politicos. Kepler a luat-o în direcţia lifturilor.

Helene deSilva avea un fel de a se înclina în faţa lui Fagin, mai călduros decât îmbrăţişarea multor oameni. Radia de încântare să-l vadă din nou pe extraterestru, ceea ce i-a şi spus.

– Iar acesta trebuie să fie domnul Demwa, a zis ea, strângându-i mâna lui Jacob. Kant Fagin mi-a vorbit despre tine. Eşti tânărul curajos care s-a aruncat de sus, de la înălţimea Turnului Ecuador, ca să-l salveze. E o poveste pe care aş vrea s-o aud chiar din gura eroului!

O parte din Jacob s-a cutremurat, ca întotdeauna când era pomenit turnul. A încercat să-şi ascundă emoţia pufnind în râs.

– Crede-mă, n-am făcut săritura intenţionat! De fapt, cred că mai bine merg pe una din jucăriile voastre solare care îţi frig tălpile decât să mai fac asta vreodată!

Femeia a râs, dar s-a şi uitat ciudat la el, cu o privire care parcă *îl evalua* şi care i-a plăcut lui Jacob, deşi îl nedumerea. A simţit că nu-şi mai găseşte cuvintele.

– Hm... oricum, e cam ciudat să-mi spună „tânăr" cineva atât de tânăr cum pari tu să fii. Trebuie să fii o persoană foarte competentă ca să ţi se încredinţeze comanda unei asemenea misiuni înainte să-ţi apară riduri.

DeSilva a râs din nou.

– Ce galant eşti! E foarte drăguţ din partea ta, domnule, dar au trecut de fapt şaizeci şi cinci de ani în care nu mi-au apărut riduri. Eram subofiţer pe *Calypso.* Poate îţi aminteşti că ne-am întors în sistem acum câţiva ani. Am acum peste nouăzeci de ani!

– Vai!

Echipajele navelor interstelare erau cu totul altfel decât alţii. Indiferent de vârsta lor biologică, îşi puteau relua slujba după ce se întorceau din expediţii... dacă hotărau să mai muncească.

– Păi, dacă e aşa, ar trebui să te tratez cu respectul cuvenit, bunicuţo.

DeSilva a făcut un pas înapoi, a întins gâtul şi şi-a fixat ochii asupra lui.

– Doar să nu mergi *prea* departe în celălalt sens! Am făcut prea mari eforturi să devin atât femeie, cât şi ofiţer bine educat, ca să fac saltul de la „puştoaică sexy" la asistat social. Dacă primul bărbat atrăgător care apare după luni bune sub comanda mea crede despre mine că sunt inaccesibilă, aş putea fi convinsă să-l pun în lanţuri!

Jumătate din cuvintele femeii erau atât de arhaice încât nu se puteau înţelege (ce naiba însemna „puştoaică sexy?"), dar, într-un fel sau altul, sensul era clar. Jacob a zâmbit şi şi-a ridicat braţele în semn că se predă – aproape de bunăvoie. Nu ştia de ce, dar Helene deSilva îi amintea mult de Tania. Nu prea semănau. Dar simţea un fior vag, tot aşa greu de precizat. Însă merita să se lase în voia lui.

Jacob şi-a alungat acest gând. Prostii filosofico-emoţionale. Se pricepea bine la astea când voia. Singurul lucru evident era că femeia aceasta, comandantul bazei, era al naibii de atrăgătoare.

– Aşa să fie! a zis. Şi afurisit să fie cel care spune primul „Gata, ajunge!"

DeSilva a râs din nou. L-a luat uşor de braţ şi s-a întors spre Fagin.

– Haideţi, vreau să faceţi amândoi cunoştinţă cu echipajul navei solare. Apoi va trebui să-l pregătim pe Jeff de plecare. Se poartă groaznic când e vorba să-şi ia rămas-bun. Chiar şi când pleacă într-o scurtă expediţie ca asta, plânge şi îi îmbrăţişează pe toţi cei ce rămân, de parcă nu o să-i mai vadă niciodată!

PARTEA A IV-A

Numai cu sonda solară e posibil să se obţină date despre distribuţia masei şi impulsul unghiular din interiorul Soarelui... să se obţină imagini de înaltă rezoluţie... să se detecteze neutronii eliberaţi în procesele nucleare ce au loc la suprafaţa solară sau aproape de aceasta... (sau) să se determine cum este accelerat vântul solar.

În final, dat fiind comunicaţiile şi sistemele de detectare şi, poate, maserul cu hidrogen de la bord... sonda solară va fi pe departe cea mai bună platformă care se poate folosi în depistarea undelor gravitaţionale de frecvenţă joasă emise de surse cosmologice.

Extras din raportul prezentat de NASA la atelierul preliminar al sondei solare.

10
Căldură

Ca nişte panglici din material multicolor sau nişte şaluri boa cu pene, formele de culoarea ocrului s-au lăsat în jos pe un fundal roz şi înceţoşat, de parcă erau atârnate de sfori invizibile. Şirul de arcuri negre şi subţiri, fiecare o frânghie pufoasă de lujeri gazoşi, ducea departe, fiecare arc fiind mai mic, datorită perspectivei, decât cel din faţa lui, până când ultimul pălea în vârtejul de miasmă roşie.

Lui Jacob îi venea greu să se concentreze asupra fiecărui detaliu al imaginii holografice. Filamentele şi fâşiile negre care alcătuiau topografia vizibilă a cromosferei medii erau amăgitoare atât ca formă, cât şi ca textură.

Cel mai apropiat filament aproape că umplea colţul stâng din faţă al rezervorului. Fire subţiri de gaz mai întunecat se răsuceau în jurul unui câmp magnetic invizibil, care se arcuia deasupra unei pete solare aflate la aproape o mie de kilometri mai jos.

Cu mult deasupra locului din care cea mai mare parte din energia produsă de soare se scurgea în spaţiu sub formă de lumină, un observator putea să vadă detaliile pe zeci de mii de kilometri. Dar şi aşa era greu să te obişnuieşti cu ideea că arcul magnetic la care se uita Jacob acum era cam de mărimea Norvegiei. Era doar o za din lanţul care se arcuia pe 200 000 de kilometri peste petele solare de dedesubt.

Iar asta era nimica toată în comparaţie cu numeroasele lucruri pe care le văzuseră.

O privelişte boltită se întinsese pe un sfert de milion de kilometri de la un capăt la celălalt. Imaginea fusese înregistrată cu mai multe luni în urmă, peste o regiune activă care dispăruse de mult de atunci, de care nava care o făcuse se ţinuse la distanţă. Motivul a devenit evident atunci când vârful unui arc uriaş, parcă dintr-un tărâm de basm, a erupt în cel mai teribil fenomen solar, o explozie.

Explozia a fost frumoasă şi înspăimântătoare deopotrivă – un vârtej înspumat, clocotitor şi luminos, reprezentând un scurtcircuit electric de o magnitudine incomprehensibilă. Nicio navă solară nu ar fi rezistat acestui val neaşteptat de neutroni de înaltă energie, eliberaţi din reacţiile nucleare produse de explozie, particule imune la scuturile electromagnetice ale navei,

prea mulţi neutroni să-i îndepărtezi folosind compresorul de timp. De aceea, subliniase şeful proiectului „Exploratorii Soarelui”, asemenea explozii sunt de obicei previzibile şi se pot evita.

Jacob s-ar fi simţit mai în siguranţă fără acel „de obicei”.

* * *

Informarea fusese mai degrabă de rutină, Kepler doar trecuse repede în revistă nişte noţiuni de fizică solară. Jacob le învăţase pe majoritatea mai devreme, în cadrul studiilor sale de la bordul lui *Bradbury,* dar proiectarea imaginilor cu veritabile cufundări în cromosferă erau, trebuia să recunoască, repere vizuale fantastice. Dacă îi era greu să înţeleagă ce dimensiuni aveau lucrurile pe care le vedea, Jacob nu se putea învinui decât pe sine.

Kepler a vorbit puţin şi despre dinamica de bază a interiorului Soarelui, adevărata stea, pentru care cromosfera nu era decât un strat subţire.

În miezul astrului, inimaginabila greutate a masei solare declanşează reacţii nucleare, producând căldură şi presiune şi împiedicând uriaşa minge de plasmă să se contracte sub propria sa forţă gravitaţională. Presiunea menţine corpul ceresc „umflat”.

Energia emanată de focurile din miezul stelei îşi face încet drum spre exterior, uneori sub formă de lumină, alteori ca un schimb convectiv între materialele fierbinţi de dedesubt şi materia mai rece care se întoarce de deasupra. Prin radiaţie, apoi convecţie şi din nou radiaţie, energia ajunge la stratul gros de kilometri, cunoscut sub numele de *fotosferă* – „sfera de lumină”, de unde se eliberează în cele din urmă şi părăseşte astrul pentru totdeauna, răspândindu-se în spaţiu.

Atât de densă este materia în miezul astrului, încât unui cataclism interior i-ar lua un milion de ani să se manifeste printr-o schimbare a cantităţii de lumină care părăseşte suprafaţa.

Dar Soarele nu se limitează la fotosferă; densitatea materiei scade încet odată cu înălţimea. Dacă am include ionii şi electronii ce se revarsă necontenit în spaţiu prin vântul solar – pentru a forma aurore pe Pământ şi a alcătui coada de plasmă a cometelor – am putea spune că Soarele e nelimitat. Într-adevăr, ajunge să atingă celelalte stele.

Aureola *coroanei* solare scânteiază în jurul Lunii în timpul unei eclipse de soare. Lujerii ce par atât de moi pe o placă fotografică

conţin electroni încălziţi la milioane de grade, dar sunt difuzi, aproape la fel de subţiri (şi inofensivi pentru navele solare) ca vântul solar.

Între fotosferă şi coroană se află *cromosfera,* „sfera de culoare”… locul în care vechiul Sol îşi face ultimele modificări în spectacolul său de lumină, unde îşi pune semnătura spectrală pe razele văzute de pământeni.

Aici temperatura scade brusc la minimul său, „doar” câteva mii de grade. Pulsaţia celulelor fotosferice trimite unde de gravitaţie în sus prin cromosferă, pişcând delicat coardele de spaţiu-timp pe mii de kilometri, iar particulele cu încărcătură, călătorind pe crestele undelor Alfven, gonesc în exterior ca un vânt puternic.

Acesta era domeniul de cercetare al expediţiei „Exploratorii Soarelui”. În cromosferă, câmpurile magnetice ale Soarelui jucau leapşa, iar compuşii chimici simpli fierbeau pentru foarte scurt timp. Se poate vedea, dacă se aleg benzile potrivite, la distanţe uriaşe. Şi e mult de văzut.

* * *

Kepler era acum în elementul său. În camera cu ferestre acoperite, părul şi mustaţa lui aveau reflexe roşcate în lumina emanată de rezervor. Vocea îi era sigură în timp ce arăta publicului cu o baghetă subţire trăsăturile cromosferei.

A spus povestea ciclului unei pete solare, ritmul schimbător al activităţii magnetice joase şi înalte care inversează polaritatea la fiecare unsprezece ani. Câmpurile magnetice „pocnesc” afară din Soare să formeze bucle complicate în cromosferă – bucle care pot fi uneori urmărite privind traiectoria filamentelor negre în lumină de hidrogen.

Filamentele se răsucesc în jurul liniilor de câmp şi strălucesc de la curenţii electrici complecşi induşi. În prim-plan păreau mai puţin pufoşi decât crezuse Jacob iniţial. Fâşii roşii, strălucitoare sau mate, se înnodau una în jurul alteia pe toată lungimea arcului, câteodată învârtejindu-se în modele complicate, până când se închidea bine un nod care împrăştia picături scânteietoare, ca grăsimea încinsă dintr-o tigaie.

Era uimitor de frumos, deşi, în cele din urmă, pe Jacob au început să-l doară ochii de la lumina roşie monocromă. Şi-a luat privirea de la rezervor şi şi-a odihnit ochii privind peretele sălii de proiecţii.

Cele două zile de când îşi luase Jeffrey rămas-bun şi decolase

spre Soare au însemnat pentru Jacob plăcere amestecată cu frustrare. Oricum, au fost aglomerate.

Ieri văzuse minele hermesiene. Marile filoane stratificate care umpleau uriaşele caverne scobite aflate la nord de bază, cu cruste netede de metal pur în culorile curcubeului, l-au impresionat pe Jacob cu frumuseţea lor, aşa că se uita cu respect la oamenii şi maşinile minuscule care scoteau minereul. Nu avea să uite niciodată uimirea resimţită… atât în faţa câmpului enorm de metal topit şi îngheţat, cât şi faţă de îndrăzneala oamenilor micşoraţi care aveau curajul să-l sape pentru comorile sale.

Foarte plăcută a fost şi seara petrecută în compania Helenei deSilva. În salonul apartamentului ei, a rupt sigiliul unei sticle de brandy străin, a cărui valoare Jacob nu îndrăznea s-o calculeze, şi l-a băut cu el.

În câteva ore, a ajuns să-i placă de comandantul bazei pentru spiritul şi pasiunile ei, precum şi pentru farmecul arhaic cu care flirta. Şi-au spus lucruri banale, lăsând, printr-un acord mutual, ce era mai interesant pentru mai târziu. Spre încântarea ei, i-a vorbit despre munca lui cu Makakai, explicându-i cum îl convinsese pe tânărul delfin – prin hipnoză, recompense (dându-i voie să se joace cu „jucării” ca balene-waldo) şi afecţiune – să se concentreze asupra gândirii abstracte a oamenilor, în loc de (sau pe lângă) Visarea cetaceelor.

I-a descris cum visul balenei, la rândul său, a fost înţeles încetul cu încetul… folosind filosofia Hopi şi pe cea a aborigenilor din Australia ca să transforme viziunea acelei lumi total străine în ceva oarecum accesibil minţii umane.

Helene deSilva avea un fel de a asculta care îl îndemna pe Jacob să vorbească. Când şi-a terminat povestea, ea radia de satisfacţie, apoi i-a spus la rândul ei o poveste despre o stea întunecată, care aproape că l-a înspăimântat.

I-a vorbit despre *Calypso,* de parcă ar fi fost deopotrivă mama, copilul şi iubitul ei. Nava şi echipajul fuseseră lumea ei pentru doar trei ani, timp subiectiv, dar la întoarcerea pe Pământ au devenit o legătură cu trecutul. Dintre cei pe care îi lăsase în urmă pe Pământ, în prima ei călătorie în spaţiu, doar cei mai tineri au trăit destul ca să vadă nava *Calypso* întorcându-se. Şi erau bătrâni pe atunci.

Când i se oferise un post temporar în expediţia „Exploratorii Soarelui”, profitase imediat de ocazie. Deşi aventura ştiinţifică, plus şansa de a câştiga experienţă într-un post de comandă,

erau probabil motive suficiente, Jacob şi-a dat seama că mai era şi altceva.

Deşi încerca să nu o arate, se părea că Helene dezaproba comportamentele extreme pentru care erau renumite echipajele de pe navele ce se întorceau: izolarea în sine sau hedonismul nestăpânit. Era un fel de… „sfială” interioară, singurul cuvânt care putea să descrie atitudinea… ce reieşea atât din personalitatea ei inteligentă şi competentă, cât şi din femeia amuzantă, mereu cu zâmbetul pe buze, din adâncul sufletului ei. Jacob abia aştepta să afle mai multe despre ea în timpul şederii pe Mercur.

Dar cina în doi a trebuit să fie amânată. Dr. Kepler îi invitase la un banchet oficial şi, aşa cum se întâmpla în astfel de ocazii, întreaga seară, Jacob a avut puţine lucruri la care să se gândească, pe când toată lumea se străduia să fie politicoasă şi linguşitoare.

Dar cea mai mare frustrare i-a venit chiar de la expediţia „Exploratorii Soarelui”.

Jacob a încercat să-i iscodească pe deSilva, Culla şi pe vreo zece ingineri, dar a primit de fiecare dată acelaşi răspuns.

„Desigur, domnule Demwa, dar n-ar fi mai bine să vorbim despre asta după prezentarea dr. Kepler? Va fi mult mai clar atunci…”

Devenise de-a dreptul suspicios.

* * *

Teancul de documente de la bibliotecă era încă în camera lui. Citea din grămadă cam o oră de fiecare dată, într-o stare normală de conştienţă. Parcurgând cu greu documente, unele fragmente i se păreau brusc cunoscute imediat ce le citea.

… nu se înţelege nici de ce Pring este o specie binoculară, deoarece niciun reprezentant al unei alte forme de viaţă de pe planeta lor nu are mai mult de un ochi. Se presupune că asta şi alte diferenţe sunt rezultatul manipulării genetice făcute de coloniştii Pila. Deşi specia Pila nu vrea să răspundă decât la întrebările puse de persoanele oficiale de la institute, tot recunosc că i-au modificat pe Pringi de la primate arboricole la sofonţi capabili să meargă pe două picioare şi să muncească în fermele şi oraşele lor.

Dentiţia unică a Pringilor îşi are originea în starea lor anterioară de animale care se hrăneau în copaci. A evoluat ca o

metodă de a scoate nutrienţii din scoarţa arborilor de pe planeta lor; scoarţa servea, în locul fructelor, drept organ de fertilizare prin spori pentru multe din plantele de pe Pring...

Deci aşa se explica dantura ciudată a lui Culla! Cunoscându-le acum scopul, imaginea mentală a dinţilor Pringului nu mai era atât de dezgustătoare. Părea de-a dreptul liniştitor că funcţia lor era doar vegetariană.

Era interesant de observat, recitind articolul, ce treabă bună făcuse biblioteca locală cu acest raport. Originalul fusese probabil scris la zeci, dacă nu la sute de ani-lumină depărtare de Pământ şi cu multă vreme înainte de Contact. Maşinile semantice de la Ramura din La Paz s-au prins cum să redea cuvintele şi sensurile străine în propoziţii logice în engleză, deşi, evident, ceva trebuie să se fi pierdut prin traducere.

Faptul că, după primele încercări nereuşite de după Contact, Institutul Bibliotecilor fusese obligat să ceară ajutorul oamenilor pentru a programa aceste maşini era un motiv de uşoară satisfacţie. Obişnuiţi să traducă pentru specii derivate din aceeaşi Tradiţie generală, extratereştrii fuseseră nedumeriţi, la început, de structura „schimbătoare şi imprecisă" a tuturor limbilor umane.

Au gemut (sau ciripit, scârţâit sau fâlfâit) disperaţi, văzând în ce măsură engleza, în special, decăzuse într-o sublimă stare de dezordine contextual discursivă. Latina, sau mai bine zis indo-europeana din Neoliticul târziu, cu structura sa bine organizată a declinărilor şi cazurilor, ar fi fost de preferat. Oamenii refuzau cu încăpăţânare să-şi schimbe *lingua franca* de dragul bibliotecii (deşi atât Pieile, cât şi Robele începuseră să înveţe în joacă indo-europeana – fiecare din propriile motive) şi, în loc de asta, îşi trimiteau cei mai inteligenţi masculi şi femele să-i ajute pe extratereştrii îndatoritori să se adapteze.

Pringii muncesc în oraşe şi ferme pe aproape toate planetele colonizate de specia Pil, în afară de planeta lor maternă, Pila. Soarele Pilei, un F3 pitic, este probabil prea strălucitor pentru această generaţie de Pringi evoluaţi. (Soarele planetei Pring este un F7.) Acesta este motivul invocat pentru continuarea cercetărilor genetice asupra sistemului vizual al Pringilor de către Pili, la mult timp după expirarea autorizaţiei lor de a produce evoluţia...

[…] au permis Pringilor să colonizeze doar lumi de clasa A, fără viaţă şi necesitând formare de pământ, dar scutite de instrucţiuni de folosire de către Institutele Tradiţiei şi Migraţiei. Preluând conducerea în urma mai multor Jihaduri, se pare că specia Pila nu-şi vrea Protejaţii într-o poziţie care i-ar stânjeni, adică aceea de a maltrata o lume mai veche, cu viaţă pe ea…

Datele despre rasa lui Culla erau elocvente în privinţa Civilizaţiei Galactice. Era fascinantă, dar manipularea de care se vorbea l-a făcut pe Jacob să se simtă inconfortabil. În mod inexplicabil, se simţea vinovat şi el.

În acest stadiu al lecturii repetate, l-a chemat dr. Kepler la discuţia mult aşteptată.

Acum era în sala de vizionări şi se întreba când va intra omul în subiect. Ce erau magnetovorele. Şi la ce se refereau oamenii când vorbeau despre un „al doilea tip" de Solarieni… care jucau leapşa cu navele solare şi făceau gesturi ameninţătoare la echipajele lor în forme antropomorfice?

Jacob s-a uitat încă o dată la rezervorul holografic.

Filamentul ales de Kepler crescuse până umpluse rezervorul, iar apoi s-a mărit până ce spectatorul s-a simţit cufundat vizual în masa pufoasă de foc. Detaliile au devenit clare – pâlcuri contorsionate care însemnau că se strânseseră liniile câmpului magnetic, mănunchiuri care apăreau şi dispăreau ca vaporii, întrucât mişcarea deplasa gazele fierbinţi înăuntrul şi în afara benzii vizibile a aparatului, şi grămezi de puncte strălucitoare la marginea câmpului vizual.

Kepler ţinea un monolog, uneori prea tehnic pentru Jacob, revenind mereu la simple metafore. Vocea îi devenise fermă, încrezătoare, şi era clar că îi plăcea să dea acest spectacol.

Savantul a făcut semn spre cele două şuvoaie de plasmă alăturate: un fir gros, răsucit, de culoare roşu-închis, se înfăşură în jurul câtorva puncte nu prea strălucitoare.

– S-a crezut la început că acestea sunt obişnuitele voastre pete fierbinţi de compresie, a spus el. Până ne-am uitat noi mai bine la ele. Atunci ne-am dat seama că spectrul era greşit în întregime.

Kepler a folosit butonul de reglaj de la baza baghetei sale ca să mărească imaginea în centrul subfilamentului.

Punctele luminoase au crescut. Au devenit vizibile şi nişte punctişoare când s-a mărit imaginea.

– Acum poate vă amintiţi, a zis Kepler, că punctele fierbinţi pe care le-am văzut mai devreme păreau încă roşii, cu toate că nu erau de un roşu prea aprins. Asta pentru că filtrele navei, în timpul în care au fost luate imaginile, erau reglate doar să lase înăuntru o bandă spectrală foarte îngustă, centrată pe hidrogen-alfa. Puteţi vedea şi acum lucrul care v-a stârnit interesul.

Chiar văd, şi-a spus Jacob.

Punctele luminoase aveau o nuanţă intensă de verde!

Pâlpâiau ca nişte semnale Morse luminoase şi aveau culoarea smaraldului.

– Şi acum, există două benzi în verde şi albastru pe care filtrul le îndepărtează cu mai puţină eficienţă decât pe majoritatea. Dar linia alfa le estompează total odată cu distanţa. Pe lângă asta, verdele nu constituie niciuna dintre acele benzi! Vă puteţi închipui cât de consternaţi am fost. Nicio sursă termică de lumină nu putea să fi trimis acea culoare prin ecrane. Ca să pătrundă, lumina emanată de respectivele obiecte trebuie să fie nu numai incredibil de intensă, ci şi total monocromatică, având o temperatură de strălucire de milioane de grade!

Jacob s-a îndreptat din poziţia relaxată în care stătuse în timpul discuţiei, fiind în sfârşit interesat de subiect.

– Cu alte cuvinte, a continuat Kepler, trebuie să fie lasere.

* * *

– Există moduri în care acţiunea laserului poate surveni normal într-o stea, a spus Kepler. Dar nimeni n-a văzut să se întâmple aşa ceva în Soarele nostru înainte, aşa că ne-am dus acolo să facem cercetări. Ce am găsit a fost cea mai incredibilă formă de viaţă pe care şi-o poate închipui cineva!

Savantul a răsucit butonul de control de la baghetă şi câmpul vizual a început să se schimbe.

Un clinchet plăcut s-a auzit din primul rând de scaune. Helene deSilva a ridicat receptorul unui telefon şi a vorbit încet în aparat.

Kepler se concentra asupra demonstraţiei sale. Încet, punctele luminoase s-au mărit în rezervor, până au ajuns inele micuţe de lumină, încă prea mici ca să fie zărite clar.

Jacob a distins brusc murmurul vocii lui deSilva, care vorbea la telefon.

Chiar şi Kepler s-a oprit şi a aşteptat ca ea să pună încet întrebări interlocutorului.

A pus receptorul în furcă, apoi faţa i s-a împietrit într-o mască

de fier. Jacob s-a uitat la ea cum se ridica şi se ducea la Kepler, care îşi răsucea nervos bagheta în mâini. Femeia s-a aplecat un pic să-i şoptească profesorului ceva la ureche, iar ochii şefului expediţiei s-au închis de îndată. Când s-au deschis din nou, erau perfect goi.

Brusc, toată lumea a început să vorbească. Culla a plecat de pe locul său din primul rând şi s-a dus la deSilva. Jacob a simţit un curent de aer când dr. Martine a luat-o la fugă pe culoar către Kepler.

Jacob s-a ridicat în picioare şi s-a întors spre Fagin, care stătea pe culoar în apropiere.

– Fagin, am de gând să aflu ce se întâmplă. De ce nu aştepţi aici?

– Nu va fi necesar, a fluierat Kantenul-filosof.

– Ce vrei să zici?

– Am auzit fără să vreau ce i s-a spus la telefon comandantului uman Helene deSilva, Prietene-Jacob. Nu sunt veşti bune.

Lui Jacob i-a venit să ţipe. Eşti mereu impasibil, tu, cap de vânătă cu frunze, cap de ou, sigur că nu sunt veşti bune!

– Şi ce naiba se întâmplă? a întrebat el.

– Îmi pare sincer rău, Prietene-Jacob. Se pare că nava cimpanzeului-savant Jeffrey a fost distrusă în cromosfera Soarelui vostru!

11
Turbulenţă

În lumina brun-roşcată a rezervorului holografic, dr. Martine stătea lângă Kepler, spunându-i pe nume iar şi iar şi trecându-şi mâna prin faţa ochilor lui goi. Lumea a venit pe scenă, schimbând impresii. Extraterestrul Culla stătea singur vizavi de Kepler, capul său mare şi rotund rotindu-se încet pe umerii săi firavi.

Jacob i s-a adresat:

– Culla…

Pringul nu părea să-l audă. Ochii lui enormi erau înceţoşaţi, iar Jacob a auzit un ţăcănit, ca nişte dinţi care clănţăneau, venind din gura cu buze groase a lui Culla.

Jacob s-a uitat urât la cumplita lumină roşie ce se revărsa din rezervorul holografic. S-a dus la Kepler, care era în stare de şoc, să-i ia aparatul de comandă din mâini. Martine nici nu l-a observat, căci încerca în zadar să-i atragă atenţia savantului.

După câteva răsuciri ale comenzii, Jacob a reuşit să stingă imaginea şi să aprindă din nou lumina în sală. Situaţia părea mai uşor de controlat acum. Ceilalţi au simţit-o şi ei, căci cacofonia de voci a încetat.

DeSilva şi-a ridicat ochii de pe telefon şi l-a văzut pe Jacob cu comanda în mână. I-a zâmbit în chip de mulţumire. Apoi s-a întors la interlocutorul ei, căruia i-a pus întrebări clare şi succinte.

A venit repede o echipă de medici cu o targă. Îndrumaţi de dr. Martine, l-au pus pe Kepler în pânza fixată de cadru şi l-au dus cu grijă afară, prin uşa în faţa căreia se strânseseră o grămadă de curioşi.

Jacob s-a întors din nou spre Culla. Fagin reuşise să tragă un scaun în spatele reprezentantului bibliotecii şi voia să-l convingă să se aşeze. Foşnetul ramurilor şi fluieratul strident s-au domolit când s-a apropiat Jacob.

– Cred că se simte bine, a spus Kantenul cu vocea lui cântată. Este un tip foarte sensibil şi mă tem că va jeli prea mult pierderea prietenului său Jeffrey. Aceasta e deseori reacţia speciilor mai tinere la moartea alteia de care au fost apropiate.

– Ce am putea face? Ne aude?

Ochii lui Culla păreau să privească în gol. Dar ochii lui nu-i

spuneau niciodată nimic lui Jacob. Extraterestrul continua să clănţăne din dinţi.

– Cred că ne aude, a răspuns Fagin.

Jacob l-a luat pe Culla de braţ. Părea foarte subţire şi moale. Nu se simţeau oasele.

– Hai, Culla, i-a spus el. E un scaun în spatele tău. Te-ai simţi mult mai bine dacă ai sta jos.

Extraterestrul a încercat să răspundă. A deschis gura cu buze enorme şi ţăcănitul s-a auzit mai tare. Culoarea ochilor săi s-a schimbat puţin şi gura i s-a închis din nou. A dat din cap tremurând şi s-a lăsat condus spre scaun. Şi-a coborât încet capul rotund în mâinile subţiri.

Sensibil sau nu, era ceva straniu în faptul că pe un extraterestru îl durea atât de mult moartea unei fiinţe – un cimpanzeu – căci, oricum ar fi fost, alcătuirea corpului său era a unui extraterestru; o fiinţă ai cărui strămoşi îndepărtaţi cu aspect de peşti înotau în alte mări decât a lui şi căscau gura, respirând anaerobic, la strălucirea unei stele total diferite.

* * *

– Vă rog să mă ascultaţi o clipă! le-a spus deSilva de pe platformă. Dacă n-aţi auzit încă, rapoartele preliminare arată că am pierdut probabil nava lui Jeffrey în regiunea activă J-12, lângă pata solară Jane. E doar un raport preliminar şi confirmarea va trebui să aştepte până examinăm telemăsurătorile primite până la accident.

LaRoque a făcut semn cu mâna din colţul îndepărtat al încăperii ca să atragă atenţia comandantului. Într-o mână ţinea o mică stenocameră, un model diferit de cea care i se luase în peştera navei solare. Jacob se întreba de ce nu i-o înapoiase încă Kepler pe cealaltă.

– Domnişoară deSilva, a intervenit LaRoque, n-ar fi posibil să asiste şi presa la analiza telemetrică? Trebuie să ştie şi publicul.

În agitaţia sa, accentul reporterului practic dispăruse. Fără acesta, apelativul anacronic de „domnişoară” suna foarte ciudat.

Ea s-a oprit din vorbit fără să se uite la jurnalist. Legile Supravegherii interziceau categoric accesul publicului la noile evenimente fără o „aprobare” de la Agenţia pentru Înregistrări Secrete. Iar cei de la AIS, răspunzători pentru aplicarea legii, nu prea voiau s-o dea. Era clar că LaRoque voia s-o încolţească, dar nu insista. Încă.

– E-n regulă. În galeria pentru public de deasupra Centrului de

Comandă încap toţi care sunt interesaţi... *în afară de* (s-a uitat urât la cei din echipa de la bază, care se strânseseră lângă uşă) cei care au treabă de făcut. A terminat ridicând o sprânceană. S-a auzit imediat agitaţie la ieşire. Ne adunăm în douăzeci de minute, a concluzionat ea şi a coborât de pe platformă.

Membrii personalului din Colonia Hermes au început să plece imediat. Cei care purtau haine de pământeni, cei recent veniţi şi vizitatorii au părăsit locul mai încet.

LaRoque plecase deja, fără îndoială la staţia maser ca să-şi transmită povestea pe Pământ.

Mai rămăsese Bubbacub. Vorbise cu dr. Martine înainte să înceapă şedinţa, dar micul extraterestru bărbos nu participase la ea. Jacob se întreba unde fusese în timpul informării.

Helene deSilva s-a apropiat de el şi de Fagin.

– Culla e un mic Mâncat pe cinste, i-a zis ea încet lui Jacob. Obişnuia să spună în glumă că se înţelege atât de bine cu Jeffrey pentru că erau amândoi fiinţe inferioare ca statut, căci coborâseră atât de recent din copaci.

S-a uitat cu milă la Culla şi i-a pus o mână pe o parte a capului.

Pun pariu că asta îl consolează puţin, s-a gândit Jacob.

– Tristeţea e prima achiziţie a tinereţii. Fagin şi-a foşnit frunzele, ca un clinchet de zurgălăi în adierea vântului.

DeSilva i-a luat mâna.

– Jacob, dr. Kepler a lăsat instrucţiuni scrise să mă consult cu tine şi cu Fagin dacă i se întâmplă ceva rău.

– Aşa?

– Da. Bineînţeles că directivele astea nu înseamnă nimic din punct de vedere legal. Tot ce trebuie să fac e să te las să participi la şedinţele noastre cu personalul. Dar e evident că orice ne-aţi oferi ar fi util. Sper că voi doi, în special, nu veţi lipsi de la redarea telemetriei.

Jacob îi aprecia poziţia. În calitate de comandant al bazei, ea avea să poarte răspunderea pentru orice decizie luată astăzi. Însă, din personalităţile care se aflau acum pe Mercur, LaRoque îi era ostil, Martine nu prea susţinea proiectul şi Bubbacub era o enigmă. Dacă pe Pământ s-ar afla ce se întâmpla aici, ar fi în interesul ei să aibă nişte prieteni lângă ea.

– Bineînţeles că venim, a fluierat Fagin. Vom fi amândoi onoraţi să-ţi ajutăm personalul.

DeSilva s-a întors din nou spre Culla şi l-a întrebat pe un ton

blând dacă se simte bine. După un timp, extraterestrul şi-a luat capul din mâini şi a clătinat încet în semn că da. Clănţănitul se oprise, dar ochii lui Culla erau încă înceţoşaţi, cu puncte luminoase pâlpâind pe margini. Părea epuizat, dar şi nefericit.

DeSilva a plecat să pregătească redarea telemetrică. La puţin timp după aceea, Bubbacub a intrat impozant în cameră, cu blana lui lucioasă încreţită ca un guler în jurul gâtului scurt şi gros. Când a vorbit, gura i se mişca sacadat, iar Vodorul de pe piept reda cuvintele pentru auzul uman.

– Am auzit ce s-a întâmplat. E foarte important să fim toţi prezenţi la redarea te-le-me-tri-că, aşa că vă conduc acolo.

Bubbacub s-a dus să se uite în spatele lui Jacob. L-a văzut pe Culla şezând absent pe scaunul pliant şubred.

– Culla! a strigat.

Pringul şi-a ridicat ochii, a ezitat, apoi a făcut un gest pe care Jacob nu l-a înţeles.

Părea un fel de rugăminte sau negare.

Bubbacub s-a zbârlit. A emis o serie de pârâieli şi cârâituri într-un ritm rapid. Culla s-a ridicat nesigur în picioare. Bubbacub le-a întors imediat spatele şi a luat-o pe culoar cu paşi mici şi apăsaţi…

În spatele lui, Jacob şi Fagin îl aduceau pe Culla. De undeva, din „creştetul” lui Fagin, se auzea o muzică stranie.

12
Gravitaţie

Datorită automatizării, camera de telemetrie era mică. Doar vreo douăsprezece computere dispuse pe două rânduri sub un mare ecran panoramic. În spatele unei balustrade, pe o platformă înălţată, invitaţii se uitau la operatorii care verificau iarăşi cu grijă datele înregistrate.

Din când în când, un bărbat sau o femeie se apleca în faţă şi se uita foarte atent la vreun detaliu de pe ecran, în speranţa zadarnică de a găsi un indiciu că nava solară era încă acolo.

Helene deSilva stătea lângă cele două computere aflate în apropierea platformei. De acolo înregistrarea ultimelor remarci ale lui Jeffrey apărea pe un ecran.

Un şir de cuvinte tastate de cimpanzeu la patruzeci de milioane de kilometri depărtare, cu multe ore înainte.

MERSUL E LIN PE PILOT AUTOMAT… A TREBUIT SĂ RENUNŢ LA FACTORUL DE TIMP ZECE ÎN TIMPUL TURBULENŢEI… TOCMAI AM LUAT PRÂNZUL ÎN DOUĂZECI DE SECUNDE HA HA…

Jacob a surâs. Şi-l imagina pe micul cimpanzeu ieşind din timpul diferenţial.

SUB PUNCTUL TAU SE ŞTIE… LINIILE CÂMPULUI CONVERG ÎN FAŢĂ… INSTRUMENTELE ANUNŢĂ CĂ E O TURMĂ ACOLO CUM A SPUS HELENE… CAM O SUTĂ… ÎNCHID ACUM…

Apoi s-a auzit din nou vocea de maimuţă a lui Jeffrey, răguşită, aspră în difuzor.

„Aşteptaţi pân le spun în copaci, băieţi! Prima dată singur pe Soare! Mori de ciudă, Tarzan!” Unul dintre operatori a pufnit în râs, apoi a oprit vocea. Se termina într-un suspin.

Jacob a tresărit.

– Vreţi să spuneţi că era singur acolo?

– Credeam că ştii! DeSilva părea surprinsă. Cufundările sunt automatizate acum. Un singur computer poate adapta câmpurile de stază destul de repede ca să împiedice turbulenţa să-l lovească pe pasager până-l face piftie. Jeff… avea două: unul la bord şi altul telecomandat cu laser de aparatul cel mare de aici

de pe Mercur. Ce poate face un om în afară de a mai adăuga ceva pe ici, pe colo?

– Dar de ce să adauge *vreun* risc?

– A fost ideea dr. Kepler, a răspuns ea, un pic în defensivă. Voia să vadă dacă numai modelele psi umane îi făceau pe Strigoi s-o ia la fugă sau să gesticuleze ameninţător.

– N-am ajuns niciodată la partea asta a informării.

Helene şi-a dat în spate o buclă de păr blond.

– Da, la prima noastră întâlnire cu magnetovorele, n-am văzut nici urmă de ciobani. Apoi, când i-am zărit, i-am urmărit de la distanţă ca să ne dăm seama ce relaţie e între ei şi celelalte creaturi. Când ne-am apropiat, ciobanii au fugit la început. Apoi li s-a schimbat radical comportamentul. Deşi majoritatea au luat-o la fugă, unul sau doi s-au arcuit în sus, în afara planului platformei cu instrumente, şi s-au apropiat de navă!

Jacob a scuturat din cap.

– Nu sunt sigur că înţeleg…

DeSilva s-a uitat la cel mai apropiat computer, dar nicio schimbare acolo. Singurele rapoarte de pe nava lui Jeff erau date solonomice – informaţii de rutină despre condiţiile din Soare.

– Păi, Jacob, nava are o punte plată într-o carcasă care reflectă aproape perfect. Motoarele gravitaţionale, generatoarele câmpului de stază şi laserul refrigerator sunt toate în sfera mai mică din mijlocul punţii. Instrumentele de înregistrare sunt înşirate la capătul punţii, în partea din „fund”, iar oamenii ocupă partea din „vârf”, aşa că ambii au vederea neobstrucţionată spre orice lucru aflat pe margine. Dar nu ne-am gândit că ar putea fi ceva care să evite înadins camerele de luat vederi!

– Dacă Strigoii au ieşit din raza instrumentelor voastre, venind pe deasupra, de ce nu aţi întors nava? Aveţi control total asupra gravitaţiei.

– Am încercat. Au dispărut pur şi simplu! Sau şi mai rău, au rămas deasupra, oricât de repede întorceam. Planau! În acel moment, un membru al echipajului a început să vadă unele dintre cele mai blestemate forme antropoide!

Brusc, vocea gâjâită a lui Jeffrey s-a auzit în cameră.

„Hei! E o haită întreagă de câini ciobăneşti care îi mână prin jur pe toroizii ăştia! Mă duc să le iau un animal de companie! Frumoşi căţeluşi!”

Helene a ridicat din umeri.

– Jeff a fost întotdeauna sceptic. N-a văzut niciodată forme pe

tavan şi i-a numit întotdeauna pe păstori „câini ciobăneşti”, pentru că nu a detectat nici urmă de inteligenţă în comportamentul lor.

Jacob a zâmbit strâmb. Condescendenţa super-cimpanzeului faţă de rasa canină era unul dintre cele mai amuzante aspecte ale obsesiei maimuţelor de a-i imita pe oameni. De asemenea, probabil că le făcea mai puţin sensibile la relaţia specială între câine şi fiinţa umană, care o preceda pe a lor. Mulţi cimpanzei aveau câini ca animale de companie.

– Le-a numit pe magnetovore toroizi?

– Da, sunt ca nişte gogoşi uriaşe. Ai fi văzut dacă informarea nu s-ar… fi întrerupt.

A clătinat din cap cu tristeţe şi şi-a lăsat ochii în pământ.

Jacob s-a mutat de pe un picior pe altul.

– Sunt sigur că nimeni n-ar fi putut face nimic… a început el.

Apoi şi-a dat seama că suna prosteşte. DeSilva a mai dat o dată din cap şi s-a întors spre computer; ocupată, sau prefăcându-se că este, cu cititul datelor.

Bubbacub stătea întins pe o pernă în stânga, aproape de barieră. Avea în mâini o carte electronică şi citise, foarte concentrat, caracterele extraterestre de pe micul ecran. Pilul şi-a ridicat capul şi a ascultat când a venit vocea lui Jeffrey, apoi i-a aruncat o privire enigmatică lui LaRoque.

Ochii reporterului scânteiau în timp ce înregistra un „moment istoric”. Din când în când spunea ceva cu o voce joasă şi entuziasmată în microfonul steno-camerei împrumutate.

– Trei minute, a zis deSilva cu glas răguşit.

Preţ de un minut, nu s-a întâmplat nimic. Pe urmă au apărut din nou pe ecran literele mari.

BĂIEŢII ĂŞTIA MARI VIN SPRE MINE! SAU CEL PUŢIN CÂŢIVA DINTRE EI. TOCMAI AM DESCHIS CAMERELE PENTRU DETALII… HEI! ÎNCEP SĂ MĂ ÎNCLIN AICI! COMPRESIA TIMPULUI BLOCATĂ!

„N-o să reuşesc!” a ţipat brusc vocea groasă şi dogită. „Urc repede… mai multă înclinaţie! Cădere «S»! Mâncaţii! Ei…”

S-a auzit o explozie scurtă de energie statică, apoi o tăcere urmată de un şuierat puternic când operatorul computerului a dat mai tare înregistrarea. Apoi, nimic.

– Implozie confirmată, a spus el.

Helene a dat din cap.

– Mulţumesc. Te rog să pregăteşti rezumatul informaţiilor ca să-l transmitem pe Pământ.

* * *

Ciudat, dar singura emoţie simţită de Jacob a fost o puternică mândrie. Ca membru în personalul de la Centrul Evoluţionist, observase că Jeffrey renunţase la tastatură în ultimele clipe ale vieţii sale. În loc să bată în retragere până să-l apuce frica, făcuse un gest mândru şi dificil. Jeff Pământeanul vorbise cu voce tare.

Jacob voia să-i spună asta cuiva. Dacă putea cineva să înţeleagă, Fagin ar fi acela. A pornit spre locul în care stătea Kantenul, dar Pierre LaRoque a şuierat tare înainte să ajungă el acolo.

– Nişte proşti! Jurnalistul se uita în jurul lui cu neîncredere. Iar eu sunt cel mai prost dintre toţi! Dintre toţi de aici, *eu* trebuia să-mi dau seama de pericolul de a trimite un cimpanzeu singur în Soare!

Camera era cufundată în tăcere. Feţe inexpresive sau surprinse s-au întors spre LaRoque, care îşi flutura mâinile într-un gest expansiv.

– Nu înţelegeţi? Sunteţi orbi cu toţii? Dacă Solarienii sunt strămoşii noştri, şi nu pare să existe vreo îndoială, probabil că le-a fost foarte greu să ne evite milenii de-a rândul. Însă poate că vreo urmă de afecţiune pentru noi i-a împiedicat să ne distrugă până acum! Au încercat să vă avertizeze pe voi şi navele voastre solare în moduri pe care nu puteaţi să le ignoraţi şi, totuşi, continuaţi să le violaţi proprietatea. Cum să reacţioneze aceste fiinţe puternice, dacă sunt invadate de o rasă inferioară celei pe care au abandonat-o? Ce v-aţi aştepta să facă atunci când vine peste ei o maimuţă...?

Mai mulţi membri ai echipajului au sărit în picioare, furioşi. DeSilva a trebuit să ridice tonul ca să-i potolească. L-a înfruntat pe LaRoque cu o privire oţelită, dar stăpânindu-se.

– Domnule, dacă îţi aşterni pe hârtie ipotezele atât de interesante, cu un minim de invective, personalul le va lua cu siguranţă în consideraţie.

– Dar...

– Gata acum cu acest subiect! Avem destul timp să-l reluăm mai târziu!

– Nu, nu avem deloc timp.

Toţi s-au întors. Dr. Martine stătea în spatele galeriei, în

pragul uşii.

– Cred că-i mai bine să vorbim despre asta acum, a zis ea.

– Dr. Kepler se simte bine? a întrebat Jacob.

Ea a încuviinţat din cap.

– Tocmai vin de la el. Am reuşit să-l scot din şoc şi doarme acum. Dar, înainte să adoarmă, a insistat să facem imediat o altă cufundare.

– Imediat? De ce? N-ar trebui să aşteptăm până aflăm exact ce s-a întâmplat cu nava lui Jeffrey?

– *Ştim* foarte bine ce s-a întâmplat cu nava lui Jeffrey! a răspuns ea pe un ton tăios. Am auzit fără să vreau ce a spus domnul LaRoque când intram şi nu-mi place deloc cum i-aţi primit ideea! Sunteţi atât de încuiaţi şi de siguri pe voi că nu puteţi accepta o idee nouă!

– Vrei să spui că crezi cu adevărat că Strigoii sunt protectorii noştri ancestrali?

Lui DeSilva nu-i venea să creadă.

– Poate că da, poate că nu. Dar restul explicaţiilor lui sunt logice! La urma urmei, nu ne-au ameninţat Solarienii şi înainte de asta? Şi acum au devenit brusc violenţi. De ce? Oare pentru că n-au avut nicio remuşcare să ucidă un exponent al unei specii atât de imature ca Jeff? A scuturat din cap cu tristeţe. Ştiţi, e doar o chestiune de timp până vor începe fiinţele umane să-şi dea seama ce mult le mai trebuie ca să se adapteze! Adevărul e că orice alte rase care respiră oxigen au un sistem ierarhic… o ordine socială bazată pe superioritate, forţă şi descendenţă. Mulţi dintre voi nu o consideră corectă. Dar aşa merg lucrurile! Şi, dacă nu vrem să avem soarta raselor neeuropene în secolul al XIX-lea, va trebui să aflăm cum le place altor specii puternice să fie tratate!

Jacob s-a încruntat.

– Vrei să spui că, dacă este ucis un cimpanzeu şi fiinţele umane sunt ameninţate sau batjocorite, atunci…

– Atunci poate că Solarienii nu vor să aibă de-a face cu nişte copii sau animale de companie…

Unul dintre operatori a vrut să dea cu pumnul în computer. Privirea aspră a lui deSilva l-a oprit.

– Dar poate vor vrea să discute cu o delegaţie ai cărei membri să fie specii mai în vârstă, cu mai multă experienţă. La urma urmei, cum am putea şti dacă nu încercăm?

– Culla a fost cu noi acolo în Soare la majoritatea cufundărilor,

a murmurat operatorul de date. Şi e un ambasador cu experienţă!

– Cu tot respectul datorat Pringului Culla, a zis Martine, înclinându-se puţin în faţa extraterestrului înalt. El e dintr-o rasă foarte tânără. Aproape la fel de tânără ca a noastră. Probabil că Solarienii cred că nu e mai demn de atenţie ca noi. Nu, propun să profităm de prezenţa fără precedent aici pe Mercur a doi membri ai unor rase străvechi şi onorabile. Ar trebui să-i rugăm pe Pil Bubbacub şi pe Kant Fagin să vină cu noi acolo jos, în Soare. Într-o ultimă încercare de a intra în contact cu ei!

Bubbacub s-a ridicat încet. S-a uitat intenţionat în jurul lui, ştiind că Fagin va aştepta să vorbească el primul.

– Dacă fiinţele umane zic că au nevoie de mine acolo jos în Sol, atunci, în ciuda pericolelor reprezentate de navele solare pri-mi-ti-ve, aş înclina să accept.

– Ei bine, eu mă opun, fir-ar să fie! a strigat deSilva. Refuz să accept implicaţiile politice ce se pot ivi dacă îi luăm pe Pil Bubbacub şi pe Kant Fagin acolo jos, mai ales după accidentul ăsta! Doctore Martine, vorbeşti de relaţii cu rase extraterestre puternice, dar îţi închipui ce s-ar întâmpla dacă ar muri acolo într-o navă pământeană?

– Prostii! a exclamat Martine. Dacă e cineva capabil să se descurce, încât Pământul să nu fie învinuit, sunt aceşti sofonţi! Galaxia e un loc periculos, la urma urmei. Sunt sigură că vor lăsa nişte declaraţii sau ceva de genul ăsta.

– Astfel de documente sunt deja înregistrate în camera mea a zis Fagin.

Şi Bubbacub şi-a exprimat, generos, consimţământul de a-şi risca viaţa într-o navă primitivă, exonerându-i de orice vină pe pământeni. Pilul s-a întors şi a dat să plece, când l-a auzit pe LaRoque mulţumindu-i. Chiar şi Martine i-a spus omului să tacă.

DeSilva s-a uitat la Jacob, care a ridicat din umeri.

– Bine, avem timp. Să lăsăm echipajul să verifice datele cufundării lui Jeff şi pe dr. Kepler să se refacă. Între timp, putem să comunicăm ideea pe Pământ şi să vedem ce sfat primim.

Martine a oftat.

– Aş vrea eu să fie atât de simplu, dar tu n-ai întors lucrurile pe toate părţile. Gândeşte-te, dacă am vrea să facem pace cu Solarienii, nu ne-am adresa aceluiaşi grup care a fost jignit de venirea lui Jeff?

– Păi, nu sunt sigură că aşa ar sta lucrurile, dar pare logic ce

spui.

– Şi cum crezi c-ai să găseşti acelaşi grup acolo jos, în atmosfera solară?

– Cred c-ar trebui să ne ducem în aceeaşi zonă activă unde se hrănesc erbivorele… O, înţeleg ce vrei să spui.

– Sunt convinsă că da, a răspuns ea, zâmbind. Nu există o „solografie” permanentă acolo jos, ca să faci o hartă. Regiunile active şi petele solare dispar în câteva săptămâni! Soarele nu are suprafaţă per se, doar diverse niveluri şi densităţi de gaz. Ecuatorul se învârte mai repede decât alte latitudini! Cum ai putea să găseşti acelaşi grup dacă nu pleci chiar acum, înainte ca răul pricinuit de apariţia lui Jeff să se răspândească pe întreaga stea?

Jacob s-a întors spre deSilva, nedumerit.

– Crezi că are dreptate, Helene?

Femeia şi-a dat ochii peste cap.

– Cine ştie? Poate. E ceva la care trebuie să mă gândesc. Tot ce ştiu e că nu facem absolut nimic până nu se simte dr. Kepler destul de bine ca să ne poată vorbi.

Dr. Martine s-a încruntat.

– Ţi-am spus deja! Dwayne este de acord să plece altă expediţie chiar acum!

– Vreau s-o aud de la el! a răspuns deSilva, furioasă.

– Ei bine, iată-mă, Helene.

Dwayne Kepler stătea în prag, sprijinit de tocul uşii. Lângă el, ţinându-l de braţ, medicul-şef Laird se uita urât la Martine.

* * *

– Dwayne! De ce nu eşti în pat? Vrei să faci infarct?

Martine a pornit spre el, mânioasă şi îngrijorată, dar Kepler i-a făcut semn să stea pe loc.

– Mă simt foarte bine, Millie, tocmai am diluat doctoria pe care mi-ai prescris-o, asta-i tot. Într-o doză mai mică mă ajută, aşa că ştiu că ai avut intenţii bune. Medicamentul nu m-a doborât! Kepler a râs pe înfundate. Oricum, mă bucur că nu eram prea drogat, aşa că am putut să-ţi aud strălucita cuvântare. Am prins prin uşă cea mai mare parte.

Martine a roşit.

Jacob a mulţumit cerului că Dwayne nu spusese ce rol jucase el. După aterizare, obţinuse spaţiu pentru laborator, aşa că i-ar fi părut rău să nu analizeze eşantioanele pe care le şutise pe *Bradbury* din farmacopeea lui Kepler.

Din fericire, nu a întrebat nimeni de unde făcuse rost de eşantioane. Deşi chirurgul bazei, când a fost consultat, a spus că unele doze i se păreau cam mari, toate, în afară de unul din medicamente, s-au dovedit a fi cele obişnuite pentru tratamentul stării maniacale uşoare.

Doctoria pe care nu o cunoştea îl frământa pe Jacob: încă un mister de dezlegat. De ce boală suferea oare dr. Kepler, că avea nevoie de doze aşa de mari de anticoagulante puternice? Doctorul Laird fusese furios. De ce îi dăduse Martine warfarină?

– Eşti sigur că te simţi destul de bine să stai în picioare? l-a întrebat deSilva pe Kepler.

L-a ajutat pe doctor să ajungă la un scaun.

– Mă simt bine, a răspuns el. În plus, avem treburi urgente. Mai întâi de toate, mă îndoiesc de teoria lui Millie cum că Strigoii i-ar primi pe Pil Bubbacub şi pe Kant Fagin cu mai mult entuziasm decât au manifestat faţă de noi, ceilalţi. Ştiu sigur că nu îmi pot asuma răspunderea să-i duc acolo! Motivul e că, dacă ar fi omorâţi, nu Solarienii ar fi de vină, ci fiinţele umane! Trebuie să facem imediat altă cufundare… dar, bineînţeles, nu cu distinşii noştri prieteni extratereştri… însă trebuie să plecăm de îndată şi să ne ducem în aceeaşi regiune, cum a propus Millie.

DeSilva a scuturat tare din cap.

– Nu sunt deloc de acord, domnule! Fie Jeff a fost omorât de Strigoi, fie n-a mers ceva bine la nava lui. Şi cred că a fost o defecţiune, oricât mi-ar fi de greu s-o recunosc… Trebuie să verificăm totul înainte…

– Dar nu încape nicio îndoială că nava a fost de vină, a întrerupt-o Kepler. Strigoii n-au omorât pe nimeni.

– Ce tot spui acolo? a strigat LaRoque. Eşti orb sau ce? Cum poţi să negi evidenţa?

– Dwayne, a început Martine pe un ton calm. Eşti prea obosit să te gândeşti la asta acum.

Kepler i-a făcut semn să tacă.

– Scuză-mă, doctore Kepler, a intervenit Jacob. Ai spus cumva că pericolul îl reprezintă fiinţele umane? Comandantul deSilva probabil se gândeşte că o eroare în pregătirea navei a cauzat moartea lui Jeff. Dumneata vorbeşti despre cu totul altceva.

– Vreau să ştiu un singur lucru, a spus Kepler încet. A arătat telemetria că nava lui Jeff a fost distrusă de colapsul câmpului de stază?

Operatorul de la computer care vorbise şi înainte a făcut un

pas în faţă.

– Problema… domnule? Cum de ai ştiut?

– N-am ştiut, a răspuns Kepler, zâmbind. Dar am ghicit imediat ce m-am gândit că e vorba de sabotaj.

– Poftim!!? au strigat Martine, deSilva şi LaRoque aproape în acelaşi timp.

Şi Jacob a înţeles brusc.

– Vrei să spui că în timpul turului…?

S-a întors să se uite la LaRoque. Martine i-a urmărit privirea şi a icnit.

Reporterul s-a dat înapoi, de parcă ar fi fost lovit.

– Eşti nebun! a zbierat el. Şi tu la fel! L-a arătat cu degetul pe Kepler. Cum puteam să stric ceva la aparate când am fost bolnav tot timpul în care am stat în locul ăla afurisit?

– Uite ce e, LaRoque, a spus Jacob. Eu n-am zis nimic şi sunt sigur că dr. Kepler face speculaţii.

A terminat de vorbit pe un ton întrebător şi s-a uitat surprins la profesor.

Dr. Kepler a scuturat din cap.

– Mă tem că vorbesc serios. LaRoque a stat o oră lângă generatoarele de gravitaţie ale navei lui Jeff, şi nu era nimeni în apropiere. Am verificat generatorul de gravitaţie să vedem dacă nu avea vreo stricăciune pricinuită de cineva care a umblat pe acolo cu mâinile goale şi nu am găsit niciuna. Nu m-am gândit decât mult mai târziu să verific şi camera domnului LaRoque. Când am făcut-o, am descoperit că unul dintre accesorii era un asomator sonic! A scos din buzunarul hainei micul dispozitiv de înregistrare. *Aşa* l-a sărutat şi Iuda pe Hristos?

LaRoque a roşit.

– Asomatorul e un dispozitiv de apărare standard pentru jurnalişti. Şi uitasem că-l am la mine. Şi nu puteam să stric un aparat aşa de mare! Toate astea sunt prostii! Şovinistul ăsta de pe Terra, un nebun care crede în religia străveche, care ne-a refuzat orice şansă să-i întâlnim pe protectorii noştri ca pe nişte prieteni, îndrăzneşte să mă acuze de o crimă pentru care n-aş fi avut niciun mobil! El a omorât-o pe biata maimuţă şi vrea să dea vina pe altcineva!

– Taci din gură, LaRoque, a intervenit deSilva. S-a întors apoi spre Kepler. Îţi dai seama ce spui, domnule? Un Cetăţean n-ar comite o crimă doar pentru că nu-i place de cineva. Numai o Persoană Supravegheată poate să ucidă fără niciun motiv

întemeiat. Îţi vine in minte vreun motiv pentru care domnul LaRoque ar fi putut săvârşi o astfel de faptă oribilă?

– Nu, a zis Kepler şi a dat din umeri. S-a uitat atent la reporter. Un Cetăţean, chiar dacă se crede îndreptăţit să ucidă, tot are remuşcări după aceea. Domnul LaRoque nu pare să aibă regrete, aşa că fie e nevinovat, fie e un bun actor... sau un Supravegheat!

– În spaţiu? a strigat Martine. E imposibil, Dwayne! O ştii şi tu. Fiecare aeroport spaţial e dotat cu receptoare S. Şi sunt detectori în fiecare navă! Ar trebui să-i ceri imediat scuze domnului LaRoque!

Kepler a rânjit.

– Să-mi cer scuze? Ştiu sigur că a minţit când a spus că era „ameţit” în bucla gravitaţională. Am trimis o masergramă pe Pământ. Am cerut dosarul lui de la ziar. Au fost încântaţi să mi-l trimită. Se pare că domnul LaRoque e un astronaut bine antrenat. A fost îndepărtat din serviciu din „motive medicale” – o sintagmă adesea folosită când scorul S al unei persoane este atât de mare încât se pune problema Supravegherii şi e obligată să renunţe la o slujbă bună! Poate că asta nu dovedeşte nimic, dar înseamnă că LaRoque are prea multă experienţă cu navele spaţiale ca să fi fost „speriat de moarte” în bucla gravitaţională a lui Jeffrey. Tare aş fi vrut să-mi fi dat seama de asta la timp ca să-l pot avertiza pe Jeff!

LaRoque a protestat şi Martine a adus obiecţii, iar Jacob şi-a dat seama că în rândul celor din cameră curentul de opinie nu le mai era favorabil. DeSilva i-a aruncat jurnalistului o privire glacială feroce, care l-a uimit întru câtva pe Jacob.

– Staţi o clipă! i-a rugat Jacob, ridicând o mână. Ce-ar fi să verificăm dacă e vreun Supravegheat fără transmiţător aici pe Mercur? Aş propune să ne trimitem toţi modelele de retină pe Pământ pentru verificare. Dacă domnul LaRoque nu e pe lista celor Supravegheaţi, doctorul Kepler va trebui să ne explice de ce a crezut că un Cetăţean ar avea motive să ucidă.

– Bine, atunci, de dragul lui Kukulkan, s-o facem acum! a spus LaRoque. Dar numai cu condiţia să nu fiu selectat doar eu!

Pentru prima oară, Kepler părea nesigur.

În beneficiul savantului, deSilva a cerut să se reducă întreaga bază la gravitaţia mercuriană. Centrul de Control a răspuns că modificarea va dura cam cinci minute. S-a dus la interfon şi a anunţat echipajul şi vizitatorii că vor face toţi un test de

identitate, apoi a plecat să supravegheze pregătirile.

Cei din camera de telemetrie au început să iasă şi să se îndrepte spre lifturi. LaRoque mergea aproape de Kepler şi de Martine, de parcă voia să le arate cât de dornic e să dovedească netemeinicia acuzaţiilor formulate la adresa sa, cu capul sus şi expresia unui martir.

Cei trei, Jacob şi doi membri ai echipajului, aşteptau liftul, când a avut loc modificarea gravitaţiei. Era o ironie că se întâmplase tocmai acolo, căci au simţit cum se afundă brusc podeaua.

Toţi erau obişnuiţi cu fluctuaţiile gravitaţiei – multe locuri de la Baza Hermes erau menţinute în afara gravitaţiei Pământului. Dar, de obicei, tranziţia se făcea printr-o uşă cu stază controlată; nu era mai plăcut decât ce se petrecea acum, dar, fiind un fenomen cunoscut, era mai puţin tulburător. Jacob şi-a înghiţit cu greu saliva, iar unul dintre membrii echipajului s-a clătinat puţin.

Cu o mişcare bruscă, LaRoque s-a repezit să recupereze asomatorul de la Kepler. Martine a icnit, iar profesorul a gemut, fiind luaţi prin surprindere. Omul din echipaj care a încercat să-l înşface pe jurnalist a primit un pumn în faţă, căci LaRoque se răsucise ca un acrobat şi începuse să fugă înapoi pe culoar, având în mână camera redobândită. Jacob şi celălalt membru al echipajului l-au urmat instinctiv.

Jacob a văzut o fulgerare şi a simţit o durere acută în umăr. În timp ce încerca să evite o altă împuşcătură a asomatorului, ceva îi spunea în minte: „E-n regulă, asta-i treaba mea. Acum preiau eu controlul.”

* * *

Stătea pe hol, aşteptând. Fusese captivant, dar acum era iadul pe pământ. Coridorul s-a întunecat pentru o clipă. A icnit şi s-a ţinut de peretele nefinisat până când s-a adaptat la lumina slabă.

Era singur pe un culoar de serviciu, îl durea umărul, iar ce mai rămăsese din satisfacţia lui infatuată se risipea ca un vis a doua zi dimineaţa. S-a uitat cu atenţie în jurul său, apoi a oftat.

„Deci ai preluat controlul şi ai crezut că te poţi descurca fără mine?” a mormăit el. Umărul îl înţepa de parcă se trezea acum la viaţă.

Cum de îl lăsase cealaltă jumătate a lui Jacob nu ştia, şi nici de ce încercase să se descurce fără ajutorul alter-egoului său dominant. Însă, dacă renunţa acum, ar da sigur de necaz.

O umbră de resentiment a fost răspunsul la acel gând. Mr. Hyde era sensibil la limitările sale, dar până la urmă a venit capitularea.

Asta-i tot? Şi-a amintit exact ce se întâmplase în ultimele zece minute. A pufnit în râs. Alter-egoul lui amoral se confruntase cu o barieră de netrecut.

Pierre LaRoque era într-o cameră de la capătul culoarului. În haosul ce urmase după ce îşi luase înapoi camera-asomator, doar Jacob reuşise să se ţină după jurnalist şi o făcuse singur, dintr-un fel de egoism.

Se jucase cu LaRoque ca pisoiul cu şoarecele, lăsându-l să creadă că nu mai era urmărit de nimeni. O dată a şi indicat altă direcţie unui grup de oameni de la bază care se apropiaseră prea mult.

LaRoque îmbrăca acum un costum de astronaut într-o debara, la douăzeci de metri de o cameră de depresurizare externă. Era acolo de cinci minute şi avea să-i mai ia încă zece să fie gata. Asta era bariera de netrecut. Mr. Hyde nu putea să aştepte. Era doar un ghem de impulsuri, nu o persoană, iar *Jacob* avea toată răbdarea din lume. Aşa plănuise.

Jacob a strâmbat din nas de dezgust, dar nu fără să tresară de durere. Nu cu mult timp în urmă, acel impuls făcuse parte din el în fiecare zi. Înţelegea chinul provocat de aşteptare acelei mici personalităţi artificiale care cerea imediat satisfacţie.

Au trecut minute în şir. Se uita la uşă în tăcere. Deşi era perfect conştient, a început să-şi piardă răbdarea. A trebuit să facă un efort de voinţă ca să nu pună mâna pe clanţă.

Uşa a început să se deschidă. Jacob a dat înapoi, cu mâinile pe lângă corp.

Balonul de sticlă al căştii unui costum de astronaut s-a ivit prin fanta formată, iar uşa s-a deschis în afară. LaRoque s-a uitat în stânga şi în dreapta. A şuierat printre dinţi când l-a văzut pe Jacob. Uşa s-a deschis complet şi jurnalistul a înaintat cu o bară de plastic în mână.

Jacob a ridicat o mână.

– Stai pe loc, LaRoque! Vreau să vorbesc cu tine. N-ai cum să scapi de aici.

– Nu vreau să-ţi fac rău, Demwa. Fugi!

Vocea jurnalistului ieşea nazală şi sacadată din microfonul de la piept. A agitat bara de plastic, ameninţător.

Jacob a scuturat din cap.

– Scuze. Am dezafectat camera de depresurizare de pe culoar înainte să te aştept aici. Vei merge mult în costum de astronaut până la următoarea.

Pe faţa lui LaRoque a apărut o strâmbătură.

– De ce? N-am făcut nimic! Mai ales ţie!

– Mai vedem noi. Acum să vorbim. Nu avem mult timp.

– Eu voi vorbi! a ţipat LaRoque. Cu asta am să vorbesc!

A înaintat cu bara în mână, clătinându-se.

Jacob a adoptat o poziţie de deflexie şi a încercat să ridice mâinile ca să-l apuce pe LaRoque de încheietură. Dar uitase de umărul amorţit. Mâna lui stângă doar a fluturat slab, până la mijlocul distanţei la care trebuia să ajungă. În schimb, dreapta s-a ridicat suficient ca să blocheze şi să apuce o parte din bara ce venea spre el. Disperat, a căzut în faţă şi a lăsat capul în jos când măciuca a şfichiuit aerul la doar câţiva centimetri deasupra lui.

Măcar rostogolirea era perfectă. Gravitaţia mai mică l-a ajutat să se ridice pe vine fără efort. Dar mâna dreaptă îi era amorţită acum când alungase automat durerea pricinuită de o vânătaie urâtă. În costumul său, LaRoque se răsucea mai uşor decât se aşteptase Jacob. Oare nu spusese Kepler că jurnalistul fusese astronaut? N-avea timp. Se năpustea din nou la el.

Bara a coborât cu putere deasupra capului său. LaRoque o ţinea strâns cu ambele mâini; lui Jacob i-ar fi fost uşor s-o oprească dacă s-ar fi putut servi de braţe: în loc de asta, s-a ghemuit şi şi-a băgat capul în burta lui LaRoque. Reporterul a continuat să înainteze până s-au izbit de peretele coridorului. LaRoque a gemut şi a scăpat bara din mână.

Jacob a împins-o cu piciorul şi a făcut un salt în spate.

– Gata, LaRoque! A tras cu greu o gură de aer. Nu vreau decât să vorbesc cu tine... Nimeni nu are destule probe să te condamne pentru nimic, de ce să fugi? Oricum, n-ai unde să te duci!

Ziaristul a scuturat din cap cu tristeţe.

– Îmi pare rău, Demwa.

Accentul lui afectat dispăruse complet. S-a întins în faţă cu braţele deschise.

Jacob a făcut un salt înapoi până la distanţa potrivită, numărând încet. La cinci, i-au căzut pleoapele şi a închis ochii. Pentru o clipă, Jacob s-a simţit întreg. S-a dat înapoi şi a trasat în minte o linie geodezică de la tălpi până la bărbia adversarului său. Piciorul i-a urmat arcul într-o lovitură ce a părut să dureze

minute întregi. Impactul a fost uşor ca pana.

LaRoque s-a ridicat în aer. În plenitudinea sa, Jacob Demwa s-a uitat la omul în costum de astronaut zburând înapoi cu încetinitorul. Îi părea rău de el, căci se părea că ajunsese în aer la orizontală, apoi a plutit până a căzut pe spate, ruşinat şi lovit, pe podeaua tare care i-a intrat în rucsacul utilitar.

Apoi transa s-a terminat şi Jacob s-a trezit slăbindu-i casca lui LaRoque... scoţându-i-o şi ajutându-l să se rezeme de perete. Jurnalistul plângea încetişor.

Jacob a observa un pachet prins de cureaua lui LaRoque. A tăiat legăturile şi a început să-l despacheteze, dându-i reporterului mâinile deoparte când se opunea.

– Aşadar, a început Jacob, strângând din buze. N-ai încercat să mă nimereşti cu asomatorul, deoarece camera e prea valoroasă. De ce? mă întreb. Aş putea să aflu dacă refacem toată scena. Hai, LaRoque! S-a ridicat şi l-a tras pe om în picioare. O să ne oprim unde există un aparat care afişează informaţii. În caz că nu ai ceva de spus înainte.

LaRoque a scuturat din cap. L-a urmat supus pe Jacob, care îl apucase de braţ.

Când au ajuns pe coridorul principal, iar Jacob era cât pe ce să se îndrepte spre laboratorul foto, a dat de ei grupul condus de Dwayne Kepler. Chiar dacă gravitaţia era redusă, savantul se sprijinea cu toată greutatea de braţul unui infirmier.

– Aha! L-ai prins! Ce bine! Asta demonstrează că tot ce am spus eu e adevărat! Omul fugea de o pedeapsă meritată! E un criminal!

– Mai vedem noi, a zis Jacob. Singurul lucru pe care îl dovedeşte fuga lui e că s-a speriat. Chiar şi un Cetăţean poate deveni violent când intră în panică. Tare aş vrea să ştiu unde îşi închipuia că se poate ascunde. Nu e nimic aici în afară de rocă vulcanică! Poate ar fi bine să trimiţi câţiva oameni să cerceteze zona de lângă bază ca să fim siguri.

Kepler a pufnit în râs.

– Nu cred că se ducea nicăieri. Supravegheaţii nu ştiu niciodată încotro să se îndrepte. Acţionează din instinct primar. Nu voia decât să iasă din locul ăsta împrejmuit, ca un animal urmărit de vânători.

Faţa lui LaRoque era lipsită de expresie. Dar Jacob i-a simţit braţul încordându-se când a auzit de echipa care să cerceteze suprafaţa, apoi s-a relaxat când Kepler a respins ideea.

– Deci renunţi la ideea unui criminal adult, i-a spus Jacob lui Kepler când s-au întors spre lifturi.

Profesorul mergea încet.

– Pe ce motiv? Bietul Jeff n-a făcut rău nici unei muşte! Un cimpanzeu cumsecade, cu frică de Dumnezeu! Pe lângă asta, în sistem nu s-a mai înregistrat de zece ani nicio crimă comisă de un Cetăţean! Sunt tot atât de rare ca şi meteoriţii de aur!

Jacob avea îndoieli în această privinţă. Statisticile erau mai degrabă comentarii despre metodele poliţiei decât altceva. Dar nu a spus nimic.

Lângă lifturi, Kepler a rostit câteva vorbe într-un perete comunicator. Au mai venit imediat câţiva oameni şi l-au preluat pe LaRoque de la Jacob.

– Apropo, ai găsit camera? l-a întrebat profesorul.

Jacob a încercat să se prefacă. S-a gândit o clipă s-o ascundă şi să pretindă că a găsit-o mai târziu.

– Camera mea e la el! a strigat LaRoque.

A întins o mână la buzunarul din spate al lui Jacob. Oameni din echipaj l-au tras înapoi. Unul din ei a venit în faţă şi a întins mâna. Jacob i-a dat camera în silă.

– Ce a spus? a întrebat Kepler. Ce limbă era aceea?

Jacob a dat din umeri. A venit liftul şi au ieşit mai mulţi oameni, printre care Martine şi deSilva.

– A fost doar o sudalmă, a zis el. Nu cred că e de acord cu descendenţa ta.

Kepler a râs în hohote.

13
Sub Soare

Lui Jacob domul comunicaţiilor i se părea un balon înfipt în gudron. De jur împrejurul emisferei de sticlă şi stază, suprafaţa lui Mercur emana o lumină palidă şi pâlpâitoare. Aspectul lichid al razelor solare reflectate sporea sentimentul că erai într-o sferă de cristal împotmolită în noroi, incapabilă să scape într-un spaţiu curat.

În jur, până şi pietrele arătau ciudat: minerale neobişnuite formate în acea arşiţă şi sub bombardamentul constant al particulelor din vântul solar. Te mirai fără să ştii de ce când vedeai pulberi şi cristale în forme bizare. Mai erau şi băltoace. Evitai să te gândeşti la acestea.

Soarele. Era foarte neclar, cu luminozitatea redusă de ecranele puternice. Dar globul galben-alburiu părea o păpădie de aur, destul de aproape s-o atingi, o monedă incandescentă. Pete solare întunecate alcătuiau pâlcuri răspândite în nord-est şi sud-est, departe de Ecuator. Suprafaţa avea o textură atât de fină, încât nu te puteai concentra asupra ei.

Privitul direct în Soare îi dădea lui Jacob o senzaţie stranie de detaşare. Înceţoşată, fără nuanţa de roşu, lumina astrului îi scălda pe cei din dom într-o strălucire energizantă. Fascicule de raze păreau să-i mângâie lui Jacob fruntea.

Era ca una dintre străvechile şopârle care, căutând mai mult decât căldură, îşi expunea fiecare parte a corpului Stăpânului Spaţiului şi, sub flăcările lui, simţea o forţă de atracţie care o îndemna să plece.

Jacob avea o certitudine tulburătoare. Ceva trăia în acel cuptor. Ceva foarte vechi şi străin.

* * *

Sub dom, oameni şi maşinării stăteau pe o placă din silicat de fier. Jacob şi-a dat capul pe spate să se uite la stâlpul uriaş din mijlocul încăperii, care ieşea din vârful scutului de stază în lumina arzătoare de pe Mercur.

La capătul său erau masere şi lasere care menţineau Baza Hermes în legătură cu Pământul şi, printr-o reţea din sateliţi sincroni, orbitând la cincisprezece milioane de kilometri deasupra suprafeţei sale, urmau navele solare ce coborau în Maelstromul lui Helios.

Raza maserului avea treabă acum. Un model retinian după altul zburau cu viteza luminii spre computerele de acasă. Era tentant să-ţi închipui o călătorie spre Pământ pe acea rază, înspre cerul şi apele albastre.

Cititorul de retină era un mic aparat ataşat la un laser optic al sistemului de computere conceput de bibliotecă, fiind de fapt un ocular pe care utilizatorul uman îşi apăsa obrazul şi fruntea. Impulsul optic făcea restul.

Deşi extratereştrii nu luau parte la căutarea Supravegheaţilor (nu aveau cum să fie aşa ceva şi nu existau coduri retiniene îndosariate pentru cele câteva mii de galactici din sistemul solar), Culla a insistat să fie verificat. Ca prieten al lui Jeffrey, a susţinut că are dreptul să participe, deşi simbolic, la investigaţiile referitoare la moartea cimpanzeului-om de ştiinţă.

Lui Culla nu i-a fost uşor să-şi pună pe rând ochii săi imenşi în oculare. A rămas tăcut mult timp. Într-un final, după un semnal sonor, extraterestrul s-a îndepărtat de aparat.

Operatorul a reglat înălţimea ocularului pentru Helene deSilva.

Apoi a venit rândul lui Jacob. A aşteptat să i se potrivească ocularul, apoi şi-a apăsat nasul, obrazul şi fruntea pe diafragmă şi a deschis ochii.

Un punct albastru strălucea înăuntru. Nimic altceva. Îi amintea lui Jacob de ceva, dar nu reuşea să-şi dea seama de ce anume. Părea să se rotească şi să scânteieze în timp ce îl privea, scăpând unei analize, ca strălucirea sufletului cuiva.

Apoi, semnalul sonor i-a indicat că terminase. S-a dat înapoi şi i-a făcut loc lui Kepler, care venea sprijinit de braţul lui Millie Martine. Omul de ştiinţă a zâmbit când a trecut pe lângă el.

Uite de ce îmi amintea! Punctul fusese un licăr în ochiul unui om.

O, da, aşa pare să fie, computerele pot să gândească în zilele noastre. Unele au chiar şi simţul umorului. De ce nu şi asta? Daţi-le computerelor ochi să scapere şi braţe să şi le pună în şolduri. Lăsaţi-le să arunce priviri cu subînţeles sau să se uite fix până omoară pe cineva cu o privire, dacă e posibil. De ce n-ar începe să capete maşinile aspectul celor pe care îi absorb?

* * *

LaRoque s-a dus şi el la Cititor, părând sigur pe el. După ce s-a terminat examenul, a stat indiferent şi tăcut sub privirile Helenei deSilva şi ale altora din echipaj.

Comandantul bazei îşi amintea tot felul de lucruri, în timp ce toţi cei implicaţi în expediţia „Exploratorii Soarelui” se duceau pe rând la cititor. Mulţi tehnicieni bombăneau că fuseseră întrerupţi din lucru. Jacob a trebuit să recunoască, pe când se uita la procesiunea ce se îndrepta spre maşinărie, că era o chestie foarte neplăcută. Nu se gândise niciodată că Helene va vrea să-i verifice pe toţi.

DeSilva i-a oferit o explicaţie parţială când urcau cu liftul. După ce i-a pus pe Kepler şi pe LaRoque în maşini separate, luase una cu Jacob.

– Un lucru mă nedumereşte, spusese el.

– Doar un lucru? a zâmbit ea, posomorâtă.

– Ei bine, mai ales un lucru. Dacă Kepler îl acuză pe LaRoque că a sabotat nava lui Jeff, de ce refuză să-i ia pe Bubbacub şi pe Fagin în următoarea cufundare, oricare ar fi rezultatul anchetei? Dacă reporterul e vinovat, asta înseamnă că, după ce e îndepărtat, următoarea expediţie va fi lipsită de primejdii.

DeSilva s-a uitat la el o clipă, meditând la vorbele lui.

– Cred că, dacă e cineva la baza asta în care pot să mă încred, acela eşti tu, Jacob. Aşa că o să-ţi spun ce gândesc. Dr. Kepler n-a vrut niciodată ajutor de la extratereştri în proiectul ăsta. Înţelegi că trebuie să rămână între noi, dar mă tem că obişnuitul echilibru între umanism şi xenofilie pe care îl dobândesc mulţi astronauţi ar putea fi afectat în acest caz. Trecutul lui îl face să se opună cu îndârjire filosofiei dänikenite, şi cred că de aici provine neîncrederea lui în extratereştri. De asemenea, mulţi dintre colegii lui au fost daţi afară de la bibliotecă. Pentru un om ca el, care e pasionat de cercetare, trebuie să fi fost foarte greu.

Nu spun că e o Piele sau altceva de genul ăsta! Se înţelege destul de bine cu Fagin şi reuşeşte să-şi ascundă sentimentele faţă de ceilalţi Mâncaţi. Însă ar putea susţine că, dacă a ajuns pe Mercur un om periculos, ar putea să existe încă unul, şi să folosească siguranţa oaspeţilor noştri ca pretext pentru a-i ţine departe de nave.

– Dar Culla a participat la aproape toate cufundările.

DeSilva a dat din umeri.

– Culla nu contează. E un Protejat. Un singur lucru ştiu cu certitudine, respectiv că va trebui să trec peste ordinele dr. Kepler dacă se dovedeşte asta. Tuturor oamenilor de la baza asta li se verifică identitatea, iar Bubbacub şi Fagin vor participa la următoarea cufundare chiar de-ar fi să-i silesc! Nu am de gând

să las să circule vreun zvon că nu te poţi bizui pe echipajele umane!

A dat din cap, strângând din dinţi. Jacob s-a gândit atunci că înverşunarea ei era prea mare. Deşi îi putea înţelege sentimentele, era păcat să-şi asprească frumoasele ei trăsături. Se întreba în acelaşi timp dacă Helene avea motive întemeiate pentru comportarea ei.

* * *

Operatorul care stătea lângă maser a scos o bandă cu mesaje şi i-a adus-o lui deSilva. S-a lăsat o tăcere încordată şi toată lumea se uita la căpitan cum o citea. Apoi, hotărâtă, Helene le-a făcut un semn câtorva zdrahoni din echipaj care erau acolo.

– Duceţi-l în arest pe domnul LaRoque. Se va întoarce pe Pământ cu următoarea navă.

– De ce sunt acuzat? a strigat jurnalistul. Nu poţi să faci asta, femeie de Neanderthal ce eşti! O să am grijă să plăteşti pentru insulta pe care mi-ai adus-o!

DeSilva s-a uitat la el de parcă era o specie de insectă.

– Deocamdată eşti acuzat de scoaterea ilegală a unui transmiţător de Supraveghere. Celelalte acuzaţii ţi se vor comunica mai târziu.

– Minciuni, minciuni! a ţipat LaRoque, sărind în sus.

Un membru al echipajului l-a înşfăcat de un braţ şi l-a tras către lift pe ziaristul care se sufoca de furie.

DeSilva l-a ignorat şi s-a întors spre Jacob.

– Domnule Demwa, cealaltă navă o să fie gata în trei ore. Le voi spune şi celorlalţi. Putem dormi pe drum. Îţi mulţumesc din nou pentru felul în care ai rezolvat problema acolo jos.

A plecat de lângă el înainte să-i poată răspunde, dând ordine cu glas scăzut celor din echipaj care se strânseseră în jurul ei, eficienţa mascându-i mânia care o cuprinsese la auzul veştilor: un Supravegheat în spaţiu!

Jacob s-a uitat câteva minute cum se golea încet domul. O moarte, o urmărire sălbatică şi acum un omor. Şi ce, s-a gândit el, dacă singurul criminal dovedit până acum este cel faţă de care aş avea probabil obligaţii dacă aş deveni vreodată Supravegheat…? Înseamnă că e aproape sigur că LaRoque a ucis.

Oricât îi displăcea jurnalistul, nu-l crezuse niciodată capabil să omoare pe cineva cu sânge rece, în ciuda loviturilor puternice pe care i le dăduse cu bâta de plastic.

În subconştient, Jacob îşi percepea cealaltă jumătate a eului frecându-şi mâinile bucuroasă… amorală cum era, se delecta de întorsătura pe care o luase misiunea „Exploratorii Soarelui” şi vocifera acum să fie eliberată.

* * *

Dr. Martine s-a apropiat de el lângă lift. Părea să fie în stare de şoc.

– Jacob… sper că tu nu crezi că Pierre l-a omorât pe micuţul ăla, nu-i aşa? Vreau să spun că *îi plac* cimpanzeii.

– Regret, dar dovezile par să-l acuze. Nu-mi plac Legile Supravegherii mai mult decât ţie. Dar oamenii cărora li se atribuie acest statut sunt capabili de violenţă, iar domnul LaRoque a încălcat legea scoţându-şi transmiţătorul. Dar nu-ţi face griji, pe Pământ se va rezolva totul. Sunt convins că jurnalistul va avea parte de o judecată corectă.

– Dar… e deja acuzat pe nedrept! Nu e un Supravegheat, nici criminal! Pot s-o dovedesc!

– Asta-i grozav! Ai probe aici? Jacob s-a încruntat brusc. Dar de pe Pământ ni s-a transmis că *este* un Supravegheat!

Ea şi-a muşcat buza de jos, evitându-i privirea.

– Transmisia a fost contrafăcută.

Lui Jacob i s-a făcut milă de ea. Chiar şi cel mai încrezător psiholog se bâlbâia acum şi se agăţa de ideile nebuneşti ale femeii în stare de şoc. Era degradant din partea ei şi Jacob îşi dorea să fie în altă parte.

– Ai vreo probă că mesajul maser era fals? Pot s-o văd?

Martine şi-a ridicat ochii la el. Deodată, părea foarte nesigură, parcă întrebându-se dacă să spună mai mult.

– Echipajul… de aici. Ai văzut cu ochii tăi mesajul? Femeia aceea… doar ni l-a citit. Ea şi ceilalţi îl urăsc pe Pierre…

Vocea slabă i s-a stins, ca şi cum ar fi ştiut că argumentul ei era şubred. La urma urmei, s-a gândit Jacob, comandantul nu s-ar fi putut preface că citeşte de pe o bandă şi să fi ştiut sigur că nimeni nu va cere s-o vadă? Ori s-ar fi pus pe ea însăşi, doar din duşmănie, în situaţia s-o dea LaRoque în judecată şi să-i ia toţi banii pe care îi câştigase în şaptezeci de ani?

Sau Martine voia să spună altceva?

– De ce nu te duci jos la tine să te odihneşti un pic? a zis el pe un ton blând. Şi nu-ţi mai face griji în privinţa lui LaRoque! Într-un tribunal de pe Pământ, va fi nevoie de mai multe probe ca să-l condamne.

Martine l-a lăsat s-o conducă la lift. Acolo, Jacob s-a uitat înapoi. DeSilva era ocupată cu echipajul ei, Kepler fusese dus jos. Sub marele disc galben al Soarelui, Culla stătea îmbufnat lângă Fagin, cei doi dominându-i prin statură pe toţi cei aflaţi în încăpere.

S-a întrebat, pe când se închidea uşa, dacă era un mod bun de a începe o călătorie.

PARTEA A V-A

Viaţa este o extensie a lumii fizice. Sistemele biologice au proprietăţi unice, dar trebuie totuşi să se supună constrângerilor impuse de proprietăţile fizice şi chimice ale mediului şi organismelor în sine… soluţiile evolutive la problemele biologice sunt… influenţate de mediul fizico-chimic.

Robert E. Ricklefs, *Ecologie,* Chiron Press

14
Cel mai adânc ocean

Proiectul Icarus i s-a spus celui de-al patrulea program spaţial cu acest nume şi primul pentru care era potrivit. Cu mult înainte să se nască părinţii lui Jacob – înainte de Revoluţie şi de Acord, înainte de Liga Sateliţilor Puternici, chiar înainte de perioada de maximă înflorire a Birocraţiei –, bătrânul bunic NASA hotărâse că ar fi interesant să trimită sonde irecuperabile în Soare şi să vadă ce se întâmplă.

Au descoperit că se petrecea un lucru ciudat cu sondele când se apropiau de astru. Ardeau până nu mai rămânea nimic din ele.

În „Vara Indiană” a Americii, nimic nu era considerat imposibil. Americanii construiau *oraşe* în spaţiu – o sondă mai durabilă nu putea constitui o mare provocare!

Carcasele erau făcute din materiale care suportau niveluri de stres nemaiauzite şi ale căror suprafeţe reflectau aproape orice. Câmpurile magnetice deviau plasma difuză, dar extrem de fierbinte, a coroanei solare şi a cromosferei departe de acele carcase. Lasere puternice de comunicaţii străpungeau atmosfera solară cu fascicule duble de raze ce purtau comenzi şi informaţii.

Şi totuşi, navele cu roboţi luau foc. Oricât de bune erau oglinzile şi izolaţia, oricât de egal distribuiau superconductorii căldura, legile termodinamicii funcţionau încă. Căldura trecea dintr-o zonă cu temperatură înaltă într-una cu temperatură scăzută, mai devreme sau mai târziu.

Fizicienii solari ar fi putut să continue, resemnaţi, să ardă sonde spaţiale în schimbul unor informaţii pasagere, dacă Tina Merchant nu ar fi venit cu altă soluţie.

– De ce nu refrigeraţi? le-a sugerat ea. Aveţi toată forţa necesară. Puteţi porni refrigeratoarele ca să împingeţi căldura dintr-o parte în alta a sondei.

Colegii ei au răspuns că, având superconductori, uniformizarea căldurii nu era o problemă.

– Da’ cine a vorbit de uniformizare? a ripostat frumoasa din Cambridge. Ar trebui să luaţi toată căldura în exces din partea navetei în care *se află* instrumentele şi s-o pompaţi în altă parte, unde *nu sunt* instrumente.

– Şi acea parte va lua foc! a exclamat unul din colegi.

– Da, dar putem face un lanţ din aceste „depozite de căldură”, a spus un altul, puţin mai optimist acum. Şi apoi le putem arunca, unul câte unul…

– Nu, nu, n-ai înţeles încă. Femeia de trei ori laureată a Premiului Nobel s-a dus la tablă şi a trasat un cerc, apoi altul în interiorul primului. Aici! le-a indicat ea cercul din interior. Pompaţi căldură aici până când locul devine pentru un timp *mai fierbinte* decât ambientul plasmatic din afara navetei. Apoi, înainte să facă rău acolo, aruncaţi-o în cromosferă!

– Şi cum, a întrebat un fizician renumit, ai vrea să facem asta?

Tina Merchant zâmbise, de parcă vedea înmânându-i-se Premiul pentru Astronautică.

– De ce oare vă miraţi cu toţii? a spus ea. Aveţi la bord un laser de comunicaţii care atinge o temperatură de milioane de grade! Folosiţi-l!

Să intre în era Batisferei Solare. Să plutească parţial prin intermediul flotabilităţii şi să se echilibreze în vârful compresiei produse de laserele refrigeratoare, astfel sondele ar rezista zile întregi, chiar săptămâni, monitorizând variaţiile subtile din Soare care influenţau vremea de pe Pământ.

Acea eră s-a sfârşit odată cu Contactul. Dar curând s-a creat un *nou* tip de navă solară.

Jacob s-a gândit la Tina Merchant. S-a întrebat dacă marea doamnă ar fi fost mândră sau doar amuzată să se afle pe puntea unei nave solare şi să navigheze liniştită prin cea mai teribilă furtună a astrului irascibil. Ar fi putut să spună „Cum să nu!”. Dar cum ar fi putut să ştie că va trebui adăugată ştiinţa extraterestră la a ei pentru ca oamenii să călătorească prin asemenea furtuni?

Această combinaţie nu-i inspira încredere lui Jacob.

Ştia, desigur, că cele câteva zeci de coborâri încununate cu succes fuseseră făcute cu această navă. Nu avea niciun motiv să creadă că expediţia va fi periculoasă.

Probabil că nava lui Jeff era acum un nor în derivă, format din fragmente dizolvate de cermet şi gaze ionizate risipite în milioanele de kilometri pătraţi din maelstromul solar. Jacob a încercat să-şi închipuie furtunile din cromosferă şi felul în care le văzuse cimpanzeul-savant în ultimele clipe ale vieţii lui, când nu fusese protejat de câmpurile spaţio-temporale.

A închis ochii şi i-a frecat încet. Se uitase fix la Soare, clipind prea rar.

Din punctul lui de vedere, dintr-unul din locurile de observare

de pe punte se vedea aproape o întreagă emisferă solară. Jumătate de cer era plin de o sferă pufoasă ce îşi schimba încet coloritul în nuanţe blânde de roşu, apoi negru şi alb. În lumina de hidrogen, totul strălucea în tonuri de stacojiu; uşoara, delicata, arcuire a globului ieşea în relief în spaţiu la marginea stelei; fâşiile întunecate şi răsucite de filamente; şi petele solare afundate, negre, cu adâncimile umbrite şi erupţiile în penumbră.

Topografia Soarelui avea o varietate de texturi aproape infinită. De la pâlpâiri prea rapide ca să le poţi urmări, la vârtejuri lente şi măreţe, tot ce zărea era în mişcare.

Deşi caracteristicile importante se schimbau puţin de la o oră la alta, Jacob observa acum nenumărate modificări minore. Cele mai rapide erau pulsaţiile lanurilor de „spice” înalte şi subţiri de pe marginile celulelor pestriţe. Mişcările ritmice aveau loc în intervale de secunde. Fiecare spic, ştia, se întindea pe mii de kilometri pătraţi.

Jacob stătuse un timp la telescopul din cealaltă parte a navei, urmărind firele tremurătoare de plasmă supraîncălzită cum ţâşneau din fotosferă ca nişte fântâni arteziene, răspândindu-se, eliberate de marile unde sonore şi materiale ale gravitaţiei stelei care deveneau corona şi vântul solar.

Înăuntrul îngrăditurii din jurul spicelor, uriaşele celule de granulare pulsau într-un ritm complicat, în timp ce căldura de dedesubt îşi termina călătoria de convecţie de un milion de ani, pentru a se elibera brusc sub formă de lumină.

Acestea, la rândul lor, se îngrămădeau împreună în celule gigantice ale căror oscilaţii constituiau aspectele de bază ale Soarelui aproape perfect sferic – bătăile unui clopot stelar.

Deasupra tuturor, ca o apă mare şi adâncă ce îşi plimbă valurile pe fundul oceanului, plutea cromosfera.

Comparaţia era poate exagerată, dar îţi puteai imagina că zonele de turbulenţă de deasupra spicelor sunt recife de corali şi că şirurile de filamente pufoase şi impunătoare trasează peste tot direcţiile câmpurilor magnetice, ca nişte funduri marine cu alge unduindu-se uşor la trecerea valurilor. Nu conta că fiecare arc roz avea de câteva ori mărimea Pământului!

Jacob şi-a mai dezlipit o dată ochii de la sfera clocotitoare. N-o să mai fiu bun de nimic dacă mă tot zgâiesc aşa, se gândi el. Mă întreb cum rezistă ceilalţi.

De unde se afla el, se vedea întreaga zonă de observaţie, în afară de o mică porţiune din partea cealaltă a cupolei Centrului,

cu o înălţime de aproape douăzeci de metri.

S-a făcut o deschizătură pe o latură a domului central şi lumina s-a revărsat pe punte. De acolo a ieşit un bărbat, urmat de o femeie înaltă. Jacob n-a mai trebuit să aştepte să i se adapteze ochii pentru a recunoaşte silueta cu contur luminos a comandantului deSilva.

Helene a zâmbit, venind spre el şi s-a aşezat picior peste picior pe canapeaua de lângă cea pe care şedea el.

– Bună dimineaţa, domnule Demwa. Sper că ai dormit bine noaptea asta. Vom avea o zi grea.

Jacob a râs.

– Ai vorbit aiurea, de parcă aici ar fi vreodată noapte. Nu întreţine iluzia cum că ar răsări Soarele, aici.

A făcut semn din cap în direcţia unde astrul acoperea jumătate de cer.

– Rotaţia navei creează opt ore de întuneric pentru ca proştii de pe Pământ să poată dormi, a spus ea.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, i-a zis Jacob. Pot să dorm oricând. Asta-i cea mai mare calitate a mea.

Helene zâmbi mai larg.

– Nici nu mi-am făcut, dacă tot ai adus vorba de asta. E tradiţia helionauţilor să rotească nava încă o dată înainte de ultima coborâre şi să facă o aşa-zisă noapte.

– Aveţi deja tradiţii? După numai doi ani?

– Dar tradiţia asta e mult mai veche de atât! Datează din perioada în care nimeni nu-şi putea închipui alt mod de a vizita Soarele, însă…

Făcu o pauză.

Jacob a oftat cu zgomot.

– Ar fi mai bine să mergem noaptea, când nu e atât de cald!

– Ţi-ai dat seama!

– Desigur, dragă doctore Watson.

Era rândul ei să ofteze.

– De fapt, încercăm să inspirăm sentimentul tradiţiei celor care au coborât în Helios. Am înfiinţat Clubul Mâncătorilor de Foc. Ai să fii iniţiat când ne întoarcem pe Mercur. Din păcate, eu nu pot să-ţi spun în ce constă iniţierea… dar sper că ştii să înoţi!

– Nu văd unde m-aş putea ascunde, comandante. Voi fi mândru să devin un Mâncător de Foc.

– Asta-i bine! Şi nu uita, mi-ai rămas dator cu povestea despre cum ai salvat Turnul Vannila. Nu ţi-am spus niciodată ce mult m-

am bucurat să văd monstruozitatea aia veche când s-a întors *Calypso,* aşa că vreau neapărat să aud despre ea de la omul care a salvat-o.

Jacob şi-a aţintit privirea dincolo de comandantul navei solare. O clipă i s-a părut că aude vântul şuierând şi un ţipăt… o voce urlând cuvinte neinteligibile şi pe cineva căzând… Îşi reveni repede.

– Am să ţi-o spun mai târziu. Sunt lucruri prea personale în povestea asta. S-a mai implicat cineva în salvarea turnurilor, cineva de care poate ţi-ar plăcea să auzi.

Era ceva în expresia Helenei deSilva, ceva compătimitor care sugera că ştia deja ce i se întâmplase lui Jacob în Ecuador şi că îl va lăsa să vorbească despre asta la timpul potrivit.

– Abia aştept. M-am gândit şi eu la o poveste pentru tine. Despre „păsările cântătoare” de la Omnivarium. Se pare că e atâta linişte pe planeta asta, încât coloniştii umani trebuie să fie foarte atenţi ca nu cumva păsările să se apuce să imite orice zgomot pe care îl fac ei. Asta are un efect interesant asupra comportamentului lor când fac dragoste, mai ales printre femei, în funcţie de dorinţa lor de a face reclamă „capacităţilor” partenerului lor după moda veche, sau de a păstra discreţia! Dar acum trebuie să mă întorc la treburile mele. Şi n-am de gând să-ţi spun despre ce e vorba în poveste. O să-ţi zic când dăm de prima turbulenţă.

Jacob s-a ridicat în picioare odată cu ea şi a urmărit-o cu privirea cum se îndrepta spre cabina de comandă. Cromosfera solară era probabil un loc ciudat în care erai vrăjit de mersul unei femei, dar nu şi-a putut lua ochii de la ea până n-a dispărut din câmpul lui vizual. Îi admira flexibilitatea şi agilitatea, caracteristice tuturor celor ce făceau parte din corpul interstelar.

Fir-ar, probabil că Helene se mlădia înadins. Dacă nu îi influenţa activitatea profesională, căutarea senzualităţii era cu siguranţă una din ocupaţiile ei preferate.

Totuşi, era ceva ciudat în comportamentul ei faţă de el. Părea să aibă mai multă încredere în el decât ar fi fost normal după micile servicii pe care i le adusese pe Mercur şi discuţiile lor prieteneşti. Poate căuta ceva. Dacă aşa era, nu-i era greu să-şi închipuie ce anume.

Pe de altă parte, poate că oamenii deveneau mai uşor intimi pe vremea când ea părăsise Pământul pentru marele salt pe *Calypso.* Cineva adus pe o Colonie O’Neil, într-o perioadă de

introspecţie cauzată de minimalizarea politicii, putea să aibă mai multă încredere în instinctele sale decât un copil al unei Confederaţii extrem de individualiste.

Se întreba ce îi spusese Fagin despre el.

* * *

Jacob s-a dus în domul central, al cărui perete lateral conţinea o mică proeminenţă ca o cutie.

Când a ieşit de acolo, s-a simţit mai treaz. Pe partea cealaltă a domului, la automatele cu mâncare şi băuturi, a găsit-o pe dr. Martine împreună cu cei doi extratereştri bipezi. Ea i-a zâmbit, iar în ochii lui Culla a citit prietenie. Chiar şi Bubbacub a mormăit un salut prin Vodorul său.

A apăsat pe butoanele pentru suc de portocale şi omletă.

– Ştii, Jacob, şi tu te-ai cherchelit ieri-noapte. Pil Bubbacub ne-a spus nişte poveşti şi mai fantastice după ce te-ai dus tu la culcare. Au fost într-adevăr uimitoare!

Jacob se înclină puţin în faţa lui Bubbacub.

– Îmi cer scuze, Pil Bubbacub, eram foarte obosit, altfel aş fi fost încântat să aud mai multe despre măreţii Galactici, îndeosebi despre gloriosul neam Pila. Sunt sigur că există o groază de poveşti.

Martine a încremenit lângă el, dar Bubbacub şi-a arătat încântarea fălindu-se. Jacob ştia că ar fi periculos să-l insulţi pe micul extraterestru. Dar ghicise deja că ambasadorul nu s-ar simţi insultat de o acuzaţie de orgoliu nemăsurat. Jacob nu rezistase tentaţiei de a-l ironiza un pic.

Martine a insistat să ia masa cu ei acolo unde se instalaseră deja pe canapele pentru prânz. Doi dintre oamenii lui deSilva mâncau în apropiere.

– L-a văzut cineva pe Fagin? a întrebat Jacob.

Dr. Martine a scuturat din cap.

– Nu, mă tem că e în partea cealaltă a navei de peste douăsprezece ore. Nu ştiu de ce nu vine aici la noi.

Lui Fagin nu-i stătea în fire să fie reticent. Când Jacob se dusese în emisfera cu aparatura să folosească telescopul şi îl găsise pe Kanten acolo, Fagin abia scosese o vorbă. Comandantul interzisese accesul tuturor în partea cealaltă, cu excepţia extraterestrului, care o ocupa singur.

Dacă nu am veşti de la Fagin până la prânz, am să cer o explicaţie, s-a gândit Jacob.

Lângă el, Martine şi Bubbacub stăteau de vorbă. Din când în

când mai spunea şi Culla ceva, întotdeauna cu un respect total lipsit de onctuozitate. Pringul părea să aibă mereu un tub pentru lichide între buzele lui enorme. Sorbea încet, consumând fără încetare conţinutul mai multor tuburi în timp ce Jacob mânca.

Bubbacub s-a lansat într-o poveste despre un strămoş al său din rasa Soro, care luase parte, cu milioane de ani în urmă, la contactele paşnice între civilizaţia liberă a celor ce respirau oxigen şi misterioasa cultură paralelă a raselor ce respirau hidrogen care coexistau în galaxie.

Viaţa avusese prea puţină înţelegere pentru cei ce respirau oxigen sau hidrogen. De câte ori izbucnea un conflict între cele două specii, o planetă murea. Uneori chiar mai multe. Din fericire, nu aveau aproape nimic în comun, astfel încât asemenea conflicte erau rare.

Povestea era lungă şi complicată, dar Jacob a recunoscut în sinea sa că Bubbacub era un narator de excepţie. Bubbacub putea fi fermecător şi spiritual cât timp se concentra asupra unui lucru.

Jacob şi-a lăsat frâu liber imaginaţiei în timp ce Pilul descria cu talent acele lucruri de care avuseseră parte doar o mână de oameni: infinita stranietate şi splendoare a stelelor şi varietatea de lucruri de pe o multitudine de planete. A început s-o invidieze pe Helene deSilva.

Bubbacub îmbrăţişase cu mult entuziasm cauza bibliotecii. Era mijlocul de propagare a cunoştinţelor şi tradiţiei tuturor celor ce respirau oxigen. Oferea continuitate, dar şi mai mult, căci, fără bibliotecă, nu ar exista legături între specii. Războaiele nu s-ar purta cu anumite restricţii, ci s-ar dezlănţui nimicitoare. Planetele s-ar distruge prin epuizarea resurselor.

Biblioteca şi celelalte institute afiliate contribuiau la prevenirea genocidului printre membrii lor.

Povestea lui Bubbacub a ajuns la punctul culminant, iar naratorul a lăsat publicul impresionat să-şi tragă sufletul, păstrând câteva clipe de tăcere. În cele din urmă, amabil cum era, l-a rugat pe Jacob să-i onoreze cu una dintre poveştile sale.

Jacob a fost luat prin surprindere. Poate că, după standardele umane, avusese o viaţă interesantă, dar, fără îndoială, nu remarcabilă! Oare ce-ar fi putut să le spună din trecut? Regula nescrisă era să istoriseşti o experienţă personală sau o aventură prin care trecuse un strămoş al tău mai apropiat sau mai îndepărtat.

Asudând în scaunul său, Jacob s-a gândit să spună o poveste despre o figură istorică; poate Marco Polo sau Mark Twain. Dar pe Martine probabil n-ar fi interesat-o.

Mai era şi rolul pe care îl jucase bunicul lui Alvarez în Marea Revoluţie. Dar această poveste avea prea multă politică, iar Bubbacub ar considera-o cu totul subversivă din punct de vedere moral. Cea mai bună poveste ar fi despre propria lui ispravă la Turnul Vanilla, dar aceea avea un caracter prea personal, era prea plină de amintiri dureroase ca s-o poată spune aici şi acum. Pe lângă asta, i-o promisese Helenei deSilva.

Şi mai rău era că LaRoque nu se afla acolo. Omuleţul cel ţâfnos ar fi vorbit probabil până se stingeau focurile de jos.

Lui Jacob îi veni în minte un gând pervers. Exista un personaj istoric, un strămoş al său pe linie directă, a cărui poveste ar fi destul de relevantă. Partea amuzantă era că istorisirea putea fi interpretată în două feluri. Se întrebă cât de clar ar putea să o spună fără ca unii ascultători să o înţeleagă în întregime.

– Ei bine, de fapt, a început el încet. Există în istoria Pământului un om despre care aş vrea să vă vorbesc. Prezintă interes pentru că s-a implicat în contactul dintre o cultură şi o tehnologie „primitivă” şi una superioară primei în aproape orice privinţă. Normal, ştiţi cu toţii premisa. De la Contact, aproape toţi istoricii o iau în consideraţie.

Soarta amerindienilor din acea epocă a făcut obiectul unei mascarade morale. Vechile filme din secolul XX care le glorifică pe „nobilele piei roşii” mai rulează şi astăzi, însă stârnesc doar râsul. Aşa cum ne-a amintit Millie când ne-am întors pe Mercur şi aşa cum ştiu toţi cei de acasă, pieile roşii s-au străduit cel mai puţin dintre toate culturile invadate să se adapteze la stilul de viaţă european. Orgoliul lor nemăsurat i-a oprit să cerceteze punctele forte ale albilor până când a fost prea târziu, spre deosebire de procesul reuşit de „cooptare” realizat de Japonia la sfârşitul secolului al XIX-lea… exemplul pe care facţiunea „Adaptare şi Supravieţuire” îl tot dă celor care îi mai ascultă astăzi.

Le captase atenţia. Fiinţele umane îl ascultau în tăcere. Ochii lui Culla străluceau. Chiar şi Bubbacub, de obicei distrat, îşi aţintise ochişorii ca nişte mărgele asupra lui Jacob. Totuşi, Martine tresărise când îl auzise pomenind de facţiunea A & S. Un punct de referinţă.

Dacă reporterul ar fi aici, nu i-ar păsa de ce spun eu acum, s-a

gândit Jacob. Dar necazul lui LaRoque n-ar fi nimic pe lângă cel al clanului Alvarez dacă m-ar auzi vorbind aşa!

– Desigur, vina e numai a amerindienilor că n-au reuşit să se adapteze, a continuat Jacob. Mulţi învăţaţi cred că acele culturi din emisfera occidentală erau într-o perioadă de decădere care, din păcate, a coincis cu sosirea europenilor. Într-adevăr, bieţii mayaşi tocmai ieşiseră dintr-un război civil, în urma căruia se duseseră toţi la ţară, îşi părăsiseră oraşele şi îşi lăsaseră de izbelişte prinţii şi preoţii. Când a ajuns Columb acolo, majoritatea templelor erau pustii. Desigur, populaţia se dublase şi volumul negoţului crescuse de patru ori în „Epoca de Aur a Imperiului Maya”, dar acestea nu sunt măsuri eficiente pentru nicio cultură.

Uşurel, băiete. Nu fi prea ironic.

Jacob a observat că un membru al echipajului, un tip pe care îl mai întâlnise, pe nume Dubrowsky, se îndepărtase de ceilalţi. Numai Jacob putea să vadă zâmbetul sardonic de pe faţa omului. Restul păreau să asculte cu un interes lipsit de suspiciuni, deşi acest lucru era greu de afirmat în cazul lui Culla şi al lui Bubbacub.

– Ei bine, strămoşul meu era amerindian. Îl chema Se-quo-yi şi aparţinea tribului Cherokee. În acea vreme, majoritatea indienilor Cherokee trăiau în statul Georgia. Întrucât acesta se află pe coasta de est a Americii, au avut mai puţin timp ca alţi amerindieni să se pregătească pentru contactul cu albii. Totuşi, au încercat să se adapteze în felul lor. Deşi nu au reuşit nici pe departe ca japonezii, s-au străduit.

Prindeau repede cunoştinţele de tehnologie ale noilor vecini. Casele din bârne au înlocuit corturile, iar uneltele de fier şi forjele au devenit parte integrantă din viaţa poporului Cherokee. Au învăţat repede totul despre praful de puşcă şi au deprins metodele agricole ale europenilor. Deşi multora le displăcea ideea, tribul a devenit la un moment dat o întreprindere cu sclavi.

Asta s-a întâmplat după ce fuseseră decimaţi în două războaie. Făcuseră greşeala de a-i sprijini pe francezi în 1765, apoi au susţinut Coroana în prima Revoluţie Americană. Dar şi aşa, tot aveau o mică republică în prima jumătate a secolului al XIX-lea. În parte pentru că tinerii Cherokee învăţaseră suficient de la albi ca să ajungă avocaţi. Împreună cu rudele lor irocheze din nord, au încheiat tratate convenabile.

Pentru o vreme.

Aici îşi face apariţia strămoşul meu. Se-quo-yi era un om căruia nu-i plăceau nici alegerile făcute de poporul său, adică să rămână nişte nobili sălbatici şi să fie şterşi de pe faţa pământului, dar nici nu voia să adopte obiceiurile coloniştilor şi să dispară ca naţiune. A înţeles puterea cuvântului scris, dar a crezut că un indian ca el avea întotdeauna un dezavantaj, căci trebuia să înveţe engleza pentru a ajunge ştiutor de carte.

Jacob se întrebă dacă făcea cineva legătura dintre situaţia în care se aflaseră Se-quo-yi şi indienii Cherokee şi necazul actual al omenirii cu biblioteca.

Judecând după expresia de pe faţa lui Martine, cel puţin o persoană era surprinsă să audă aşa o poveste istorică lungă de la Jacob, un om tăcut de obicei. Ea nu avea cum să ştie de lungile lecţii de istorie şi oratorie de după şcoală, pe care le suportaseră el şi ceilalţi copii din neamul Alvarez. Deşi întorsese spatele politicii, devenind oaia neagră a familiei, se mai pricepea întrucâtva în acest domeniu.

– Ei bine, Se-quo-yi şi-a rezolvat problema satisfăcător, inventând o formă scrisă a limbii Cherokee. A fost o muncă demnă de Hercule, dusă la bun sfârşit cu preţul unor perioade de suferinţă şi exil, căci mulţi din tribul său se împotriveau eforturilor sale. Dar când a terminat-o, întreaga lume a literaturii şi tehnologiei i-a stat la dispoziţie nu numai intelectualului care putea să studieze engleza ani la rândul, ci şi indianului Cherokee cu o inteligenţă medie.

În curând, chiar şi cei care erau favorabili asimilării indienilor au recunoscut strădaniile şi geniul lui Se-quo-yi. Succesul lui a influenţat toate generaţiile viitoare de Cherokee. Acest trib, singurul popor amerindian al cărui mare erou era un intelectual şi nu un războinic, a hotărât să aleagă după capul său.

Şi asta a fost marea sa greşeală. Dacă i-ar fi lăsat pe misionari să-i transforme în nişte imitaţii de colonişti, probabil că ar fi intrat în clasa ţăranilor liberi şi ar fi fost priviţi ca europeni doar un pic mai prejos decât albii.

În schimb, au crezut că pot deveni *indieni* moderni, păstrând totuşi elementele esenţiale din propria cultură străveche… în contradicţie evidentă cu cea europeană.

Însă mai există câţiva învăţaţi care cred că poate ar fi reuşit. Lucrurile mergeau bine până când nişte albi au descoperit aur pe pământul poporului Cherokee. Asta i-a înnebunit pe colonişti. Au dat o lege în statul Georgia prin care li s-au confiscat indienilor

pământurile.

Apoi, indienii Cherokee au făcut ceva ciudat, un lucru care nu s-a mai repetat nici după două sute de ani: au dat în judecată statul Georgia pentru că le-a luat pământurile! Au beneficiat de ajutor de la nişte albi înţelegători şi au reuşit să aducă acel caz în faţa Curţii Supreme a Statelor Unite.

Curtea a stabilit că pământurile le fuseseră confiscate ilegal. Aşa că indienii Cherokee le-au primit înapoi.

Dar adaptarea lor incompletă s-a dovedit un dezavantaj pentru ei. Deoarece nu făcuseră suficiente eforturi pentru a se încadra în structura de bază a societăţii coloniştilor, indienii Cherokee nu aveau *putere politică* pe care să-şi sprijine cauza lor dreaptă. Se încredeau în *legile* supreme ale noii naţiuni – şi le folosiseră cu inteligenţă –, dar nu-şi dădeau seama că opinia publică avea tot atâta putere ca şi legea.

În ochii majorităţii vecinilor lor albi erau tribul-mamă al indienilor. Când Andy Jackson i-a spus Curţii Supreme să se ducă la naiba şi a trimis armata să-i evacueze pe Cherokee *prin orice mijloace,* nu au mai avut la cine să caute sprijin.

Aşa că poporul lui Se-quo-yi a trebuit să-şi strângă cele câteva bunuri şi să pornească pe tragicul Drum al Plângerii spre un nou „teritoriu indian", către pământurile din vest pe care niciunul dintre ei nu le văzuse vreodată.

Povestea Drumului Plângerii a fost de fapt o epopee a curajului şi a rezistenţei umane. Suferinţele tribului Cherokee în acel marş lung au fost mari şi crunte. Multe opere literare impresionante le-au folosit ca sursă de inspiraţie şi au dus la crearea unei tradiţii a rezistenţei omului confruntat cu privaţiunile care a influenţat poporul Cherokee de atunci înainte, până în zilele noastre.

Dar alungarea de pe pământul strămoşesc nu a fost ultima lovitură ce s-a abătut asupra tribului Cherokee.

Războiul Civil din Statele Unite s-a repercutat şi asupra tribului. Fratele îşi omora fratele atunci când confederaţii de indieni voluntari s-au înrolat în Brigada Indiană Unionistă. Au luptat la fel de vitejeşte ca trupele de albi şi de regulă mai disciplinat. Şi, în acest timp, noile lor case au fost devastate.

Mai târziu, au avut necazuri cu bandele de tâlhari, bolile şi alte confiscări de terenuri. Datorită stoicismului lor, au ajuns să fie numiţi de unii „evrei amerindieni". Alte triburi s-au destrămat în disperarea şi apatia provocate de crimele comise împotriva

lor, dar poporul Cherokee şi-a păstrat tradiţia de a fi încrezător în forţele sale.

Se-quo-yi n-a fost uitat. Poate că în cinstea mândriei tribului Cherokee pe care o simboliza, numele lui a fost dat unei specii de arbori care creşte în pădurile neguroase din California. Cel mai înalt copac din lume.

Dar toate aceste piste ne duc departe de absurditatea poporului Cherokee. Căci, deşi mândria îl ajutase să supravieţuiască ravagiilor din secolul al XIX-lea şi neglijării din secolul XX, tot acest sentiment i-a oprit să ia parte la Consolarea Indiană din secolul XXI. Au refuzat „compensaţiile culturale” oferite de guvernele americane exact înainte de începuturile Birocraţiei; bogăţii ce se îngrămădeau pe rămăşiţele naţiunilor indiene pentru a linişti conştiinţa publicului luminat, educat în acea epocă denumită astăzi, în mod ironic, „vara indiană” a Americii.

Au refuzat să înfiinţeze centre culturale în care să-şi prezinte dansurile şi ritualurile străvechi. În timp ce alţi adepţi amerindieni ai revitalizării au reînviat meşteşugurile precolumbiene pentru „a restabili contactul cu moştenirea lor culturală”, tribul Cherokee s-a întrebat de ce să sape „fundaţii în T” când puteau să construiască propria versiune cu specific naţional a culturii americane din secolul XXI.

Împreună cu poporul Mohawk şi alte grupuri risipite din unele triburi şi-au folosit „consolarea” şi jumătate din bogăţia tribală pentru a-şi cumpăra intrarea în Liga Sateliţilor. Floarea tinerilor lor a plecat să construiască oraşe în spaţiu, la fel cum bunicii lor ajutaseră la clădirea metropolelor din America. Indienii Cherokee au renunţat la şansa lor de a se îmbogăţi, pentru o bucată de cer.

Şi încă o dată au plătit scump pentru mândria lor. Când Birocraţia şi-a început represiunile, liga s-a revoltat. Acei tineri străluciţi, bărbaţi şi femei, comoara naţiunii, au murit cu miile alături de fraţii lor din spaţiu, descendenţi ai lui Andy Jackson sau ai sclavilor acestuia. Oraşele ligii pe care le construiseră au fost decimate. Supravieţuitorilor li s-a permis să rămână în spaţiu doar pentru că trebuia să fie acolo cineva care să le arate celor aleşi cu grijă de Birocraţie cum să trăiască în alte condiţii.

Şi indienii Cherokee rămaşi pe Pământ sufereau. Mulţi au luat parte la Revolta Constituţionalistă. Împreună cu alte triburi indiene, au fost pedepsiţi de învingători ca *o singură naţiune,* ca

şi locuitorii din VietAm şi Minnesota. Al doilea Drum al Plângerii a fost la fel de tragic ca şi primul. Deşi, de această dată, nu au mai fost singuri.

Desigur, prima generaţie de Birocraţie nemiloasă s-a stins şi a sosit epoca adevăratei Birocraţii. Hegemoniei îi păsa mai mult de productivitate decât de răzbunare. Liga s-a refăcut, sub supraveghere, şi o nouă cultură bogată a înflorit în Coloniile O'Neil, influenţată de supravieţuitorii primilor constructori.

Pe Pământ, membrii tribului Cherokee *încă* se mai întâlneau, la multă vreme după ce multe alte comunităţi de indieni fuseseră asimilate de cultura cosmopolitană sau ajunseseră doar pitoreşti. Nu-şi învăţaseră încă lecţia. Am auzit că ultimul lor plan fantezist este ca, împreună cu VietAm şi Israel-APU, să transforme Venus în Terra. Absurd, fără îndoială.

Dar toate acestea n-au legătură cu subiectul. Dacă strămoşul meu Se-quo-yi şi neamul său s-ar fi adaptat *complet* la stilul de viaţă al oamenilor albi, şi-ar fi putut găsi un loc în cultura lor şi ar fi fost asimilaţi paşnic, fără atâtea suferinţe. Chiar dacă nu s-ar fi opus cu încăpăţânare oricăror schimbări, ca şi vecinii lor amerindieni, tot ar fi suferit, dar, în cele din urmă, li s-ar fi acordat un teritoriu, prin „bunăvoinţa" unei generaţii ulterioare de albi.

În loc de asta, au încercat să realizeze o sinteză între aspectele benefice şi progresiste ale civilizaţiei occidentale şi propria lor moştenire spirituală. Au făcut experimente şi au fost pretenţioşi. Au făcut mofturi la mâncare timp de şase sute de ani şi au suferit din această cauză mai mult decât alte triburi.

Morala poveştii pe care v-am spus-o ar trebui să fie evidentă. Noi, fiinţele umane, ne confruntăm cu o alegere asemănătoare celei pe care au avut-o de făcut amerindienii; rămâne de văzut dacă o să facem nazuri sau o să acceptăm cu dragă inimă toată cultura milenară ce ni se oferă prin intermediul bibliotecii. Fie ca aceia care ne îndeamnă să facem mofturi să nu uite povestea tribului Cherokee. Drumul a fost lung şi nu s-a sfârşit încă.

S-a aşternut o tăcere îndelungată după ce a terminat Jacob de vorbit. Bubbacub încă îl urmărea cu ochii săi mici şi negri. Culla îl aţintea cu privirea. Dr. Martine se uita în jos la punte, cu sprâncene îmbinate, adâncită în gânduri.

Dubrowsky, omul din echipaj, stătea mult mai în spate. Îşi ţinea o mână pe piept şi pe cealaltă la gură. Avea riduri în jurul ochilor; oare râdea în sinea lui?

Probabil că era de partea ligii. Spaţiul e plin de asemenea oameni. Sper să nu spună nimic despre asta. Şi aşa mi-am asumat prea multe riscuri.

Îşi simţea gâtlejul uscat. A luat o gură generoasă din tubul cu suc de portocale păstrat de la micul dejun.

Bubbacub şi-a pus în sfârşit ambele mânuţe la ceafă şi s-a ridicat. S-a uitat o clipă la Jacob.

– Bună po-veste, a făcut el în cele din urmă. Am să te rog s-o în-re-gis-trezi pentru mine după ce ne întoarcem. E o lecţie bu-nă pentru cei de pe Pământ. Am totuşi câteva în-tre-bări de pus. Acum sau mai târ-ziu. Nişte lucruri pe care nu le în-ţe-leg.

– Cum doreşti, Pil Bubbacub, a zis Jacob şi s-a înclinat, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

Acum ar trebui să schimbe *repede* subiectul, înainte să-i pună extraterestrul întrebări iscoditoare despre detalii! Dar cum?

– Şi mie mi-a plăcut povestea prietenului meu Jacob, se auzi o voce fluierată din spatele lor. M-am apropiat cât de uşor am fost în stare, până am ajuns s-o pot auzi. Mă bucur că prezenţa mea nu l-a deranjat pe povestitor.

Jacob se uită uşurat la picioarele lui.

– Fagin!

Toţi se ridicară în timp ce Kantenul venea alunecând spre ei. În lumina rubinie, părea negru ca smoala. Mişcările îi erau încete.

– Aş vrea să mă scuz! Absenţa mea era inevitabilă. Comandantul a acceptat cu bunăvoinţă să lase să treacă mai multe radiaţii prin ecrane ca să mă pot hrăni. Dar, e de la sine înţeles că a îngăduit asta doar în partea opusă, neocupată, a navei.

– Asta-i adevărat, comentă Martine, pufnind în râs. N-am vrea să ardem aici.

– Corect. Dar mă simţeam singur acolo, mă bucur să am iar companie.

Bipezii s-au aşezat din nou şi Fagin s-a pus pe punte. Jacob a profitat de ocazie ca să iasă din bucluc.

– Fagin, am spus şi noi nişte poveşti aici, aşteptând să înceapă surfingul. Poate ne istoriseşti şi tu una despre Institutul Progresului, ce zici?

Kantenul şi-a foşnit frunzişul. A urmat un moment de tăcere.

– Vai, Prietene-Jacob. Spre deosebire de bibliotecă, Institutul Progresului nu e o societate importantă. Chiar şi numele său e destul de prost tradus în engleză. Nu există cuvinte în limba

voastră care să-l redea cum trebuie. Micul nostru ordin a fost înfiinţat pentru a îndeplini una dintre cele mai neînsemnate porunci date de strămoşi celor mai vechi rase când au părăsit galaxia cu atât de mult timp în urmă. Mai pe şleau, ne-au obligat să respectăm Noutatea. Poate că e greu pentru exponenţii unei specii ca a noastră, aşa-zişi orfani, care nu au simţit până de curând gustul dulce-amărui al legăturilor de rudenie şi al obligaţiilor reciproce dintre protector şi protejat, să înţeleagă conservatorismul inerent al culturii noastre galactice. Conservatorismul nu e rău. Căci, în atâta diversitate, credinţa în tradiţie şi într-o moştenire comună are o influenţă benefică. Rasele tinere pleacă urechea la vorbele celor mai vechi, care au învăţat de-a lungul anilor să fie înţelepte şi răbdătoare. S-ar putea spune, dacă aş folosi o expresie din engleză, că avem un respect profund pentru rădăcinile noastre.

* * *

Doar Jacob a observat că Fagin îşi mutase uşor greutatea în acel moment. Kantenul îşi strângea şi îşi desfăcea tentaculele scurte şi noduroase ce îi serveau drept picioare. Jacob s-a străduit să nu se înece când o înghiţitură de suc de portocale o luase pe calea greşită.

– Dar rămâne şi necesitatea de a face faţă viitorului, a continuat Fagin. Şi, în înţelepciunea lor, strămoşii i-au avertizat pe Cei Mai Vechi să nu trateze cu dispreţ tot ce e nou sub soare.

Silueta extraterestrului se profila pe uriaşul astru roşu, destinaţia lor. Jacob a dat din cap a neputinţă.

– Aşa că, atunci când a circulat zvonul că cineva a găsit nişte sălbatici care sugeau lapte de la o lupoaică, ai venit într-un suflet, nu?

Frunzişul foşni mai tare.

– Foarte ilustrativ, Prietene-Jacob. Dar presupunerea ta e corectă în fond. Biblioteca are importanta menire de a învăţa rasele de pe Pământ ce trebuie să ştie pentru a supravieţui. Institutul meu are umila misiune de a aprecia Noutatea voastră.

A intervenit Dr. Martine:

– Kant Fagin, după ştiinţa ta, s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva? a intervenit dr. Martine. Adică a mai existat vreun caz în care o specie să-şi uite complet Educaţia Ancestrală, apărând în galaxie pe cont propriu, ca noi?

– Da, stimată doamnă Martine. S-a mai întâmplat de câteva ori. Spaţiul este mai mare decât ne putem imagina. Migraţiile

periodice ale speciilor care respiră oxigen sau hidrogen acoperă distanţe enorme, şi rareori se întâmplă ca o zonă în care se stabilesc să fie complet explorată. Deseori, în cadrul acestor mari deplasări, o mică parte dintr-o rasă, abia ieşită din stadiul de sălbăticie, a fost abandonată de protectorii săi şi lăsată să-şi găsească singură drumul. Asemenea abandonuri sunt de obicei răzbunate de popoarele civilizate…

Kantenul a ezitat. Când Fagin a continuat, Jacob şi-a dat seama şocat de ce.

– Dar, întrucât astfel de cazuri apar de obicei în momentul unei migraţii, mai există o problemă. Rasa de „pui de lupi" poate să fie atrasă de cosmos, amintindu-şi vag de tehnologia protectorilor săi, dar, când intră în spaţiul interstelar, partea ei de galaxie poate fi sub Interdicţie. Fără să ştie, ar putea să cadă pradă speciilor care respiră hidrogen, cărora poate le-a venit rândul să ocupe acea zonă din galaxie. Totuşi, astfel de specii sunt rare. De obicei, orfanii au amintiri puternice despre protectorii lor. În unele cazuri, mitul şi legenda iau locul faptelor. Dar biblioteca este aproape întotdeauna capabilă să găsească adevărul, căci acolo sunt stocate adevărurile noastre.

Fagin şi-a lăsat în jos câteva ramuri în direcţia lui Bubbacub. Pilul a înţeles salutul şi i-a răspuns cu o plecăciune prietenească.

– Iată de ce, a continuat Fagin, aşteptăm cu mare nerăbdare să aflăm motivul pentru care nu există nicio referire la Pământul vostru în acea mare arhivă. Nu se pomeneşte de nicio ocupaţie precedentă, în ciuda a cinci migraţii masive în această zonă după plecarea strămoşilor.

Bubbacub a încremenit în plecăciunea sa. Ochii lui mici şi negri s-au îngustat şi s-au aţintit asupra Kantenului cu ferocitate, dar Fagin nu a părut să observe şi a continuat.

– Din câte ştiu, omenirea constituie primul caz în care există ciudata posibilitate a unei inteligenţe evoluate. Aşa cum sunt sigur că ştiţi, această idee încalcă mai multe principii bine stabilite ale biologiei. Dar unii dintre antropologii voştri au venit cu nişte argumente extrem de consistente.

– E o idee ciudată, pufăi Bubbacub. Ca şi mişcarea perpetuă sau lău-dă-ro-şe-nii-le celor pe care îi numiţi „Piei". Teoriile dezvoltării „naturale" complete a sensibilităţii sunt excelente surse de glume binevoitoare, om-Jacob-Demwa. Dar bi-blio-teca îi va da în curând rasei tale ne-că-ji-te ce îi trebuie; a-li-na-rea de a şti de unde se tra-ge!

Torsul abia perceptibil al motoarelor navei s-a amplificat şi, pentru o clipă, Jacob s-a simţit puţin dezorientat.

„Atenţie, toată lumea”, s-a auzit în întreaga navă vocea puternică a comandantului deSilva. „Am trecut adineauri de primul recif. De acum înainte vor mai fi asemenea şocuri de moment.. Vă voi informa când ne apropiem de zona-ţintă. Asta-i tot.”

Orizontul Soarelui era acum aproape plat. Pe toate părţile navei se vedea un amestec de forme roşii şi negre care se ondulau şi se întindeau până la infinit. Din ce în ce mai multe filamente foarte înalte ajungeau la acelaşi nivel cu nava şi deveneau proeminenţe profilate pe ce mai rămăsese din întunecimea de nepătruns a spaţiului, dispărând apoi în ceaţa roşiatică ce se extindea peste capetele lor.

Micul lor grup se mută, printr-o înţelegere reciprocă, la marginea punţii, de unde se putea observa cromosfera mai joasă. Rămaseră tăcuţi câtva timp, privind puntea ce se zgâlţâia din când în când.

* * *

– Doctore Martine, a spus Jacob, v-aţi terminat dumneata şi Pil Bubbacub experienţele?

Ea a făcut semn spre o pereche de pantaloni largi ai unui costum spaţial, aflaţi pe puntea de lângă staţia ei şi a lui Bubbacub.

– Avem tot ce ne trebuie chiar aici. Am adus nişte echipament psihologic pe care l-am folosit în alte coborâri, dar o să-l ajut în special pe Bubbacub, cu tot ce pot. Amplificatoarele mele de unde cerebrale şi aparatele Q sunt ca nişte oscioare sau frunze de ceai în comparaţie cu ce are *el.* Dar am să încerc să-i fiu de ajutor.

– Accept cu plă-ce-re a-ju-to-rul tău, spuse Bubbacub. Dar, când Jacob l-a rugat să-i arate aparatul de testare psihologică, Pilul şi-a ridicat mâna cu patru degete. Mai târziu, când terminăm.

Jacob a simţit din nou că nu-şi putea ţine mâinile la locul lor. Ce are Bubbacub în pantalonii aceia? Biblioteca locală nu prea avea documente legate de psihologie. Ceva fenomenologie, dar foarte puţin despre metodologie.

Ce ştia oare o cultură galactică milenară, s-a gândit el, despre nivelurile fundamentale profunde pe care păreau să le aibă în comun toate speciile conştiente? Evident, nu ştiau totul, căci

Galacticii încă operau pe acest plan al realităţii. Şi eu ştiu din experienţă că cel puţin unii din ei nu au mai multă telepatie decât *mine.*

Circulau zvonuri că speciile mai vechi dispăreau periodic din galaxie; câteodată prin uzură naturală, război sau apatie, dar alteori pur şi simplu „păşind dincolo”... dispărând odată cu interesele şi comportamentul lor, care nu aveau niciun sens pentru protejaţii sau vecinii lor.

Oare de ce biblioteca noastră locală nu are nimic despre aceste evenimente sau despre aspectele practice ale psihologiei?

Jacob s-a încruntat şi şi-a împreunat mâinile. Nu, a hotărât el. N-o să mă ating de pantalonii lui Bubbacub!

Vocea Helenei deSilva s-a auzit din nou prin interfon.

„Ne vom apropia de zona-ţintă în treizeci de minute. Cei ce doresc pot veni acum în zona cockpitului să vadă mai bine destinaţia noastră.”

***

Restul Soarelui a părut să se întunece puţin după ce li s-au adaptat ochii la strălucirea intensă a zonei la care se uitau. Faculele erau puncte scânteietoare, aprinzându-se şi stingându-se departe dedesubt. La o distanţă greu de apreciat, se întindea un mare grup de pete solare. Cea mai apropiată arăta ca o gură deschisă de mină, o cavitate adâncă pe „suprafaţa” granulară a fotosferei. Umbra întunecată era constantă, dar zonele de penumbră din jurul petei solare unduiau neîncetat spre exterior, ca nişte vălurele făcute de o piatră aruncată în lac. Limita era vagă, ca o coardă de pian smulsă care vibra în continuare.

Deasupra şi de jur împrejur, se vedea uriaşa formă a filamentelor încâlcite. Era probabil unul din cele mai mari lucruri pe care le văzuse Jacob vreodată. Urmând liniile câmpurilor magnetice care se contopeau, se răsuceau şi se împleteau, nori enormi pluteau şi se învârtejeau. Câte un fir ieşea din neant, se înălţa, se răsucea în jurul altuia, apoi dispărea brusc, de parcă nici n-ar fi fost.

De jur împrejurul lor era acum un turbion de forme mai mici; aproape invizibile, dar prefăcând peste tot bezna liniştitoare a spaţiului într-o ceaţă trandafirie.

Jacob s-a întrebat cum ar descrie un scriitor peisajul. În ciuda defectelor sale izbitoare – poate mergând până la crimă, LaRoque avea reputaţia de bun mânuitor al cuvintelor. Jacob

citise mai multe articole ale lui şi îi plăcea scriitura lui fluentă, deşi râdea uneori de concluziile jurnalistului. Acesta era un peisaj care trebuia zugrăvit de un poet, indiferent ce convingeri politice avea. Ce păcat că LaRoque nu era aici… din mai multe motive.

– Instrumentele noastre au depistat o sursă anormală de lumină polarizată. De acolo ne vom începe cercetările.

Culla s-a oprit la marginea punţii şi s-a uitat cu atenţie la poziţia indicată de un membru al echipajului.

Jacob a întrebat-o pe deSilva ce făcea extraterestrul.

– Culla detectează culoarea cu mult mai multă acurateţe decât noi, l-a lămurit comandantul. El poate depista diferenţele de lungime de undă de până la un angstrom sau aşa ceva. De asemenea, este în stare să reţină faza luminii pe care o vede. Probabil un fenomen de interferenţă. Dar îl face foarte dibace la localizarea luminii coerente emanate de bestiile astea de lasere. El e întotdeauna primul care le vede.

Măselele lui Culla s-au lovit unele de altele o singură dată. A arătat ceva cu mâna lui subţire.

– Eşte acolo, a afirmat el. Exiştă multe puncte luminoase. Eşte o turmă mare şi cred că şunt şi păstori.

DeSilva zâmbea în timp ce nava se apropia din ce în ce mai repede.

15
Despre viaţă şi moarte…

În centrul filamentului, nava solară se mişca precum un peşte prins într-un curent puternic. Curentul era electric, iar fluxul ce se revărsa pe sfera reflectată era o plasmă magnetizată de o complexitate incredibilă.

Bucăţi mai mari şi fâşii de gaz ionizat ardeau acolo şi în spate, răsucite de forţele create de însăşi trecerea lor. Scurgeri de materie strălucitoare ţâşneau brusc în câmpul vizual şi în afara acestuia, întrucât efectul Doppler făcea liniile de emisie ale gazului să coincidă sau nu cu linia spectrală folosită pentru observare.

Nava cobora prin vânturile puternice din cromosferă care băteau din toate direcţiile, fixându-se de forţele plasmatice prin subtile schimbări ale propriilor scuturi magnetice… navigând cu pânze făcute aproape numai din materie matematică. Descărcările luminoase ale acelor scuturi de forţă care se înfăşurau şi se îngroşau – lăsând tragerea provocată de curenţii opuşi să fie simţită într-o direcţie şi nu în cealaltă – amortizau loviturile date de furtuna dezlănţuită.

Aceleaşi scuturi protejau nava de mare parte din căldura extraordinară, transformând restul în forme tolerabile. Ceea ce pătrundea înăuntru era aspirat într-o cameră pentru a acţiona laserul refrigerator, rinichiul a cărui scurgere de deşeuri era un flux de raze X care scinda chiar şi plasma din calea sa.

Totuşi, acestea erau doar invenţii ale pământenilor. Ştiinţa Galacticilor făcea de fapt nava solară suplă şi sigură. Câmpurile gravitaţionale respingeau atracţia afectuoasă, zdrobitoare, a Soarelui, aşa că nava cădea sau zbura după cum îi era voia. Forţele nimicitoare din centrul filamentului erau absorbite sau neutralizate, iar durata însăşi era modificată prin comprimarea timpului.

În raport cu o poziţie anume de pe Soare (dacă exista aşa ceva), nava era purtată de-a lungul arcului magnetic cu o viteză de mii de kilometri pe oră. Dar, în comparaţie cu norii înconjurători, nava părea să-şi croiască drum cu încetineală, urmând un traseu abia zărit uneori.

* * *

Jacob urmărea spectacolul cu un ochi, iar cu celălalt se uita la

Culla. Extraterestrul cel zvelt era observatorul navei. Stătea lângă pilot, cu ochii strălucind şi braţul arătând ceva în întuneric.

Indicaţiile lui Culla erau numai un pic mai bune decât cele oferite de instrumentele navei, dar lui Jacob îi era greu să citească aparatele. Aprecia faptul că aveau acolo pe cineva care să le arate pasagerilor şi echipajului cum trebuie să se uite.

Timp de o oră au urmărit cu privirea particulele ce străluceau în ceaţa îndepărtată. Acestea erau foarte pale în liniile albastre şi verzi deschise la ordinul lui deSilva, dar, din când în când, ţâşnea o lumină verzuie de la una la alta, ca un far care se oprea brusc asupra unui vapor, apoi trecea la altul.

Acum fulgerările apăreau mai des. Erau cel puţin o sută de obiecte, aproximativ egale. Jacob se uită la aparatul care măsura apropierea de ţintă. Şapte sute de kilometri.

La două sute, s-a văzut clar forma obiectelor. Fiecare din „corpusculii magnetici" era un corp geometric. La o asemenea distanţă, colonia arăta ca o colecţie de ineluşe albastre de logodnă. Fiecare cerculeţ era aliniat la fel, de-a lungul arcului filamentar.

– Se înşiruie de-a lungul câmpului magnetic, în zonele mai intense, a spus deSilva. Şi se învârt în jurul propriei lor axe, generând curent electric. Dumnezeu ştie cum ajung dintr-o zonă activă în alta când se schimbă câmpurile. Încă mai încercăm să ne dăm seama ce le ţine împreună.

Către marginea mulţimii, câteva corpuri geometrice oscilau încet în timp ce se învârteau. În mişcare de precesie.

Deodată, pentru o clipă, nava a fost scăldată într-o lumină verde-aprins. Apoi a revenit la nuanţa de ocru. Pilotul s-a uitat în sus la Jacob.

– Tocmai am trecut prin coada laser a unuia dintre corpurile geometrice. O străfulgerare ocazională ca asta nu face rău nimănui, a spus el. Dar, dacă veneam din spate şi de sub colonia principală, s-ar fi putut să avem necazuri!

Un bulgăre de plasmă întunecată, fie mai rece sau deplasându-se mai repede decât gazul din jur, a trecut prin faţa navei, blocându-le vizibilitatea.

– La ce serveşte laserul? a întrebat Jacob.

DeSilva a ridicat din umeri.

– Stabilitate dinamică? Propulsie? Poate că îl folosesc la răcire, ca şi noi. Bănuiesc că poate exista şi materie solidă în alcătuirea lor, dacă ar fi adevăraţi. Orice scop ar avea, e sigur destul de

puternic ca să străpungă cu lumină verde ecranele reglate în roşu. Ăsta-i singurul motiv pentru care i-am descoperit. Mari cum sunt, seamănă cu grăuncioarele de polen purtate de vântul care bate acolo jos. Am putea să căutăm un milion de ani şi n-am găsi niciodată un toroid, fără un laser care să-l depisteze. Sunt invizibili în hidrogen-alfa, aşa că pentru a-i vedea mai bine am deschis câteva benzi verzi şi albastre. Normal că n-o să deschidem lungimea de undă pe care e reglat laserul! Liniile pe care le alegem sunt mai calme şi mai groase din punct de vedere optic, aşa că orice vezi verde sau albastru vine de la un asemenea animăluţ. Ar trebui să fie o schimbare bine-venită.

– Orice ar fi bine venit în afară de roşul ăsta afurisit.

Nava a trecut prin materia întunecată şi a ajuns deodată printre acele creaturi.

Lui Jacob i s-a pus un nod în gât şi a închis ochii pentru o clipă. Când s-a uitat din nou, a descoperit că nu mai putea să-şi înghită nodul. După trei zile de privelişti incredibile, ce a văzut acum l-a lăsat fără apărare în faţa valului de emoţii puternice care îl cuprindeau.

Dacă unui grup de peşti i se spune „banc”, iar mai mulţi lei formează o „turmă”, atunci adunătura de fiinţe solare putea fi numită doar o „faclă”. Atât de intensă îi era strălucirea, încât membrii ei păreau să sclipească pe fundalul întunecat al spaţiului.

Toroizii mai apropiaţi aveau culorile strălucitoare ale primăverii pământene. Doar dacă se îndepărtau, li se estompa coloritul. Verdele-pal scânteia sub axele lor, acolo unde lumina laserului se răspândea în plasmă.

În jurul lor lucea o aureolă difuză de lumină albă.

– Radiaţii ale unui accelerator de particule, a spus un membru al echipajului. Ce se mai învârt copilaşii ăştia, mamă-mamă! Prind un flux mare la 100 KeV!

La patru sute de metri în partea cealaltă şi la peste două mii distanţă, cel mai apropiat toroid se rotea nebuneşte. În jurul marginii sale zburau forme geometrice arătând ca mărgelele dintr-un colier, schimbându-şi aspectul, înconjurând un cerc verde-smarald strălucitor, totul în câteva secunde.

Căpitanul navei solare stătea la tabloul de comandă, mutându-şi privirea de la indicator la aparatele de măsură, fiind atent la fiecare detaliu. S-o priveşti era de parcă te-ai uita la o versiune mai blândă a spectacolului din afara navei, căci culorile

fluctuante, iridescente, ale celui mai apropiat toroid îi învăluiau faţa şi uniforma albă, fiind astfel îndulcite şi difuze în ochii lui Jacob în a doua jumătate a călătoriei. Întâi slabe, apoi mai intense, pe măsură ce verdele şi albastrul se amestecau cu rozul, culorile scânteiau de fiecare dată când ea îşi ridica faţa şi zâmbea.

Deodată, albăstreala s-a dilatat, când o izbucnire exuberantă a toroidului a coincis cu o etalare de modele ca o reţea de ganglioni în jurul marginii animăluţelor în formă de inele.

Spectacolul nu avea seamăn. Arterele au erupt în verde şi s-au împletit cu venele trasate într-un albastru pur, vibrant. Acestea pulsau în contratimp, apoi au crescut în volum ca venele gravidelor, exfoliindu-se din nou pentru a elibera nori de triunghiuri minuscule – jeturi de polen bidimensional ce s-au răspândit într-o multitudine de microcoliziuni tridimensionale în jurul corpului neeuclidian al toroidului. Brusc, triunghiurile au devenit isoscele şi marginile gogoşii, o încâlceală de laturi şi unghiuri.

Imaginea a atins culmea intensităţii, apoi s-a estompat. Modelele de pe margine au devenit mai puţin strălucitoare şi toroidul s-a îndepărtat, găsindu-şi un loc în care să se învârtă printre semenii săi, iar roşul a început să revină, alungând nuanţele de verde şi de albastru de pe puntea navei şi feţele observatorilor.

– *Ăsta* a fost un fel de salut, a spus într-un final Helene deSilva. Mai există încă sceptici pe Pământ, care cred că magnetovorele sunt doar o aberaţie magnetică. Ar trebui să vină aici şi să vadă cu ochii lor. Suntem în faţa unor forme de viaţă. Creatorul nu are limite în ceea ce face, asta e clar.

Helene a atins uşor umărul pilotului. Mâinile lui au umblat la comenzi şi nava şi-a continuat drumul.

Jacob era de acord cu Helene, deşi logica ei nu era deloc ştiinţifică. Nu avea nicio îndoială că toroizii erau vii. Spectacolul dat de creatură, fie că era un salut sau o reacţie teritorială la prezenţa navei, fusese un semn făcut de o formă de viaţă, probabil conştientă.

Referirea anacronică la o divinitate supremă sunase straniu, dar se potrivea cu momentul respectiv.

Comandantul a vorbit din nou la microfon atunci când strălucirea magnetovorelor s-a retras şi puntea s-a rotit.

– Acum ne ducem să prindem strigoi.

– Nu uita, n-am venit aici să studiem magnetovorele, ci pe cei care le vânează. Echipajul va fi mereu atent, pentru a depista aceste creaturi greu de surprins. Întrucât au fost deja văzute, din întâmplare sau nu, aş dori să vă implicaţi cu toţii. Vă rog să-mi raportaţi orice lucru ieşit din comun.

DeSilva şi Culla discutau. Extraterestrul dădea încet din cap şi, din când în când, se vedea ceva alb pe gingiile sale enorme, semn că era surescitat. În cele din urmă, Culla a pornit-o în jurul curbei domului central.

* * *

DeSilva i-a explicat lui Jacob că îl trimisese pe extraterestru în partea cealaltă a punţii, unde erau instalate de obicei instrumentele, să observe dacă fiinţele cu laser apăreau la nadir, unde detectorii supraînălţaţi nu le puteau depista.

– Le-am reperat de câteva ori la zenit, a repetat deSilva. Şi astea au fost cele mai interesante cazuri, ca atunci când am văzut forme antropomorfice.

– Şi formele au dispărut întotdeauna înainte să poată fi întoarsă nava? a întrebat-o Jacob.

– Sau animalele se întorceau odată cu noi ca să fie deasupra capetelor noastre. Ce enervant! Dar ăsta a fost primul nostru indiciu că ar putea avea o anumită psihologie. La urma urmei, orice motive ar avea, de unde ar putea să ştie cum amplasăm noi instrumentele, la marginea unui disc, şi să ne urmărească mişcările cu atâta exactitate, fără să aibă idee ce intenţionăm să facem?

Jacob se încruntă în sinea sa.

– Dar ce-ar fi să punem câteva camere de luat vederi aici sus? N-ar fi prea greu, nu?

– Nu, deloc, l-a aprobat deSilva. Dar echipele de asistenţă şi cufundări n-au vrut să strice simetria iniţială a navei. Va trebui să tragem un alt cablu prin punte până la computerul înregistrator principal, iar Culla ne-a asigurat că aşa nu vom mai putea să manevrăm deloc în staza de avarie… deşi capacitatea noastră în acest caz e oricum neglijabilă. Ai văzut ce s-a întâmplat cu bietul Jeff. Nava lui Jeffrey, aceea mică în care ai făcut turul planetei Mercur, era concepută să transporte aparate de înregistrare orientate spre zenit şi nadir. A lui era singura cu o astfel de modificare. Va trebui să ne descurcăm cu instrumentele de pe margine, propriii noştri ochi şi câteva camere portabile.

– Şi să facem experienţe psihologice, remarcă Jacob.

– Da, sperăm cu toţii să realizăm contacte prieteneşti, bineînţeles.

– Scuză-mă, căpitane.

Pilotul şi-a ridicat privirea de pe instrumente. Ţinea la ureche un microfon cât un năsturaş.

– Culla spune că e o diferenţă de culoare la capătul nordic de sus al cirezii. Ar putea să aibă loc o fătare.

DeSilva a dat din cap aprobator.

– Bine. Continuă pe o tangentă la nord spre câmpul fluxului. Ridică-te odată cu cireada în timp ce o înconjori şi nu te apropia prea mult ca să nu le sperii.

Nava a început să se încline în alt unghi. Soarele s-a înălţat în stânga până a devenit un zid ce se întindea în sus şi în faţă, spre infinit. O luminescenţă slabă s-a răsucit departe de ei, în jos, către fotosfera de dedesubt. Dâra scânteietoare era paralelă cu aliniamentul cirezii de toroizi.

– Asta-i dâra de superionizare pe care a lăsat-o laserul refrigerator când ne-am îndreptat acolo, a spus deSilva. Trebuie să aibă o lungime de câteva sute de kilometri.

– Laserul e atât de puternic?

– Păi, trebuie să scăpăm de multă căldură. Şi toată ideea e să *încălzim* o mică parte din Soare. Altfel, refrigeratorul n-ar funcţiona. Apropo, mai e un motiv pentru care avem atâta grijă să nu lăsăm cireada înaintea *sau* în spatele nostru.

Lui Jacob i-a fost frică pentru o clipă.

– Când vom ajunge în raza vizuală… a cum i-a zis? Fătării?

– Da, o fătare. Avem mult noroc. N-am văzut aşa ceva decât de două ori până acum. Ciobanii erau acolo de fiecare dată. Vin să ajute de câte ori naşte un toroid. E logic să îi cauţi în zonă de la început. Cât despre momentul în care vom ajunge acolo, asta depinde de fenomenele violente cu care ne putem confrunta de aici până la destinaţie. Dacă avem noroc… Aruncă o privire la panoul de bord al pilotului… am putea ajunge în zece minute.

Un membru al echipajului stătea lângă ea, cu o diagramă în mână, părând că vrea să-i vorbească lui deSilva.

– Mai bine mă duc să-i anunţ pe Bubbacub şi pe dr. Martine să se pregătească, a spus Jacob.

– Da, bună idee. O să dau un anunţ când voi şti în cât timp ajungem.

Pe când se îndepărta, Jacob a avut senzaţia ciudată că femeia îl urmăreşte cu privirea. I-a luat ceva timp să înconjoare domul

central.

* * *

Bubbacub şi Martine au primit vestea cu mult calm. Jacob i-a ajutat să-şi tragă cutiile cu echipament până la panoul de bord al pilotului. Aparatele lui Bubbacub erau incomprehensibile şi cu atât mai uimitoare. Complexe, lucitoare şi cu multe faţete, iar unul din ele ocupa jumătate de ladă. Spirele sale ondulate şi geamurile de sticlă păreau misterioase.

Bubbacub a scos două alte piese. Una era o cască bulboasă ce părea concepută pentru capul unui Pil. Cealaltă arăta ca o bucată mare dintr-un meteorit de nichel şi fier, cu un capăt de sticlă.

– Sunt trei moduri de a studia psihologia, a spus Bubbacub prin Vodorul său. I-a făcut semn lui Jacob să ia loc, cu mâna lui cu patru degete. Unul este, dat fiind că psi e o pu-te-re senzorială foarte fină, să captezi undele ce-re-bra-le de mare lungime şi să le descifrezi. Exact la asta foloseşte casca.

– Şi aparatul ăsta mare?

Jacob a venit să se uite mai îndeaproape la el.

– Asta arată dacă timpul şi spaţiul sunt de-for-ma-te aici de forţa voinţei unui so-font. Se în-tâm-plă uneori. Ra-re-ori este permis. Cuvântul e pin-grli. Voi n-aveţi niciun cuvânt e-chi-va-lent. Cei mai mulţi, in-clu-siv oameni, nu trebuie să-l ştie, căci e foarte rar. Biblioteca pune la dis-po-zi-ţie aceste kan-grle, adăugă el şi mângâie aparatul încă o dată, fiecărei filiale, în caz că ne-le-giu-iţii încearcă să folosească pin-grli.

– Poate contracara acea forţă?

– Da.

Jacob scutură din cap. Îl deranja existenţa unui tip de putere la care omul nu avea acces. O deficienţă în tehnologie era un lucru. Putea fi recuperată cu timpul. Dar o lipsă calitativă îl făcea să se simtă vulnerabil.

– Confederaţia ştie de acest… ka-ka…?

– Kangrl. Da. Am acceptul lor să-l iau de pe Pământ. Dacă se pierde, va fi în-lo-cu-it.

Jacob s-a simţit mai bine. Aparatul părea deodată mai prietenos.

– Şi această ultimă chestie… S-a îndreptat spre bucata de fier.

– Asta e un P-is.

Bubbacub l-a ridicat şi l-a pus înapoi în cutie. S-a întors cu spatele la Jacob şi a început să-şi facă de lucru cu acea cască

pentru unde cerebrale.

– E destul de sensibil la chestii din astea, a spus Martine când Jacob s-a apropiat de ea. Tot ce am putut să scot de la el a fost că e o relicvă de la rasa Lethani, al cincilea strămoş al rasei lui. Datează cu puţin timp înainte ca ei „să treacă în alt plan al realităţii”.

Zâmbetul perpetuu i s-a lărgit pe faţă.

– Uite, n-ai vrea să vezi vechile unelte folosite de voi în alchimie?

Jacob a pufnit în râs.

– Păi, prietenul nostru Pil are Piatra Filosofală. Ce aparate miraculoase ai tu ca să amesteci efluviile şi să exorcizezi strigoi cu multe calorii?

– În afară de obişnuitele detectoare psi, nu prea multe. Un aparat pentru unde cerebrale, un senzor pentru mişcare inerţială care e probabil inutil într-un câmp de timp anihilat, o cameră 3D tahistoscopică şi un proiector…

– Pot să-l văd?

– Sigur, e în colţul îndepărtat al lăzii.

Jacob a căutat acolo şi a scos aparatul cel greu. L-a pus pe punte şi a examinat capetele de înregistrare şi proiectare.

– Ştii, a spus el pe un ton blând, s-ar putea…

– Ce anume? a întrebat Martine.

Jacob s-a uitat în sus la ea.

– Ăsta, plus cititorul de retină folosit pe Mercur, ar putea alcătui un aparat perfect pentru testarea înclinaţiilor mentale.

– Vrei să spui, unul dintre acele aparate folosite pentru determinarea statutului de Supravegheat?

– Da. Dacă aş fi ştiut că e disponibil la bază, l-am fi putut verifica pe LaRoque acolo. N-ar fi trebuit să trimitem o masergramă pe Pământ şi să trecem prin toate procedurile birocratice pentru a obţine un răspuns mai mult sau mai puţin adevărat. Am fi putut să-i aflăm gradul de violenţă pe loc!

Martine a rămas tăcută pentru o clipă. Apoi s-a uitat în jos.

– Nu cred că ar fi schimbat cu ceva lucrurile.

– Dar păreai sigură că nu era ceva în regulă cu mesajul primit de pe Pământ! a zis Jacob. Asta putea să-l scutească pe LaRoque de două luni de închisoare pe navă, dacă aveai dreptate. La naiba, ar fi putut să fie cu noi acum. Şi am fi mai puţin nesiguri în privinţa eventualului pericol pe care îl reprezintă Strigoii!

– Dar tentativa lui de evadare de pe Mercur? Ai spus că e

violent!

– Dacă eşti violent când intri în panică nu înseamnă şi că eşti un Supravegheat. Ce-i cu tine? Credeam că eşti sigură că LaRoque a fost victima unei înscenări!

Martine a oftat. A evitat să-i întâlnească privirea.

– Mă tem că am fost cam isterică acolo la bază. Să-mi imaginez, să visez o conspiraţie doar pentru a-l prinde în capcană pe bietul Peter!

– E totuşi greu de crezut că e un Supravegheat. Probabil că s-a făcut o greşeală. Dar nu mai cred că a fost făcută înadins. La urma urmei, cine ar vrea să-i pună în cârcă moartea bietului cimpanzeu?

Jacob s-a uitat lung la ea o clipă, neştiind cum să interpreteze schimbarea ei de atitudine.

– Păi… întâi de toate, adevăratul ucigaş, a spus el încetişor.

A regretat imediat ce zisese.

– Despre ce vorbeşti? l-a întrebat Martine în şoaptă.

S-a uitat repede în jurul ei să se asigure că nu era nimeni prin apropiere. Ştiau amândoi că Bubbacub, aflat la câţiva metri distanţă, nu auzea nimic când se vorbea atât de încet.

– Vorbesc despre faptul că Helene deSilva, oricât l-ar antipatiza pe LaRoque, crede că-i puţin probabil ca drăguţul de el să fi putut defecta mecanismul de stază din nava lui Jeff. Crede că echipajul a încurcat borcanele, dar…

– Bine, atunci Peter va fi eliberat din lipsă de probe şi va mai scrie o carte! Vom afla adevărul despre Solarieni şi toată lumea va fi fericită. Odată ce se restabilesc bunele relaţii, sunt sigură că nu va mai conta că bietul Jeff a fost omorât de cineva care îi purta sâmbetele. Va fi considerat un martir al ştiinţei şi toată vorbăria asta despre crimă se va sfârşi pentru totdeauna. Oricum, e de-a dreptul dezgustătoare.

Jacob începea să găsească discuţia cu Martine la fel de dezgustătoare. De ce era oare aşa de sucită? Era imposibil să o convingi cu argumente logice.

– Poate că ai dreptate, a spus el, ridicând din umeri.

– Am sigur dreptate. L-a bătut uşurel pe mână şi s-a întors la aparatul ei pentru unde cerebrale. Ce-ar fi să te duci să-l cauţi pe Fagin? Eu o să fiu ocupată aici câtva timp şi el poate nu ştie încă de fătare.

Jacob a încuviinţat din cap şi s-a ridicat în picioare. Când traversa puntea ce se clătina uşor, s-a întrebat la ce lucruri

ciudate se gândea partea suspicioasă din el. Scăparea despre „adevăratul ucigaş” îl îngrijora.

* * *

L-a găsit pe Fagin acolo unde fotosfera umplea cerul în toate direcţiile, ca un zid enorm. În faţa extraterestrului ca un copac, filamentul prin care treceau făcea o spirală în jos şi mai departe în ceaţa roşiatică. La stânga, la dreapta şi dedesubt departe, păduri de spice se unduiau ca iarba efervescentă din savană.

Un timp, s-au uitat împreună în tăcere.

Când a trecut pe lângă navă un lujer unduitor de gaz ionizat, acesta i-a amintit lui Jacob pentru a mia oară de algele care pluteau în mare.

Brusc, i-a apărut în minte o imagine. L-a făcut să zâmbească. Şi-o închipuise pe Makakai purtând un costum de balenă waldo din cermet şi stază, cufundându-se şi sărind printre aceste fântâni impunătoare de foc rotitor, şi plonjând, în cochilia ei cu gravitaţie, să se joace printre copiii acestui ocean, cel mai mare dintre toate.

Oare Strigoii Soarelui scoteau jeturi de eoni aşa cum fac cetaceele noastre? se întrebă el.

Nu au maşini (sau graba nevrotică provocată de acestea – şi nici ambiţia bolnavă?), pentru că nu au mijloacele. Balenele nu au mâini şi nu pot folosi focul. Strigoii Soarelui nu sunt din materie solidă şi au prea mult foc.

Era oare o binecuvântare sau un blestem pentru ei?

(Întreabă balena cu cocoaşă care suspină în liniştea de sub apă. Probabil că nu se va osteni să răspundă, dar poate că într-o zi va include întrebarea în cântecul ei.)

* * *

– Ai picat la ţanc. Tocmai voiam să te chem.

Căpitanul a făcut semn înainte, spre ceaţa trandafirie.

O duzină sau mai mult de toroizi coloraţi se învârteau în faţa lor.

Acest grup era diferit. În loc să plutească pasivi, se tot agitau, ciocnindu-se unul de celălalt pentru poziţia de lângă ceva adânc, aflat în mijlocul mulţimii. Un toroid din apropiere, la doar un kilometru şi jumătate distanţă, s-a dat deoparte şi Jacob a văzut atunci ce le atrăgea atenţia.

Acea magnetovoră era mai mare decât celelalte. În loc de forme geometrice schimbătoare, cu multe faţete, avea benzi de lumină întunecate şi deschise la culoare care alternau pe traseul

ei şi vibrau leneş în timp ce i se unduia suprafaţa. Vecinii ei se înghesuiau în jur, dar la o oarecare distanţă, de parcă erau reţinuţi acolo de o barieră.

DeSilva a dat un ordin. Pilotul a atins o comandă şi nava s-a întors, redresându-se în aşa fel încât fotosfera să ajungă rapid sub ei încă o dată. Jacob s-a simţit uşurat. Orice i-ar spune câmpurile navei, faptul că avea Soarele la stânga îl făcea să se simtă într-o poziţie piezişă.

Magnetovora despre care Jacob credea că este „Cea Mare” s-a învârtit, părând să uite de suita ei. Se mişca încet, cu o clătinare pronunţată.

Haloul alb care îi învăluia pe toţi ceilalţi toroizi a pâlpâit vag în jurul marginilor acesteia, ca o flacără ce se stinge. Benzile întunecate şi deschise la culoare au pulsat cu o ondulaţie inegală.

Fiecare pulsaţie parcă primea un răspuns în mulţimea de toroizi din jur. Marginile au devenit mult mai tăioase, de forma unor diamante albastre, spiralate, în timp ce fiecare magnetovoră îşi avea propria cadenţă în raport cu ritmul din ce în ce mai rapid al Celei Mari.

Deodată, cel mai apropiat toroid din suită s-a repezit spre Cea Mare, trimiţând explozii verzi de lumină în timp ce se învârtea.

Din jurul magnetovorei gravide, au zburat spre intrus vreo douăzeci de puncte albastre strălucitoare. Au ajuns în faţa lui într-o clipă, dansând ca nişte picături scânteietoare de apă pe o oală fierbinte, lângă matahala cea greoaie. Punctele strălucitoare au început s-o împingă înapoi, înţepând-o şi necăjind-o, până când a ajuns aproape sub navă.

La comanda dată de pilot, nava s-a întors să-şi arate marginea celui mai apropiat dintre toroizii scânteietori, aflat la doar un kilometru distanţă. Apoi, Jacob a văzut clar pentru întâia oară formele de viaţă numite Strigoii Soarelui.

* * *

Plutea ca o fantomă delicată, de parcă vânturile din cromosferă erau doar o briză în care să fâlfâie: la fel de diferită ca un fluture de un titirez de toroizi tari ce se învârteau ca nişte dervişi.

Arăta ca o meduză sau ca un prosop de baie de un albastru strălucitor care flutură în vânt pe frânghia de rufe. Poate că era mai mult decât o caracatiţă cu tentacule efemere care apăreau şi dispăreau de pe marginile ei neregulate. Lui Jacob i se părea

uneori că e un petic de mare, ridicat şi mutat aici; cu lichidul intact, vălurea ca un miracol.

Spectrul se undui. De un minut se deplasa încet spre nava solară. Apoi s-a oprit. Se uită şi el la noi, s-a gândit Jacob.

Pentru o clipă, s-au privit reciproc: echipa de fiinţe acvatice, în nava lor, şi Strigoiul.

Apoi creatura s-a întors în aşa fel încât partea ei plană era îndreptată spre nava solară. Deodată, puntea a fost scăldată în lumină multicoloră, intensă. Ecranele şi-au menţinut luminozitatea suportabilă, dar roşul-pal al cromosferei a dispărut de pe ele.

Jacob şi-a pus o mână în faţa ochilor şi a clipit nedumerit. Deci aşa era, s-a gândit el fără sens, înăuntrul unui curcubeu!

Dar, la fel de repede cum apăruse, spectacolul de lumină a dispărut. Soarele cel roşu era la loc, împreună cu filamentul său, petele solare mult mai jos şi toroizii care se învârteau.

Dar Strigoii dispăruseră. Se întorseseră la magnetovora enormă şi dansau încă o dată ca nişte puncte aproape invizibile în jurul marginilor ei.

– Ne-a… orbit cu laserul său! a spus pilotul. N-au mai făcut niciodată *asta!*

– Dar niciunul n-a mai venit vreodată aşa de aproape în forma sa normală, a zis Helene deSilva. Şi nu sunt sigură ce înseamnă niciuna dintre aceste acţiuni.

– Crezi c-a vrut să ne facă rău? a sugerat dr. Martine cu un glas şovăielnic. Poate că aşa au început şi cu Jeffrey!

– Nu ştiu. Poate că e o avertizare…

– Sau poate a vrut doar să se întoarcă la lucru, a spus Jacob. Eram în direcţia opusă celei în care se afla enorma magnetovoră de acolo. Veţi observa că toţi însoţitorii săi s-au întors în acelaşi timp.

DeSilva a scuturat din cap.

– Nu ştiu. Cred că nu vom păţi nimic dacă stăm aici şi ne uităm. Să vedem ce fac după ce termină cu fătatul.

În faţa lor, marele toroid a început să tremure mai tare pe măsură ce se învârtea. Benzile de lumină închise şi deschise la culoare au devenit mai pronunţate, cele închise îngustându-se, cele mai deschise umflându-se la fiecare oscilaţie.

Jacob a văzut de două ori grupuri de păstori luminoşi repezindu-se să alunge o magnetovoră care se apropiase prea mult, ca nişte câini ciobăneşti aflaţi pe urmele unui berbec

năbădăios, în timp ce restul rămâneau cu mioara.

Clătinatul s-a accentuat şi benzile de culoare închisă au devenit şi mai înguste. Lumina verde de laser, răspândită sub marele toroid, a pălit. Într-un final, a dispărut.

Strigoii s-au apropiat. Pe când transformarea Celei Mari avea loc într-o înclinaţie aproape orizontală, s-au strâns la margine să o apuce într-un anumit fel şi să termine răsturnarea cu o zguduitură bruscă.

Monstrul se învârtea acum lenevos în jurul unei axe perpendiculare pe câmpul magnetic. Pentru o clipă, s-a menţinut în această poziţie, după care a început brusc să se desfacă în bucăţi.

Ca un şirag mărgele rupt, toroidul s-a scindat acolo unde una dintre benzile negre nu se mai ţinea de nimic. Una câte una, în timp ce corpul matern se învârtea încet, benzile luminoase, acum forme sferice distincte, zburau libere, fiecare dintre ele rotindu-se spre locul în care se petrecuse ruperea. Una câte una, erau aruncate în sus, de-a lungul liniilor invizibile ale fluxului magnetic, până se împrăştiau ca mărgelele pe cer. Din Cea Mare, mama, nu a mai rămas nimic.

Cam cincizeci de mici gogoaşe se învârteau ameţite în roiul protector de ciobani albaştri. Aceştia erau în cursul unei acţiuni, însă nesiguri, şi din centrul fiecăruia pâlpâia o strălucire verde, ca o încercare.

În ciuda supravegherii lor atente, Strigoii au pierdut câteva din sarcinile rătăcitoare. Unii din copii, mai activi decât alţii, au ieşit din coadă. O străfulgerare scurtă de lumină verde l-a smuls pe unul din copiii magnetovorei din zona protejată, ducându-l spre unul dintre adulţii care pândeau în apropiere. Jacob spera să-şi continue drumul către navă. Măcar de s-ar da la o parte toroidul adult!

De parcă i-ar fi citit gândurile, toroidul adult a început să se dea mai jos de traseul tânărului. Marginea lui a pulsat cu diamante albastre-verzui, în timp ce nou-născutul trecea pe deasupra lui.

Deodată, toroidul a săltat în sus pe o coloană de plasmă verde. Prea târziu, tânărul a încercat să fugă. Şi-a întors torţa slabă spre marginea urmăritorului său pe când sărea în lături.

Adultul era de neoprit. În momentul în care l-a ajuns pe copil, acesta a fost atras în gaura centrală a celui mai în vârstă şi mistuit într-un jet de vapori.

Jacob şi-a dat seama că îşi ţinea respiraţia. A expirat aproape oftând.

Copiii erau acum aranjaţi în şiruri ordonate de mentorii lor. Au început să se îndepărteze încetişor de cireadă, însă câţiva ciobani au rămas acolo să-i ţină pe adulţi la locul lor. Jacob a urmărit cu privirea ineluşele strălucitoare, până când un filament gros a trecut prin dreptul lui şi i-a blocat vederea.

– Acum începem să ne câştigăm traiul, a şoptit Helene deSilva. S-a întors spre pilot. Menţine-i pe ciobanii rămaşi în aceeaşi linie cu planul punţii. Şi roagă-l pe Culla să caşte bine ochii. Vreau să ştiu dacă vine ceva de la nadir.

Să caşte bine ochii! Jacob şi-a stăpânit un fior involuntar şi a spus un *nu* ferm când imaginaţia lui a încercat să-i aducă în minte o imagine. Din ce fel de eră venea femeia asta!

– E-n regulă, a zis comandantul. Să ne apropiem încet!

– Crezi c-au să observe că am aşteptat până ce s-a terminat fătatul? a întrebat Jacob.

Ea a ridicat din umeri.

– Cine ştie? Poate au crezut că suntem doar o formă timidă de toroizi adulţi. Poate că nu-şi amintesc de vizitele noastre anterioare.

– Sau de a lui Jeff?

– Poate nici de a lui. N-ar fi bine să facem atâtea presupuneri. O cred pe dr. Martine când spune că aparatele ei au înregistrat o inteligenţă elementară. Dar ce înseamnă asta? Într-un mediu ca ăsta… chiar mai simplu decât un ocean de pe pământ, ce motiv ar avea o rasă să-şi dezvolte o capacitate semantică funcţională? Sau memoria? Gesturile ameninţătoare pe care le-am sesizat în alte cufundări nu sunt neapărat un semn de prea multă inteligenţă.

– Ar putea fi ca delfinii înainte să începem experimentele genetice acum câteva sute de ani, să aibă multă inteligenţă, dar nicio ambiţie mentală. La naiba, ar fi trebuit să aducem aici de mult oameni ca tine, de la Centrul Evoluţionist!

– Vorbeşti de parcă inteligenţa evoluată ar fi singura cale, a zis el, zâmbind. Lăsând deoparte pentru moment opinia galactică, n-ar trebuit totuşi să te gândeşti la altă posibilitate?

– Vrei să spui că Strigoii ar fi putut fi supuşi unor experimente evoluţioniste pe vremuri? DeSilva a părut şocată o clipă. Apoi a înţeles ideea şi a trecut la implicaţii, cu o privire tăioasă. Dar, dacă aşa a fost, atunci trebui să fi fost…

A fost întreruptă de pilot.

– Doamnă, încep să se deplaseze.

Strigoii fâlfâiau în gazul fierbinte şi filamentos. Puncte distincte, albastre şi verzi, vălureau pe suprafaţa fiecăruia, pe când planau lenevoşi, la o sută de mii de kilometri deasupra fotosferei. S-au retras încet de lângă navă, dar nu la prea mare distanţă, până când s-a văzut un nor alb în jurul fiecăruia.

Jacob l-a simţit pe Fagin venind în stânga lui.

– Ar fi trist, fluieră Kantenul încet, dacă s-ar descoperi că aşa o frumuseţe e pângărită de crimă. Mi-ar fi foarte greu să simt răul când sunt copleşit de atâta admiraţie.

Jacob a dat încet din cap aprobator.

– Îngerii sunt strălucitori… a început el.

Dar Fagin ştia cu siguranţă ce ar fi spus în continuare.

Îngerii sunt strălucitori, dar cei mai luminoşi cad.
Deşi toate lucrurile murdare poartă veşminte pline de farmec,
Frumuseţea tot aşa trebuie să arate.

– Culla zice că sunt pe cale să întreprindă ceva! a strigat pilotul, cu ochii aţintiţi drept înainte şi o mână peste ureche.

O fâşie de gaz mai închis la culoare din filament a intrat repede în câmpul lor vizual, iar Strigoii nu s-au mai văzut. Plecaseră toţi în afară de unul.

Acesta a aşteptat ca nava să se apropie încet. Arăta altfel, era semitransparent, mai mare şi mai albastru.

Şi mai simplu. Părea mai rigid şi nu se unduia ca alţii. Se deplasa cu un scop.

Un ambasador, s-a gândit Jacob.

Solarianul s-a înălţat încet când s-au apropiat ei.

– Ţine-l la margine, a spus deSilva. Nu pierde contactul prin instrumente!

Pilotul s-a uitat la ea posomorât şi s-a întors la instrumentele sale, strângând din buze. Nava a început să se rotească.

Extraterestrul se înălţa mai rapid şi se apropia din ce în ce mai mult. Corpul în formă de evantai părea să se lovească de plasmă ca o pasăre ce voia să se înalţe mai mult.

– Îşi bate joc de noi, a mormăit deSilva.

– De unde ştii?

– Pentru că nu trebuie să facă atâta efort ca să rămână deasupra.

I-a cerut pilotului să mărească viteza de rotaţie. Soarele a răsărit în dreapta şi s-a îndreptat spre zenit. Strigoiul a continuat să se agite spre poziţia de deasupra, chiar dacă trebuia să se învârtă cu susul în jos odată cu nava. Soarele s-a rostogolit deasupra, apoi a apus. Pe urmă a răsărit din nou şi a apus în mai puţin de un minut.

Extraterestrul a rămas deasupra.

Viteza de rotaţie s-a mărit. Jacob a scrâşnit din dinţi şi a rezistat impulsului de a se agăţa de trunchiul lui Fagin ca să-şi menţină echilibrul în timp ce nava trecea prin zi şi noapte în câteva secunde. Îi era cald, pentru prima dată de când începuse călătoria spre

Soare. Strigoiul stătea încăpăţânat deasupra, iar fotosfera exploda la intervale regulate ca o lampă de semnalizare.

– Bine, renunţă, a spus deSilva.

Mişcarea de rotaţie a încetinit. Jacob s-a clătinat când s-au oprit complet. Se simţea parcă învăluit de o briză răcoroasă. Întâi fierbinţeală, apoi frisoane: oare mă îmbolnăvesc? s-a întrebat el.

– A câştigat, a zis deSilva, aşa e întotdeauna, dar merita să încercăm. Măcar o dată aş vrea să încerc asta cu laserul refrigerator în funcţiune. A aruncat o privire spre extraterestrul de deasupra. Mă întreb ce s-ar întâmpla când ar ajunge aproape de viteza luminii.

– Vrei să spui că aveai laserul refrigerator închis tocmai atunci?

Jacob nu s-a mai putut opri. A atins uşor trunchiul lui Fagin.

– Sigur, a spus comandantul. Doar nu crezi că vrem să îngheţăm zeci de toroizi şi ciobani nevinovaţi, nu? De asta eram sub o limită temporală. Altfel, am fi putut încerca să-l aliniem cu instrumentele de la margine până îngheţa naibii de tot!

S-a uitat urât în sus la Strigoi.

Din nou era ceva emoţionant în ce spunea ea. Jacob nu era sigur dacă fascinaţia pe care o exercita femeia asupra lui avea la bază firea ei deschisă sau exprimările ei ciudate. Oricum, îşi explica acum fierbinţeala şi apoi fiorii reci care îl cuprinseseră. Pentru un timp, fusese lăsată să intre în navă căldura Soarelui.

Mă bucur că a fost doar asta, s-a gândit el.

16
… şi strigoi

– Tot ce avem e o imagine neclară, a spus un membru al echipajului.

– Ecranele de stază curbează probabil imaginea Strigoiului, pentru că pare distorsionată… de parcă ar fi refractată într-un unghi pe o lentilă.

– Oricum, a ridicat el din umeri, împărţind tuturor pozele. Astea-s cele mai bune imagini pe care le putem lua cu o cameră portabilă.

DeSilva s-a uitat la fotografia din mâna ei. Înfăţişa o caricatură albastră, dungată, a unui om, o siluetă ca un băţ, cu picioare fusiforme, braţe lungi şi mâini mari, cu degetele răşchirate. Fotografia fusese făcută exact înainte ca mâinile să se strângă în pumni: era grosolană, dar se zărea ceva.

Când i-a venit rândul, Jacob s-a concentrat asupra feţei. Ochii erau nişte găuri goale, iar gura fără contur regulat. În fotografie păreau negre, dar Jacob îşi amintea că purpuriul cromosferei fusese culoarea lor adevărată. Ochii ardeau roşii şi gura se mişca de parcă rostea nişte înjurături grosolane, toată roşie.

– Mai e ceva, a continuat membrul echipajului. Tipul e transparent. Hidrogenul-alfa trece prin el. Observăm asta doar la ochii şi gura lui, pentru că albastrul pe care îl emană nu se opreşte acolo. Dar, din câte ne putem da seama, corpul său nu-l blochează.

– Păi, asta-i definiţia ta pentru un Strigoi, dacă am auzit vreodată una, a spus Jacob şi a dat poza înapoi. Uitându-se în sus pentru a suta oară, a întrebat: Eşti sigură că Solarianul se întoarce?

– Aşa a făcut întotdeauna, a zis deSilva. Până acum nu s-a mulţumit cu o singură serie de insulte.

În apropiere, Martine şi Bubbacub se odihneau, gata să-şi pună căştile dacă apărea extraterestrul. Culla, scăpat de obligaţiile sale din partea cealaltă a navei, era întins pe o canapea şi sorbea încet dintr-un tub o băutură albastră. Ochii lui mari erau lucioşi acum şi părea obosit.

– Cred c-ar trebui să ne odihnim cu toţii. Nu ne ajută la nimic să ne scrântim gâturile uitându-ne în sus. Acolo va fi Strigoiul

când se va arăta.

* * *

Jacob s-a aşezat lângă Culla, ca să-i poată vedea pe Bubbacub şi pe Martine lucrând.

Cei doi nu avuseseră timp să facă mare lucru la prima apariţie. De abia se poziţionase Strigoiul din Soare lângă zenit, că îşi şi luase aspectul unei creaturi umane, ameninţătoare. Martin abia îşi aranjase căştile, că creatura se şi uitase cu răutate, agitând imaginea unui pumn, apoi dispăruse.

Dar Bubbacub avusese timp să-şi verifice kangrlul. A anunţat că Solarianul nu folosea tipul foarte puternic de psi pe care era aparatul conceput să-l detecteze şi să-l contracareze. Cel puţin nu atunci. Micul Pil îl lăsase totuşi să funcţioneze, dacă ar fi fost nevoie.

Jacob s-a rezemat în locul său, a atins butonul prin care se lăsa încet în jos, până a văzut cerul trandafiriu şi pufos deasupra capului.

A fost o uşurare să afle că puterea pingrilului nu funcţiona aici. Dar dacă nu, atunci care era explicaţia pentru comportamentul ciudat al Strigoiului? S-a întrebat iarăşi într-o doară dacă LaRoque nu avusese cumva dreptate… că Solarienii ştiau cum să se facă înţeleşi, pentru că îi cunoşteau pe oameni din trecutul îndepărtat. Era sigur că oamenii nu fuseseră niciodată pe Soare, dar creaturile din plasmă oare nu veniseră odată pe Pământ şi chiar dăduseră naştere acolo la civilizaţie? Părea absurd, dar atunci misiunea „Exploratorii Soarelui” cum era?

* * *

Un alt gând: dacă LaRoque nu se făcea vinovat de distrugerea navei lui Jeff, atunci Strigoii erau în stare să-i omoare oricând.

Dacă era aşa, Jacob spera ca jurnalistul-astronaut să fi avut dreptate şi în privinţa restului; că Solarienii ar fi mai reticenţi faţă de oameni, rasele Pila şi Kanten, decât faţă de un cimpanzeu.

Jacob s-a gândit să-şi încerce puterile telepatice când va mai apărea creatura. Fusese testat odată şi nu i se găsise niciun talent psi, în pofida extraordinarelor sale capacităţi hipnotice şi de memorare, dar poate ar trebui să încerce oricum.

O mişcare în stânga lui i-a atras atenţia. Culla, care fixa un punct din faţa lui la patruzeci şi cinci de grade de zenit, şi-a dus la buze un microfon de pe punte.

– Căpitane, a spus el, cred că se întoarce. Vocea Pringului a

răsunat în toată nava. Încearcă unghiuri de o sută douăzeci pe treizeci de grade.

Culla a pus jos microfonul. Cablul flexibil s-a retras într-un orificiu de lângă mâna lui dreaptă şi tubul pentru lichide acum gol.

Ceaţa roşiatică s-a întunecat scurt timp, când un fuior de gaz mai închis la culoare a trecut pe lângă navă. Apoi Strigoiul s-a întors, încă mic de la distanţă, dar mărindu-se pe măsură ce se apropia.

Era mai strălucitor de data aceasta şi mai încreţit pe margini. În scurt timp te dureau ochii de la culoarea lui albastră.

A apărut din nou sub forma unei figuri prelungi de om, cu ochii şi gura strălucind ca nişte tăciuni, pe când plutea la jumătatea distanţei spre zenit.

Câteva minute a rămas acolo, nefăcând nimic. Figura îi era categoric răutăcioasă. O simţea! Înjurătura rostită de dr. Martine l-a trezit din visare şi şi-a dat seama că îşi ţinuse respiraţia.

– La naiba! a exclamat ea şi şi-a scos casca. E atât de mult zgomot! Pentru o clipă cred că am găsit ceva… pe ici, pe colo… şi apoi se duce!

– Nu te os-te-ni, i-a zis Bubbacub. Vocea întretăiată venea din Vodor, pus acum pe punte, lângă micul Pil. Bubbacub purta şi el cască şi îl fixa cu micii lui ochi negri pe Strigoi. Oa-me-nii nu au acel psi pe care îl folosesc ei. De fapt, încercarea ta le provoacă durere şi le stârneşte furia.

Jacob îşi înghiţi repede nodul din gât.

– Eşti în contact cu ei? au întrebat Jacob şi Martine aproape în acelaşi timp.

– Da, a răspuns vocea mecanică. Nu mă de-ran-jaţi.

Ochii lui Bubbacub s-au închis.

Oare ce îi spune? s-a întrebat Jacob. S-a uitat la Strigoi. Ce îi poate spune cineva unei asemenea creaturi?

Deodată, Solarianul a început să dea din „mâini” şi să-şi mişte „buzele”. Acum îi erau mai clare trăsăturile. Nu mai rămăsese nimic din imaginea distorsionată pe care o văzuseră la prima sa apariţie. Creatura învăţase probabil cum să manevreze ecranele de stază, încă o dovadă a capacităţii sale de adaptare. Jacob refuza să se gândească la ce ar putea să însemne asta pentru siguranţa navei.

O explozie de culoare i-a atras atenţia lui Jacob la stânga. A bâjbâit pe pupitrul de lângă el, apoi a tras cordonul microfonului

de punte şi l-a comutat pe personal.

– Helene, uită-te la aproximativ 81 pe 65. Cred că avem mai mulţi însoţitori.

– Da. Vocea liniştită a lui deSilva a umplut zona canapelei unde îşi ţinea el capul. Îl văd. Pare să fie forma lui standard. Să vedem ce face.

Al doilea Strigoi se apropia şovăielnic din stânga. Forma lui amorfă, unduitoare, era ca o pată de petrol pe suprafaţa oceanului, fără să semene deloc cu a unei fiinţe umane.

Dr. Martine a tras aer adânc în piept când l-a văzut pe intrus, şi a început să-şi pună casca.

– Nu crezi c-ar trebui să-l atenţionăm pe Bubbacub? a întrebat-o repede Jacob.

Ea s-a gândit o clipă, apoi s-a uitat în sus la primul Solarian. Tot dădea din „braţe”, dar nu-şi schimbase poziţia. Şi nici extraterestrul.

– A zis să-i spunem dacă se mişcă, a adăugat ea. S-a uitat curioasă la cel nou-venit. Poate c-ar trebui să mă ocup de ăsta şi să-l las pe el că continue cu primul, fără să-l deranjez.

Jacob nu era sigur. Până acum, Bubbacub fusese singurul care venise cu ceva de valoare. Motivul lui Martine de a nu-l informa de apariţia celui de-al doilea Solarian i se părea suspect. Oare îl invidia pe Pil pentru succesul lui?

– Bine, cum crezi, a spus Jacob, dând din umeri, oricum, extraterestrul detestă să fie întrerupt.

Nou-venitul s-a apropiat cu prudenţă, oprindu-se şi pornind din nou, spre locul în care „vărul” său mai mare şi mai strălucitor făcea pe omul furios.

Jacob s-a uitat la Culla.

Oare să-i spun lui cel puţin? Pare atât de concentrat să-l urmărească pe primul Strigoi. De ce n-a anunţat Helene ce se întâmplă? Şi unde e Fagin? Sper că nu ratează aşa ceva.

Undeva deasupra se vedea o dâră luminoasă. Culla s-a agitat.

Jacob s-a uitat în sus. Nou-venitul plecase. Primul Strigoi s-a îndepărtat încet şi a dispărut.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Jacob. M-am întors doar o secundă…

– Nu ştiu, Prietene-Jacob! Mă uitam cu atenţie să văd dacă purtarea vizibilă a creaturii nu ne oferă vreun indiciu asupra naturii ei, când a venit brusc al doilea. Primul l-a atacat pe al doilea cu o explozie de lumină, şi l-a făcut să plece. Apoi a

început şi el să se îndepărteze!

– Trebuia să-mi spui când a venit al doilea! a spus Bubbacub. Era în picioare, cu Vodorul la gât din nou. Nu con-tea-ză. Ştiu tot ce trebuie să ştiu. Acum îi ra-por-tez fiinţei umane deSilva.

S-a întors şi a plecat. Jacob s-a ridicat în picioare să-l urmeze.

Fagin îi aştepta lângă comandant şi panoul de pilotaj.

– L-ai văzut? a şoptit Jacob.

– Da, am avut vedere bună. De-abia aştept să aud ce a aflat dragul nostru prieten atât de respectat.

Fluturând teatral din mâini, Bubbacub i-a rugat pe toţi să-l asculte.

– Am zis că e bătrân. Şi aşa cred. E o ra-să foar-te veche.

Da, s-a gândit Jacob. Ăsta-i primul lucru pe care îl va descoperi Bubbacub.

– Solarienii spun că l-au omorât pe cimpanzeu. Dar l-a ucis şi LaRoque. Ei o să înceapă să-i omoare şi pe oa-meni dacă aceştia nu pleacă pentru totdeauna.

– Ce? a strigat deSilva. Ce tot spui acolo? Cum pot fi LaRoque *şi* Strigoii de vină?

– Păs-trea-ză-ţi calmul, te rog. Vocea Pilului, modulată de Vodor, avea un ton ameninţător. So-la-ria-nul mi-a spus că ei l-au făcut pe om să omoare. I-au dat furia lor. I-au dat impulsul de a ucide. I-au dat şi adevărul.

* * *

Jacob tocmai îi termina lui Martine rezumatul remarcilor lui Bubbacub.

– … A încheiat spunând că nu există decât un mod prin care Strigoii să-l fi putut influenţa pe LaRoque de la aşa o distanţă. Şi, dacă au folosit această metodă, asta explică lipsa de referinţe din bibliotecă. Oriunde foloseşte cineva o astfel de putere, este un lucru tabu, interzis. Bubbacub vrea să mai rămânem pe aici destul timp ca să verificăm, apoi să ne cărăm naibii de aici.

– Ce putere? a întrebat Martine.

Avea în poală casca psi grosolană de pe Pământ. Lângă ea, Culla asculta, cu un alt tub subţire pentru lichide între buze.

– Nu e pi-ngrli. Asta-i folosită uneori legal. Pe deasupra, nu poate ajunge atât de departe şi, oricum, n-a găsit nici urmă de ea. Nu, cred că Bubbacub se gândeşte să folosească chestia aia ca o piatră.

– O relicvă Lethani?

– Da.

Martine a scuturat din cap. Se uita în jos şi îşi făcea de lucru cu un buton de la cască.

– E atât de complicat. Nu înţeleg. Nimic nu a mers bine de când m-am înapoiat pe Mercur. Nimeni nu este ceea ce pare a fi.

– Ce vrei să spui?

Parapsihologul s-a oprit din vorbit, apoi a ridicat din umeri.

– Nu poţi să fii sigur de nimeni… eram convinsă că duşmănia stupidă a lui Peter pentru Jeffrey era atât autentică, cât şi inofensivă. Acum aflu că era indusă artificial şi mortală. Şi cred că el a avut dreptate şi în privinţa Solarienilor. Doar că nu a fost ideea lui, ci a lor.

– Crezi că ei sunt protectorii noştri din vechime, cei pe care i-am pierdut demult?

– Cine ştie? a spus ea. Dacă este într-adevăr aşa, este o tragedie că nu ne mai putem întoarce niciodată aici să vorbim cu ei.

– Atunci accepţi povestea lui Bubbacub cu rezervaţiile?

– Da, bineînţeles! El e singurul care a stabilit contactul cu ei şi, pe lângă asta, îl cunosc. Bubbacub nu ne-ar induce niciodată în eroare. Adevărul e profesiunea lui de credinţă!

– Dar eşti sigură că Bubbacub a fost singurul care a luat vreodată legătura cu ei?

Ea a făcut ochii mari, apoi şi-a ferit privirea.

– El pare să fie singurul cu această capacitate.

– Atunci de ce ai rămas în urmă, cu casca pe cap, când ne-a chemat Bubbacub pe amândoi să ne spună ce a observat?

– Nu trebuie să suport un interogatoriu din partea ta! a răspuns ea, nervoasă. Deşi nu e treaba ta, îţi spun că am rămas să mai încerc o dată. Îl invidiam pentru succesul lui şi mai voiam să încerc! N-am reuşit, bineînţeles.

Jacob nu era convins. Încăpăţânarea lui Martine era ciudată şi era clar că ştia mai mult decât spunea.

– Dr. Martine, a zis el, ce ştii despre medicamentul numit warfarină?

– Şi tu mă-ntrebi! Ea a roşit. I-am spus medicului de la bază că n-am auzit niciodată de el şi habar n-am cum a ajuns în medicaţia lui Dwayne Kepler. Adică, în caz că a fost ceva de genul ăsta! Ea dădu să plece. Cred c-ar fi bine să mă odihnesc acum, dacă nu te superi. Vreau să fiu trează când se întorc Solarienii.

Jacob i-a ignorat ostilitatea; un pic din duritatea celuilalt eu al

său trebuie să fi dispărut odată cu suspiciunea. Dar era evident că Martine n-avea să spună mai mult. S-a ridicat în picioare. Ea l-a ignorat intenţionat când şi-a coborât cuşeta.

* * *

Culla l-a întâlnit la automatele cu băuturi răcoritoare.

– Eşti supărat, Prietene-Jacob?

– Nu cred. De ce întrebi?

Extraterestrul cel înalt s-a uitat în jos la el. Părea obosit. Umerii firavi îi căzuseră, deşi ochii săi enormi străluceau.

– Sper că nu pui la suflet asta, adică veştile pe care ni le-a dat.

– Ce să pun la suflet? Nu ne-a dat decât nişte informaţii. Asta-i tot. Aş fi dezamăgit dacă s-ar dovedi că misiunea „Exploratorii Soarelui” trebuie să se încheie. Şi aş vrea să găsesc un mod de a-i verifica afirmaţiile înainte să accept că asta e o necesitate… cum ar fi nişte referinţe de la bibliotecă. Dar, în afară de asta, singura mea emoţie puternică e curiozitatea.

Jacob a ridicat din umeri, iritat de întrebare. Îl dureau ochii, probabil de la supradoza de lumină roşie.

Culla şi-a scuturat încet enormul cap rotund.

– Cred că te simţi cu totul altfel. Scuză-mi presupunerea, dar cred că eşti foarte tulburat.

Jacob începu să se mânie. Era cât pe ce să-i dea glas, dar s-a stăpânit în ultima clipă.

– Te întreb din nou ce vrei să spui, Culla. Vorbea rar.

– Jacob, ai făcut un lucru bun că ai rămas neutru în multele conflicte interne ale speciei tale. Dar toţi sofonţii au opinii. Eşti profund jignit că Bubbacub a reuşit să ia contactul cu Solarienii, iar oamenii au dat greş. Deşi nu ţi-ai exprimat niciodată o poziţie în Chestiunea Originii, ştiu că nu te bucură să afli că omenirea a avut şi ea protectori.

Jacob a ridicat iar din umeri.

– Aşa e. Nu sunt încă deloc convins de povestea asta, cum că Solarienii i-au ajutat pe oameni în trecutul îndepărtat şi apoi i-au abandonat înainte să-şi termine treaba. Nimic nu e logic. Jacob şi-a frecat tâmpla dreaptă. Simţea că-l apucă durerea de cap. Iar oamenii s-au purtat foarte ciudat tot timpul în această misiune. Kepler a suferit de o isterie inexplicabilă şi a devenit peste măsură de dependent de dr. Martine. LaRoque a fost mult mai dur ca de obicei, având uneori un comportament autodistructiv. Şi să nu uităm presupusul său sabotaj. Apoi Martine a trecut de

la atitudinea emoţională de apărare a lui LaRoque la o teamă foarte ciudată de a spune ceva care ar putea submina poziţia lui Bubbacub. Mă face să mă întreb…

– Poate că Solarienii sunt de vină pentru toate aştea. Dacă au fost capabili să-l facă pe domnul LaRoque să ucidă de la o asemenea distanţă, poate că au provocat şi alte aberaţii.

Jacob şi-a strâns mâinile în pumni. S-a uitat în sus la Culla, abia mai putând să-şi stăpânească furia. Ochii strălucitori ai extraterestrului îi impuneau. Nu voia să fie sub privirile lor.

– Nu mă întrerupe! a spus el, cu buzele strânse şi cât mai calm cu putinţă.

Jacob îşi dădea seama că ceva nu era în regulă. Un nor părea să-l înconjoare. Nimic nu era foarte clar, dar simţea totuşi nevoia să spună ceva important. Orice.

A aruncat repede o privire de jur împrejurul punţii.

Bubbacub şi Martine erau din nou la posturile lor. Dar purtau căşti şi se uitau în direcţia lui. Martine vorbea.

Nemernica! Probabil că îi spune micului bădăran arogant tot ce i-am zis eu. Astăzi!

Helene deSilva s-a oprit lângă cei doi pe când îşi făcea rondul, distrăgându-le atenţia de la Culla şi Jacob. Pentru o clipă, s-a simţit mai bine. Era destul de rău că tipul a trebuit să fie redus la tăcere, dar un protejat trebuie să-şi ştie locul!

DeSilva a terminat de vorbit cu Bubbacub şi Martine şi a luat-o spre automatele cu răcoritoare. Ochii mici şi negri ai extraterestrului erau din nou aţintiţi asupra lui.

Jacob a mârâit, s-a întors cu faţa spre automate, ca să evite privirea acelor mărgele.

Să-i ia naiba pe toţi! Am venit aici să-mi iau o băutură şi chiar asta o să şi fac. Oricum, ei nu există pentru mine!

Aparatul vibra în faţa lui. O voce dinăuntru striga ceva despre o urgenţă, dar el hotărî că nici acea voce nu exista.

E un aparat ciudat, s-a gândit el. Sper că nu e ca netrebnicul acela de la bordul lui *Bradbury,* care nu fusese prietenos deloc.

Nu, acesta avea câteva butoane 3D transparente care ieşeau în evidenţă printre celelalte. De fapt, erau rânduri şi rânduri de mici butoane, toate proeminente.

A întins mâna să apese unul la întâmplare, apoi s-a oprit. O să citim etichetele de data aceasta!

Oare ce vreau? Cafea?

Vocea subţire dinăuntru a ţipat după Gyroade. Da, bună

alegere. O băutură minunată, Gyroade. Nu numai că e delicioasă, dar îţi dă şi putere. O băutură perfectă pentru o lume plină de halucinaţii.

A trebuit să admită că ar fi o idee bună să ia din asta. Ceva i se părea suspect. De ce mergea totul atât de încet?

Mâna i s-a mişcat ca un melc înspre butonul dorit. Şi-a dat-o înainte şi înapoi, pe urmă a dus-o direct la ţintă. Era cât pe ce să apese butonul, când vocea l-a rugat să se oprească!

Ce tupeu! Îmi dai un sfat bun, apoi mă descurajezi. La naiba, cine are nevoie de tine?

A apăsat. În scurt timp, a auzit lichidul curgând.

De ce naiba ar avea nevoie de cineva? La naiba cu impertinentul de Culla. La fel cu snobul de Bubbacub şi tovarăşa sa umană rece ca un peşte. Chiar şi cu nebunul de Fagin… care m-a luat de pe Pământ şi m-a adus în locul ăsta stupid.

S-a aplecat în faţă şi a tras tubul pentru lichide din orificiu. Băutura părea delicioasă.

Timpul se grăbea acum, aproape se scurgea iar normal. Se simţea deja mai bine. Antagonismele şi halucinaţiile păreau să pălească şi să dispară. I-a zâmbit Helenei deSilva, care se apropia de el. Apoi s-a întors să-i zâmbească lui Culla.

Mai târziu, şi-a spus el, o să-mi cer scuze că am fost nepoliticos. A ridicat tubul de parcă ar fi rostit un toast.

– … a plutit pe acolo, tocmai la marginea detecţiei, spunea deSilva. Suntem gata oricând e cazul, aşa că poate ar fi mai bine ca tu…

– Opreşte-te, Jacob! a strigat Culla.

DeSilva a strigat şi ea şi a sărit la el să-i ia mâna. Culla i s-a alăturat cu slabele lui puteri să-i scoată tubul din gură.

Îţi strică orice bucurie, s-a gândit el, fără să le poarte pică. Arată-le unui extraterestru sfrijit şi unei femei de nouăzeci de ani ce poate să facă un bărbat!

El i-a dat deoparte unul câte unul, dar ei tot îl atacau. Comandantul a încercat chiar să-i aplice nişte lovituri sub centură, dar el le-a parat, şi şi-a dus, triumfător, băutura către gură.

Un zid s-a dărâmat şi simţul mirosului, pe care nu ştia că-l pierduse, i-a revenit ca un tăvălug. A tuşit o dată şi s-a uitat în jos, la băutura scârboasă din mâna lui.

Scotea aburi maro şi otrăvitori, avea cocoloaşe şi bule. A aruncat-o cât colo. Toţi se uitau la el. Culla murmura ceva de pe

podea, unde fusese aruncat. DeSilva se ridicase în picioare, prudentă. În jurul lor se strânseseră ceilalţi oameni.

Auzea fluieratul îngrijorat al lui Fagin venind de undeva. Unde *e* Fagin? s-a întrebat el pe când o pornea înainte împleticindu-se. A reuşit să facă trei paşi şi apoi s-a prăbuşit pe punte, în faţa lui Bubbacub.

* * *

Şi-a revenit încet în simţiri. Era greu, pentru că îl strângea fruntea; avea pielea întinsă ca o tobă. Dar nu era uscată ca una de animal. Se tot umezea, mai întâi de transpiraţie, apoi de altceva, mai răcoros.

A gemut şi şi-a ridicat mâna. A atins pielea, mâna altcuiva, caldă şi moale. De femeie, şi-a dat seama după miros.

Jacob a deschis ochii. Dr. Martine stătea lângă el, cu un burete în mâna ei cafenie. A zâmbit şi i-a dus la buze un tub pentru lichide.

A tresărit, apoi s-a aplecat să soarbă un pic. Era limonadă şi avea un gust minunat.

A băut-o pe toată, uitându-se în jurul lui. Cuşetele de pe punte erau ocupate de siluete lungite.

S-a uitat în sus: cerul era aproape negru!

– Suntem pe drumul de întoarcere, a spus Martine.

– Cum… îşi simţea laringele gâjâind pentru că nu fusese folosit de mult timp. Câtă vreme am fost inconştient?

– Cam douăsprezece ore.

– Am fost sedat?

Ea a dat din cap că da. Zâmbetul Profesional Perpetuu i-a apărut din nou pe faţă. Dar nu mai părea aşa de forţat acum. El şi-a dus o mână la frunte. Îl durea încă.

– Atunci bănuiesc că n-am visat. Ce era chestia aia pe care am încercat s-o beau ieri?

– Era un compus de amoniu pe care l-am adus aici pentru Bubbacub. N-ar fi putut să te omoare. Dar ţi-ar fi provocat dureri mari. Poţi să-mi spui de ce ai făcut-o?

Jacob şi-a pus capul pe pernă.

– Păi… părea o idee bună atunci.

A scuturat din cap.

– Serios, cred că s-a întâmplat ceva rău cu mine. Dar să fiu al naibii dacă ştiu ce.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu era în regulă cu tine când ai început să spui lucruri ciudate despre crime şi

conspiraţii, a zis ea, clătinând din cap. E parţial greşeala mea că n-am recunoscut semnele. Nu e nimic de care să-ţi fie ruşine. Cred că e doar un şoc de orientare. Cufundarea cu o navă solară poate fi o experienţă care te dezorientează foarte tare şi în diferite feluri!

El s-a frecat la ochi să se dezmeticească.

– Păi, sunt sigur că ai dreptate, mai ales în privinţa ultimei părţi. Dar tocmai mi-a trecut prin minte că unii cred probabil că am fost influenţat.

Martine a tresărit, de parcă era surprinsă că îşi revenise atât de repede.

– Da, a spus ea. De fapt, comandantul deSilva a crezut că a fost opera Strigoiului. A zis că ei vor probabil să ne demonstreze ce puteri psi au ca să-şi dovedească superioritatea. A sugerat chiar că ar trebui să ripostăm. Teoria ei are unele merite, dar o prefer tot pe a mea.

– Că am înnebunit?

– O, nu, câtuşi de puţin! Eşti doar dezorientat şi confuz! Culla a spus că te comportai… anormal în minutele de dinainte de… accident. Asta, plus observaţiile mele…

– Da. Jacob a încuviinţat din cap. Îi datorez lui Culla mii de scuze… o, Doamne! N-a păţit nimic, nu? Ori Helene?

A dat să se ridice. Martine l-a împins înapoi.

– Nu, nimeni n-a păţit nimic. Nu-ţi face griji. Sunt sigură că singura grijă a lor a fost să fii tu bine.

Jacob s-a lăsat din nou pe spate. S-a uitat la tubul gol.

– Poţi să-mi mai dai unul?

– Sigur. Mă întorc imediat.

Martine l-a lăsat singur. A auzit paşii ei uşori îndreptându-se spre automatele cu răcoritoare… locul în care avusese loc „accidentul”. A tresărit când s-a gândit la asta. Simţea ruşine combinată cu dezgust. Dar, mai presus de toate, îl chinuia întrebarea: DE CE?

Undeva, în spatele lui, doi oameni vorbeau în şoaptă. Dr. Martine trebuie că se întâlnise cu cineva la bufet.

Jacob ştia că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să facă o cufundare faţă de care misiunea „Exploratorii Soarelui” părea banală. Acea transă va fi o încercare ce trebuia făcută, dacă voia să descopere adevărul. Singura întrebare era *când?* Acum, când i-ar fi deschis larg mintea? Sau la înapoierea pe Pământ, în prezenţa terapeuţilor de la Centru, dar unde răspunsurile lui

puteau să nu facă deloc bine misiunii „Exploratorii Soarelui” şi muncii lui?

Martine s-a întors. S-a aşezat lângă el şi i-a oferit un tub plin. Helene deSilva o însoţea. Comandantul s-a apropiat de parapsiholog.

El a petrecut câteva minute asigurând-o că se simţea bine. Ea nu a stat să-i asculte scuzele.

– N-am ştiut că eşti aşa bun la L.L., Jacob, i-a spus ea.

– L.L.?

– Lupte libere. Şi eu sunt destul de bună, dar mi-am ieşit din mână. Tu eşti mai bun. Am aflat asta în modul cel mai nimerit, o luptă între adversari, fiecare vrând să-l învingă pe celălalt fără să-i provoace durere sau să-i facă rău. E foarte dificil de realizat aşa ceva, dar tu eşti expert.

Jacob nu s-ar fi gândit niciodată că poate să roşească la un asemenea compliment, dar acum simţea că roşeşte.

– Mulţumesc. Îmi amintesc cu greu, dar se pare că şi tu ştii câteva trucuri.

S-au uitat unul la altul, înţelegându-se perfect, şi şi-au zâmbit.

Martine îşi plimba privirea de la unul la celălalt. Şi-a dres glasul.

– Nu cred că domnul Demwa ar trebui să vorbească prea mult. După un şoc ca ăsta, trebuie să se odihnească bine.

– Nu vreau să aflu decât câteva lucruri, doctore, după aceea vă ascult. În primul rând, unde e Fagin? Nu-l văd nicăieri.

– Kant Fagin e în partea cealaltă a navei, a spus deSilva. Se hrăneşte.

– A fost foarte îngrijorat pentru tine. Sunt sigură că va fi încântat să afle că te simţi bine, a zis Martine.

Jacob s-a liniştit. Dintr-un oarecare motiv, îşi făcuse griji pentru siguranţa lui Fagin.

– Spune-mi acum ce s-a întâmplat după ce am leşinat.

Martine şi deSilva au schimbat o privire. Apoi comandantul a dat din umeri.

– Am mai avut o vizită, a spus ea. A durat destul de mult. Mai multe ore, Solarianul a plutit la limita vizibilităţii. Am lăsat cireada de toroizi departe în urma noastră şi, bineînţeles, pe toţi cei care fac parte din ea.

– Totuşi, e bine că a aşteptat. Am fost un timp agitaţi, pentru că, ei bine…

– Pentru că aţi încercat să-mi atrageţi atenţia… a oftat Jacob.

Dar n-a încercat nimeni să ia legătura cu el cât timp a plutit acolo?

– N-am făcut prea mult atunci, a continuat comandantul în grabă. Eram încă foarte necăjiţi. Dar apoi, la 14:00, a dispărut. S-a întors un pic mai târziu cu... aspectul lui ameninţător.

Jacob le-a lăsat pe cele două femei să vorbească. Dar i-a venit brusc o idee.

– Sunteţi absolut sigure că erau aceiaşi Strigoi? Poate că cel „normal" şi cel „ameninţător" sunt de fapt două specii diferite!

Privirea lui Martine s-a golit de expresie pentru o clipă.

– Asta ar explica... Apoi a tăcut.

– Păi, nu le mai zicem Strigoi, a zis deSilva. Bubbacub spune că nu le place.

Jacob s-a simţit iritat o clipă, dar s-a stăpânit ca să nu observe niciuna dintre cele două femei. Discuţia asta nu ajungea la niciun rezultat!

– Şi ce s-a întâmplat când a venit cu aspectul său ameninţător?

DeSilva s-a încruntat.

– Bubbacub a vorbit cu el un timp. I-a citat din cartea despre drepturile protectorului şi protejatului. I-a promis chiar o convenţie. Dar el tot profera ameninţări. Zicea că o să trimită mesaje psi pe Pământ şi că va provoca o catastrofă inimaginabilă. Apoi a scos bucata de fier şi cristal pe care o ascundea. Le-a cerut tuturor să-şi acopere ochii, apoi a rostit un fel de descântec şi a aruncat chestia aia!

– Şi ce a făcut?

Ea a ridicat iarăşi din umeri.

– Doar strămoşii ştiu, Jacob. Am zărit o lumină orbitoare, am avut o senzaţie de presiune în urechi... şi, când ne-am uitat din nou, Solarianul dispăruse!

– Nu numai asta! Ne-am întors în locul în care credeam că lăsasem cireada de toroizi. Dispăruse şi aceasta. Nu mai era nicio creatură în câmpul nostru vizual!

– Chiar nimic?

Jacob s-a gândit la frumoşii toroizi şi la stăpânii lor multicolori şi strălucitori.

– Nimic, a spus Martine. Toţi fuseseră alungaţi. Bubbacub ne-a asigurat că nu li s-a întâmplat nimic rău.

Jacob s-a simţit amorţit.

– Ei bine, atunci există măcar protecţie. Putem negocia cu

Solarienii de pe o poziţie de forţă.

DeSilva a scuturat din cap cu tristeţe.

– Bubbacub spune că nu poate fi vorba de nicio negociere. Sunt răi, Jacob. Ne-ar omorî şi acum dacă ar putea.

– Dar…

– Şi nu mai putem conta pe Bubbacub. Le-a spus Solarienilor că va fi răzbunare dacă vor face vreodată rău Pământului. Dar cu altceva nu ne poate ajuta. Cei din neamul Pila sunt urmaşii lor.

Ea şi-a coborât privirea la punte. Vocea îi era mai răguşită.

– „Exploratorii Soarelui” nu mai are nicio şansă să continue.

PARTEA A VI-A

Măsura sănătăţii mentale e flexibilitatea (nu raportarea la vreo „normă”), libertatea de a învăţa din experienţă... de a fi influenţat prin argumente raţionale... şi apelul la emoţii... şi mai ales libertatea de a înceta când eşti sătul. Esenţa bolii este îngheţarea comportamentului în modele fixe şi nesăţioase.

Lawrence Kuble

17
Umbră

Bancul de lucru era gol, fiecare unealtă care zăngănea de obicei acolo atârnând nefolosită în cuiul său din perete. Tăblia crestată şi găurită strălucea sub un nou strat de ceară.

Mormanul de instrumente parţial dezasamblate pe care Jacob le dăduse jos zăcea alături pe podea, acuzator, ca mecanicul-şef care se uitase la el suspicios, dar nepăsător, cum lua în posesie bancul de lucru. Lui Jacob nu-i păsa. Din cauza sau poate datorită eşecului de la bordul navei solare, nimeni n-a obiectat când a hotărât să-şi continue studiile. Bancul de lucru era un spaţiu mare şi convenabil pentru el şi nimeni altcineva nu-l dorea în momentul de faţă. În plus, acolo era mult mai puţin probabil să fie găsit de Millie Martine.

Într-o absidă a peşterii navei solare, Jacob putea să vadă o fâşie din enorma navă argintie, doar parţial ascunsă vederii de peretele de stâncă. Departe, deasupra capului, peretele se boltea în ceaţa formată prin condensare.

El stătea pe un taburet înalt în faţa bancului de lucru. Jacob desena „cutii morfologice Zwicky” pe două foi de hârtie şi le punea pe masă. Foile roz aveau scrise pe ele întrebări cu răspuns *da* sau *nu,* reprezentând două posibile realităţi morfologice.

Pe cea din stânga scria: B. ARE DREPTATE IN PRIVINŢA STRIGOILOR SOLARI, DA (I)/NU (II).

Pe cealaltă foaie era şi mai greu să te uiţi: MI-AM PIERDUT CONROLUL, DA (III)/NU (IV).

Jacob nu putea să lase raţionamentul nimănui să-l influenţeze în privinţa celor două întrebări. De aceea îi evitase pe Martine şi pe ceilalţi de la întoarcerea pe Mercur. Mai dădea câte un telefon de politeţe să se intereseze de dr. Kepler, care se recupera, în rest, devenise un pustnic.

Întrebarea din dreapta avea să fie grea. Va trebui să lase deoparte toate emoţiile ca să găsească răspunsul corect.

A pus foaia cu numeralul roman I chiar sub întrebarea din stânga, notând dovada că povestea lui Bubbacub era corectă.

CUTIA I: POVESTEA LUI B. E ADEVĂRATĂ.

Alcătuia o listă îngrijită. Mai întâi era explicaţia clară, închegată, a Pilului despre comportamentul Strigoiului din Soare. Se ştiuse tot timpul că acea creatură folosea un tip de psi.

Apariţiile ameninţătoare, cu aspect uman, implicau cunoştinţe despre fiinţele umane şi o înclinaţie spre ostilitate. „Doar” un cimpanzeu fusese omorât şi numai Bubbacub demonstrase că poate comunica bine cu Solarienii.

Toate acestea se potriveau cu povestea lui LaRoque – cel a cărui minte fusese probabil influenţată de creaturi.

Cea mai impresionantă realizare, care avusese loc cât fusese Jacob inconştient, era isprava lui Bubbacub cu relicva Lethani. Era dovada că extraterestrul luase cumva legătura cu Strigoii Soarelui.

Să alungi un Strigoi cu o rază luminoasă ar fi plauzibil (deşi Jacob nu prea înţelegea cum o fiinţă plutind în cromosfera strălucitoare putea detecta ceva din interiorul întunecat al unei nave solare), dar dispersarea întregii cirezi de magnetovore şi păstori însemna că Pilul folosise o forţă imensă (psi?).

Fiecare dintre aceste elemente urma să fie reexaminat pe parcursul analizei morfologice a lui Jacob. Dar, la prima vedere, trebuia să admită că cutia numărul I părea adevărată.

Numărul II avea să-i dea bătaie de cap, căci presupunea contrariul enunţului din Cutia I.

CUTIA II: POVESTEA LUI B. NU E ADEVĂRATĂ – (IIA) GREŞEŞTE (IIB) MINTE.

IIA nu i-a dat lui Jacob nicio idee, Bubbacub părea prea sigur, prea încrezător. Fireşte, era posibil să fi fost păcălit de Strigoi… Jacob a scris în grabă un bilet în acest sens şi l-a pus în poziţia IIA. Era de fapt o posibilitate foarte importantă, dar Jacob nu vedea cum s-o confirme sau s-o infirme dacă nu se mai făceau cufundări. Iar situaţia politică le făcea de-a dreptul imposibile.

Bubbacub, susţinut de Martine, insista asupra faptului că alte expediţii ar fi inutile şi probabil fatale, fără Pil şi relicva sa Lethani. Destul de ciudat, Kepler nu-i contrazisese. De fapt, la ordinele lui, nava solară fusese andocată, întreţinerea ei normală suspendată şi chiar furnizarea de informaţii oprită în timp ce el vorbea cu Pământul.

Motivele lui Kepler îl nedumereau pe Jacob. Preţ de câteva minute, s-a uitat la o foaie pe care scria: PROBLEMĂ SUPLIMENTARĂ – KEPLER? În cele din urmă, a azvârlit-o înjurând peste mormanul de echipament demontat. Era evident că profesorul dorea din motive politice ca Bubbacub să fie cel învinuit pentru încheierea expediţiei „Exploratorii Soarelui”. Omul îl dezamăgise pe Jacob. A întors foaia IIB.

Era tentant să crezi că Bubbacub minţea. Jacob nu mai putea pretinde că simte vreo afecţiune pentru micuţul reprezentant al bibliotecii. Îşi recunoştea părtinirea. Jacob voia ca enunţul IIB să fie adevărat.

Era sigur că Bubbacub avea un motiv să mintă. Faptul că biblioteca nu reuşise să dea informaţii despre formele de viaţă solariene era stânjenitor pentru el. În plus, Pilului îi displăceau cercetările total independente făcute de o rasă de „pui de lup”. Ambele probleme ar fi fost eliminate dacă expediţia „Exploratorii Soarelui” era întreruptă de o manieră care sporea prestigiul ştiinţei străvechi.

Dar supoziţia că Bubbacub minţea antrena o serie întreagă de probleme. În primul rând, cât din povestea lui era minciună? Era evident că relicva Lethani era autentică. Dar unde în altă parte minţise?

Şi, dacă Bubbacub minţise, trebuia să fi fost absolut sigur că nu va fi prins. Institutele Galactice, în special biblioteca, erau de încredere datorită reputaţiei lor de perfectă onestitate. Aveau să-l ardă de viu pe Bubbacub dacă era descoperit.

Cutia IIB era esenţială. Nu părea să fie vreo speranţă, dar Jacob trebuia să arate că IIB era adevărată, altfel misiunea „Exploratorii Soarelui” era terminată.

Jacob a mâzgălit un bilet şi l-a aruncat peste foaia IIB.

NOTĂ SUPLIMENTARĂ: *DOUĂ TIPURI DE STRIGOI AI SOARELUI?* Şi-a amintit că nimeni nu văzuse un Strigoi Solar „normal” care să se prefacă într-o varietate semitransparentă ce făcea gesturi ameninţătoare.

I-a venit altă idee.

NOTĂ SUPLIMENTARĂ: TEORIA LUI CULLA CĂ PSI-UL SOLARIAN EXPLICĂ NU NUMAI LR, DAR ŞI ALTE COMPORTAMENTE CIUDATE.

Jacob se gândea la Martine şi la Kepler, când nota asta. Dar, după ce a mai reflectat, a scris aceeaşi remarcă încă o dată şi a aruncat biletul peste foaia cu MI-AM PIERDUT CONTROLUL – NU (IV).

Avea nevoie de curaj să se confrunte cu problema sănătăţii lui mentale. A făcut metodic o listă cu dovezile că ceva nu era în regulă şi a pus-o sub foaia numărul III.

„LUMINĂ” ORBITOARE MAI ÎNAINTE, LA BAJA. Transa în care intrase chiar înaintea întrunirii de la Centrul pentru Vizitatori fusese ultima transă profundă pe care o avusese. Ieşise din ea printr-un truc psihologic – o „lumină albastră” care îi penetrase

starea de hipnoză ca raza unei lanterne. Dar, orice avertizare îi transmisese subconştientul, aceasta a fost întreruptă când s-a apropiat Culla de el.

FOLOSIRE NECONTROLATĂ A LUI MR. HYDE. Jacob ştia că separaţia din mintea sa într-o parte normală şi una anormală nu era decât o soluţie temporară pentru o problemă de lungă durată. Acum câteva sute de ani, starea lui psihică ar fi fost diagnosticată drept schizofrenie. Dar se presupunea că efectul hipnozei îngăduia celor două părţi să se reunească fără probleme sub îndrumarea personalităţii lui dominante. Situaţiile în care se manifesta sau prelua controlul jumătatea lui sălbatică ar fi, în mod logic, atunci când era nevoie de el… când Jacob *trebuia* să redevină omul care fusese odată, insensibil, dur, total încrezător în forţele lui.

Mai devreme, Jacob nu fusese îngrijorat de isprăvile celeilalte părţi ale sale, cât stânjenit. De exemplu, era destul de logic să şterpeleşti câte ceva din medicamentele doctorului Kepler pe *Bradbury,* dat fiind ce văzuse până atunci, deşi ar fi fost preferabil să-şi atingă scopul prin alte mijloace.

Dar unele dintre lucrurile pe care i le spusese doctorului Martine la bordul navei solare implicau fie o mare suspiciune justificată ce îl frământa în subconştient, fie probleme foarte grave ale psihicului.

COMPORTAMENT PE NAVA SOLARĂ: TENTATIVĂ DE SUICID? Asta l-a durut mai puţin decât se aştepta când a scris-o. Jacob era nedumerit de acest episod. Dar, în mod ciudat, era mai mult furios decât stânjenit, de parcă fusese făcut de altcineva să acţioneze atât de nebuneşte.

Desigur, asta putea să însemne orice, inclusiv auto-justificare furibundă, dar nu părea să fie aşa. Jacob nu a simţit niciun fel de rezistenţă internă când a sondat acest mod de a raţiona. Doar negare.

Numărul trei *putea* să facă parte dintr-un model general de degradare mentală. Sau putea să fie un caz izolat de dezorientare, aşa cum îl diagnosticase dr. Martine, care, de la aterizare, se ţinea după el prin toată baza ca să-l convingă să se trateze. Sau putea fi ceva indus de un lucru din exterior, aşa cum se gândise deja.

Jacob a plecat de la bancul de lucru. Asta va cere timp. Singura modalitate prin care putea să rezolve ceva era să facă pauze dese şi să lase ideile să iasă din subconştient,

subconştientul profund pe care îl investiga.

Ei bine, nu era *singura* cale, dar, până nu rezolva problema sănătăţii lui mentale, nu avea să încerce şi alte mijloace.

Jacob a făcut câţiva paşi înapoi şi a început să-şi mişte încet corpul, adoptând posturile relaxante cunoscute sub numele de Tai Chi Chuan. Vertebrele trosneau din cauza poziţiei incomode pe taburet. A făcut extensii şi a lăsat energia să revină în acele părţi ale corpului care amorţiseră.

Haina uşoară pe care o purta îl strângea la umeri. A încetat exerciţiile ca să şi-o dea jos.

Era un cuier pentru haine lângă biroul mecanicului-şef, în partea cealaltă a atelierului de întreţinere şi aproape de fântâna cu apă de băut. Jacob s-a îndreptat într-acolo, uşor, păşind pe vârfuri; se simţea în formă şi energizat de exerciţiile Tai Chi.

Mecanicul-şef a clătinat din cap ursuz când Jacob a trecut pe lângă el; omul era vizibil nefericit. Stătea la birou în cămăruţa lui căptuşită cu plăci de polistiren, având pe faţă o expresie pe care Jacob o văzuse adesea de când se întorsese, mai ales la cei din eşaloanele inferioare. Amintirea i-a spart balonul în care se afla.

Când s-a aplecat peste fântână, Jacob a auzit un huruit. Şi-a ridicat capul când s-a repetat, venind din direcţia navei. Jumătate din navă se vedea acum din locul în care stătea. Pe când se ducea spre colţul peretelui de stâncă, i-a apărut încet şi restul în câmpul vizual.

Încet, uşa triunghiulară a navei solare a coborât. Culla şi Bubbacub aşteptau în spate, ţinând între ei un aparat lung şi cilindric. Jacob s-a ascuns în spatele peretelui de stâncă. Ce făceau oare cei doi acum?

A auzit pasarela extinzându-se de la marginea punţii, apoi zgomotul făcut de Pil şi de Pring, care trăgeau aparatul în navă.

Jacob s-a rezemat de peretele peşterii şi a scuturat din cap. Asta era prea mult. Dacă i se dădea încă un mister de descifrat, probabil că avea să cedeze nervos… asta dacă nu o făcuse deja.

Se părea că era folosit un compresor de aer sau un aspirator în navă. Huruitul şi sunetul de obiect care alunecă, dar şi înjurăturile proferate de Pil din când în când sugerau că aparatul era târât prin toată nava.

Jacob n-a rezistat tentaţiei. Bubbacub şi Culla erau în navă şi nu vedea pe nimeni prin jur.

Oricum, dacă era prins spionând, nu mai avea probabil nimic de pierdut în afară de ce-i mai rămăsese din reputaţie.

A urcat pasarela flexibilă din câţiva paşi mari. În vârful rampei, s-a făcut mic şi s-a uitat înăuntru.

Aparatul *era* un aspirator. Bubbacub îl trăgea, cu spatele la Jacob, în timp ce Culla manevra piesa de aspirare lungă şi rigidă de la capătul furtunului. Pringul clătina încet din cap, lovindu-şi uşor dinţii pe când ciripea ceva. Bubbacub scotea nişte lătrături stridente la protejatul său, iar ciripitul a devenit mai tare, dar Culla lucra mai repede.

Asta era cât se poate de ciudat şi de deranjant. Culla părea să aspire spaţiul dintre punte şi peretele ondulat al navei! Nu exista nimic acolo în afară de câmpurile de forţă care ţineau nava pe locul ei!

Culla şi Bubbacub au dispărut în partea din jurul domului central, croindu-şi drum spre margine. Din clipă în clipă aveau să ajungă prin jurul părţii celeilalte şi faţă în faţă cu Jacob. Acesta s-a dat înapoi câţiva paşi pe rampă şi a coborât restul drumului pe jos. S-a întors în absidă şi s-a aşezat din nou pe taburet, în faţa bucăţilor de hârtie.

Măcar de-ar avea timp! Dacă domul central ar fi fost mai mare sau Bubbacub ar fi lucrat mai încet, poate ar fi găsit o cale să coboare în spaţiul cu câmpuri de forţă şi să ia un eşantion din ce strângeau ei de acolo.

Jacob s-a cutremurat la acest gând, însă ar fi meritat să încerce.

Sau să le facă o fotografie lui Culla şi lui Bubbacub la lucru! Dar de unde putea să facă rost de un aparat foto în cele câteva minute care îi rămăseseră?

Nu avea cum să probeze faptul că Bubbacub avea intenţii rele, dar Jacob a hotărât că teoria IIIB devenea din ce în ce mai plauzibilă. A scris pe o bucată de hârtie: B. ASPIRĂ PRAFUL SAU CINE ŞTIE CE… HALUCINOGEN ELIBERAT LA BORDUL NAVEI? A aruncat-o peste celelalte, apoi s-a îndreptat în grabă spre biroul mecanicului-şef.

Omul a bombănit ceva când Jacob i-a cerut să-l însoţească. A susţinut că trebuia să stea lângă telefon şi a spus că n-avea idee unde ar putea găsi un aparat foto obişnuit prin apropiere. Jacob s-a gândit că omul minţea, dar nu avea timp să poarte o discuţie în contradictoriu. Trebuia să ajungă la un telefon.

Era unul pe peretele de lângă colţul din care îi văzuse pe Culla şi pe Bubbacub urcând pe rampă. Dar, când a ridicat receptorul, s-a întrebat pe cine putea să sune şi ce să-i spună.

Alo, dr. Kepler? Vă mai amintiţi de mine, Jacob Demwa? Tipul care a încercat să se sinucidă? Da... păi, aş vrea să veniţi aici şi să vă uitaţi la Pil Bubbacub cum face curăţenie de primăvară...

Nu, asta n-o să meargă. Până să coboare cineva aici, Culla şi Bubbacub vor fi plecat, şi telefonul lui va fi pus pe lista de lucruri aberante pe care le făcuse.

Asta l-a tulburat pe Jacob.

Oare a fost totul doar o închipuire? Acum nu se mai auzea aspiratorul. Era o linişte deplină. Toată chestia asta era a naibii de simbolică...

De după colţ au venit nişte sunete stridente, înjurăturile Pilului şi zăngănitul unui aparat care cădea. Jacob a închis ochii pentru o clipă. Sunetele erau minunate pentru el. A riscat să arunce o privire în jurul marginii.

Bubbacub stătea în spatele rampei, ţinând un capăt al aspiratorului, cu perii ţepoşi din jurul ochilor zbârliţi şi blana ieşită din guler în dezordine. Pilul se uita chiorâş la Culla, care tot căuta clema pungii de praf a aparatului. O grămăjoară de pulbere roşie se scurgea prin deschizătură.

Bubbacub a pufnit dezgustat când Culla a strâns cu mâna praful şi apoi a îndreptat aparatul reasamblat asupra grămezii. Jacob era sigur că o mână de praf, în loc să rămână în grămadă, se dusese în buzunarul tunicii argintii a lui Culla.

Bubbacub a călcat cu piciorul praful rămas până a intrat în podea. Apoi, după ce s-a uitat pe furiş de jur împrejurul lui, ceea ce l-a făcut pe Jacob să-şi bage capul înapoi în spatele peretelui, a lătrat un ordin scurt şi l-a dus pe Culla din nou la lifturi.

* * *

Când s-a întors la bancul de lucru, Jacob l-a găsit pe mecanicul-şef uitându-se peste hârtiile împrăştiate cu analiza lui morfologică. Omul şi-a ridicat privirea când s-a apropiat el.

– Ce a fost toată chestia asta? l-a întrebat, arătând cu bărbia înspre nava solară.

– O, nimic, a răspuns Jacob. Şi-a muşcat o clipă obrajii pe dinăuntru. Doar nişte Mâncaţi care umblau pe la navă.

– Pe la navă? Mecanicul-şef s-a îndreptat de spate. Despre asta tot vorbeai mai înainte? De ce naiba n-ai zis aşa!?

– Stai, aşteaptă! Jacob l-a apucat de braţ pe om, care se întorsese să dea o fugă la nava solară. E prea târziu, au plecat. În plus, ne va lua mai mult timp să ne dăm seama ce pun la cale decât să-i prindem când fac ceva ciudat. Mâncaţii sunt foarte

buni la lucruri ciudate.

Inginerul s-a uitat la Jacob de parcă îl vedea pentru prima dată.

– Da, a spus el încet. Ai dreptate. Dar poate ar trebui să-mi zici acum ce ai văzut.

Jacob a ridicat din umeri şi i-a spus întreaga poveste, de când auzise batardoul deschizându-se şi până la comedia cu praful risipit.

– Nu înţeleg.

Mecanicul-şef s-a scărpinat în cap.

– Păi, nu-ţi face griji în privinţa asta. Aşa cum am spus, va dura ceva până să-i dăm de capăt.

Jacob s-a aşezat din nou pe taburet şi a început să scrie pe mai multe foi.

C. ARE UN EŞANTION DE PRAF… DE CE? AR FI PERICULOS SĂ I SE CEARĂ SĂ DEA ŞI ALTCUIVA?

ESTE C. COMPLICE? DE CÂT TIMP?

FĂ ROST DE O MOSTRĂ!

– Hei, ce faci aici cu foile astea? l-a întrebat mecanicul-şef.

– Caut indicii.

După o clipă de tăcere, omul a împins hârtiile la capătul celălalt al mesei, în dreapta.

– Băiete, n-aş putea să fiu aşa de calm în privinţa asta dacă credeam că-mi pierd minţile! Ce ai simţit? Atunci când ai luat-o razna şi ai încercat să bei otravă?

Jacob şi-a ridicat ochii de pe hârtiile lui. I-a apărut o imagine. O imagine mentală. Mirosul de amoniac i-a umplut nările, iar tâmplele îi pulsau puternic. Era de parcă ar fi stat ore întregi în lumina unei lămpi direcţionate spre el de un anchetator.

Îşi amintea bine imaginea. Ultimul lucru pe care îl văzuse înainte să leşine fusese faţa lui Bubbacub. Ochii lui mici şi negri îl fixaseră de sub viziera căştii psi. Pilul fusese singurul de la bord care se uitase impasibil cum Jacob se clătina şi apoi cădea leşinat pe punte la câţiva paşi de el.

Acest gând i-a îngheţat lui Jacob sângele în vene. A dat să-l noteze, dar apoi s-a oprit. A mâzgălit un bileţel în trinara stricată a delfinilor şi l-a aruncat peste grămada IV.

– Scuze. S-a uitat în sus la inginerul-şef. Aţi spus ceva?

Bărbatul a scuturat din cap.

– Oricum, nu e treaba mea. Nu trebuia să-mi bag nasul. Eram doar curios ce făceai acolo.

Omul a făcut o pauză scurtă.

– Încerci să salvezi proiectul, nu-i aşa? a întrebat în cele din urmă.

– Da.

– Atunci trebuie să fii singurul destul de curajos s-o facă, a spus el cu amărăciune. Îmi pare rău că te-am repezit înainte. Te las să lucrezi, nu te mai deranjez.

A dat să plece.

Jacob s-a gândit o clipă.

– N-ai vrea să mă ajuţi? a întrebat el.

Omul s-a întors din drum.

– De ce ai nevoie?

Jacob a zâmbit.

– Pentru început, aş avea nevoie de o mătură şi un făraş.

– Imediat!

Mecanicul-şef a plecat în grabă.

Jacob a bătut o clipă darabana pe masă. Apoi a strâns foile împrăştiate şi le-a băgat în buzunar.

18
Concentrare

– Ştii, directorul a spus că nimeni nu trebuie să se ducă acolo.

Jacob şi-a ridicat privirea de la munca sa.

– O, Doamne, şefule! a exclamat el, zâmbind cu gura până la urechi. N-am ştiut asta! Încerc să deschid încuietoarea asta aşa, de amorul artei!

Celălalt bărbat s-a foit nervos în locul în care stătea şi a mormăit ceva despre faptul că nu se aşteptase niciodată să fie implicat într-o spargere.

Jacob s-a clătinat în spate. Camera se învârtea cu el, aşa că s-a ţinut de piciorul de plastic al mesei de lângă el pentru a-şi păstra echilibrul. În lumina slabă din laboratorul foto, era greu să vezi bine, mai ales după douăzeci de minute de lucru minuţios cu instrumente minuscule.

– Ţi-am mai spus şi înainte, Donaldson, a zis el încet. N-avem de ales. Ce-am putea să arătăm tuturor? Un pic de praf şi o teorie fantezistă? Pune-ţi mintea la contribuţie. Suntem prinşi la înghesuială, după cum ştii. N-o să ne lase să ne apropiem de probă, căci nu avem dovezi că avem nevoie de ea! Jacob şi-a masat muşchii de la ceafă. Nu, va trebui s-o facem singuri… asta dacă vrei să fii alături de mine…

Mecanicul-şef a mormăit.

– Ştii că nu voi pleca nicăieri, a răspuns el pe un ton îndurerat.

– Bine, bine, a zis Jacob, dând din cap aprobator. Scuze. Acum dă-mi, te rog, instrumentul ăla micuţ de acolo! Nu, celălalt cu un cârlig la capăt. Da, e-n regulă. Şi-acum, n-ai vrea să te duci la uşa exterioară şi să stai de pază? Dă-mi un pic de timp să curăţ pe aici, în caz că vine cineva. Şi ai grijă să nu fim prinşi!

Donaldson s-a îndepărtat puţin, dar a rămas la mică distanţă ca să se uite la Jacob cum se întorcea la lucru. S-a sprijinit de tocul rece al unei uşi şi şi-a şters transpiraţia de pe obraji şi sprâncene.

Demwa părea raţional şi rezonabil, dar festele nebuneşti pe care i le jucase imaginaţia în ultimele câteva ceasuri îl zăpăciseră pe Donaldson.

Cel mai rău lucru era că totul se potrivea atât de bine. Era captivantă această vânătoare de indicii. Şi ce aflase el înainte să-

l întâlnească aici pe Demwa venea în sprijinul poveştii omului. Dar era şi înfricoşător. Exista mereu posibilitatea ca tipul *să fie* cu adevărat nebun, în ciuda solidităţii argumentelor sale.

Donaldson a oftat. S-a întors, îndepărtându-se de sunetele slabe de metal scrijelit şi de clătinatul din capul cu păr răvăşit al lui Jacob, şi s-a dus încet spre uşa exterioară a laboratorului foto.

Nu conta prea mult. Ceva era putred dincolo de Mercur. Dacă nu acţiona cineva repede, nu vor mai exista alte nave solare.

* * *

O broască simplă cu opritoare pentru o cheie zimţată şi canelată. Nimic nu putea fi mai uşor. În fond, lui Jacob nu-i scăpase faptul că pe Mercur erau puţine încuietori moderne. Electronica necesita protecţie pe o planetă unde învelişul magnetic atingea uşor toată suprafaţa golaşă şi neprotejată. Nu costa foarte mult s-o protejezi, dar cineva se gândise probabil că o astfel de cheltuială era ridicolă în cazul închizătorilor. Oricum, cine ar fi încercat să intre prin efracţie în laboratorul foto interior? Şi cine ar fi ştiut cum s-o facă?

Jacob ştia cum. Dar asta nu părea să-i fie de folos. Ceva nu era în regulă. Instrumentele nu-i vorbeau. Nu simţea legătura dintre mâinile lui şi metal.

În acest ritm, avea să-i ia toată noaptea.

Lasă-mă s-o fac.

Jacob a scrâşnit din dinţi şi a tras încet racleta din broască. A pus-o jos.

Nu mai face personificări, şi-a spus el. Nu eşti decât un conglomerat de obiceiuri asociale pe care le-ai pus sub lacăt hipnotic pentru o vreme. Dacă te porţi în continuare ca o personalitate separată, ai să ne bagi… adică pe mine, într-o stare schizofrenică totală!

Uite acum cine face personificări!

Jacob a zâmbit.

N-ar trebui să fiu aici. Ar fi trebuit să stau acasă în toţi aceşti trei ani şi să-mi fac curăţenia mentală în linişte şi pace. Modelele comportamentale pe care le doream… care trebuiau să fie ţinute la adâncime, au nevoie acum să fiu complet treaz, să ştiu bine ce fac.

Atunci de ce să nu le folosesc?

Când era instituit acest aranjament mental, nu trebuia totuşi să fie rigid. Acel gen de reprimare avea să ducă *sigur* la necazuri! Calităţile amorale şi sângele rece ieşeau într-un şuvoi

constant, deşi erau de obicei complet sub control. Se intenţionase ca ele să fie disponibile în caz de urgenţă.

Reprimarea şi personificarea prin care reacţionase în ultimul timp la acel şuvoi poate că îi cauzaseră unele dintre probleme. Sinistra lui jumătate stângă trebuia să doarmă în timp ce încerca să scape de trauma produsă de Tania… Nu să fie tăiată de la încheietura mâinii.

Atunci lasă-mă s-o fac.

Jacob a luat altă racletă şi a învârtit-o între degete. Atingerea uşoară a metalului neted era răcoroasă.

Taci din gură. Tu nu eşti o persoană, ci doar un talent asociat din nefericire cu nevroza… ca o voce cultivată de cântăreţ care nu poate fi folosită decât dacă acesta stă gol pe o scenă.

Foarte bine. Foloseşte-ţi talentul! Uşa putea fi deschisă până acum!

Jacob şi-a pus cu grijă uneltele jos şi şi-a târşâit picioarele până la uşă, rezemându-şi fruntea de panoul de lemn. Oare ar trebui? Şi dacă mi-am pierdut controlul pe nava solară? Teoria mea ar putea fi greşită. Şi apoi mai e şi imaginea mentală albastră de la Baja. Pot oare să risc s-o deschid în caz că găsesc ceva care se plimbă nestingherit înăuntru?

Slăbit de şovăială, a început să simtă cum îl cuprinde transa. Cu un efort, a oprit-o, dar apoi, cu o nepăsare mentală, i-a permis să înainteze. A numărat până la şapte, dar o barieră de frică l-a blocat. Era o barieră cunoscută. O simţea ca marginea unei prăpăstii. A dat-o deoparte în mod conştient şi şi-a continuat drumul în jos.

La doisprezece, a comandat: „Asta trebuie să fie temporară.” Simţea că se învoieşte.

A făcut numărătoarea inversă într-o clipă. A deschis ochii. Simţea în braţe furnicături care se insinuau până în vârful degetelor, ca un câine ce se întoarce, adulmecând, la casa lui.

Până aici e bine, s-a gândit Jacob. Nu mă simt mai puţin moral. Mai puţin „eu”. Nu-mi simt mâinile controlate de o forţă extraterestră… ci doar mai pline de energie.

Uneltele de lăcătuşerie nu mai erau reci când le-a luat din nou. Erau calde ca nişte extensii ale mâinilor lui. Racleta a alunecat cu uşurinţă în broască şi a atins opritoarea pe când împingea bara de torsiune. Una după alta, mici păcănituri se transmiteau prin metal. Apoi uşa s-a deschis.

– Ai reuşit!

Uimirea lui Donaldson l-a flatat într-o oarecare măsură.

– Bineînţeles, a fost tot ce a spus Jacob.

I-a fost reconfortant de uşor să-şi înăbuşe replica usturătoare ce-i trecuse prin minte. Până aici e bine. Duhul părea bun. Jacob a deschis larg uşa şi a intrat.

Fişete erau înşirate pe peretele stâng al încăperii înguste. Pe peretele opus se aflau aparatele de fotoanaliză. În cealaltă parte, o uşă deschisă ducea în camera obscură, unde se făcea developarea.

Jacob a început să caute de la un capăt al rândului de fişete, aplecându-se să se uite la etichete. Donaldson căuta de la celălalt capăt.

– Le-am găsit!

A indicat o cutie deschisă de lângă un aparat de redare, aflată cam la jumătatea mesei.

Fiecare casetă era pusă într-o despărţitură capitonată, pe părţi fiind inscripţionate data şi timpul acoperit şi un cod pentru instrumentul care făcuse înregistrarea. Cel puţin douăsprezece despărţituri erau goale.

Jacob a ţinut în lumină mai multe casete. Apoi s-a întors spre Donaldson.

– Cineva a fost aici înaintea noastră şi a şterpelit toate casetele care ne trebuiau.

– Le-a furat?… Dar cum?

Jacob a ridicat din umeri.

– Poate aşa cum am făcut şi noi, spărgând uşa. Sau poate a avut o cheie. Tot ce ştim e că lipseşte ultima casetă pentru fiecare înregistrare.

Câteva minute în încăpere a domnit o tăcere mormântală.

– Atunci n-am făcut rost de nicio probă, a zis Donaldson.

– Nu şi dacă putem să dăm de urma casetelor lipsă.

– Vrei să spui că ar trebui să scotocim şi prin camerele lui Bubbacub?… Nu ştiu ce să zic. Dacă mă întrebi pe mine, informaţiile alea au fost distruse până acum. De ce le-ar ţine pe aici? Nu, eu aş sugera să o ştergem de aici şi să-i lăsăm pe dr. Kepler sau pe dr. DeSilva să descopere faptul că au dispărut. Nu e mare lucru, dar ei ar putea să-l considere o dovadă, deşi nu prea importantă, în sprijinul poveştii noastre.

Jacob a ezitat un pic. Apoi a dat din cap aprobator.

– Arată-mi mâinile, i-a spus el.

Donaldson i-a arătat palmele. Stratul subţire de plastic flexibil

era intact. Probabil că nu intrase în contact cu substanţe chimice sau amprente.

– Bine, a zis el. Hai să punem totul la loc, cât mai bine ne amintim. Nu atinge niciun obiect pe care n-ai pus mâna înainte. Pe urmă vom pleca.

Donaldson a început să facă întocmai, dar apoi s-a auzit o bufnitură din laboratorul foto exterior. Sunetul a pătruns înăbuşit prin uşă.

Capcana pe care o instalase Jacob lângă uşa dinspre hol se declanşase. Cineva era în laboratorul exterior. Drumul spre ieşire le era blocat!

Cei doi bărbaţi s-au dus repede în camera obscură. Au luat-o după colţul labirintului luminat tocmai când sunetul unei chei de metal băgate în broască pătrundea în cămăruţa îngustă.

Jacob a auzit uşa deschizându-se încet şi scârţâind, în ciuda vuietului respiraţiei sale accelerate, perceput doar de el. Şi-a pipăit buzunarele salopetei.

Jumătate dintre uneltele lui de spărgător erau acolo, pe unul din fişete.

Din fericire, oglinda de stomatolog era la el, în buzunarul din dreptul pieptului.

Paşii intrusului ţăcăneau uşor în cameră, la mică distanţă. Jacob a cântărit cu grijă pericolele şi eventualele beneficii, apoi a scos încet oglinda. A îngenuncheat şi a vârât capătul rotund, lucios, în prag, la câţiva centimetri de podea.

* * *

Dr. Martine s-a aplecat în faţa unui fişet, căutând ceva pe un lanţ cu chei. O singură dată a aruncat o privire furişă la uşa exterioară. Părea agitată, deşi era greu să-ţi dai prea bine seama după imaginea din oglinjoara care sălta pe podea, la doi metri de picioarele ei.

Jacob l-a simţit pe Donaldson aplecându-se peste el din spate, încercând să arunce o privire prin uşă. Iritat, a încercat să-i facă semn omului să se dea înapoi, dar Donaldson şi-a pierdut echilibrul. Mâna lui stângă s-a întins să caute un punct de sprijin şi s-a proptit în spatele lui Jacob.

– Uf! a făcut Jacob, lăsând să iasă aerul din plămâni când a căzut peste el toată greutatea inginerului.

I s-au încleştat dinţii când a simţit impactul în braţul său stâng încordat. A reuşit într-un fel să nu se prăbuşească în uşă nici el, nici Donaldson, dar i-a scăpat din mână oglinda care a aterizat

pe podea cu un clinchet slab.

Donaldson s-a dat înapoi în întuneric, respirând cu greu – făcând eforturi jalnice să nu fie auzit. Jacob a zâmbit strâmb. Cine nu auzise toată hărmălaia *aceea* era cu siguranţă surd.

– Cine… cine-i acolo?

Jacob s-a ridicat, dându-l deoparte pe Donaldson. I-a aruncat o privire dispreţuitoare inginerului, care stătea posomorât şi ezita să îl privească în ochi.

Paşi repezi se îndepărtau în camera exterioară. Jacob a ieşit din cadrul uşii.

– Stai o clipă, Millie!

Dr. Martine a încremenit la uşă. I s-a încovoiat spatele când s-a întors încet spre el, cu spaima citindu-i-se pe faţă până să-l recunoască pe Jacob. Apoi chipul ei cafeniu cu trăsături nobile s-a înroşit ca sfecla.

– Ce naiba faci aici?

– Te urmăresc, Millie. O ocupaţie de obicei plăcută, dar acum foarte interesantă.

– Mă spionai! a icnit ea.

Jacob a ieşit în faţă, sperând că Donaldson va avea destul tact ca să rămână ascuns.

– Nu numai pe tine, dragă. Pe toată lumea. Ceva e suspect pe Mercur. Fiecare se dă drept altcineva, însă toţi sunt la fel! Am impresia că şi tu ştii mai mult decât spui.

– Nu înţeleg despre ce vorbeşti, a replicat Martine cu răceală. Dar asta nu mă miră. Nu mai eşti în toate minţile şi ai nevoie de ajutor…

Apoi a început să se dea înapoi.

– Poate, a zis Jacob, încuviinţând din cap cu un aer serios. Dar poate şi tu ai nevoie de ajutor ca să-ţi explici prezenţa aici, astăzi.

Martine s-a încordat.

– Am o cheie de la Dwayne Kepler! Dar tu?

– Ai luat cheia cu încuviinţarea lui?

Martine a roşit şi n-a răspuns.

– Lipsesc mai multe casete cu informaţii din colecţia făcută la ultima cufundare… toate acoperind perioada în care Bubbacub a făcut şmecheria cu relicva Lethani. Nu ştii cumva unde sunt?

Martine s-a holbat la Jacob.

– Glumeşti! Dar cine…? Nu…

A scuturat din cap încet, nedumerită.

– Tu le-ai luat?

– Nu!

– Atunci cine?

– Nu ştiu. De unde să ştiu *eu?* Da' tu ce treabă ai să mă întrebi…?

– Aş putea s-o chem imediat pe Helene deSilva, a tunat Jacob ameninţător. Se putea ca eu tocmai să fi ajuns aici, să fi găsit uşa deschisă şi pe tine înăuntru, iar cheia cu amprentele tale la tine în geantă. Ea va căuta şi va descoperi că lipsesc nişte casete, iar tu ai să fii de vină. Acoperi pe cineva şi eu am o altă dovadă a identităţii sale. Dacă nu-mi spui tot ce ştii chiar acum, îţi jur că ai să o încurci, cu sau fără prietenul tău. Ştii la fel de bine ca mine că echipajul de la baza asta abia aşteaptă să ardă de viu pe cineva.

Martine şovăia. Şi-a dus o mână la cap.

– Eu… nu ştiu…

Jacob a pus-o pe un scaun. Apoi a închis şi a încuiat uşa.

Hei, ia-o mai uşor, îi spunea o parte din el. A închis ochii şi a numărat până la zece. Încet, impulsul violent s-a retras din mâinile lui Jacob.

Martine şi-a luat capul în mâini. Jacob l-a privit repede pe Donaldson, care se uita la uşa camerei obscure. A ridicat mâna şi inginerul-şef i-a ieşit iute din câmpul vizual.

Jacob a deschis fişetul în care căutase femeia.

Aha! Aici era.

A luat stenocamera şi a dus-o înapoi la masă, a introdus capul de redare într-unul din aparatele de vizualizat şi a deschis ambele aparate.

Majoritatea materialului nu era deloc interesant: însemnările lui LaRoque despre evenimentele petrecute între aterizarea pe Mercur şi dimineaţa în care îşi luase camera în peştera navei solare, cu puţin înainte de soarta tragică a lui Jeffrey. Jacob a ignorat partea audio. LaRoque avea tendinţa să fie şi mai prolix când făcea însemnări personale decât era în articolele publicate. Dar caracterul părţii vizuale s-a schimbat brusc, imediat după o imagine panoramică a exteriorului navei solare.

Pentru o clipă a rămas consternat, urmărind imaginile ce se derulau. Apoi a râs zgomotos.

Millie Martine s-a mirat atât de mult de asta, încât şi-a ridicat la el ochii înroşiţi de plâns. Jacob a clătinat din cap spre ea, binevoitor.

– Ştiai după ce ai venit aici?

– Da, i-a răspuns ea cu vocea înecată în lacrimi. Apoi a dat încet din cap. Voiam să-i duc înapoi camera lui LaRoque ca să-şi poată scrie povestea. M-am gândit la asta după ce Solarienii au fost atât de cruzi cu el… folosindu-l aşa…

– E încă în arest, nu?

– Da. Ei cred că e mai în siguranţă acolo. Vezi, Solarienii l-au mai manipulat o dată. Ar putea s-o facă din nou.

– Şi a cui a fost ideea să i se dea camera înapoi?

– A lui, desigur. Îşi voia înregistrările şi eu n-am crezut că fac ceva rău…

– Să-l laşi să pună mâna pe asomator?

– Nu! Arma nu avea să mai func… funcţioneze. Bubb…

Ochii i s-au mărit şi vocea i s-a stins.

– Dă-i drumul, spune. Eu ştiu deja.

Martine şi-a coborât privirea.

– Bubbacub a spus că se va întâlni cu mine şi cu Peter în locul lui de detenţie şi va dezactiva asomatorul, atât ca o favoare, cât şi pentru a-i arăta că nu are resentimente.

Jacob a oftat.

– Ajunge! a murmurat el.

– Ce…?

– Arată-mi mâinile.

El a făcut un gest hotărât când a văzut că ezită. Degetele ei lungi şi subţiri tremurau când le-a examinat Jacob.

– Ce e asta?

Jacob n-a băgat-o în seamă. A făcut câţiva paşi prin camera îngustă, apoi s-a întors la ea.

Simetria capcanei l-a atras. Dacă reuşea, nu mai rămânea niciun om pe Mercur cu reputaţia nepătată. N-ar fi putut să facă ceva mai bun. Singura problemă era acum când urma să fie declanşată.

S-a întors şi s-a uitat la intrarea în camera obscură. Din nou, capul lui Donaldson i-a dispărut din faţa ochilor.

– E-n regulă, şefule. Ieşi de acolo. Va trebui s-o ajuţi pe dr. Martine să-şi şteargă amprentele de aici.

Martine a icnit când l-a văzut apărând pe inginerul cât un munte, apoi a zâmbit sfioasă.

– Acu’ ce ai de gând să faci? l-a întrebat el pe Jacob.

În loc să răspundă, Jacob a luat telefonul vocal de lângă uşa interioară şi a format un număr.

– Alo, Fagin? Da. Sunt gata acum pentru o „scenă de salon”. O, da…? Păi, nu fi încă aşa de sigur. Va depinde de cât noroc voi avea în următoarele câteva minute. Vrei să fii drăguţ şi să inviţi grupul principal la o întrunire în locul de detenţie al lui LaRoque peste cinci minute? Da, de îndată, şi te rog să insişti. N-o căuta pe dr. Martine, e aici cu mine.

Martine şi-a ridicat privirea de la mânerul fişetului pe care îl freca, uimită de tonul pe care vorbea Jacob Demwa.

– E-n regulă, a continuat Jacob. Şi, te rog să-i inviţi primii pe Bubbacub şi pe Kepler. Fă-i să se pună în mişcare aşa cum ştim amândoi că poţi. Acum trebuie să te las. Da, mulţumesc.

– Şi acum ce facem? a întrebat Donaldson când au ieşit pe uşă.

– Acum voi doi, bobocilor, veţi absolvi primul curs de spărgători. Şi trebuie s-o faceţi într-o clipă. Dr. Kepler va pleca din camerele lui în scurt timp şi e bine să nu ajungeţi la întrunire cu mult după el.

Martine s-a oprit.

– Cred că glumeşti! Sper că nu te aştepţi să-l ajut să spargă apartamentul lui Dwayne!

– De ce nu? a mormăit Donaldson. I-ai dat otravă de şobolani! I-ai furat cheile ca să intri în laboratorul foto.

Nările lui Martine au tremurat.

– Nu i-am dat otravă de şobolani! Cine ţi-a zis asta?

Jacob a oftat.

– Warfarină. Era folosit cândva contra şobolanilor. Până ca rozătoarele să devină imune la otravă şi la orice altceva.

– Ţi-am mai spus, n-am auzit niciodată de warfarină! Întâi doctorul şi apoi tu, când eram pe nava solară. De ce credeţi toţi că sunt o ucigaşă?

– Eu nu cred. Dar cred c-ar fi mult mai bine să colaborezi dacă vrei să descoperim adevărul. Ai cheile de la camerele lui Kepler, nu?

Martine şi-a muşcat buza de jos, apoi a dat din cap o singură dată.

Jacob i-a spus lui Donaldson ce să caute şi ce să facă după ce găseşte respectivul lucru. Apoi a plecat în fugă spre apartamentul extraterestrului.

19
În salon

– Vrei să spui că Jacob ne-a convocat şi el nici nu a venit? a întrebat Helene deSilva din prag.

– Eu nu mi-aş face griji, comandante deSilva. Trebuie să apară. Domnul Demwa n-a convocat niciodată o întrunire la care să nu merite să participi.

– Aşa e! a râs LaRoque de la un capăt al încăpătoarei canapele, cu picioarele puse sus pe taburet. Pufăia din pipă şi vorbea sarcastic prin norii de fum. Şi de ce nu? Ce altceva avem de făcut aici? „Cercetările” s-au terminat şi studiile la fel. Turnul de Fildeş s-a prăbuşit de atâta aroganţă şi este luna cuţitelor lungi. Demwa nu trebuie să se grăbească. Orice ar avea de zis va fi oricum mai amuzant decât să mă uit la mutrele astea serioase!

Dwayne Kepler a făcut o grimasă din celălalt capăt al canapelei. Stătea cât mai departe cu putinţă de LaRoque. Cu nervozitate, îşi dădea deoparte din poală pătura pe care tocmai i-o aranjase un asistent.

Acesta şi-a ridicat privirea la doctor, care a dat din umeri.

– Taci din gură, LaRoque, a spus Kepler.

Reporterul a rânjit şi a scos un cuţitaş să-şi cureţe pipa.

– Tot cred c-ar trebui să am un aparat de înregistrat. Cunoscându-l pe Demwa, această întrunire poate fi istorică.

Bubbacub a pufăit dispreţuitor şi a plecat din locul său. A făcut câţiva paşi. Deşi nu-i stătea în fire, nu s-a dus la una din perniţele puse de jur împrejurul camerei mochetate. Pilul s-a oprit în faţa lui Culla, stând la perete şi pocnind din degetele sale pătrate şi simetrice într-un mod complicat. Culla a dat din cap aprobator.

– Am instrucţiuni să spun că ne-a ajuns tragedia care s-a întâmplat din cauza aparatului de înregistrat al domnului LaRoque. De asemenea, Pil Bubbacub a zis că nu va mai sta mai mult de cinci minute.

Kepler a ignorat vorbele lui Culla. Şi-a frecat metodic gâtul, de parcă ar fi căutat o zonă care-l mânca. Slăbise mult în ultimele săptămâni.

LaRoque a ridicat o dată din umeri în stilul său galic. Fagin a rămas tăcut. Nici măcar clopoţeii argintii nu se mişcau la

capetele ramurilor sale albastre-verzui.

– Hai, vino să stai aici, Helene, a spus doctorul. Sunt sigur că şi ceilalţi vor veni în curând.

O ruga din ochi. Să păşeşti prin camera asta era parcă ai înainta cu greu printr-o baltă cu apă foarte rece şi nu prea curată.

Ea şi-a găsit un loc cât mai departe cu putinţă de ceilalţi. Îngrijorată, se întreba ce punea la cale Jacob.

Sper că nu e acelaşi lucru, s-a gândit ea. Dacă membrii grupului strâns aici aveau ceva în comun, era faptul că nu doreau nici măcar să se pomenească de expediţia „Exploratorii Soarelui”. Erau cât pe ce să sară unul la gâtul celuilalt, dar exista totuşi o conspiraţie a tăcerii.

A scuturat din cap. Mă bucur că se va termina curând călătoria. Poate lucrurile se vor prezenta mai bine după încă cincizeci de ani.

Dar nu spera prea mult asta. Singurul loc în care puteai să asculţi o melodie de Beatles era deja o sală de concerte şi nimic nu putea fi mai monstruos decât să o auzi cântată de o orchestră simfonică. Iar un jazz de calitate nu se mai găsea decât la bibliotecă.

Am plecat oare vreodată de acasă?

Au intrat Mildred Martine şi inginerul-şef Donaldson. Lui Helene eforturile lor de a părea impasibili i se păreau jalnice, dar nimeni altcineva se părea că nu remarcase.

Interesant. Mă întreb ce au ăştia doi în comun.

S-au uitat prin cameră, apoi s-au dus în colţul din spatele singurei canapele, ocupate de Kepler şi de LaRoque, precum şi de tensiunea dintre ei. Ziaristul a ridicat privirea la Martine şi a zâmbit. Era oare o căutătură conspiraţionistă? Martine i-a evitat privirea, iar LaRoque a părut dezamăgit. Şi-a aprins pipa.

* * *

– Mi-a ajuns! a anunţat Bubbacub într-un final şi s-a îndreptat spre uşă.

Dar, înainte să ajungă acolo, aceasta s-a deschis, aparent de la sine. Apoi a apărut Jacob Demwa în prag, cu o geantă albă de pânză pe umăr. A intrat în cameră, fluierând încetişor. Helene a clipit, nevenindu-i să creadă. Melodia semăna *grozav* cu „Santa Claus is Coming to Town”. Dar, cu siguranţă…

Jacob a azvârlit geanta prin aer. Aceasta a aterizat pe măsuţa pentru cafea cu o bufnitură care a făcut-o pe dr. Martine să sară

de pe scaun. Kepler s-a încruntat şi mai tare şi a apucat braţul canapelei.

Helene nu s-a putut abţine. Vechea melodie, atât de anacronică şi cunoscută, zgomotul puternic şi purtarea lui Jacob au năruit blocajul creat de tensiune aşa cum se striveşte o plăcintă de mere pe care o arunci în faţa unei fiinţe pe care nu prea o placi. A pufnit în râs.

Jacob a clipit o singură dată.

– Ha, ha.

– Ai venit aici să te joci? l-a întrebat Bubbacub. Mă faci să-mi pierd timpul! Dă-mi ce-va în schimb!

Jacob a zâmbit.

– Cum să nu, Pil Bubbacub. Sper că te va edifica demonstraţia mea. Dar, mai întâi, n-ai vrea să te aşezi?

Maxilarele lui Bubbacub s-au lovit unul de altul. Ochii lui mici şi negri au părut o clipă să scapere scântei, apoi a pufăit şi s-a trântit pe o pernă din apropiere.

Jacob studia feţele celor din salon. Expresiile celor mai mulţi erau nedumerite sau ostile, cu excepţia lui LaRoque, care rămăsese mândru şi detaşat, şi a Helenei, care zâmbea cam nesigură. Şi a lui Fagin, desigur. Pentru a mia oară, Jacob şi-a dorit ca acel Kanten să aibă ochi.

– Când dr. Kepler m-a invitat pe Mercur, a început el, aveam unele îndoieli în privinţa proiectului „Exploratorii Soarelui”, dar, una peste alta, eram de acord cu ideea. După acea primă întâlnire, mă aşteptam să particip la unul dintre cele mai interesante evenimente de la Contact… o problemă complexă de relaţii între specii, legată de cei mai apropiaţi şi ciudaţi vecini ai noştri, Strigoii Soarelui. În loc de asta, se pare că problema Solarienilor a fost amânată în favoarea unei reţele complicate de intrigi şi de crime.

Kepler şi-a ridicat privirea tristă.

– Jacob, te rog. Toţi ştim că ai fost foarte stresat. Millie crede că trebuie să fim înţelegători cu tine, dar există şi limite.

Jacob şi-a deschis braţele.

– Dacă bunăvoinţa m-ar putea înveseli, te rog încearcă! M-am săturat să fiu ignorat. Dacă nu mă asculţi, sunt sigur că autorităţile de pe Pământ o vor face!

Lui Kepler i-a îngheţat zâmbetul pe buze. S-a tras înapoi.

– Dă-i drumul atunci! Te voi asculta.

Jacob a păşit pe covorul cel mare din mijlocul încăperii.

– În primul rând: Pierre LaRoque a negat tot timpul că l-ar fi omorât pe Jeffrey Cimpanzeul şi că şi-ar fi folosit asomatorul ca să saboteze micuţa navă solară. El neagă şi că ar fi fost vreodată un Supravegheat şi susţine că documentele de pe Pământ au fost contrafăcute. Totuşi, de când ne-am întors de pe Soare, a refuzat mereu să se supună testului care i-ar putea dovedi nevinovăţia. Probabil se aşteaptă ca şi rezultatele testului să fie falsificate.

– Aşa e, a spus LaRoque, dând din cap. N-ar fi decât o altă minciună.

– Chiar dacă doctorul Laird, dr. Martine şi cu mine vom asista la efectuarea lor?

LaRoque a mormăit:

– Mi-ar putea aduce prejudicii la proces, mai ales dacă decid să vă dau în judecată!

– Dar de ce *să ajungem* la proces? N-ai avut niciun motiv să-l omori pe Jeffrey când ai deschis placa de acces la selectorul R.Q…

– Ceea ce neg că am făcut!

– … şi doar un Supravegheat ar fi ucis pe cineva într-un acces de furie. Atunci de ce să fii în detenţie?

– Poate că se simte bine aici, a comentat asistentul.

Helene s-a încruntat. Disciplina s-a dus naibii în ultimul timp, împreună cu morala.

– Refuză testul pentru că ştie că o să-l pice! a strigat dr. Kepler.

– De asta l-au ales So-la-rienii să săvârşească pentru ei o-mo-rul, a adăugat Bubbacub. Mie aşa mi-au spus.

– Şi eu sunt un Supravegheat? Unii din voi cred că Strigoii m-au făcut să încerc să mă sinucid.

– Erai foar-te stresat. Aşa zice dr. Mar-tine, nu?

Bubbacub s-a întors spre Martine.

Ea şi-a încleştat degetele ambelor mâini cu putere, dar n-a spus nimic.

– Ajungem şi la asta în câteva minute, a zis Jacob. Dar înainte aş vrea să vorbesc între patru ochi cu dr. Kepler şi cu domnul LaRoque.

Dr. Laird şi asistentul lui s-au ridicat politicoşi. Bubbacub s-a uitat urât, pentru că fusese obligat să se mute, dar s-a conformat.

Jacob a trecut prin spatele canapelei. Pe când se apleca între

cei doi bărbaţi, şi-a dus o mână la spate. Donaldson s-a aplecat în faţă şi i-a dat un mic obiect pe care Jacob l-a ţinut în pumnul strâns.

Jacob se uita când la Kepler, când la LaRoque.

– Cred că voi amândoi ar trebui să terminaţi. Mai ales dumneata, doctore Kepler!

Kepler a şuierat.

– Despre ce Dumnezeu vorbeşti?

– Cred că ai ceva ce-i aparţine domnului LaRoque. Nu contează că a pus mâna pe acel lucru în mod ilegal. Îl doreşte enorm. Atât de mult, că acceptă acum să fie blamat pentru ceva ce n-a făcut. Poate suficient ca să schimbe tonul articolelor pe care le va scrie cu siguranţă despre toate astea. Nu cred că înţelegerea va mai rămâne în picioare. Vezi, am acel lucru acum.

– Camera mea! a şoptit LaRoque cu asprime.

– O cameră cât se poate de mică. Un spectrograf sonic complet, dar în miniatură. Da, o am. Am şi copiile înregistrărilor pe care le-ai făcut şi care erau ascunse în apartamentul doctorului Kepler.

– T-trădătorule! s-a bâlbâit Kepler. Credeam că mi-eşti prieten…

– Taci din gură, ticălos slăbănog ce eşti! LaRoque aproape zbiera. *Tu* eşti un trădător.

Dispreţul izbucnea din micul jurnalist ca aburul ţinut mult timp sub presiune.

Jacob şi-a pus câte o mână pe spatele fiecăruia dintre cei doi.

– Amândoi veţi fi aruncaţi pe nişte orbite de unde nu veţi mai putea să vă întoarceţi dacă mai ţipaţi aşa! LaRoque poate fi acuzat de spionaj şi Kepler de şantaj şi complicitate la spionaj! De fapt, întrucât dovada că LaRoque făcea spionaj este şi proba indirectă că n-ar fi avut timpul necesar să saboteze nava lui Jeffrey, primul suspect în acest caz ar fi ultima persoană care a inspectat generatoarele navei. O, nu cred că ai făcut-o dumneata, doctore Kepler. Dar, în locul dumitale, aş avea grijă!

LaRoque a rămas tăcut. Kepler îşi mesteca vârful mustăţii.

– Ce vrei? a întrebat el în cele din urmă.

Jacob a încercat să reziste tentaţiei, dar partea inhibată din el era acum mult prea activă. Nu se putea abţine să nu mai facă săpături.

– Păi, încă nu sunt sigur. Poate mă gândesc la ceva. Dar nu-ţi lăsa imaginaţia s-o ia razna. Prietenii mei de pe Pământ ştiu deja

totul.

Nu era adevărat. Dar Mr. Hyde nu credea în prudenţă.

Helene deSilva se străduia să prindă ce îşi spuneau cei trei bărbaţi. Dacă ar fi crezut că există posedare, atunci sigur mimica feţelor cunoscute era dictată de spiritele care intraseră în ei. Blândul dr. Kepler, devenit taciturn şi secretos după întoarcerea lor din Soare, mormăia ca un înţelept mânios căruia nu i se dădea ascultare. LaRoque – atent şi precaut înainte – se purta acum de parcă întreaga sa lume depindea de o evaluare corectă a lucrurilor.

Şi Jacob Demwa… păruse înainte să aibă charismă, deşi era tăcut, uneori dus pe gânduri. O atrăsese, cu toate că se simţea frustrată din cauza schimbărilor lui bruşte de dispoziţie. Dar *acum,* acum radia. O ardea ca o flacără.

* * *

Jacob, s-a îndreptat de spate.

– Deocamdată, dr. Kepler a fost amabil să-şi retragă toate acuzaţiile împotriva lui Pierre LaRoque, a anunţat el.

Bubbacub s-a ridicat de pe pernă.

– Eşti nebun! Dacă oa-menii tolerează uciderea protejaţilor lor, asta-i treaba lor. Dar So-la-rienii pot să-l oblige să facă iar rău!

– Solarienii n-o să-l mai oblige să facă nimic, a spus încet Jacob. Bubbacub a pufnit.

– Eşti nebun şi ţi-am mai zis asta. Am vorbit cu Solarienii. Şi ei nu mint.

– Cum zici. Dar aş vrea să-mi continui analiza, a replicat Jacob.

Bubbacub a pufnit din nou şi s-a trântit din nou pe pernă.

– Nebun de legat! a strigat el.

– Mai întâi, a spus Jacob, aş vrea să-i mulţumesc doctorului Kepler că a avut bunăvoinţa să ne permită inginerului-şef Donaldson, doctorului Martine şi mie să vizităm laboratoarele foto şi să studiem filmele de la ultima cufundare.

La auzul numelui Marinei, expresia lui Bubbacub s-a schimbat. Aşa arată mâhnirea la un Pil, şi-a spus Jacob. Simţea simpatie pentru micul extraterestru. Fusese o capcană inteligentă, acum complet dezamorsată.

Jacob a relatat pe scurt descoperirea pe care o făcuseră în laboratorul foto, şi anume că lipseau rolele făcute în partea cealaltă a navei în a treia şi ultima parte a misiunii. În cameră nu

se auzea decât clinchetul ramurilor lui Fagin.

– Câtva timp, m-am întrebat unde puteau fi aceste role. Bănuiam cine le luase, dar nu eram sigur dacă le distrusese sau apucase să le ascundă. În cele din urmă, am hotărât să mizez pe faptul că un „şoarece de bibliotecă” nu aruncă niciodată nimic. Am căutat în locul ocupat de un anumit sofont şi am găsit rolele lipsă.

– Ai îndrăznit! a şuierat Bubbacub. Dacă ai avea stă-pâni cum tre-buie, ţi-aş arăta eu tupeu! Cum de-ai îndrăznit?

Helene şi-a revenit din uimire.

– Adică recunoşti că ai ascuns benzile cu informaţii din misiunea „Exploratorii Soarelui”, Pil Bubbacub? De ce?

Jacob a rânjit.

– O, asta se va clarifica! De fapt, din felul în care mergea cazul ăsta, am fost sigur că va fi mult mai complicat decât este. Dar e, în fond, foarte simplu. Vedeţi, benzile demonstrează foarte clar că Bubbacub a minţit.

Un gâlgâit slab s-a ridicat din gâtlejul lui Bubbacub. Micul extraterestru stătea neclintit, de parcă nu îndrăznea să se mişte.

– Ei bine, unde sunt înregistrările? a întrebat deSilva.

Jacob a luat geanta de pe masă.

– A trebuit să-i dau şi diavolului partea sa. A fost pur şi simplu un noroc că m-am gândit că rolele încăpeau foarte bine într-o canistră goală de benzină.

A scos un obiect şi l-a ţinut în sus.

– Relicva Lethani! a icnit deSilva.

Un tril de surpriză i-a scăpat lui Fagin. Mildred Martine s-a ridicat, ducându-şi mâna la gât.

– Da, relicva Lethani. Sunt sigur că Bubbacub a contat pe o reacţie ca a voastră, asumându-şi un risc nu prea mare să-i caute cineva prin camere. Normal, nimeni nu s-ar fi gândit să ia de acolo un obiect de veneraţie aproape religioasă al unei rase vechi şi puternice; mai ales unul care nu arăta decât ca o bucată de piatră şi sticlă meteoritice! L-a învârtit în mâini. Uitaţi-vă acum!

Relicva s-a deschis printr-o răsucire. Un fel de cutie era încastrată într-una din jumătăţi. Jacob a pus jos cealaltă jumătate şi a tras de capătul cutiei. Ceva a zăngănit slab înăuntru. Cutia s-a desprins brusc şi au ieşit o duzină de obiecte mici, care au căzut pe podea. Măselele lui Culla au ţăcănit.

– Rolele!

LaRoque a dat din cap cu satisfacţie, făcându-şi de lucru cu pipa.

– Da, a spus Jacob. Şi pe suprafaţa exterioară a acestei „relicve” puteţi găsi butonul care, odată apăsat, a evacuat conţinutul cutiei, acum goale. Se pare că sunt nişte urme înăuntru. Pun pariu pe orice că sunt din substanţa pe care Donaldson şi cu mine i-am dat-o lui Kepler ieri, când n-am reuşit să-l convingem… Jacob s-a oprit. Apoi a ridicat din umeri… urme dintr-o substanţă monomoleculară instabilă care, sub controlul unui anumit sofont priceput, s-a răspândit într-o „izbucnire de lumină şi sunet” şi a învelit suprafaţa emisferei superioare a navei solare…

DeSilva a sărit în picioare. Jacob a trebuit să ridice tonul pentru a acoperi clănţănitul din dinţi din ce în ce mai tare ce venea dinspre Culla.

– … şi pentru a bloca eficient toată lumina verde şi albastră – singurele lungimi de undă în care puteam să-i distingem pe Strigoii Soarelui de mediul lor!

– Rolele! a strigat deSilva. Ar trebui să arate…

– Chiar şi *arată* toroizi, Strigoi… sute! Interesant era că nu luau forme antropoide, dar poate nu le luau pentru că modelele noastre psi indicau că nu-i vedeam!

Dar, vai, în confuzia creată în cireadă când am intrat, din greşeală, direct în ei, fără să le cerem voie, toroizii şi Strigoii „normali” s-au dat la o parte din calea noastră… totul pentru că noi vedeam că suntem chiar în mijlocul lor!

– Nebun de Mâncat ce eşti! a ţipat LaRoque.

L-a ameninţat cu pumnul cu Bubbacub. Pilul a şuierat în chip de ripostă, dar nu s-a clintit din loc, uitându-se la Jacob, în timp ce degetele de la fiecare mână i se îndoiau, strângându-se în pumni.

– Substanţa monomoleculară urma să se descompună exact când părăseam cromosfera. S-a transformat într-un strat subţire de praf pe câmpul de forţă de la marginea punţii, acolo unde nimeni nu l-ar fi observat până nu se întorcea Bubbacub împreună cu Culla să-l aspire. Aşa e, Culla, nu?

Culla a încuviinţat din cap, nefericit.

Jacob s-a simţit vag mulţumit că mila i-a venit la fel de uşor ca mânia amorală de mai înainte. O parte din el a început totuşi să se îngrijoreze. A zâmbit să-l liniştească pe extraterestru.

– E-n regulă, Culla. Nu am nicio dovadă că ai mai făcut şi

altceva. M-am uitat la voi doi când aspiraţi şi mi-a fost foarte clar că erai constrâns.

Ochii Pringului s-au ridicat din pământ. Erau foarte strălucitori. A mai dat o dată din cap aprobator şi ciripitul din spatele buzelor sale groase s-a potolit încet. Fagin s-a apropiat de extraterestrul cel subţirel.

* * *

Donaldson a luat de pe jos rolele şi apoi s-a îndreptat de spate.

– Cred c-ar fi bine să luăm măsurile necesare pentru arestare.

Helene se şi dusese la telefon.

– Mă ocup de asta acum, a spus ea pe un ton blând.

Martine s-a îndreptat sfioasă spre Jacob şi i-a şoptit:

– Jacob, asta-i acum o chestiune de Afaceri Externe. Ar trebui să-i lăsăm pe cei de acolo să se ocupe de ea.

Jacob a scuturat din cap.

– Nu, încă nu. Mai trebuie să lămurim ceva.

DeSilva a închis telefonul.

– Vor fi aici în scurt timp. Între timp, de ce nu continui, Jacob? Mai e ceva?

– Da. Două chestii. Una e asta. Din geanta de pe masă a scos casca psi a lui Bubbacub. Propun să fie păstrată şi ea. Nu ştiu dacă îşi aminteşte cineva, dar Bubbacub o purta când mi-am pierdut eu minţile pe nava solară. Cred că Bubbacub a fost obligat să facă acele lucruri care mă înnebuneau. Dumneata n-ai fi făcut aşa ceva de unul singur.

Bubbacub a făcut cu mâna un gest pe care Jacob n-a încercat să-l interpreteze.

– În final, mai e şi chestiunea morţii cimpanzeului. De fapt, e partea cea mai uşoară. Bubbacub ştia aproape tot despre tehnologia galactică din expediţia „Exploratorii Soarelui”: comenzile, sistemul computerizat, comunicaţiile... aspecte neştiute de oamenii de ştiinţă pământeni. Există doar dovezi indirecte că Bubbacub lucra la pilonul de comunicaţii prin laser, nesocotind prezentarea doctorului Kepler, când nava lui Jeff, comandată în mare măsură de la distanţă, a explodat. Nu ar convinge la un proces, dar nu contează, din moment ce rasa Pila are extrateritorialitate şi îl putem deporta.

Un alt lucru care va fi greu de dovedit este că Bubbacub a pus un conductor fals în Sistemul Spaţial de Identificare... un sistem legat direct cu biblioteca din La Paz... creând astfel un raport

fals, cum că LaRoque ar fi un Supravegheat. Totuşi, este foarte clar că aşa a făcut. Era o pistă falsă perfectă. Când toţi erau siguri că LaRoque îl omorâse pe Jeff, nimeni nu s-a ostenit să verifice temeinic telemetria din timpul cufundării cimpanzeului. Chiar acum îmi amintesc că nava lui Jeff a dat de necaz exact în momentul în care el a deschis camerele care luau prim-planuri, un declanşator întârziat perfect, dacă asta a fost tehnica folosită de Bubbacub. Oricum, probabil că n-o să ştim niciodată. Telemetria lipseşte probabil sau a fost distrusă deja.

Fagin a fluierat.

– Jacob, Culla îţi cere să te opreşti. Te rog, nu-l face pe Pil Bubbacub să se simtă şi mai jenat. Nu ar servi la nimic.

Au apărut în uşă trei membri ai echipajului înarmaţi. S-au uitat la comandantul deSilva, aşteptând ordine. Ea le-a făcut semn să aştepte.

– Doar o clipă, a spus Jacob. N-am discutat partea cea mai importantă: motivele lui Bubbacub. De ce ar recurge un sofont important, reprezentantul unei prestigioase instituţii galactice, la furt, falsificare, asalt psihic şi crimă?

Pentru început, Bubbacub avea antipatii personale faţă de Jeffrey şi LaRoque. Pentru el, Jeffrey era un monstru, o specie a cărei evoluţie se făcuse doar cu o sută de ani în urmă şi care îndrăznea să riposteze. Aroganţa nejustificată a lui Jeff şi prietenia lui cu Culla au sporit furia lui Bubbacub.

Dar cred că ura cel mai mult cimpanzeii pentru ceea ce reprezentau. Ca şi delfinii, ei însemnau o poziţie imediat sub rasa umană imatură şi plebee. Neamul Pila a trebuit să lupte jumătate de milion de ani ca să ajungă unde este acum. Bănuiesc că Bubbacub ne detestă pentru că am obţinut totul atât de „uşor”.

În cazul lui LaRoque, ei bine, aş zice că Bubbacub nu l-a plăcut pur şi simplu. Prea gălăgios şi insistent, aşa cred…

Jurnalistul a pufnit audibil.

– Şi poate s-a simţit insultat când LaRoque a sugerat că specia Soro au fost odată protectorii noştri. Clasa privilegiată a societăţii galactice dispreţuieşte speciile care îşi părăsesc protejaţii.

– Dar astea sunt doar motive de ordin personal, a obiectat Helene. Nu ai altceva mai bun?

– Jacob, a început Fagin. Te rog…

– Sigur că Bubbacub a avut şi alt motiv, a spus Jacob. A vrut să pună capăt proiectului „Exploratorii Soarelui” într-un fel care

ar fi stricat reputaţia conceptului de cercetare independentă şi ar fi sporit prestigiul bibliotecii. A făcut să pară că el, un Pil, putea să stabilească contacte acolo unde oamenii nu reuşeau, şi a născocit o poveste care făcea „Exploratorii Soarelui” să pară o operaţiune de mântuială. Apoi a falsificat informaţiile transmise de bibliotecă în aşa fel ca să corespundă cu ce pretindea el despre Solarieni şi să nu se mai organizeze expediţii acolo!

Eşecul bibliotecii probabil l-a supărat cel mai mult pe Bubbacub. Şi falsificarea acelui mesaj îi va aduce cele mai mari necazuri la întoarcerea acasă. Pentru asta va fi pedepsit mai aspru decât ar fi vreodată pentru uciderea lui Jeff.

Bubbacub s-a ridicat încet. Şi-a netezit cu grijă blana şi apoi şi-a împreunat mâinile cu patru degete.

– Eşti foar-te deştept, i-a spus lui Jacob. Dar se-man-ti-ca e proastă... ţinteşte prea sus. Brodezi prea mult pe prea puţin. Oa-me-nii sunt întot-deauna mărunţi. N-o să-ţi mai vorbesc niciodată limba ta pământeană de rahat.

Zicând acestea, şi-a scos Vodorul de la gât şi l-a aruncat pe masă cu dispreţ.

– Îmi pare rău, Bubbacub, a zis deSilva. Dar se pare că va trebui să te reţinem până primim instrucţiuni de pe Pământ.

Jacob se aştepta ca Pilul să clatine din cap sau să dea din umeri, dar extraterestrul a făcut altă mişcare care transmitea aceeaşi indiferenţă. S-a întors cu spatele la ei şi a ieşit pe uşă, ţinându-se drept, o fiinţă mică, butucănoasă, dar mândră, care mergea în fruntea gărzilor sale umane, mult mai mari decât el.

Helene deSilva a luat „relicva Lethani”, a cântărit-o cu grijă în mâini, căzând pe gânduri. Apoi a strâns din buze şi a aruncat obiectul cu toată puterea în uşă.

– Ucigaşul! a blestemat ea.

– Eu mi-am învăţat lecţia, a spus Martine încet. Să nu mă încred în nimeni mai bătrân de treizeci de milioane de ani.

Jacob rămăsese confuz. Exaltarea i se risipise prea repede. Ca un drog, lăsase în urmă o senzaţie de gol – o întoarcere la raţiune, dar şi pierderea sentimentului că era întreg. Va începe curând să se întrebe dacă făcuse bine că spusese totul deodată, într-o expunere orgiacă de logică deductivă.

Remarca lui Martine l-a făcut să ridice privirea.

– Chiar în nimeni? a întrebat-o el.

Fagin îl îmbrâncea pe Culla într-un scaun.

– Îmi pare rău, Fagin, a zis el. Trebuia să te avertizez, să

discut cu tine mai întâi. S-ar putea ivi complicaţii în chestia asta, repercusiuni la care nu m-am gândit.

Şi-a dus o mână la frunte.

Fagin a fluierat dulce.

– Ai dat drumul la tot ce reţineai în tine, Jacob. Nu înţeleg de ce ai fost atât de reticent să-ţi foloseşti aptitudinile în ultimul timp, dar în acest caz, împlinirea dreptăţii îţi cerea toată vigoarea. E bine că te-ai potolit. Nu-ţi face prea multe griji pentru ce s-a întâmplat. Adevărul era mai important decât răul produs de o înflăcărare minoră sau de folosirea tehnicilor de prea mult timp dezactivate.

Jacob voia să-i spună lui Fagin cât de mult greşea. „Aptitudinile” cărora le dăduse drumul erau mai mult decât atât. Erau o forţă ucigătoare înlăuntrul său. Se temea că făcuseră mai mult rău decât bine.

– Ce crezi că se va întâmpla? a întrebat el, cu un glas obosit.

– Păi, cred că omenirea va descoperi că are un duşman puternic. Guvernul vostru va protesta. Cum o va face are cea mai mare importanţă, dar nu va schimba faptele esenţiale. Oficial, rasa Pila va dezaproba acţiunile nefericite ale lui Bubbacub. Dar sunt mândri şi irascibili, dacă poţi să scuzi o descriere dureroasă şi inevitabil nepoliticoasă a unei rase de sofonţi ca voi.

Ăsta nu e decât un rezultat al unui lanţ de evenimente. Dar nu te necăji prea tare. Tu nu ai făcut acest lucru. Tot ce ai făcut a fost să tragi un semnal de alarmă, în aşa fel încât omenirea *să conştientizeze* pericolul. Trebuia să se întâmple. S-a întâmplat întotdeauna la rasele de pui de lup.

– Dar de ce?

– Preastimatul meu prieten, ăsta-i unul dintre lucrurile pentru care sunt aici şi încerc să-l aflu. Deşi nu te prea consolează, te rog să observi că sunt mulţi care ar vrea ca omenirea să supravieţuiască. Unora dintre noi… le pasă foarte mult.

20
Medicină modernă

Jacob a apăsat pe rama rotundă de cauciuc a piesei oculare de la scanerul retinian şi a văzut încă o dată punctul albastru dansând şi scânteind pe un fundal negru. Acum a încercat să *nu* se concentreze asupra lui, ignorând sugestiile sale ispititoare de a-l urmări în timp ce aştepta a treia imagine tahistoscopică.

A apărut brusc, umplând întregul său câmp vizual cu o imagine 3D de culoare sepia. Imaginea mentală pe care a avut-o în primul moment a fost o scenă pastorală. Era o femeie în prim-plan, durdulie şi bine hrănită, cu fustele demodate fluturându-i în timp ce fugea.

Nori negri, ameninţători, pândeau în zare, deasupra clădirilor unei ferme aflate pe un deal. Erau oameni la stânga... dansau oare? Nu, se luptau. Erau soldaţi. Pe feţe li se citea surescitarea şi... oare teama? *Femeia* era înspăimântată. Fugea cu mâinile pe cap, iar doi bărbaţi în platoşe din secolul al XVII-lea o urmăreau cu puştile cu baionete ascuţite ridicate.

Scena s-a întunecat şi punctul albastru s-a înnegrit. Jacob a închis ochii şi s-a retras din faţa piesei oculare.

– Asta-i tot, a spus dr. Martine. S-a aplecat peste un pupitru de computer din apropiere, de lângă doctorul Laird. Vom avea rezultatul testului tău de Supraveghere într-un minut, Jacob.

– Eşti sigură că nu ai nevoie de mai mult? Astea au fost doar trei.

De fapt, se simţea uşurat.

– Nu, am luat cinci de la Peter ca să facem o dublă verificare. Tu ne serveşti doar drept etalon. De ce nu stai jos să te relaxezi cât timp ne terminăm noi treaba?

Jacob s-a dus la unul dintre fotolii, ştergându-şi cu mâneca stângă fruntea de transpiraţia care o făcea să lucească. Testul fusese un chin de treizeci de secunde.

Prima imagine fusese portretul unui bărbat, cu faţa devastată, plină de riduri, care spunea povestea unei vieţi, pe care el îl cercetase două sau trei secunde, înainte să dispară, atât de întipărit în mintea sa cât putea să fie o apariţie aşa efemeră.

A doua fusese un amestec derutant de forme abstracte, care ieşeau în afară şi se ciocneau într-o dezordine statică... precum labirintul de forme din jurul marginii unui toroid solar, dar fără

strălucirea sau consistenţa acestuia.

A treia fusese scena în sepia, pare-se redată într-o veche gravură din Războiul de 30 de Ani. Era explicit violentă, şi-a amintit Jacob, exact genul de lucru la care se aştepta cineva într-un test de Supraveghere.

După „scena din salon” de jos, atât de dramatică, Jacob ezita să intre fie şi într-o transă superficială pentru a-şi calma nervii. Şi a constatat că nu se putea relaxa altfel. S-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de pupitrele computerelor. În partea cealaltă a domului, chiar lângă câmpul de stază, LaRoque se plimba de colo-colo în aşteptarea rezultatului, uitându-se afară, la umbrele lungi şi stâncile arse de soare de la Polul Nord al planetei Mercur.

– Pot să văd datele preliminare? a întrebat-o Jacob pe Martine.

– Sigur. Pe care ai vrea s-o vezi?

– Pe ultima.

Martine a tastat ceva la computer. A ieşit o foaie din fanta de sub ecran. Ea a rupt-o şi i-a dat-o.

Era „scena pastorală”. Desigur, acum îşi dădea seama de adevăratul ei conţinut, dar scopul vizionării de înainte era să-i urmărească reacţiile la imagine în primele câteva clipe în care o vedea, înainte să intre în joc gândirea conştientă.

De-a curmezişul imaginii, o linie frântă ţâşnea înapoi şi înainte, în sus şi în jos. La fiecare vârf sau limită inferioară era câte un număr mic. Linia indica traseul urmat de atenţia lui în timpul primei priviri rapide, aşa cum îl detectase cititorul de retină, urmărindu-i mişcările globului ocular.

Numărul unu şi începutul traseului erau lângă mijloc. Până la numărul şase, linia concentrării era la acelaşi nivel. Apoi se oprea chiar deasupra decolteului generos al femeii care fugea şi căreia i se vedeau sânii aproape în întregime. Numărul şapte era încercuit acolo.

Apoi numerele se aglomerau, nu numai de la şase la şaisprezece, dar şi de la treizeci la treizeci şi cinci şi de la optzeci şi doi la optzeci şi şase.

La douăzeci, numerele se mutau brusc de la picioarele femeii la norii de peste fermă. Apoi îşi schimbau repede locul, printre oamenii şi obiectele înfăţişate, fiind uneori încercuite sau încadrate în pătrate, pentru a indica nivelul de dilatare a ochiului, intensitatea concentrării şi modificările tensiunii intraoculare, măsurate de calibrul vinişoarelor din retina lui. Se părea că scanerul ocular Stanford-Purkinje, modificat şi conceput de el

pentru acest test din tahistoscopul lui Martine şi din alte mărunţişuri, funcţionase.

Jacob ştia foarte bine că nu trebuie să se jeneze de reacţia lui reflexă la sânii femeii. Dacă ar fi fost femeie, reacţia ar fi fost diferită, ar fi zăbovit mai mult asupra femeii. Dar s-ar fi concentrat mai degrabă asupra părului, hainelor şi chipului ei.

Ce îl îngrijora mai mult era reacţia lui la scena în ansamblu. Mai încolo, la stânga, lângă bărbaţii care se luptau, era un număr cu steluţă. Acesta reprezenta momentul în care îşi dăduse seama că imaginea era violentă, nu pastorală. A dat din cap, satisfăcut. Numărul era relativ jos şi linia ţâşnea imediat mai departe pentru cinci secunde, după care se întorcea în acelaşi loc. Asta însemna o doză sănătoasă de aversiune, urmată de o curiozitate sinceră, în loc de una ascunsă.

La prima vedere, se părea că avea să treacă testul. Deşi nu se îndoise niciodată cu adevărat.

– Mă întreb dacă va reuşi vreodată cineva să păcălească un test de Supraveghere, a spus el, dându-i înapoi foaia lui Martine.

– Poate va reuşi într-o zi, a zis ea, strângându-şi materialele. Dar adaptarea necesară pentru a schimba reacţiile cuiva la stimuli instantanei… la o imagine care trece aşa de repede că doar subconştientul are timp să reacţioneze… ar produce prea multe efecte secundare, noi modele ce vor trebui să apară în test. Analiza finală e foarte simplă: realizează mintea subiectului un scor egal sau cu plus, calificându-l pentru Cetăţenie, sau un scor negativ, ceea ce înseamnă că este dependentă de plăceri carnale ori bolnave? Asta, mai mult decât orice coeficient de violenţă, este esenţa testului.

Martine s-a întors spre doctorul Laird.

– Aşa e, nu, doctore?

Laird a ridicat din umeri.

– Dumneata eşti expertul.

Îi îngăduise lui Martine să-i intre din nou în graţii încetul cu încetul, dar nu o iertase de tot pentru că îi prescrisese medicamente lui Kepler fără să-l consulte.

După acuzaţiile aduse acolo jos, a devenit limpede că ea nu-i prescrisese niciodată warfarină lui Kepler. Jacob şi-a amintit de obiceiul lui Bubbacub, la bordul lui *Bradbury,* de a adormi pe articole de îmbrăcăminte lăsate din neglijenţă pe scaune sau perne. Pilul găsise probabil în asta un subterfugiu pentru a-i strecura lui Kepler, în farmacia lui ambulantă, un medicament

care avea să-i deterioreze comportamentul.

Avea logică. Kepler fusese eliminat de la ultima cufundare. Cu intuiţia lui colosală, poate că îşi dăduse seama de şmecheria lui Bubbacub cu „relicva Lethani”. De asemenea, acţiunile lui aberante ar fi dus până la urmă la discreditarea misiunii „Exploratorii Soarelui”.

Se legau toate, dar pentru Jacob, asemenea deducţii aveau gustul unei mese cu fulgi de proteine. Erau suficient de convingătoare, dar nu aveau nici sare, nici piper. Un castron plin de supoziţii.

Unele din faptele reprobabile ale lui Bubbacub erau dovedite. Restul aveau să rămână pure speculaţii, deoarece reprezentantul bibliotecii avea imunitate diplomatică.

Pierre LaRoque a venit lângă ei. Atitudinea francezului era supusă.

– Care-i verdictul, doctore Laird?

– E cât se poate de clar că domnul LaRoque nu este o personalitate asocială violentă şi nu se califică pentru Supraveghere, a spus Laird încet. De fapt, are chiar un coeficient ridicat de conştiinţă socială. Asta poate fi o parte din problema lui. Se pare că idealizează ceva şi i se va recomanda să ceară ajutorul unui specialist de la clinica din cartierul lui, când se va întoarce acasă.

Laird l-a privit pe reporter cu severitate. LaRoque a dat doar din cap aprobator.

– Şi ceilalţi care au fost testaţi? a întrebat Jacob.

El fusese ultimul care făcuse testul. Dr. Kepler, Helene deSilva şi trei oameni din echipaj, aleşi la întâmplare, trecuseră pe rând pe la aparat. Comandantul nu se gândise de două ori la test şi îi luase pe membrii echipajului cu ea când se dusese să facă ultima inspecţie a navei înainte de lansare. Kepler se încruntase când doctorul Laird îi citise rezultatele între patru ochi şi plecase în grabă.

Laird şi-a dus o mână la faţă şi s-a ciupit de şaua nasului, chiar între sprâncene.

– Nu există niciun Supravegheat în grup, exact cum ne aşteptam după micul dumitale „spectacol” de la parter. Dar sunt probleme şi lucruri pe care nu le înţeleg deloc în minţile unor oameni de aici. Ştii, nu e deloc uşor pentru un felcer de la ţară ca mine să-şi întrerupă activitatea şi să se uite în sufletele oamenilor. Mi-ar fi scăpat o jumătate de duzină de nuanţe dacă

nu m-ar fi ajutat dr. Martine. Aşa că mi-e greu să interpretez aceste abisuri întunecate, atât de bine ascunse, mai ales la oameni pe care îi cunosc şi îi admir.

– Sper că nu e nimic grav.

– Dacă ar fi, nu te-ai duce în această cufundare în pripă pe care a ordonat-o Helene! Eu nu-l reţin la bază pe Dwayne Kepler pentru că e răcit!

Laird a scuturat din cap şi s-a scuzat.

– Iartă-mă, nu sunt obişnuit cu aşa ceva. N-ai de ce să-ţi faci griji, Jacob. Ai avut unele chestii tare ciudate în test, dar rezultatul general e că eşti la fel de sănătos ca noi toţi. Categoric, un scor pozitiv şi un om realist. Totuşi, sunt câteva lucruri care mă nedumeresc. N-am să intru în detalii care să te îngrijoreze mai mult decât merită, din moment ce iei parte la această expediţie, însă aş aprecia dacă dumneata şi Helene veţi veni fiecare să vă consult când vă întoarceţi.

Jacob i-a mulţumit doctorului şi s-a îndreptat spre lift cu el, Martine şi LaRoque.

Sus, deasupra capetelor tuturor, pilonul de comunicaţii străpungea domul de stază. De jur împrejurul lor, dincolo de oamenii şi maşinile din încăpere, stâncile arse de soare ale planetei Mercur scânteiau sau luceau stins. Sol era un glob galben şi incandescent ce strălucea deasupra unui lanţ de dealuri joase.

Când a sosit liftul, Martine şi Laird au intrat, dar LaRoque l-a reţinut pe Jacob, apucându-l cu o mână de braţ, până s-a închis uşa, şi cei doi bărbaţi au rămas singuri.

Pierre LaRoque i-a şoptit lui Jacob:

– Îmi vreau camera!

– Sigur, LaRoque. Comandantul deSilva a scos arma şi poţi s-o iei oricând, acum că ai fost exonerat.

– Şi înregistrarea?

– E la mine. Şi eu ţin la ea.

– Dar nu-i treaba ta…

– Termină, LaRoque! a mormăit Jacob. De ce nu încetezi odată să faci pe grozavul şi să accepţi că şi alţii sunt inteligenţi? Vreau să ştiu de ce luai imagini sonice cu oscilatorul de stază din nava lui Jeffrey! Şi mai vreau să ştiu de unde ţi-a venit ideea că îl vor interesa pe unchiul meu!

– Îţi datorez mult, Demwa, a spus încet reporterul. Accentul puternic aproape că-i dispăruse. Dar, înainte să-ţi răspund,

trebuie să ştiu dacă vederile tale politice sunt asemănătoare cu ale unchiului tău.

– Am mulţi unchi, LaRoque. Unchiul Jeremy e în Adunarea Confederaţiei, dar ştiu că n-ai lucra cu el! Unchiul Juan e foarte bun la teorie şi foarte îngăduitor cu ilegalităţile… cred că te referi la unchiul James, ţicnitul familiei. O, sunt de acord cu el în multe privinţe, ba chiar şi în unele în care familia nu este. Dar, dacă e implicat în vreo acţiune de spionaj, n-o să accept să-l ajut să obţină mai multe informaţii… mai ales dacă e vorba de una aşa stângace cum pare să fie a ta.

Poate că nu eşti un criminal sau un Supravegheat, LaRoque, dar eşti sigur spion! Singura problemă e să-mi dau seama *pentru cine* spionezi. N-o să mă ating de acest mister până nu ne întoarcem pe Pământ. Atunci, poate, ai să-mi faci o vizită; tu şi James probabil că veţi încerca să mă convingeţi să nu te deconspir. E destul de corect, nu?

LaRoque a dat din cap afirmativ.

– Pot să aştept, Demwa. Doar să nu-mi pierzi înregistrările, nu? Am trecut prin iad ca să le obţin. Vreau să am posibilitatea să te conving să le predai.

Jacob se uita la Soare.

– LaRoque, mai scuteşte-mă de văicărelile tale. N-ai fost în niciun iad… încă.

S-a întors şi a luat-o spre lifturi. Era destul timp pentru câteva ore sub un aparat de dormit. Nu mai voia să vadă pe nimeni până la plecare.

PARTEA A VII-A

În orice evoluţie nu există nicio transformare, niciun „salt calitativ” care să poată fi comparat cu acesta. Niciodată până acum nu au fost modul de viaţă şi de adaptare al unei specii schimbate atât de rapid şi total. Vreme de cincisprezece milioane de ani, neamul omului şi-a căutat hrana ca animalele şi printre animale. De atunci, ritmul evenimentelor a fost extrem de accelerat... primele sate de agricultori... oraşe... metropole... toate acestea s-au întâmplat într-o clipă pe scara temporală a evoluţiei, adică doar zece mii de ani.

John E. Pfeiffer

21
Déjà pensé

– Te-ai întrebat vreodată de ce majoritatea navelor noastre interstelare pleacă în spaţiu cu un echipaj 70% feminin?

Helene i-a dat lui Jacob primul tub de cafea fierbinte şi s-a întors la automat să-şi ia şi ea unul.

Jacob a îndepărtat sigiliul exterior al membranei semipermeabile, permiţând aburului să iasă pe când lichidul negru rămânea înăuntru. Tubul pentru lichide era prea fierbinte să fie ţinut în mână, în ciuda izolaţiei.

Pe Helene te puteai baza că va găsi mereu alt subiect incitant de discuţie! De câte ori erau singuri, cât de singuri puteau fi pe puntea deschisă a unei nave solare, Helene deSilva nu rata nicio ocazie de a-l implica într-o gimnastică mentală. Ciudat, dar pe el nu-l deranja deloc. Această competiţie îl înveselise mult de când plecaseră de pe Mercur, cu zece ore în urmă.

– Când eram adolescent, prietenilor mei şi mie nu ne păsa câtuşi de puţin de motive. Credeam că era doar un avantaj suplimentar să fii bărbat pe o navă stelară. „Aceste gânduri nu sunt decât fantezii de adolescenţi, născute…” Cine a scris asta, cumva John Doi-Nori? Ai citit ceva de el? Cred că s-a născut în High London, aşa că poate i-ai cunoscut părinţii.

Helene i-a aruncat o privire acuzatoare. Jacob a trebuit să reziste, pentru a nu ştiu câta oară, ispitei de a-i spune ce drăgălaşă expresie avea. Aşa şi *era,* dar ce femeie matură, dedicată profesiei sale, dorea să i se aducă aminte că avea încă gropiţe? Oricum, nu merita să se trezească cu un braţ rupt, pentru asta.

– Bine, bine, a zis el, râzând. Rămân la subiect. Bănuiesc că proporţia dintre bărbaţi şi femei are legătură cu faptul că femeile reacţionează mai bine la acceleraţii mari, căldură şi frig… au o coordonare mai bună între ochi şi mână şi o forţă pasivă mai mare. Asta le face probabil astronauţi mai buni.

Helene a sorbit din tub.

– Da, dar asta e numai o parte din întreg. În plus, majoritatea femeilor sunt imune la răul de salt temporal. Dar să ştii că aceste diferenţe nu sunt atât de mari. Nu suficient ca să compenseze faptul că sunt mai mulţi bărbaţi decât femei care se oferă să

zboare în spaţiu. Pe lângă asta, peste jumătate din echipajul navelor care călătoresc în sistemul nostru solar este format din bărbaţi, iar pe cele militare, raportul între bărbaţi şi femei este de şapte din zece.

– Păi, nu ştiu cum e în cazul navelor comerciale şi de cercetare, dar cred că pentru cele militare selecţia se face în funcţie de aptitudinile de luptă. Ştiu că nu s-a dovedit încă, dar aş bănui…

Helene a pufnit în râs.

– Nu trebuie să fii aşa diplomat, Jacob. Sigur că bărbaţii sunt luptători mai buni decât femeile… cel puţin aşa spun statisticile. Amazoane ca mine sunt excepţii. De fapt, ăsta e doar unul dintre factorii selecţiei. Nu ne dorim prea mulţi tipi cu înclinaţii războinice la bordul unei nave stelare.

– Dar asta nu e logic! Echipajele de pe navele interstelare intră într-o galaxie imensă care nu a fost explorată în întregime nici măcar de bibliotecă. Trebuie să vă confruntaţi cu o mare varietate de rase străine, majoritatea foarte impulsive. Şi institutele nu interzic lupta între rase. N-ar putea nici dacă ar vrea, dacă e să ne luăm după ce spune Fagin. Încearcă doar s-o facă în mod ordonat.

– Deci o navă interstelară cu oameni la bord ar trebui să fie pregătită de o încăierare? Helene a zâmbit şi şi-a sprijinit un umăr de peretele domului. În lumina roşie împestriţată a cromosferei superioare din hidrogen-alfa, părul ei blond arăta ca şapca strâmtă a unui jucător de golf. Păi, ai dreptate, bineînţeles. Trebuie să fim gata de luptă. Dar gândeşte-te o clipă la situaţia cu care ne confruntăm acolo. Trebuie să avem de-a face cu sute de specii al căror singur lucru în comun este acela care nouă ne lipseşte, o lungă tradiţie şi evoluţie care pot ajunge şi la două miliarde de ani. Ei folosesc biblioteca de ere întregi, aducându-i mereu adăugiri, deşi încet. Majoritatea sunt ciudaţi, foarte atenţi la privilegiile lor şi neîncrezători în rasa de „pui de lup” din sistemul solar. Şi ce putem face când ne provoacă vreo specie de doi bani, ai cărei protectori dispăruţi i-au evoluat membrii, făcându-i cai de călărie ascultători, vorbitori, care stăpânesc acum două planete ce stau exact în drumul nostru spre colonia de pe Omnivarium? Ce putem face când aceste creaturi fără niciun fel de ambiţie *sau* simţ al umorului ne opresc şi ne cer un obol incredibil de *patruzeci* de cântece de balene? Helene a scuturat din cap şi s-a încruntat. N-ar fi *frumos* să luptăm într-o

situaţie ca asta? O splendoare precum *Calypso,* plină până la refuz cu lucruri de care avea multă nevoie o comunitate mică, dar răzbătătoare, şi cu o încărcătură chiar mai valoroasă de… a fost oprită brusc în spaţiu de două mici nave foarte vechi care fuseseră evident cumpărate, nu construite, de către cămilele „inteligente” de la bord!

Pe măsură ce îşi aducea aminte, vocea femeii se îngroşa.

– Imaginează-ţi. Nouă şi frumoasă cum era, deşi primitivă, folosind doar o infimă cantitate din ştiinţa galactică, noi reuşiserăm să o preluăm, după ce a fost refăcută, mai ales comenzile… oprită de navele mai vechi ca dictatorul Cezar, dar concepute de cineva care folosise biblioteca toată viaţa.

Helene a tăcut şi s-a întors într-o parte.

Jacob se simţea mişcat, dar şi mai mult, onorat. O cunoştea destul de bine pe Helene acum ca să ştie câtă încredere trebuia să aibă în el pentru a-şi deschide sufletul aşa.

Ea face şi cea mai mare parte din treabă, şi-a dat el seama. Pune majoritatea întrebărilor – despre trecutul meu, familia mea, sentimentele mele – dintr-un anumit motiv. Eu am ezitat s-o întreb despre ea, ce fel de persoană este. Mă întreb ce m-a oprit. Trebuie să fie atâtea în sufletul ei!

– Aşa că bănuiesc că ideea e să nu luptăm, pentru că probabil am pierde, a spus el încet.

Ea s-a uitat în spate şi a încuviinţat din cap. A tuşit de două ori, cu pumnul la gură.

– Păi, avem câteva trucuri cu care credem că am putea surprinde o rasă mai veche, pur şi simplu *pentru că* noi n-am avut bibliotecă, iar toate cunoştinţele lor provin de acolo. Dar aceste trucuri trebuie păstrate pentru o situaţie-limită. În schimb, îi flatăm, ne dăm bine pe lângă ei, le cântăm melodii religioase… dansăm step… şi, dacă nu reuşim să-i îmbunăm, o luăm la fugă.

Jacob şi-a imaginat o navă plină de Pili.

– Trebuie să fie foarte greu să fugi uneori.

– Da, dar noi avem un mod secret de a ne păstra calmul. Helene s-a înveselit un pic. Pentru o clipă, gropiţele atrăgătoare i-au apărut din nou în obraji. Ăsta-i unul din cele mai întemeiate motive pentru care echipajul e alcătuit mai ales din femei.

– Hai, lasă. O femeie e aproape la fel de probabil, ca şi un bărbat, să-i dea un pumn cuiva care a insultat-o. Nu consider că ar fi o garanţie suficientă.

– Nu, nu în mod normal. S-a uitat din nou la el, dând impresia

că-l „evaluează”. Pentru o clipă, Helene a părut c-ar vrea să continue. Apoi a ridicat din umeri. Hai să stăm jos, a spus ea. Vreau să-ţi arăt ceva.

L-a dus în jurul domului şi dincolo de punte, într-o parte a navei unde nu era nimeni din echipaj sau pasageri, unde puntea circulară plutea la doi metri distanţă de carcasa navei.

Lumina scânteietoare a cromosferei se refracta straniu acolo unde ecranul de stază se curba sub picioarele lor. Câmpul îngust de suspensie permitea luminii să treacă, dar o torsiona puţin. Din locul în care stăteau se vedea o parte din Marea Pată, a cărei configuraţie se schimbase mult de la ultima expediţie. Acolo unde intervenea câmpul, pata scânteia şi vibra de noi pulsaţii, care se adăugau la ale sale.

Încet, Helene s-a lăsat în jos spre punte, apoi s-a apropiat de margine. S-a aşezat o clipă cu picioarele la câţiva centimetri de scânteiere, ţinându-şi genunchii sub bărbie. Apoi şi-a dus mâinile în spate, le-a sprijinit de punte şi şi-a lăsat picioarele să cadă în câmp.

Jacob şi-a stăpânit emoţia.

– Nu ştiam că poţi să faci asta, a spus el.

A privit-o cum îşi legăna picioarele languros. Se mişcau de parcă erau într-un sirop gros, partea de jos a costumului ei de astronaut, căptuşit şi strâns pe corp, unduindu-se ca o fiinţă vie.

Şi-a scos picioarele şi le-a ridicat peste nivelul punţii, cu o uşurinţă evidentă.

– Hmm, par să fie bine. Dar nu le pot băga foarte adânc. Cred că masa picioarelor mele face o gaură în câmpul de suspensie. Cel puţin, nu mi le *simt* cu susul în jos când o fac.

Le-a lăsat din nou să cadă.

Lui Jacob i s-au înmuiat genunchii.

– Vrei să spui că n-ai mai făcut-o niciodată până acum?

Ea s-a uitat în sus la el şi a zâmbit.

– Fac oare pe grozava? Da, cred că am încercat să te impresionez. Nu sunt chiar aşa de nebună. După ce ne-ai spus despre Bubbacub şi aspirator, am studiat cu grijă problema. Sunt în perfectă siguranţă, de ce n-ai face şi tu la fel?

Jacob a încuviinţat din cap cu nepăsare. După aşa multe miracole şi lucruri inexplicabile pe care le văzuse după ce părăsise Pământul, asta era, la urma urmei, un fleac. Secretul, a decis el, era să nu te gândeşti deloc.

Simţea câmpul ca pe un sirop gros, a cărui vâscozitate

creştea pe măsură ce îşi cufunda mai mult picioarele. Era de consistenţa cauciucului şi îl împingea înapoi.

Iar cracii costumului de astronaut al lui Jacob păreau să fi prins viaţă.

* * *

Helene a rămas tăcută un timp. Jacob i-a respectat dorinţa. Era clar că o frământa ceva.

– E adevărată povestea aceea despre Turnul Finnila? a întrebat ea, fără să-şi ridice privirea.

– Da.

– Cred c-a fost o femeie de ispravă.

– Da.

– Şi în plus, curajoasă. Trebuia să aibă curaj să sară dintr-un balon în altul la treizeci de kilometri în aer, dar…

– Încerca să le distragă atenţia cât timp dezactivam focosul. Nu trebuia s-o las. Jacob îşi auzea propria voce slabă, ca venind de departe. Dar credeam că pot s-o protejez în acelaşi timp… aveam un dispozitiv, înţelegi…

– … dar trebuie să fi fost o persoană remarcabilă şi în alte privinţe. Îmi pare rău că n-am cunoscut-o.

Jacob şi-a dat seama că nu rostise de fapt niciun cuvânt mai înainte.

– Ăăă… da, Helene. Tania te-ar fi plăcut. A alungat amintirea. Asta nu avea să ducă pe nimeni nicăieri. Dar am impresia că vorbeam despre altceva, despre raportul între femei şi bărbaţi pe navele interstelare, nu?

Helene îşi privea picioarele.

– *Nu* ne-am îndepărtat de la subiect, Jacob, a spus ea încet.

– Aşa e?

– Sigur. Nu-ţi aminteşti că am spus că există o modalitate prin care să faci un echipaj format mai mult din femei să fie mai precaut în tratativele cu extratereştrii… prin care să te asiguri că o să fugă mai degrabă decât să lupte?

– Da, dar…

– Şi ştii că omenirea a reuşit să înfiinţeze trei colonii până acum, dar costurile transportului sunt prea mari pentru a duce mulţi pasageri, astfel încât creşterea cantităţii de material genetic este o adevărată problemă? Helene vorbea repede, de parcă era jenată. Când ne-am întors prima oară şi am aflat că nu s-a schimbat Constituţia, Confederaţia a hotărât ca femeile să nu mai fie obligate să participe la următoarea expediţie, ci s-o facă

doar ca voluntare. Totuşi, multe dintre noi n-am oferit serviciile.

– Nu… înţeleg.

Ea şi-a ridicat privirea la el, zâmbind.

– Poate că acum nu e timpul potrivit. Dar ar trebui să-ţi dai seama că plec la bordul lui *Calypso* peste câteva luni şi am de făcut unele pregătiri înainte. Şi pot să fiu oricât de selectivă vreau.

Ea s-a uitat drept în ochii lui Jacob, iar el a simţit că-i cade faţa.

* * *

– Bine! Helene şi-a frecat mâinile în poală şi s-a pregătit să se ridice. Cred c-ar fi bine să ne întoarcem. Suntem foarte aproape de regiunea activă acum, iar eu ar trebui să fiu la postul meu ca să supraveghez totul.

Jacob s-a ridicat repede şi i-a dat mâna s-o ajute. Niciunul dintre ei n-a găsit nimic amuzant în politeţea lui arhaică.

* * *

În drumul lor spre centrul de comandă, Jacob şi Helene s-au oprit să examineze laserul parametric. Inginerul-şef Donaldson şi-a ridicat privirea de la maşină când s-au apropiat de el.

– Bună! Cred că e bine reglat şi gata de plecare. Faceţi o tură?

– Desigur.

Jacob a îngenuncheat lângă laser. Şasiul său era fixat de punte. Corpul său zvelt, alcătuit din mai mulţi cilindri, se rotea în jurul unui ax.

Jacob a simţit materialul moale care îi acoperea Helenei piciorul stâng atingându-i uşor braţul când femeia s-a oprit lângă el. Asta nu l-a ajutat deloc să-şi păstreze cumpătul.

– Acest laser parametric de aici, a început Donaldson, este contribuţia mea la încercarea de a-i contacta pe Strigoii din Soare. Mi-am dat seama că psi nu dădea niciun rezultat, aşa că de ce n-am încerca să comunicăm cu ei aşa cum comunică ei cu noi – vizual? Şi, aşa cum ştiţi probabil, majoritatea laserelor funcţionează doar pe una sau două benzi spectrale foarte înguste, îndeosebi transformări atomice şi moleculare. Dar „copilaşul” ăsta va pătrunde prin orice lungime de undă vreţi, doar acţionându-l cu această comandă, a zis el arătând înspre comanda din mijlocul celor trei de pe faţa şasiului.

– Da, a spus Jacob. Ştiam de laserele parametrice, dar n-am văzut niciodată unul. Îmi închipui că trebuie să fie foarte puternic să pătrundă prin ecranele noastre şi să rămână totuşi strălucitor

pentru Strigoi.

– În cealaltă viaţă a mea… deSilva tărăgăna ironic cuvintele (se referea adesea la trecutul ei înainte să plece pe *Calypso,* pe un ton defensiv şi sardonic)… eram în stare să facem lasere multicolore, reglabile, cu coloranţi optici. Eliberau multă forţă, erau eficiente şi incredibil de simple. Femeia a zâmbit. Adică până se risipea colorantul. Apoi, ce mizerie! Nimic nu mă face să apreciez mai mult ştiinţa galactică decât faptul că ştiu că nu va trebui să mai şterg de pe jos băltoaca de rodamină 6-G!

– Cum puteaţi să treceţi prin tot spectrul optic cu o singură moleculă? Lui Donaldson nu-i venea să creadă. În orice caz, cum alimentaţi un… „laser cu colorant”?

– Păi, uneori cu lanterne. De obicei, printr-o reacţie chimică infernală, folosind energia organică eliberată de molecule precum zaharurile.

Trebuia să folosim mai mulţi coloranţi ca să acoperim întregul spectru vizibil. Polimetilcumarina se utiliza frecvent pentru capătul albastru şi verde al benzii. Rodamina şi câţiva alţii erau coloranţi pentru nuanţele de roşu.

Oricum, asta a fost demult. Aş vrea să ştiu ce plan dat dracului aţi mai născocit tu şi Jacob de data asta!

S-a lăsat pe vine pe punte, lângă Jacob. În loc să se uite la Donaldson, l-a fixat pe Jacob cu privirea ei evaluatoare.

– Ei bine, a zis el, stăpânindu-şi emoţia. E foarte simplu. Am luat cu mine o întreagă colecţie de cântece ale balenelor şi melodii simple ale delfinilor când m-am urcat la bordul lui *Bradbury,* în caz că Strigoii s-ar fi dovedit a fi şi poeţi pe lângă altele. Când Donaldson mi-a împărtăşit ideea lui de a-i ţinti cu o rază pentru a comunica, i-am oferit benzile.

– Vom adăuga o versiune modificată la un vechi cod matematic de contact. L-am montat şi pe ăsta. Donaldson a zâmbit. Eu n-aş recunoaşte o serie Fibonacci nici să mă pici cu ceară! Dar Jacob spune că e unul dintre cele mai obişnuite mijloace de comunicare!

– A fost, a zis deSilva. Cu toate acestea, noi n-am folosit niciodată vreun cod matematic, după misiunea Vesarius. Biblioteca se asigură că toţi se înţeleg între ei în spaţiu. Aşa că nu era nevoie de vechile coduri de dinainte de Contact. Femeia a împins uşor cilindrul subţire. Se rotea încet în jurul axului. Sper că nu aveţi de gând să lăsaţi chestia asta să se balanseze liberă când daţi drumul laserului, nu-i aşa?

– Nu, bineînţeles că o să-l fixăm bine, în aşa fel încât raza laserului să pornească din mijlocul navei. Asta ar trebui să împiedice reflexiile interne pentru care îţi faci griji. Aşa cum stau lucrurile, va fi nevoie să purtăm cu toţii genul ăsta de ochelari de protecţie când funcţionează. Donaldson a scos din geanta de lângă laser o pereche de ochelari ambalaţi, cu lentile groase şi întunecate. Chiar dacă n-ar fi niciun pericol pentru retină, dr. Martine ar insista să-i punem. Ea crede că lumina intensă are efecte asupra percepţiei şi personalităţii. A întors pe dos întreaga bază, găsind lumini puternice unde nimeni nu ştia că sunt. A dat vina pe ele pentru „halucinaţia în masă” când a sosit. Numai că şi-a schimbat părerea când *a văzut* bestiile!

– Păi, e timpul să mă întorc la lucru, a anunţat Helene. Nu trebuia să stau aici aşa mult. Probabil că ne apropiem. Vă ţin la curent, prieteni.

Cei doi bărbaţi s-au ridicat pe când ea le zâmbea şi pleca. Donaldson a urmărit-o cu privirea.

– Ştii, Demwa, la început am crezut că eşti nebun, apoi *mi-am dat seama* că eşti sănătos la cap. Acum încep să revin la prima impresie.

Jacob s-a aşezat.

– Cum aşa?

– Păi, orice bărbat pe care îl ştiu s-ar gudura pe lângă femeia aia dacă ea i-ar da un semn. Nu-mi vine să cred cum de te stăpâneşti. Dar nu-i treaba mea.

– Ai dreptate, nu e.

Pe Jacob l-a tulburat faptul că se vedea atât de bine. Începea să-şi dorească să se termine odată misiunea asta, ca să-i poată acorda problemei toată atenţia cuvenită.

Jacob a ridicat din umeri. Era un gest pe care îl făcuse de multe ori de când părăsise Pământul.

– Ca să schimbăm subiectul, m-am tot întrebat ce e cu reflexia asta internă. Ţi-a trecut prin minte că ar putea să ne joace o festă cineva?

– O festă?

– Cu Strigoii Soarelui. Tot ce-ar trebui să facă o persoană ar fi să aducă la bord un proiector holografic…

– Las-o baltă. Donaldson a scuturat din cap. Oricum, a fost primul lucru pe care l-am verificat. În afară de asta, cine ar fi în stare să imite ceva atât de complicat şi frumos precum cireada aceea de toroizi? Oricum, o proiecţie ca asta, care să ne umple

întregul câmp vizual, ar fi dată de gol de camerele de mare precizie din partea cealaltă a navei!

– Bine, poate nu cireada, dar ce-ai zice de Strigoii „umanoizi”? Sunt destul de mici şi simpli, iar felul în care evită camerele de pe margine, rotindu-se mai repede decât putem noi, ca să rămână peste capetele noastre, e cam ciudat.

– Ce să zic, Jake? Fiecare piesă de echipament aflată la bord a fost verificată minuţios, împreună cu lucrurile personale ale fiecărui membru al echipajului, exact din acest motiv. Nu s-a găsit niciodată vreun proiector, şi apoi unde ar putea cineva *să ascundă* unul într-o navă deschisă ca asta? Recunosc că şi eu m-am întrebat uneori. Dar nu văd în ce mod ar reuşi cineva să ne joace o festă.

Jacob a dat încet din cap. Tot ce spusese Donaldson era logic. De asemenea, cum s-ar potrivi o proiecţie cu şmecheria lui Bubbacub cu relicva Lethani? Era o idee tentantă, dar o farsă părea puţin probabilă.

În depărtare, păduri de spice pulsau ca nişte izvoare unduitoare, jeturi întâmplătoare se împleteau de-a lungul marginii rotunde a celulei uşor pulsatile, cu granulaţie excesivă, care acoperea jumătate de cer. În centru era Marea Pată, un imens ochi negru, mărginit de zone foarte strălucitoare.

Pe punte, la aproape nouăzeci de grade de ei, mai multe siluete întunecate stăteau în picioare sau în genunchi lângă panoul pilotului. Doar contururile lor se distingeau pe flacăra roşu aprins a fotosferei.

Două porţiuni de umbră puteau fi zărite de cei de lângă centrul de comandă. Silueta înaltă şi zveltă a lui Culla se afla mai departe, arătând drept înainte, înspre înaltul arc filamentos care atârna, suspendat, peste Pată. Arcul se mărea încet, apropiindu-se, în timp ce Jacob îl urmărea cu privirea.

Cealaltă porţiune de umbră s-a desprins de mulţime şi a început să se furişeze cu întreruperi către Jacob şi inginerul-şef. Era mai mare şi mai rotunjită în vârf decât la bază.

– Uite acum unde ai putea ascunde un proiector!

Donaldson a arătat din cap înspre silueta masivă care se furişa către ei, contorsionându-se şi legănându-se.

– Ce, *Fagin?* a şoptit Jacob, deşi nu avea importanţă, dat fiind auzul fin al lui Fagin. Nu poţi vorbi serios! De ce, el nu a luat parte decât la două expediţii spre Soare!

– Da, a meditat Donaldson. Totuşi, toate ramurile acelea şi

aşa o… aş prefera să cotrobăi prin lenjeria lui Bubbacub decât să caut acolo obiecte strecurate ilegal.

Pentru o clipă, lui Jacob i s-a părut că a sesizat un tremur în vocea inginerului-şef. S-a uitat fix la omul de lângă el, dar n-a văzut decât expresia impasibilă de pe faţa lui. Ăsta era un mic miracol pentru Donaldson. Ar fi fost prea mult dacă omul era chiar deştept.

Amândoi s-au ridicat să-l salute pe Fagin. Kantenul a fluierat un răspuns vesel, nedând niciun semn că ar fi auzit ce vorbeau.

– Comandantul deSilva şi-a exprimat părerea despre condiţiile meteorologice de pe Soare, şi anume că sunt surprinzător de calme. A spus că asta e de mare importanţă pentru rezolvarea anumitor probleme tehnice, fără legătură cu Strigoii din Soare.

Măsurătorile necesare vor dura foarte puţin. Mult mai puţin timp decât vom fi economisit datorită unor astfel de condiţii excelente. Cu alte cuvinte, prieteni, aveţi cam douăzeci de minute să fiţi gata.

Donaldson a fluierat. L-a chemat pe Jacob acolo şi cei doi bărbaţi au început să se ocupe de laser, fixându-l bine pe locul său şi verificând benzile de proiecţie.

La câţiva metri distanţă, dr. Martine scotocea prin lada ei spaţială după piese mici de aparatură. Avea deja pe cap casca ei psi, iar Jacob a crezut c-o aude înjurând încet: „Fir-ai al naibii, de data asta ai să vorbeşti cu mine!”

22
Delegaţie

„Care-i scopul acestor creaturi de lumină? întreabă reporterul. Dar mai bine ar fi întrebat: Ce scop are omul? E treaba noastră să urcăm în genunchi, la figurat, ignorând durerea, cu bărbia înainte în mândria noastră copilărească, spunând întregului univers: «Uită-te la mine! Sunt om! Mă târăsc acolo unde alţii merg! Dar nu-i grozav că mă pot târî oriunde?»

Adaptabilitatea, susţin neoliticii, este «specialitatea» omului. El nu poate să alerge la fel de repede ca un ghepard, dar poate totuşi. Nu reuşeşte să înoate la fel de repede ca o vidră, dar poate totuşi. Văzul nu-i e la fel de bun ca al unui şoim şi nici nu poate să strângă hrană în obraji. Trebuie să-şi antreneze ochii şi să creeze instrumente din lut frumos lucrate; nu doar ca să vadă mai bine, dar şi ca să fugă mai repede decât felina şi să înoate cu o viteză mai mare decât vidra. El poate să străbată o întindere arctică pustie, să treacă înot un râu tropical, să se urce într-un copac şi, la sfârşitul călătoriei sale, să construiască un hotel frumos. Acolo se va spăla, apoi se va lăuda cu realizările lui la cină, în faţa prietenilor.

Şi totuşi, încă de la începutul istoriei, eroul nostru nu a fost mulţumit. A tânjit mereu să-şi cunoască locul în lume. A urlat din toţi rărunchii. A cerut imperios să ştie de ce era aici! În loc să-i răspundă la întrebări, universul cu mii de stele doar a zâmbit, într-o tăcere profundă, ambiguă.

Tânjea după un scop. Fiindu-i refuzat, şi-a vărsat nervii şi frustrarea pe semenii săi. Specialiştii din jurul lui îşi cunoşteau rolurile şi îi ura pentru asta. Au devenit sclavii lui, fabricile lui de proteine. Au ajuns victimele furiei sale criminale.

Noţiunea de «adaptabilitate» şi-a schimbat curând sensul, ajungând să însemne că nu mai aveam nevoie de nimeni altcineva. Din specii ai căror descendenţi ar fi putut să ajungă măreţi într-o zi se alege praful în holocaustul provocat de egoismul uman.

Doar printr-un noroc chior am ajuns să protejăm mediul cu puţin timp înainte de Contact... scoţându-ne astfel din cap furia îndreptăţită a strămoşilor noştri. Dar *a fost* oare noroc? E oare o întâmplare că John Muir şi cei ce i-au urmat au apărut imediat după primele «reperări» confirmate?

Aşa cum stă aici, într-un clopot de sticlă, înconjurat cu vapori de un trandafiriu înşelător, reporterul se întreabă dacă scopul omului poate fi să dea exemplul propriu. Oricare ar fi fost păcatul originar care i-a alungat pe protectorii noştri cu mult timp în urmă, este spălat acum printr-o comedie.

Sperăm că vecinii noştri s-au lămurit, dar s-au şi amuzat, uitându-se la noi cum ne târâm de colo-colo, privindu-i cu admiraţie şi adesea cu resentimente pe cei care sunt întruchiparea împlinirii lipsite de ambiţii."

* * *

Pierre LaRoque şi-a luat degetul mare de pe butonul de înregistrare şi s-a încruntat. Nu, ultima parte n-o să meargă. Părea aproape tristă. Mai mult plângăreaţă decât incisivă. De fapt, toată înregistrarea trebuia refăcută. Îi lipsea spontaneitatea. Propoziţiile erau chinuite.

A luat o gură din tubul pentru lichide din mâna stângă, apoi a început să-şi mângâie absent mustaţa. În faţa lui, cireada strălucitoare de toroizi ce se învârteau în jurul axei lor se ridica încet pe măsură ce nava se îndrepta. Manevra îi luase mai puţin timp decât se aşteptase. Acum nu mai avea timp să facă digresiuni pe seama dificultăţilor omenirii. La urma urmei, putea să facă asta în orice zi.

Dar asta, asta era extraordinar.

A apăsat din nou pe buton şi a ridicat microfonul.

– Nu uita să rescrii, a spus el. Mai multă ironie şi mai mult despre avantajele unor tipuri de specializări. De asemenea, menţionează-i şi pe Tymbriminieni… că sunt mai adaptabili decât vom fi noi vreodată. Fii concis şi optimist în privinţa rezultatului ce se va obţine dacă se implică *întreaga* omenire.

Până acum, cireada în urcare fusese formată din inele mici, aflate la cincizeci sau mai mulţi kilometri distanţă. Acum a intrat în câmpul vizual corpul principal, împreună cu puţin argintiu din fotosferă. Cel mai apropiat toroid era un monstru albastru-verzui care se învârtea. Pe marginea sa rotundă, linii albastre subţiri se amestecau repede şi îşi schimbau nuanţa, producând un efect de moar. Un halo alb scânteia de jur împrejurul său.

LaRoque a oftat. Asta avea să fie cea mai mare provocare. Când hologramele acestor creaturi aveau să fie proiectate, cu toţii, inclusiv slujitorul lor cimpanzeu, aveau să intre într-o stare receptivă să vadă dacă vorbele lui erau pe măsura aşteptărilor. Însă el simţea exact contrariul a ce trebuia să-i facă pe ei să

simtă. Cu cât se cufunda mai mult nava în Soare, cu atât mai detaşat devenea el. Avea senzaţia că nimic nu se întâmpla cu adevărat. Creaturile nu păreau deloc reale.

Recunoştea, de asemenea, că îi era frică.

* * *

„Sunt perle de preţ, înşirate într-un colier verde scânteietor. Dacă vreo navă de război galactică s-a scufundat vreodată, lăsându-şi comoara pe aceste recife arzătoare, diademele sale sunt acum în siguranţă. Neatinse de timp, încă strălucesc. Niciun căutător de comori nu le va lua de acolo ca trofee.

Sfidează logica, fiindcă nu ar trebui să fie acolo. Sfidează istoria, căci nu sunt amintite în ea. Sfidează puterea instrumentelor noastre şi chiar pe cele ale Galacticilor, strămoşii noştri.

Imperturbabile ca Bombadil[1], ignoră trecerea oxigenului şi a hidrogenului în zornăitul lor neîncetat şi se hrănesc din fântâni eterne.

Îşi amintesc oare… se poate oare să fi fost printre strămoşi, pe vremurile când galaxia era nouă? Sperăm să-i întrebăm odată, dar, momentan, îşi ţin ideile pentru ei."

* * *

Jacob şi-a ridicat privirea de la lucrul său când cireada a apărut din nou în câmpul său vizual. Vederea toroizilor a avut un impact mai mic asupra lui decât prima dată. Pentru a simţi aceleaşi emoţii ca în timpul primei expediţii, trebuia să zărească iniţial altceva. Şi ca să vadă orice de aproape şi să-l impresioneze, trebuia să facă un salt.

Ăsta era unul dintre neajunsuri când aveai ca strămoşi nişte maimuţe.

Totuşi, Jacob putea să stea ore întregi să se uite la minunatele modele pe care le făceau toroizii. Şi din când în când, pentru câteva clipe, când îşi amintea semnificaţia a ceea ce vedea, se simţea din nou copleşit.

Computerul din poala lui Jacob arăta un model schimbător de linii curbe, legate între ele, izotopi ai Strigoiului pe care îl văzuseră cu un ceas în urmă.

Nu fusese un contact propriu-zis. Nava luase prin surprindere un Solarian izolat care ieşise dintr-un fuior gros de filamente pe la marginea cirezii.

Se îndepărtase repede de ei, apoi planase suspicios la câţiva

[1] Personaj din trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien (n.tr.).

kilometri distanţă. Comandantul deSilva a cerut să se încline nava, pentru ca laserul parametric al lui Donaldson să poată nimeri creatura agitată.

La început, Strigoiul se dăduse înapoi. Donaldson bombănise şi înjurase în timp ce ajusta laserul să transmită diferitele modulaţii de pe banda lui Jacob.

Apoi creatura reacţionase. Aripile – sau tentaculele – îi ieşiseră din centru, pocnind încordate; începuse să se unduiască în mai multe culori.

Apoi, lăsând o dâră de lumină verde, orbitoare, a dispărut.

Jacob a examinat datele oferite de computer referitor la reacţia creaturii. Solarianul fusese bine prins de camerele de pe margine. Înregistrările cele mai timpurii arătau că faza de unduire începuse pe ritmul de frecvenţă joasă al cântecului balenelor. Jacob încerca acum să afle dacă modelul complicat pe care îl emisese Strigoiul chiar înainte să se îndepărteze putea să fie interpretat ca un răspuns.

A terminat de conceput programul de analiză pe care voia să-l aplice computerul. Trebuia să caute pe suprafaţa Strigoiului variaţiile pe tema şi ritmul melodiei balenelor în trei direcţii: culoare, timp şi strălucire. Dacă programul găsea ceva concludent, va reuşi să conecteze computerul în timp real la următoarea întâlnire.

Asta dacă *va mai fi* vreo întâlnire. Cântecul balenelor era doar partea introductivă, după care urma secvenţa de game şi serii matematice pe care plănuia să i le trimită Jacob. Dar Strigoiul nu mai rămăsese acolo destul ca să „asculte” şi restul.

A dat deoparte masa computerului şi a coborât cuşeta ca să-i poată vedea pe cei mai apropiaţi toroizi fără să-şi mişte capul. Doi din ei se legănau încet la un unghi de patruzeci de grade faţă de punte.

Se părea că „rotirea” creaturilor toroide era mai complicată decât crezuse iniţial. Modelele complexe, care se schimbau repede în jurul marginilor fiecăruia, reprezentau ceva în alcătuirea lor internă.

Când s-au ciocnit doi toroizi, împingându-se pentru poziţii mai bune în câmpurile magnetice, nu a avut loc nicio schimbare în corpurile ce se roteau. Au interacţionat de parcă nu s-ar fi învârtit deloc.

Împinsul şi lovitul au devenit mai accentuate cu timpul, pe când treceau prin cireadă. Helene deSilva a sugerat că asta se

datora faptului că zona activă deasupra căreia erau dispărea. Câmpurile magnetice deveneau din ce în ce mai difuze.

Culla s-a trântit în cuşeta de lângă Jacob, lovindu-şi măselele. Jacob începea să cunoască unele din ritmurile scoase de lucrarea dentară a lui Culla în diferite situaţii. Îi luase mult timp să-şi dea seama că acestea făceau parte din repertoriul de bază al Pringilor, asemenea expresiilor faciale ale fiinţelor umane.

– Pot să mă aşez aici, Jacob? a întrebat Culla. Assta-i prima mea ocazie ssă-ţi mulţumessc pentru colaborarea de pe Mercur.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti, Culla. Un jurământ de păstrare a tăcerii de doi ani e destul *de rigueur* pentru un incident ca ăsta. Oricum, odată ce comandantul deSilva a primit ordine de pe Pământ, era destul de clar că nimeni nu avea să meargă acasă până nu-l semna.

– Totuşşi, tu aveai tot dreptul să sspui lumii, galaxiei. Institutul Bibliotecii s-a făcut de ruşşine din cauza lui Bubbacub. E admirabil din partea ta, care ai desscoperit… greşeala, să arăţi atâta reţinere şi să-i laşi să repare ce pot.

– Şi ce va face institutul… în afară de a-l pedepsi pe Bubbacub?

Culla a luat o gură din omniprezentul său tub cu lichid. Ochii i-au strălucit.

– Vor şşterge probabil datoria Pământului şi vor acorda câtva timp sservicii gratuite bibliotecii locale. Ceva mai mult chiar, dacă se învoieşte Confederaţia la o perioadă de tăcere. Nici n-am cuvinte să-ţi spun cât de mult doressc ei să evite un sscandal. În pluss, tu vei fi rässplătit.

– Eu?

Jacob era perplex. Pentru un pământean „primitiv”, orice răsplată i-ar da Galacticii era o lampă fermecată. Abia putea să creadă ce auzise.

– Da, deşşi vor fi probabil nişte reproşşuri pentru că nu ţi-ai ţinut „desscoperirea” mai departe de urechile lumii. Amploarea generozităţii lor va fi probabil în raport invers cu notorietatea pe care o va dobândi cazul lui Bubbacub.

– Aha, înţeleg.

Se simţea dezamăgit. Una era să primeşti ceva din recunoştinţă de la mai-marii lumii şi alta să ţi se ofere mită. De fapt, suma ar fi probabil mai mare.

Sau nu? Niciun extraterestru nu gândea exact ca un om. Directorii Institutului Bibliotecilor erau o enigmă pentru el. Tot ce

ştia sigur era că ei n-ar fi vrut să li se facă publicitate negativă. Se întreba dacă extraterestrul Culla vorbea acum în calitatea sa oficială, sau pur şi simplu prevedea ce urma să se întâmple.

Culla s-a întors brusc şi s-a uitat în sus la cireada care trecea. Ochii i-au strălucit şi un bâzâit scurt i-a ieşit dintre buzele groase, prehensile. Pringul a scos microfonul din orificiul de lângă cuşetă.

– Scuză-mă, Jacob. Dar cred că văd ceva. Trebuie să-i raportez comandantului.

Culla a vorbit puţin la microfon, neluându-şi ochii de la un punct situat la treizeci de grade în dreapta lor şi la douăzeci şi cinci de grade în sus. Jacob s-a uitat într-acolo, dar n-a spus nimic. A auzit murmurul îndepărtat al vocii Helenei umplând zona de la căpătâiul cuşetei lui Culla. Apoi nava a început să se întoarcă.

Jacob a verificat computerul. Rezultatele erau acolo. Întâlnirea precedentă nu se soldase cu nimic recognoscibil drept răspuns. Trebuia să continue ceea ce făcuseră înainte.

– Sofonţi. Vocea Helenei venea prin interfon. Pring Culla a făcut o altă reperare. Vă rog să vă întoarceţi la posturile voastre.

Măselele lui Culla s-au lovit unele de altele. Jacob s-a uitat în sus.

La circa patruzeci şi cinci de grade, un punctuleţ tremurător de lumină a început să crească chiar dincolo de cel mai apropiat toroid masiv. Punctul albastru a crescut pe măsură ce se apropia, până ce au distins cinci anexe neregulate, dar simetrice, pe ambele părţi ale toroidului. S-a înălţat repede, apoi s-a oprit.

Strigoiul Soarelui, manifestarea de tipul doi, această caricatură jalnică de om, le-a aruncat în jos o privire răutăcioasă.

N-au făcut nicio încercare de a alinia apariţia, folosind camerele din partea cealaltă a navei. Probabil că ar fi fost inutil şi, pe deasupra, de această dată, laserul parametric avea întâietate.

I-a spus lui Donaldson să pună în continuare banda pentru primul contact, de unde se oprise la ultimul.

Inginerul a ridicat microfonul.

– Vă rog pe toţi să vă puneţi ochelarii de protecţie.

Şi i-a pus pe ai lui, apoi s-a uitat în jur să se asigure că îl ascultase toată lumea. (Culla era exceptat; a fost crezut pe cuvânt că nu era în pericol.) Apoi a închis microfonul.

Chiar şi prin ochelari, Jacob a văzut o strălucire slabă pe suprafaţa internă a peretelui protector atunci când a trecut raza

spre Strigoi. S-a întrebat dacă figura antropomorfică va colabora mai mult decât cea de dinainte. Din câte îşi dădea el seama, era aceeaşi creatură. Poate plecase mai devreme să „se machieze” pentru apariţia de acum.

Strigoiul s-a agitat impasibil când l-a pătruns raza laserului de comunicaţii. Destul de aproape de el, Jacob o auzea pe Martine înjurând încetişor.

– Greşit, greşit, greşit! şuiera ea. Casca ei psi şi ochelarii de protecţie îi scoteau în evidenţă nasul şi bărbia. E ceva, dar nu aici. La naiba! Ce dracu’ are chestia asta?

* * *

Deodată, apariţia s-a umflat ca un fluture aplatizat de exteriorul navei. Trăsăturile „feţei” sale s-au mânjit, ajungând fâşii lungi, înguste, pământii ca ocrul. Braţele şi corpul s-au întins până ce creatura a devenit o bandă albastră dreptunghiulară cu margini neregulate, aflată la zece grade pe cer. Pete de verde au început să se formeze ici şi colo pe suprafaţa ei. Se întâlneau, se amestecau şi fuzionau, apoi începeau să capete o formă coerentă.

– Doamne sfinte din ceruri! a murmurat Donaldson.

Pe undeva în apropiere, Fagin a scos o fluierătură, tremurând. Culla a început să clănţăne din dinţi.

Pe toată lungimea lui, Solarianul era acoperit cu litere din alfabetul latin. Iată ce scria:

PLECAŢI ACUM. NU VĂ MAI ÎNTOARCEŢI.

Jacob s-a ţinut de marginile cuşetei. În pofida efectelor sonore ale extraterestrului şi a respiraţiei precipitate a oamenilor, tăcerea era insuportabilă.

– Millie! a exclamat el, făcând un efort să nu ţipe. Prinzi ceva?

Martine a gemut.

– Da… NU! Prind ceva, dar nu are logică! Nu se leagă!

– Bine, încearcă să trimiţi o întrebare! Întreabă-l dacă primeşte psi-ul tău!

Martine a încuviinţat şi şi-a luat capul în mâini, concentrându-se.

Literele au format imediat alte cuvinte deasupra capetelor tuturor.

CONCENTREAZĂ-TE. ROSTEŞTE-ŢI

GÂNDURILE CU VOCE TARE.

Jacob era uluit. În adâncul sufletului său, simţea o groază stăpânită doar pe jumătate. Pe Mr. Hyde îl înspăimânta tot ce nu putea să rezolve.

– Întreabă-l de ce vorbeşte cu noi acum şi înainte a tăcut.

Martine a repetat întrebarea cu voce tare, cât mai rar cu putinţă.

POETUL. EL VA VORBI PENTRU NOI.
E AICI.

– Nu, nu, nu pot! a strigat LaRoque.

Jacob s-a întors şi l-a văzut pe micul jurnalist lângă automatul cu gustări, disperat, îngrozit.

EL VA VORBI PENTRU NOI.
Literele verzi străluceau.

– Doctore Martine! a strigat Helene deSilva. Întreabă-l pe Solarian de ce n-ar trebui să ne mai întoarcem.

După câtva timp, literele s-au aranjat din nou.

VREM SĂ FIM SINGURI. VĂ RUGĂM
SĂ PLECAŢI.

– Şi dacă ne întoarcem? Atunci ce? a întrebat Donaldson. Martine a repetat întrebarea.

NIMIC. NU NE VEŢI MAI VEDEA. POATE
PE COPIII NOŞTRI, VITELE NOASTRE.
NU PE NOI.

Asta explica existenţa a două tipuri de Solarieni, s-a gândit Jacob. Varietatea „normală” trebuie să fie copiii, cărora li se dădeau sarcini uşoare, cum ar fi să păzească toroizii. Atunci unde trăiau adulţii? Ce fel de cultură aveau? Cum puteau nişte creaturi făcute din plasmă ionizată să comunice cu oamenii alcătuiţi mai mult din apă? Pe Jacob îl durea ameninţarea creaturii. Dacă voiau, adulţii puteau să evite o navă solară sau chiar o flotă de asemenea nave, la fel de uşor ca vulturul un balon. Dacă

întrerupeau orice contact acum, oamenii n-ar putea să-i oblige niciodată să reia legătura.

– Te rog, a spus Culla, întreabă-l dacă Bubbacub i-a jignit.

Ochii Pringului au scăpărat şi clănţănitul a continuat, înăbuşit, între cuvintele pe care le rostea.

BUBBACUB NU ÎNSEAMNĂ NIMIC. E
INSIGNIFIANT. PLECAŢI, DOAR ATÂT
VĂ CEREM.

Solarianul a început să pălească. Dreptunghiul cu margini neregulate s-a micşorat, apoi s-a îndepărtat încet.

– Aşteaptă! Jacob s-a ridicat. A întins o mână, apucând aerul. Nu întrerupe legătura cu noi! Suntem vecinii voştri cei mai apropiaţi! Vrem doar să intrăm în relaţii cu voi! Spuneţi-ne măcar cine sunteţi!

Imaginea s-a estompat pe măsură ce Solarianul se îndepărta. Un fuior de gaz mai întunecat l-a acoperit, dar nu înainte ca ei să citească ultimul său mesaj. Cu o grămadă de „copii” strânşi în jurul lui, adultul a repetat unul dintre mesajele anterioare.

POETUL VA VORBI PENTRU NOI.

PARTEA A VIII-A

Demult, în Antichitate, doi oameni şi-au făcut aripi. Dedal a zburat cu bine prin aer la o înălţime nu prea mare şi a fost primit cu onoruri la aterizare. Icar s-a înălţat spre soare până când ceara care-i lega aripile s-a topit şi tânărul s-a prăbuşit la pământ... Specialiştii în lumea antică ne spun că băiatul „nu făcea decât o cascadorie”; dar eu prefer să cred că el a fost acela care a pus în lumină un grav defect de construcţie al aparatelor de zburat de astăzi.

Din *Stele şi atomi* de Sir Arthur Eddington
(Oxford University Press, 1927, p. 41)

23
O stare de surescitare

Pierre LaRoque stătea cu spatele la domul utilitar. Îşi apucase genunchii cu braţele şi se uita absent la punte. Nefericit, se întreba dacă Millie avea să-i facă o injecţie cu o substanţă al cărei efect să dureze până când ieşea nava solară din cromosferă.

Din păcate, asta nu se potrivea cu noul său rol de profet. S-a înfiorat. În toată cariera sa, nu-şi dăduse niciodată seama ce mult însemna să ai doar de comentat evenimentele, nu să le şi influenţezi. Solarienii îi dăduseră un blestem, nu o binecuvântare.

Se întreba, posomorât, dacă creatura îl alesese pe el dintr-un capriciu ironic... în glumă, sau îi sădise în adâncul sufletului cuvintele ce vor ieşi când avea să se întoarcă pe Pământ, şocându-l şi stânjenindu-l?

Sau va trebui să-mi exprim propriile opinii, aşa cum am făcut-o întotdeauna? Se legăna încet, nefericit. Să le bagi altora în cap ideile tale era un lucru. Să vorbeşti îmbrăcat într-o mantie de profet, cu totul altul.

Ceilalţi se strânseseră la centrul de comandă să discute despre pasul următor. Îi auzea vorbind şi dorea să-i vadă plecaţi. Fără să-şi ridice privirea, a simţit când s-au întors şi s-au uitat la el.

LaRoque şi-a dorit să fi fost mort.

* * *

– Eu zic c-ar trebui să-l azvârlim afară, a sugerat Donaldson. Rârâitul lui era acum foarte pronunţat. Jacob, care asculta din apropiere, şi-a dorit ca mania limbajelor etnice să nu fi apărut niciodată. Nu se vor sfârşi niciodată necazurile dacă omul ăsta va fi liber pe Pământ, şi-a terminat inginerul fraza.

Martine şi-a muşcat buza de jos.

– Nu, n-ar fi un lucru înţelept. Mai bine cerem instrucţiuni de pe Pământ când ne întoarcem la Hermes. Federalii pot să-i găsească de urgenţă un loc unde să fie sechestrat, dar nu cred că ar scăpa cineva nepedepsit dacă l-ar elimina pe Peter.

– Mă mir că reacţionezi aşa la sugestia şefului, a spus Jacob. S-ar zice că te înspăimântă ideea lui.

Martine a ridicat din umeri.

– Până acum ar trebui să le fie clar tuturor că eu reprezint o facţiune în Adunarea Confederaţiei. Peter e prietenul meu, dar, dacă aş simţi că e datoria mea să-l înlătur, aş face-o cu mâna mea. Părea tristă.

Jacob nu era aşa de surprins pe cât ar fi putut fi. Dacă inginerul-şef simţea nevoia să fie neserios pentru a trece de şocul din ultima oră, mulţi alţii renunţaseră la orice prefăcătorie. Martine era dispusă să creadă inimaginabilul. Alături, LaRoque nu pretindea că simte altceva decât spaimă pe când se legăna încet, părând să fi uitat de ei toţi.

Donaldson l-a atenţionat cu degetul arătător.

– Ai observat că Solarianul n-a spus nimic despre mesajul laser? Raza a trecut direct prin el şi n-a părut să-i pese. Dar mai înainte, celălalt Strigoi…

– Cel tânăr.

– Da, cel tânăr a reacţionat, de asta sunt sigur.

Jacob s-a scărpinat la ureche.

– Misterele nu se mai sfârşesc. De ce oare creatura adultă a evitat mereu să fie la acelaşi nivel cu instrumentele de pe marginea punţii? Avea oare ceva de ascuns? De ce a făcut toate acele gesturi ameninţătoare în expediţiile anterioare, dacă putea să comunice chiar de când şi-a adus dr. Martine casca psi la bord, cu luni în urmă?

– Poate că laserul tău parametric i-a dat un element de care avea nevoie, a sugerat un membru al echipajului, un domn din Orient pe nume Chen, pe care Jacob îl mai văzuse doar la începutul expediţiei. O altă ipoteză ar fi că aştepta o fiinţă raţională cu care să vorbească.

Martine a pufăit dispreţuitor.

– Asta-i teoria de care ne-am folosit în *ultima* expediţie, şi n-a funcţionat. Bubbacub *a contrafăcut* contactul şi, în pofida talentelor sale, Fagin l-a ratat… ah, te referi la Peter…

Tăcerea era atât de apăsătoare încât puteai s-o tai cu un cuţit.

– Jacob, mi-aş fi dorit să fi găsit un proiector, a spus Donaldson, zâmbind strâmb. Ne-ar fi rezolvat toate problemele.

Jacob i-a zâmbit şi el, dar fără pic de veselie.

– *Deux ex machina,* şefule? Ştii foarte bine că nu trebuie să te aştepţi la favoruri de la univers.

– Am putea şi să ne resemnăm, a zis Martine. Poate că n-o să mai vedem niciodată un Strigoi adult. Acolo, pe Pământ, lumea e

sceptică în privinţa poveştilor cu „forme antropomorfice”. Nu este decât cuvântul câtorva duzini de sofonţi care i-au văzut, plus câteva poze neclare. Cu timpul, poate că totul va fi pus pe seama isteriei, în pofida testelor mele.

Şi-a coborât privirea cu tristeţe.

Jacob era conştient de prezenţa lui deSilva lângă el. Fusese ciudat de tăcută de când îi chemase aici, acum câteva minute.

– Bine măcar că de data asta expediţia „Exploratorii Soarelui” nu e ameninţată, a zis Jacob. Cercetarea Soarelui poate continua, la fel ca studiul cirezilor de toroizi. Solarianul au spus că ei nu se vor amesteca.

– Da, a adăugat Donaldson. Dar aşa să fie? a întrebat el şi a arătat spre LaRoque.

* * *

– Trebuie să hotărâm ce vom face în continuare. Ne deplasăm acum spre capătul cirezii. Să nu urcăm şi să ne vârâm nasul pe acolo? Poate că Solarienii se deosebesc mult unul de altul, ca şi oamenii. Poate că acela pe care l-am întâlnit era un nesuferit, a sugerat Jacob.

– Nu m-am gândit la asta, a comentat Martine.

– Să punem laserul parametric pe comandă automată şi să adăugăm o porţiune în engleză încifrată pe banda de comunicare. Raza va pătrunde în cireadă cât timp noi ne ridicăm în spirală şi poate avem şansa să atragem un Solarian adult mai prietenos.

– Dacă există vreunul, sper din tot sufletul să nu mă sperie de moarte ca ultimul, a mormăit Donaldson.

Helene deSilva şi-a masat umerii, de parcă o pândea o răceală.

– Are cineva de spus altceva „en camera”? Dacă nu, o să rezolv partea umană a acestei discuţii eliminând orice acţiune nesăbuită în legătură cu domnul LaRoque. În schimb, toată lumea să fie cu ochii pe el. Întrunirea a luat sfârşit. Gândiţi-vă ce să facem în continuare. Să le spună careva din voi lui Fagin şi lui Culla să ni se alăture la bufet în douăzeci de minute. Asta-i tot.

Jacob a simţit o mână pe umăr. Helene stătea lângă el.

– Eşti bine? a întrebat-o.

– Foarte bine… Femeia a zâmbit fără prea multă convingere. Voiam doar… Jacob, n-ai vrea să vii cu mine în birou?

– Sigur, te urmez.

Helene a scuturat din cap. L-a strâns tare de braţ şi l-a luat

repede cu ea spre cămăruţa din partea laterală a domului, cea care îi servea drept birou. După ce au intrat, a eliberat un spaţiu pe masa ei de lucru şi i-a făcut semn să ia loc. Apoi a închis uşa şi s-a rezemat de ea.

– O, Doamne! a oftat.

– Helene…

Jacob a pornit spre ea, apoi s-a oprit. Ochii ei albaştri l-au fulgerat.

– Jacob, a zis ea, străduindu-se să-şi păstreze calmul, îmi promiţi că-mi faci o favoare şi taci câteva minute, iar după aceea nu o să mai vorbeşti despre asta? Nu pot să-ţi spun despre ce e vorba până nu eşti de acord.

Ochii ei îl atrăgeau în tăcere. Jacob nu mai trebuia să se gândească.

– Sigur, Helene. Poţi să-mi ceri orice. Dar spune-mi care…

– Atunci, te rog, ia-mă în braţe.

Vocea i s-a înecat în lacrimi. S-a lipit de pieptul lui cu mâinile puse în faţă. Mut de uimire, Jacob a înconjurat-o cu braţele şi a strâns-o la pieptul său.

A legănat-o încetişor, iar ea a început să tremure.

– Sst… e-n regulă…

I-a spus vorbe liniştitoare. Părul ei îi atingea obrazul iar parfumul ei părea să umple cămăruţa. Era ameţitor.

Câtva timp au stat îmbrăţişaţi în tăcere. Apoi ea şi-a pus încet capul pe umărul lui.

Nu mai tremura acum. Treptat, corpul i s-a relaxat. El i-a masat cu o mână muşchii încordaţi ai spatelui, iar aceştia s-au destins unul câte unul.

Jacob se întreba cine îi făcea cui o favoare. Nu mai simţise atâta pace şi linişte de foarte mult timp. Îl emoţiona faptul că ea avea atâta încredere în el.

Ba mai mult, îl făcea *fericit.* Dinlăuntrul său, o voce firavă, dar înverşunată şi scrâşnea din dinţi în acest moment, însă el nu o asculta. Simţea că lucrul pe care îl făcea acum era mai normal decât respiraţia.

După câteva clipe, Helene şi-a ridicat capul. Când a vorbit, avea vocea joasă.

– N-am tras aşa o spaimă în toată viaţa mea, a spus ea. Vreau să înţelegi că *n-ar fi trebuit* să fac asta. Puteam să rămân Doamna de Fier tot restul expediţiei… dar erai aici, la îndemână… a trebuit. Îmi pare rău.

Jacob a observat că Helene nu făcea niciun efort să se smulgă din îmbrăţişare. Aşa că a continuat să o ţină în braţe.

– Nu-ţi face probleme, i-a zis el cu blândeţe. Cândva, mai târziu, am să-ţi povestesc ce frumos a fost. Era cât pe ce să sar într-un picior când am văzut literele acelea. Curiozitatea şi indiferenţa sunt mecanismele mele de apărare. Ai văzut cum au reacţionat ceilalţi. Tu ai fost mai responsabilă, asta-i tot.

Helene nu a spus nimic. Şi-a ridicat mâinile şi i le-a pus pe umeri, fără să mai lase niciun spaţiu între ei.

– Oricum, a continuat Jacob, netezindu-i buclele rebele, probabil că ai fost speriată de mai multe ori în timpul călătoriilor tale în spaţiu.

Helene a înţepenit şi s-a tras de la pieptul lui.

– Domnule Demwa, eşti imposibil! Tu şi faptul că pomeneşti mereu de călătoriile mele! Cât de bătrână crezi că *sunt?*

– Păi, relativ înţeleaptă… a început el.

– La naiba cu relativitatea! Am douăzeci şi cinci de ani! Poate am văzut mai mult din cer ca tine, dar am trăit al dracului de puţin faţă de tine în universul *real…* şi gradul meu de competenţă nu spune nimic despre trăirile mele interioare! E cumplit să trebuiască să fii mereu perfect şi puternic, mereu răspunzător de vieţile oamenilor… pentru mine cel puţin… nu pot fi ca tine, imperturbabil, insensibil, câteodată eroic, stând acolo atât de calm, precum căpitanul Beloc pe *Calypso,* când am străpuns în fugă acea falsă blocadă la J8'lek… iar acum am să comit o mare ilegalitate şi îţi voi *ordona* să mă săruţi, întrucât se pare că nu ai de gând s-o faci din proprie iniţiativă!

L-a privit sfidătoare. Când Jacob a râs şi a tras-o în braţele lui, a opus totuşi un pic de rezistenţă. Apoi l-a luat de gât şi i-a apăsat gura cu buzele ei.

Jacob a simţit-o cum tremură din nou. Dar, de această dată, era altfel. Îi era greu să spună *în ce* consta diferenţa, pentru că era ocupat acum. Şi vrăjit.

Deodată, şi-a dat seama cu durere câtă vreme trecuse de când… doi ani nesfârşiţi. A alungat acest gând. Tania era moartă, iar Helene era frumoasă, minunat de frumoasă. A strâns-o mai tare şi a răspuns pasiunii ei în singurul fel posibil.

* * *

– Excelent tratament, doctore, l-a tachinat ea pe când el încerca să-şi descâlcească părul cu pieptenele. Simt că valorez un milion de dolari, dar trebuie să recunosc că *tu* arăţi de parcă

ai ieşit dintr-un storcător.

– Ce e… ce e un „storcător”? Nu contează, nu doresc explicaţii pentru anacronismele tale. Uită-te la tine! Eşti *mândră* că m-ai transformat într-o bară de oţel întâi topită şi apoi remodelată!

– Mda.

Jacob n-a reuşit să-şi reţină un zâmbet.

– Taci din gură şi respectă-i pe cei mai mari decât tine. Cât timp mai avem?

Helene a aruncat o privire la inelul ei.

– Cam două minute. La naiba, prea puţin timp pentru o întâlnire! Tocmai începea să fie interesant! Cine dracu’ a ales momentul ăsta?

– Tu.

– A, da. Aşa e. Data viitoare, am să-ţi acord cel puţin jumătate de oră şi vom cerceta lucrurile mai în amănunt.

Jacob a dat din cap aprobator, dar fără să fie prea sigur. Uneori, era greu de spus dacă femeia asta glumea sau nu.

Înainte să descuie uşa, Helene s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat.

– Mulţumesc, Jacob.

El a mângâiat-o pe obraz cu mâna stângă. Ea a apăsat-o o clipă. Nu mai era nimic de spus când el şi-a retras mâna.

Helene a deschis uşa şi s-a uitat afară. Nu se vedea nimeni, cu excepţia pilotului. Toată lumea se strânsese probabil la bufet pentru a doua şedinţă.

– Să mergem, a spus ea. Mi-e o foame de lup!

Jacob s-a înfiorat. Dacă avea s-o cunoască mai bine pe Helene, trebuia să fie pregătit pentru o sumedenie de exerciţii de imaginaţie. I-auzi, o foame de lup!

Totuşi, a rămas puţin în urmă ca să o vadă pe Helene mişcându-se. Era atât de captivant, că nu a observat cum trecea un toroid pe lângă navă, cu părţile laterale împodobite cu stele şi înconjurat de un halo la fel de alb şi de strălucitor ca penele de pe pieptul unei porumbiţe.

24
Emisie spontană

Când s-au întors la ceilalţi, Culla tocmai scotea un tub pentru lichide din frunzişul lui Fagin. Un braţ se încurcase prin ramurile cu frunze ale Kantenului. Pringul avea în cealaltă mână alt tub de lichid.

– Bine aţi revenit! a cântat Fagin. Pring Culla tocmai îmi dădea suplimentul nutriţional. Mă tem că, făcând asta, a uitat de al său.

– Nicio problemă, ssir, a spus Culla, trăgând tubul încetişor.

Jacob s-a apropiat pe la spatele Pringului să se uite. Era o şansă pentru el să afle mai multe despre alcătuirea corpului lui Fagin. Kantenul îi spusese odată că specia lui nu ştia ce-i ruşinea, aşa că nu s-ar supăra dacă Jacob urmărea cu privirea braţul lui Culla să vadă ce fel de orificiu folosea extraterestrul pe jumătate legumă.

Aşadar, se aplecase, când Culla s-a tras brusc înapoi, scoţând tubul pentru lichide. Cotul lui s-a ciocnit dureros de arcada lui Jacob, trimiţându-l pe jos, în fund.

Culla a ciripit tare. Tuburile i-au scăpat din mâini şi a căzut moale pe o parte. Helenei i-a venit greu să-şi înăbuşe un hohot de râs. Jacob s-a ridicat repede în picioare. Grimasa pe care i-a făcut-o Helenei şi care voia să spună „ţi-o plătesc eu într-o zi” n-a făcut-o pe femeie decât să tuşească mai tare.

– Nu-i nimic, Culla. N-am păţit nimic. A fost vina mea. Oricum, mai am încă un ochi.

A rezistat tentaţiei de a-şi masa locul lovit.

Culla s-a uitat la el cu ochi strălucitori. Ciripitul a încetat.

– Eşti foarte amabil, Prietene-Jacob, a spus el în cele din urmă. Într-o relaţie normală de protejat-sstrămoş, eu aşş fi de vină pentru neglijenţă. Îţi mulţumessc că mă ierţi.

– Gata, prietene. Jacob a făcut un gest care sugera că nu avea importanţă.

De fapt, simţea deja cum se forma o umflătură urâtă. Dar merita să schimbe subiectul, pentru a nu-l face pe Culla să se simtă mai jenat.

– Dacă tot vorbim despre ochi de rezervă, am citit undeva că majoritatea speciilor voastre, şi în special cele de pe Pring, aveau doar un ochi înainte ca neamul Pila să-şi înceapă programul genetic.

– Da, Jacob. Pilii ne-au dat doi ochi în sscopuri esstetice. În galaxie, cei mai mulţi bipezi au doi ochi. Ei n-au vrut ca noi… ssă fim bătaia de joc a altor rasse tinere.

Jacob s-a încruntat. Era ceva… de care ştia că Mr. Hyde aflase, dar îl ascundea, fiind încă în dispoziţia lui arţăgoasă.

La naiba, e subconştientul meu!

Inutil. N-are importanţă.

– Dar, Culla, am citit şi că specia ta era arboricolă… chiar *se deplasa prin brahiere,* dacă îmi amintesc eu bine.

– Asta ce înseamnă? i-a şoptit Donaldson lui deSilva.

– Că săreau şi se legănau pe crengile copacilor cu braţele, i-a răspuns ea. Acum taci!

– … Dar, cu un singur ochi, cum de aveau strămoşii tăi o percepţie destul de bună în adâncime ca să nu rateze creanga următoare?

Înainte să-şi termine fraza, Jacob a simţit că jubilează. *Asta* fusese chestiunea pe care o ascundea Mr. Hyde! Aşadar, drăcuşorul *nu putea* să-i blocheze complet pătrunderea în subconştient! Helene îi făcea deja bine. Nu prea îi păsa de răspunsul lui Culla.

– Am crezut că şştii, Prietene-Jacob. L-am auzit pe comandantul deSsilva explicând în prima noasstră expediţie că eu am altfel de receptori decât voi. Ochii mei pot detecta la fel de bine atât *faza,* cât şi intensitatea.

– Da.

Jacob începea acum să se amuze. Va trebui să stea cu ochii pe Fagin. Bătrânul Kanten avea să-l avertizeze dacă intra într-o zonă pe care Culla o găsea sensibilă.

– Da, dar lumina soarelui, mai ales într-o pădure, ar trebui să fie total incoerentă… rareori fazată. Un delfin foloseşte un sistem ca al tău în sonarul lui, păstrând faza şi totul. Dar el îşi asigură *propriul* câmp de fază coerentă emiţând în mediul înconjurător chiţăituri la intervale regulate.

Jacob s-a dat puţin înapoi, bucurându-se de efectul teatral al pauzei pe care o făcea. A călcat pe unul dintre tuburile care îi scăpaseră lui Culla. L-a luat de pe jos, absent.

– Aşa că, dacă tot ce făceau strămoşii tăi era să reţină faza, întreaga operaţiune n-ar fi mers fără să aibă o sursă de lumină coerentă în mediul lor. Jacob s-a tulburat. Lasere naturale? Au pădurile voastre vreo sursă *naturală* de lumină tip laser?

– Pe cinstea mea că asta ar fi interesant! a comentat

Donaldson.

Culla a încuviinţat din cap.

– Da, Jacob. Îi putem numi... măselele i s-au ciocnit într-un ritm complicat... plante. E incredibil că le-ai deduss exisstenţa având aşşa puţine indicii. Meriţi să fii felicitat. O ssă-ţi arăt imagini cu unul când te întorci.

Jacob i-a aruncat o privire Helenei, care i-a zâmbit posesiv. (În străfundurile minţii sale, auzea un vuiet din depărtare.)

– Da, mi-ar plăcea să le văd, Culla.

Tubul pentru lichide era lipicios în mâna lui. Era un miros în aer, ca de fân proaspăt cosit.

– Poftim, Culla. I-a întins tubul. Cred că l-ai scăpat pe jos. Apoi i-a încremenit braţul. S-a uitat fix la tub o clipă, după care a pufnit în râs. Millie, vino aici! a strigat. Uită-te la asta!

A ridicat tubul Martine să-l vadă mai bine şi i-a indicat eticheta.

– Amestec de 3-alfa-acetonilbenzil şi 4-hidroxicumarină? A părut nesigură o clipă, apoi i-a căzut faţa. Păi, ăsta-i warfarină! Deci, este unul dintre suplimentele din dieta lui Culla! Şi atunci cum naiba a ajuns printre medicamentele lui Dwayne?

Jacob a zâmbit cu tristeţe.

– Mă tem că încurcătura s-a produs din vina mea. Am luat din neatenţie un amestec din tabletele efervescente ale lui Culla înapoi pe *Bradbury.* Eram atât de somnoros pe atunci, că am uitat complet. Probabil că le aveam în acelaşi buzunar în care am vârât mai târziu şi pastilele doctorului Kepler. Toate au ajuns la laboratorul doctorului Laird. A fost o simplă coincidenţă că unul dintre suplimentele nutriţionale ale lui Culla era identic cu o veche otravă de pe Pământ, dar, Doamne, ce m-a mai făcut să mă învârt în cerc! Credeam că Bubbacub i-a strecurat una din ele lui Kepler ca să-i zdruncine sănătatea, dar n-am fost niciodată mulţumit de această abordare.

A ridicat din umeri.

– Ei bine, eu una, sunt uşurată că s-a rezolvat întreaga situaţie! Nu mi-a plăcut ce credeau oamenii despre mine!

Era o descoperire minoră. Dar elucida parţial un mister sâcâitor, aşa că le-a îmbunătăţit tuturor dispoziţia. Vorbeau acum cu însufleţire.

Singura lor supărare s-a produs când a trecut pe acolo Pierre LaRoque, râzând încetişor. Dr. Martine l-a rugat să li se alăture, dar omuleţul a scuturat din cap, apoi a pornit-o din nou încet în

jurul marginii navei.

* * *

Helene stătea lângă Jacob. I-a atins mâna în care mai ţinea încă tubul lui Culla.

– Că tot vorbeam despre coincidenţe, te-ai uitat atent la formula suplimentului lui Culla?

Femeia s-a oprit şi-a ridicat privirea, iar Culla s-a apropiat de ei şi a făcut o plecăciune.

– Dacă ai terminat acum, Jacob, am să iau de aici tubul ăsta lipicios.

– Poftim? Sigur, Culla. Uite-l! Ce spuneai adineauri, Helene?

Chiar şi când era serioasă, frumuseţea ei te impresiona. La început, când te îndrăgosteşti, îţi e greu să asculţi cu atenţie ce-ţi spune iubita.

– … ziceam doar că am remarcat o coincidenţă interesantă atunci când a citit dr. Martine cu voce tare formula chimică. Mai ţii minte că vorbeam mai înainte de laserele cu vopsea organică? Ei bine…

Vocea Helenei s-a stins. Jacob îi vedea buzele mişcându-se, dar tot ce distingea era cuvântul „cumarină”.

Simţea că explodează. Nevroza lui inhibată se revolta. Hyde încerca să-l oprească s-o mai asculte pe Helene. De fapt, şi-a dat brusc seama că cealaltă personalitate a sa îi împiedica accesul la obişnuita lui intuiţie din momentul în care Helene îi spusese voalat, în discuţia de la marginea punţii, că ar vrea să-i dea lui genele pe care le luase din stele în călătoria pe *Calypso.*

Hyde o urăşte pe Helene! a înţeles el, şocat. Prima fată pe care am întâlnit-o şi care poate reuşi să înlocuiască tot ce am pierdut (un şoc electric, ca o migrenă, ameninţa să-i despice capul în două) şi Hyde o *urăşte!* (L-a apucat durerea de cap, dar i-a trecut imediat.)

Dar şi mai rău era că acea parte a subconştientului continua să reziste în el. Văzuse toate piesele şi nu le lăsa să iasă la suprafaţă. Aceasta era o încălcare a înţelegerii. Era intolerabilă şi nu putea să-şi închipuie de ce se întâmpla aşa ceva!

– Jacob, te simţi bine?

A auzit din nou vocea Helenei. Se uita la el întrebătoare. Peste umărul ei, l-a văzut pe Culla, privindu-i de la automatele cu gustări.

– Helene, a spus el deodată, ascultă, am lăsat o cutie micuţă cu pastile lângă panoul pilotului… ai putea s-o cauţi pentru

mine?

Şi-a dus o mână la frunte şi a făcut o grimasă.

– Păi… sigur. Helene l-a atins pe braţ. Tu de ce nu vii cu mine? Ai putea să te întinzi puţin. O să stăm de vorbă…

– Nu. A luat-o de umeri şi a întors-o în direcţia potrivită. Te rog, du-te tu. Eu o să te aştept aici.

Înnebunit, s-a luptat cu panica până a convins-o pe femeie să plece.

– Bine, mă întorc imediat, a spus Helene.

Când a văzut-o plecând, Jacob a răsuflat uşurat.

Majoritatea celor prezenţi aveau ochelarii de protecţie fixaţi la centuri şi aşteptau ordine. Comandantul deSilva, atât de eficient şi competent de obicei, şi-i lăsase în cuşeta sa.

După ce a făcut vreo zece metri spre destinaţie, Helene a început să-şi pună întrebări.

Jacob nu lăsase niciodată vreo cutie cu pastile lângă panoul pilotului. Aş fi ştiut dacă avea acest obicei. A vrut oare să scape de mine? Dar de ce?

S-a uitat în urmă. Jacob tocmai se îndepărta de automat cu un corn de proteine în mână. I-a zâmbit lui Martine şi l-a salutat din cap pe Chen, apoi a trecut de Fagin ca să iasă pe puntea deschisă. În spatele lui, lângă batardoul buclei de gravitaţie, Culla se uita atent la grupul de oameni, cu ochii săi strălucitori.

Pe Jacob nu părea să-l doară deloc capul. Helene s-a simţit jignită şi confuză.

Bine, dacă nu mă vrea în preajma lui, nu-i nimic.

Tocmai începea să dea cotul când, brusc, Jacob s-a împiedicat de una dintre rădăcinile-teci ale lui Fagin şi a căzut cât era de lat pe punte. Cornul cu proteine a sărit cât colo şi s-a izbit de carcasa laserului parametric. Până să reacţioneze Helene, Jacob era din nou în picioare, zâmbind timid. S-a dus să ia de pe jos cornul. Aplecându-se, umărul i s-a atins de tamburul laserului.

O lumină albastră a inundat imediat camera. Alarmele au început să sune. Helene şi-a acoperit instinctiv ochii cu braţul şi şi-a căutat ochelarii la centură.

Nu erau acolo!

Cuşeta ei era la trei metri distanţă. Vedea cu ochii minţii locul în care fusese şi îşi lăsase afurisiţii aceia de ochelari. S-a întors şi s-a dus în fugă după ei, apărând din nou dintr-o mişcare, cu ochelarii de protecţie puşi.

Erau pete strălucitoare peste tot. Laserul parametric, aliniat

perfect cu raza navei, îşi trimitea fasciculul luminos ce ricoşa pe suprafaţa interioară concavă a carcasei navei solare. Modulaţiile „codului de contact” îşi profilau lumina puternică pe punte şi dom.

Câteva corpuri se zvârcoleau pe punte, lângă automate. Nimeni nu se apropiase de laserul parametric să-l închidă. Unde erau Jacob şi Donaldson? Fuseseră oare orbiţi din prima clipă?

Mai multe siluete se contorsionau lângă batardoul buclei de gravitaţie. În lumina intensă, sepulcrală, Helene a văzut că erau Jacob, inginerul-şef… şi Culla. Ei… Jacob încerca să trântească o geantă în capul extraterestrului!

Nu mai era timp de gândire. Între a interveni în misterioasa luptă şi a elimina un posibil pericol pentru nava ei, Helene nu avea de ales. S-a dus în fugă la laser, ferindu-şi capul pe traseul întortocheat, şi l-a smuls din priză.

Punctele luminoase au dispărut brusc, cu excepţia unuia, care a coincis cu un ţipăt de durere şi o bufnitură, lângă batardouri. Alarmele au încetat şi, deodată, nu s-au mai auzit decât gemetele oamenilor.

– Căpitane, ce e asta? Ce se întâmplă? a izbucnit vocea pilotului în intercom.

Helene a luat microfonul de pe cuşeta de lângă ea.

– Hughues, a spus ea repede, care e starea navei?

– Normală, doamnă. Ce bine că am avut ochelarii de protecţie! Ce naiba s-a întâmplat?

– Laserul P s-a declanşat de la sine. Continuă tot aşa. Menţine nava pe poziţie la un kilometru de cireadă. A lăsat microfonul şi şi-a ridicat capul să strige: Chen! Dubrowsky! La raport!

S-a uitat în jurul ei, în lumina slabă.

– Aici, căpitane!

Era vocea lui Chen. Helene a înjurat şi şi-a dat jos ochelarii. Chen era acolo, după batardouri. Îngenunchease peste o siluetă de pe punte.

– E Dubrowsky, a spus omul. A murit. I s-au prăjit ochii şi creierul.

* * *

Dr. Martine se făcea mică în spatele trunchiului gros al lui Fagin. Kantenul fluiera dulce când Helene s-a apropiat în fugă.

– Voi doi sunteţi bine?

Fagin a scos o notă lungă care aducea vag cu un „da” pronunţat greşit. Martine a dat tare din cap o dată, dar a rămas

cu mâinile pe trunchiul lui Fagin. Ochelarii îi stăteau strâmbi pe faţă. Helene i-a scos.

– Hai, doctore! Ai pacienţi. A înşfăcat-o pe Martine de braţ. Chen! Du-te la mine în birou şi adu trusa de prim ajutor! Repede!

Martine a dat să se ridice, apoi s-a lăsat iar în jos, scuturând din cap.

Helene a scrâşnit din dinţi şi a tras-o brusc de braţ, ridicând-o pe femeia mai în vârstă, care a icnit. Martine se clătina pe picioare.

Helene i-a tras o palmă peste faţă.

– Revino-ţi, doctore! Ai să m-ajuţi cu oamenii ăştia, sau îţi trag una de-ţi culegi măselele de pe jos!

A luat-o pe Martine de braţ şi a sprijinit-o cei câţiva metri până în locul în care zăceau Jacob şi Donaldson.

Jacob a gemut şi a început să se mişte. Helenei i-a venit inima la loc când el şi-a luat braţul de pe faţă. Arsurile erau superficiale şi nu-i afectaseră ochii. Jacob purta ochelarii.

A dus-o pe Martine la Donaldson şi a făcut-o să stea jos. Inginerul-şef era ars grav în partea stângă a feţei. Lentila stângă a ochelarilor săi era spartă. Chen a sosit în fugă, aducând trusa de prim ajutor. Dr. Martine şi-a întors faţa de la Donaldson şi s-a cutremurat. Apoi s-a uitat în sus şi l-a văzut pe omul din echipaj cu trusa sanitară. Şi-a întins mâinile după ea.

– Ai nevoie de ajutor, doctore? a întrebat-o Helene.

Martine a pus instrumentele pe punte. A scuturat din cap fără să-şi ridice privirea.

– Nu. Stai liniştită.

Helen l-a chemat pe Chen la ea.

– Du-te şi caută-i pe LaRoque şi pe Culla. Raportează-mi când îi găseşti.

Bărbatul a plecat în fugă.

Jacob a gemut iar şi a încercat să se ridice în coate. Helene a luat o cârpă de la fântâna cu apă şi a udat-o. A îngenuncheat lângă Jacob şi l-a tras de umeri ca să-i pună capul în poala ei.

El a tresărit de durere în timp ce ea se ocupa cu blândeţe de rănile lui.

– Au… a gemut el şi şi-a dus o mână la creştet. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Strămoşii lui săreau dintr-un copac în altul. Trebuie să aibă forţa unui cimpanzeu. Şi pare atât de neputincios!

– Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? a întrebat ea pe un ton

blând.

Jacob a mormăit în timp ce bâjbâia pe sub spatele său cu mâna stângă. A tras de ceva de câteva ori. În cele din urmă, a scos geanta mare în care fuseseră ochelarii de protecţie. S-a uitat la ea, apoi a azvârlit-o cât colo.

– Îmi simt capul de parcă ar fi fost un sac de box, a spus el. S-a ridicat cu greu în fund, s-a clătinat o clipă cu mâinile pe cap, apoi le-a lăsat în jos. Culla nu zace cumva inconştient pe aici, pe undeva, nu-i aşa? Speram să mă prefac într-un luptător feroce după ce mi-a tras una de am ameţit, dar cred că doar mi-am pierdut cunoştinţa.

– Nu ştiu unde e Culla, a zis Helene. Ce mai e acum…?

Vocea lui Chen a bubuit în intercom.

– Căpitane? L-am găsit pe LaRoque. Este la douăzeci şi două de grade. E bine. De fapt, nici n-a ştiut că s-a întâmplat ceva.

Jacob s-a apropiat de dr. Martine şi a început să discute cu ea aferat. Helene s-a ridicat în picioare şi s-a dus la intercomul de lângă bufet.

– L-ai văzut pe Culla?

– Nu, doamnă, nici urmă de el. Trebuie să fie în partea cealaltă a navei. Chen şi-a coborât vocea. Am impresia că *s-a bătut* cu cineva. Nu ştiţi ce s-a întâmplat?

– Mă întorc la tine când aflu ceva. Între timp, ai face bine să-l ajuţi pe Hughes.

Jacob a venit şi el la intercom.

– Donaldson va fi foarte bine, dar va avea nevoie de un ochi nou. Ascultă, Helene, trebuie să mă duc după Culla. Dă-mi pe unul din oamenii tăi, te rog! Apoi scoate-ne de aici cât poţi de repede.

Ea s-a înfuriat.

– Tocmai mi-ai omorât unul din oameni! Dubrowsky a murit! Donaldson a orbit, şi acum îmi ceri să-ţi dau *alt* om să te ajute să-l mai hărţuieşti pe bietul Culla? Ce nebunie mai e şi asta?

– N-am omorât pe nimeni, Helene.

– Te-am văzut, neîndemânatic ce eşti! Ai lovit laserul parametric şi a scăpat de sub control! Aşa ai făcut! De ce îl atacai pe Culla?

– Helene… Jacob a tresărit. Şi-a dus o mână la cap. Nu e timp de explicaţii. Trebuie să ne scoţi de aici. Nu se ştie ce va face Culla acolo acum că ştim.

– Explică-mi mai întâi!

– Eu… am lovit laserul intenţionat… eu…

Costumul de astronaut îi stătea Helenei atât de bine pe corp, încât Jacob nu s-ar fi gândit niciodată că îi va apărea în mână un mic pistol cu electroşocuri.

– Continuă, Jacob, l-a îndemnat ea pe un ton egal.

– … Mă urmărea cu privirea, ştiam că, dacă dădeam vreun semn că l-am prins, ne putea orbi pe toţi într-o clipă. Te-am trimis de acolo să fii în siguranţă, apoi m-am dus după geanta cu ochelari de protecţie. Am declanşat laserul ca să-l zăpăcesc… raza laserului s-a răspândit peste tot…

– Şi mi-a omorât sau mi-a schilodit oamenii!

Jacob a reuşit să se concentreze.

– Ascultă, prostuţo! O domina cu statura lui. Am micşorat intensitatea razei ăleia! Putea să vă orbească, dar nu să vă ardă! Acum, dacă nu mă crezi, doboară-mă! Leagă-mă! Numai scoate-ne repede de aici, înainte să ne omoare Culla pe toţi!

– Culla...

– Ochii lui, la naiba! *Cumarină!* „Suplimentul” lui nutriţional e o vopsea folosită pentru lasere! L-a omorât pe Dubrowsky când a încercat să ne ajute pe mine şi pe Donaldson! A minţit în privinţa plantelor cu laser de pe planeta lui natală! Pringii îşi au *propria* sursă de lumină coerentă. A proiectat tot timpul tipul „adult” de Strigoi din Soare! Şi… o, Doamne! Jacob a lovit cu pumnul în aer. Dacă proiectorul lui e suficient de performant ca să redea imaginea unor falşi „Strigoi” în interiorul navei, trebuie să fie şi destul de bun să interacţioneze cu informaţiile optice ale computerelor de la bibliotecă! A programat computerele să-l indice pe LaRoque ca fiind un Supravegheat. Şi… eram lângă el când a programat nava lui Jeff să se autodistrugă! Umbla la comenzi în tot timpul în care eu admiram luminile frumoase!

Helene s-a dat înapoi, scuturând din cap. Jacob a făcut un pas către ea, impunător, cu pumnii strânşi, dar pe faţa lui se citeau reproşurile pe care şi le făcea.

– De ce era Culla mereu primul care localiza Strigoii umanoizi? De ce nu a fost văzut niciunul cât timp a fost el cu Kepler pe Pământ? De ce nu m-am gândit înainte la motivele lui Culla de a se oferi voluntar să i se verifice „retina” la identificare?

Cuvintele îi ieşeau prea repede din gură. Fruntea Helenei s-a încreţit în timp ce gândea intens. Ochii lui Jacob o implorau.

– Helene, trebuie să mă crezi.

Ea a ezitat, apoi a exclamat:

– Chen! Scoate-ne de aici! Să nu-ţi pese de avertismentul „legaţi-vă centurile”, porneşte la maximum comprimarea timpului! Vreau să văd cerul negru cât ai clipi!

– Da, doamnă! a venit răspunsul.

Nava i-a zguduit brusc, întrucât câmpurile de compensare erau momentan depăşite, făcându-i pe Helene şi pe Jacob să se clatine. Comandantul s-a ţinut de intercom.

– Ţineţi-vă bine, nu vă mai scoateţi ochelarii de protecţie de acum încolo. Toată lumea să-şi pună centurile cât mai repede posibil. Hughes, raportează imediat la batardoul cu buclă!

Afară, toroizii au început să treacă mai rapid pe lângă ei. Atunci când fiecare monstru cădea sub marginea punţii, conturul său răspândea o lumină puternică, de parcă îşi lua adio de la ei.

* * *

– Trebuia să mă prind şi eu, a spus Helene cu tristeţe. În loc de asta, am oprit laserul şi l-am lăsat probabil să scape.

Jacob a sărutat-o în fugă, dar destul de apăsat ca să-i ardă buzele de dorinţă.

– N-ai ştiut. Şi eu aş fi făcut la fel în locul tău.

Ea şi-a atins buzele şi s-a holbat dincolo de el, la trupul fără viaţă al lui Dubrowsky.

– M-ai trimis de acolo pentru că…

– Căpitane, a intervenit vocea lui Chen. Nu reuşesc să scot compresia timpului de pe pilot automat. Pot să-l ţin aici pe Hughes să mă ajute? Tocmai am pierdut şi legătura maser cu Hermes.

Jacob a dat din umeri.

– Ocupă-te mai întâi de legătura maser ca să nu iasă un cuvânt de aici, apoi de compresorul de timp, controlul gravitaţiei şi pe urmă de stază. Cred că ultimul pas va fi să spargem scuturile dacă restul nu sunt suficienţi. Ar trebui să fie.

Helene a vorbit la intercom:

– Nu, Chen. Am nevoie de Hughes acum. Fă ce poţi de unul singur. A întrerupt legătura. Vin cu tine.

– Nu, a spus el. Şi-a pus ochelarii şi a luat geanta de pe jos. Dacă trece Culla la pasul trei, ne-am ars, la propriu. Dar, dacă-l pot opri înainte de asta, tu eşti singura care are o şansă să ne conducă afară. Acum, te rog să-mi împrumuţi arma, mi-ar putea prinde bine.

Helene i-a dat pistolul. În acest stadiu, ar fi fost ridicol să se opună. Jacob preluase controlul. Ea nu avea nicio altă idee.

Zăngănitul navei şi-a schimbat ritmul, devenind un bâzâit slab, neregulat.

Helene a răspuns privirii întrebătoare a lui Jacob.

– E compresorul de timp. A şi început să ne încetinească. Oricum, nu avem timp de pierdut.

25
În capcană

Jacob s-a ghemuit pe culoarul cu batardouri, gata să se întoarcă în spatele cilindrului perietor la vederea unui extraterestru înalt, mergând cu greu. Până aici era bine. Culla nu fusese în bucla de gravitaţie.

Drumul de întoarcere în partea cealaltă a navei, singurul posibil, era un loc bun pentru o ambuscadă. Dar Jacob nu s-a mirat prea mult că nu l-a găsit acolo pe Culla, şi asta, din două motive.

Primul era de ordin tactic: arma lui Culla nu funcţiona decât în linie dreaptă. Bucla se curba foarte strâns, aşa că oamenii se puteau apropia la câţiva metri fără să fie zăriţi. Un obiect aruncat în jurul buclei se deplasa pe aproape întreaga traiectorie fără ca viteza să i se micşoreze. Jacob era sigur acum de asta. El şi Hughes aruncaseră mai multe cuţite de la bucătăria navei când intraseră în buclă. Le găsiseră lângă ieşirea din partea cealaltă a navei, într-o baltă de amoniu de la tuburile de lichid pe care le striviseră în faţa lor pe culoarul întortocheat.

Culla ar putea să aştepte dincolo de uşă, dar mai avea un motiv să-şi lase spatele descoperit. Avea doar puţin timp până când nava solară ajungea pe o orbită înaltă. După ce intrau în spaţiul liber, oamenii ar fi la adăpost de furtunile din atmosfera solară, iar carcasa dură, reflectorizantă, a navei s-ar curba suficient de la căldura Soarelui pentru a-i ţine în viaţă până primeau ajutor.

Aşadar, Culla trebuia să le vină repede de hac lor şi lui însuşi. Jacob era sigur că specialistul Pring se afla lângă alimentarea computerelor, la nouăzeci de grade în dreapta domului, folosindu-şi ochii laser ca să le reprogrameze în ciuda sistemelor de protecţie.

De ce făcea asta era o întrebare care mai trebuia să-şi aştepte răspunsul.

Hughes a luat cuţitele de pe jos. Împreună cu geanta, câteva tuburi pentru lichide şi micuţul pistol al Helenei, acestea erau tot arsenalul lor.

Normal, deoarece nu aveau o variantă, un om trebuia să se sacrifice pentru ca restul să-l anihileze pe Culla.

El şi Hughes aveau să-şi cronometreze cu atenţie timpul în

aşa fel încât să-l ia prin surprindere pe extraterestru din direcţii diferite, simultan. Sau unul dintre ei putea să apară în faţă şi celălalt să-l ţintească peste umărul celuilalt.

Dar niciunul dintre aceste planuri nu avea să funcţioneze. Adversarul lor putea să omoare un om cu o privire. Spre deosebire de falsele proiecţii ale Strigoilor „adulţi”, care erau semnale continue, fulgerele mortale ale lui Culla erau descărcări instantanee. Jacob regreta că nu-şi putea aminti de câte ori trăsese extraterestrul în timpul luptei din partea de sus... şi cu ce frecvenţă. Probabil că nu conta. Culla avea doi ochi şi doi inamici. Un fulger pentru fiecare ar fi fost suficient.

Şi mai rău era că nu puteau fi siguri că abilitatea extraterestrului de a crea imagini holografice nu-i va da posibilitatea să-i repereze în clipa în care păşeau pe podea din reflexiile de pe carcasa interioară. Probabil că nu-i putea răni cu reflexii, dar asta era o slabă consolare.

Dacă nu era afurisita de atenuare din timpul când sălta raza în interior, ar fi putut încerca să-l dezarmeze pe extraterestru cu laserul P, lăsând aparatul să baleieze întreaga navă în timp ce oamenii şi Fagin s-ar fi înghesuit în bucla gravitaţională.

Jacob a înjurat şi s-a întrebat ce-i reţinea să folosească laserul P. Lângă el, Hughes vorbea încet într-un interfon de pe perete. Omul s-a întors spre Jacob.

– Ei sunt gata! a zis el.

Datorită ochelarilor de protecţie, durerea le-a fost cu mult mai mică atunci când domul s-a luminat puternic. Au trebuit totuşi să clipească des câteva secunde ca să nu le mai lăcrimeze ochii şi să se adapteze la lumina intensă.

Comandantul deSilva, probabil cu ajutorul doctorului Martine, mutase laserul P la marginea punţii superioare. Dacă făcuse calcule corecte, raza trebuia să lovească faţeta laterală a domului în partea cealaltă, exact acolo unde era alimentarea computerelor. Din păcate, figura era atât de complicată, încât raza trebuia să se deplaseze din punctul A în punctul B, prin spaţiul îngust de la marginea punţii, aşa că probabil nu avea să-i facă niciun rău lui Culla.

Jacob s-a speriat, totuşi. În clipa în care a pornit raza, iar el îşi ţinea ochii strâns închişi, s-au auzit brusc un huruit şi zgomote ce indicau o mişcare departe, la dreapta.

Când i s-a limpezit vederea, Jacob a văzut prin aer dâre subţiri, strălucitoare. Trecerea razei de laser P lăsa urme în

puţinul praf din aer. Asta era bine. Îi va ajuta s-o evite.

– Intercomul e la maxim? a întrebat el repede.

Hughes i-a făcut semn că da.

– Bine, să începem!

Laserul P emitea intermitent o culoare albastră-verzuie. Sperau să facă mai puţin evidente reflexiile din interiorul carcasei.

Şi-a strâns picioarele şi a numărat:

– Unu, doi. Acum!

Jacob a sărit şi a traversat repede spaţiul deschis, apoi s-a ascuns după unul dintre aparatele de înregistrare masive de la marginea punţii. L-a auzit pe Hughes aterizând greoi, la două aparate în dreapta lui.

Omul i-a făcut un semn cu mâna când s-a uitat înapoi.

– Nu e nimic pe aici! a şoptit el răguşit.

Jacob a aruncat o privire de după aparat, folosind o oglindă din trusa sanitară, care fusese mânjită cu grăsime. Hughes avea altă oglindă din geanta lui Martine.

Culla nu se vedea pe nicăieri.

El şi tovarăşul său puteau să ţină sub supraveghere trei cincimi din punte. Alimentarea computerelor era în partea cealaltă a domului, ascunsă vederii lui Hughes. Jacob trebuia s-o ia pe drumul lung de jur împrejur, repezindu-se de la un aparat de înregistrare la altul.

Carcasa navei solare avea pete strălucitoare acolo unde se reflectase raza laserului P. Culorile se schimbau mereu. Altminteri, îi înconjura miasma roşie şi roz a cromosferei. Părăsiseră marele filament cu câteva minute în urmă şi totodată cireada de toroizi, lăsată în urmă la o sută de kilometri mai jos.

„Jos” însemna de fapt chiar deasupra capului lui Jacob. Fotosfera, cu Marea Pată în centru, forma deasupra lui un tavan măreţ, neted, de foc nesfârşit, spicele atârnând ca nişte stalactite.

Şi-a strâns picioarele sub el şi a pornit, cu spatele încovoiat şi ferindu-se de orice posibilă ambuscadă.

A sărit peste raza laserului P, acolo unde traiectoria sa era marcată cu particule de praf, şi s-a ascuns după următorul aparat. A scos repede oglinda să se uite la terenul expus recent.

Culla nu se vedea pe nicăieri.

Şi nici Hughes. A fluierat două note scurte în codul convenit. Drumul era liber. A auzit o notă, răspunsul tovarăşului său.

Pe urmă a trebuit să treacă pe sub rază. Pe tot drumul, deşi scurt, i s-a făcut pielea de găină, gândindu-se la fulgerul care îl putea pârjoli din lateral.

S-a împleticit în spatele aparatului şi s-a ţinut de acesta să nu cadă, gâfâind. Asta nu era în regulă! Nu trebuia să fie atât de obosit. Ceva nu era în regulă.

Jacob şi-a înghiţit nodul din gât, apoi a început să plimbe oglinda pe muchia aparatului, în sensul invers acelor de ceasornic.

Durerea pe care a simţit-o în vârful degetelor l-a făcut să scape oglinda şi să ţipe. Încă puţin, şi avea să-şi sugă mâna, însă a ţinut-o la câţiva centimetri distanţă de faţă, cu gura deschisă de atâta chin.

Automat, a început să intre într-o transă uşoară ca să-şi mai calmeze durerea. Cleştii înroşiţi care îi pătrundeau în degete păreau să se îndepărteze încet. Apoi valul de uşurare a încetat să mai curgă prin el. Părea mai degrabă un impuls războinic. Mai mult nu putea să facă; o presiune potrivnică rezista hipnozei cu aceeaşi putere, indiferent cât de mult se concentra.

Altă şmecherie a lui Hyde. Ei bine, nu avea timp să se târguiască acum cu el… orice ar fi dorit afurisitul. Şi-a privit mâna acum că durerea devenise aproape insuportabilă. Arătătorul şi degetul al patrulea erau arse rău. Celelalte erau mai puţin afectate.

A reuşit să-i fluiere lui Hughes un cod scurt. Era timpul să-şi pună planul în aplicare, singurul plan care putea să funcţioneze.

Unica lor şansă era să ajungă în spaţiul cosmic. Compresorul de timp rămăsese pe pilot automat – primul lucru de care se îngrijise Culla după legătura maser – aşa că timpul lor subiectiv se potrivea aproape cu timpul real de care aveau nevoie pentru a părăsi cromosfera.

Deoarece era inutil să-l atace pe Culla, cel mai bun mod de a întârzia asasinatul şi suicidul pe care voia să le comită extraterestrul era să discute cu el.

Jacob a tras aer în piept de câteva ori, pe când se sprijinea din nou de înregistratorul de holograme, ciulindu-şi urechile. Culla făcea mereu zgomot când mergea. Asta era cea mai mare speranţă a lui că va reuşi să evite un atac al Pringului. Dacă extraterestrul făcea prea multă gălăgie în spaţiu deschis, Jacob putea să aibă şansa de a folosi asomatorul din mâna lui sănătoasă. Avea o rază lungă de acţiune şi nu-i va fi greu să

ţintească.

– Culla! a strigat el. Nu crezi că lucrurile au mers prea departe? De ce nu ieşi de acolo să vorbim?

A ascultat cu atenţie. Se auzea un ţăcănit slab, de parcă măselele lui se loveau uşor una de alta în spatele buzelor prehensile. În timpul luptei de sus, una dintre problemele cu care se confruntaseră el şi Donaldson fusese să evite măselele de un alb strălucitor.

– Culla! a repetat Jacob. Ştiu că e o prostie să judecăm un extraterestru după standardele speciei noastre, dar credeam cu adevărat că ne eşti prieten. Ne datorezi o explicaţie! Vorbeşte cu noi! Dacă acţionezi din ordinul lui Bubbacub, poţi să te predai şi îşi jur că toţi vom spune că te-ai împotrivit din răsputeri!

Ţăcănitul s-a auzit mai tare. Apoi au urmat câţiva paşi târşâiţi. Unu, doi, trei… dar asta a fost tot. Nu destul ca să pună mâna pe el.

* * *

– Jacob, îmi pare rău. Vocea blândă a lui Culla s-a auzit până în partea opusă a punţii. Trebuie ssă-ţi spun că te rog, înainte să murim cu toţii, să opreşşti mai întâi lasserul acela. Mă doare!

– Culla, şi pe mine mă doare mâna.

Pringul părea copleşit de mâhnire.

– Îmi pare tare, tare rău, Jacob. Te rog, înţelege că eşşti prietenul meu. Fac assta şşi pentru sspecia ta. Acesstea ssunt crime necessare, Jacob. Mă bucur că moartea mi-e aproape, aşşa că n-o ssă mai ţin minte nimic.

Jacob era uimit de filosofia extraterestrului. Nu se aşteptase niciodată la asemenea smiorcăieli de boboc de la Culla, oricare ar fi fost motivele pentru care făcuse aşa ceva. Era pe cale să conceapă un răspuns când s-a auzit tare din intercom vocea Helenei deSilva.

– Jacob? Mă auzi? Atracţia gravitaţională se deteriorează repede. Pierdem viteza de înaintare.

Nu spusese însă nimic de pericol. Dacă nu se făcea ceva în curând, ar începe lunga cădere spre fotosferă, o cădere din care nu s-ar mai întoarce niciodată.

Odată aflată în strânsoarea celulelor de convecţie, nava avea să fie atrasă în jos, spre miezul stelei. Asta dacă mai rămânea ceva din navă, până atunci.

– Vezi, Jacob, a zis Culla. N-are niciun rosst ssă mă ţineţi în loc. Am făcut-o deja. Voi rămâne aici să mă assigur că nu puteţi

face nicio corecţie. Dar, te rog, hai ssă vorbim până la ssfârşit. Nu vreau să murim duşşmani.

Jacob s-a uitat afară la atmosfera nebuloasă a Soarelui, roşie de la hidrogen. Lujeri de gaz fierbinte pluteau încă „în jos” (sus pentru el), pe lângă navă, dar asta nu putea fi o funcţie a mişcării gazului în această zonă şi în acest moment. Cu siguranţă că treceau pe acolo mult mai încet. Probabil că nava începuse să cadă.

– Jacob, ai dat dovadă de persspicacitate desscoperindu-mi talentul şi fessta pe care v-am jucat-o. Ai coroborat multe indicii minore ca să găseşti răspunsul! A fosst o lovitură de maesstru să cauţi în isstoria rasei mele! Spune-mi, cu toate că am evitat detectorii de pe margine cu fantomele mele, nu te-a uimit faptul că apăreau uneori pe puntea ssuperioară când *eu* eram în partea cealaltă?

Jacob a încercat să se gândească. Avea pe obraz partea rece a pistolului cu electroşocuri. Era o senzaţie plăcută, dar nu-l ajuta să-i vină idei. Şi atenţia îi era îndreptată parţial spre discuţia cu extraterestrul.

– Nu m-am obosit niciodată să mă gândesc la asta, Culla. Bănuiesc că te aplecai şi ţinteai raza prin câmpul transparent de suspensie al punţii. Asta explică de ce imaginea părea refractată. Era de fapt *reflectată* într-un unghi, în interiorul carcasei.

Acesta era un indiciu preţios. Jacob se întreba cum de-i scăpase.

Şi lumina albastră şi intensă din timpul transei sale de la Baja! Exact înainte să se trezească, îl văzuse pe Culla stând acolo! Mâncatul îi făcuse probabil o hologramă! Ce modalitate de a cunoaşte pe cineva şi de a nu-i uita niciodată chipul!

– Culla, a spus el încet, nu c-aş fi o persoană care să poarte duşmănie cuiva, dar n-ai fost tu de vină pentru purtarea mea nebunească de la sfârşitul ultimei expediţii?

S-a aşternut o tăcere de câteva clipe. Apoi Culla a glăsuit. Sâsâitul îi era şi mai accentuat.

– Da, Jacob. Îmi pare rău, dar deveneai prea băgăreţ. Ssperam să te disscreditez. N-am reuşşit.

– Dar cum…

– Am ascultat ce a spus dr. Martine despre efectul luminii asupra fiinţelor umane, Jacob!

Pringul aproape că zbiera. Era prima dată când îl vedea Jacob întrerupând pe cineva.

– Am făcut experienţe pe doctorul Kepler luni la rândul! apoi pe LaRoque şi pe Jeff… apoi pe tine. Am folossit o rază îngusstă de difracţie. Nimeni n-o putea vedea, dar îţi zăpăcea gândurile! N-am şştiut ce ai ssă faci, dar ştiam că va fi jenant! Îţi sspun din nou că îmi pare rău! Însă era necessar.

* * *

Încetaseră de-a binelea să se înalţe. Marele filament pe care îl părăsiseră cu doar câteva minute în urmă apăruse din nou deasupra capului lui Jacob. Fâşii înalte se răsuceau şi unduiau sus, înspre navă, ca nişte degete care încercau să apuce.

Jacob se chinuia să găsească o soluţie, dar imaginaţia îi era blocată de o barieră solidă.

E-n regulă! Renunţ!

A făcut apel la activitatea lui neuronală pentru a-i prezenta condiţiile sale. Ce naiba *voia* afurisitul ăla de la el?

A scuturat din cap. Va trebui să invoce clauza de urgenţă. Hyde avea să iasă la suprafaţă şi să devină parte din el, la fel ca în vremurile lui proaste. Ca atunci când îl hărţuise pe LaRoque pe Mercur şi când intrase prin efracţie în laboratorul foto. S-a pregătit să intre în transă.

– De ce, Culla? Spune-mi de ce ai făcut toate astea!

Nu că ar fi contat. Poate că Hughes asculta. Poate că Helene înregistra. Jacob era prea ocupat ca să-i pese.

Rezistenţă! În coordonatele neliniare, neortogonale, ale gândirii, el trecea sentimentele şi imaginile mentale printr-o sită. Indiferent de măsura în care funcţionau vechile sisteme automate, le-a pus să-şi facă treaba.

Încet, perdeaua şi camuflajul de la fereastră au fost sfâşiate şi date jos, iar el a ajuns faţă în faţă cu cealaltă jumătate a sa.

Fortificaţiile, imposibil de escaladat în asalturile precedente, erau şi mai formidabile acum. Zidurile de pământ fuseseră înlocuite cu unele din piatră. Dispozitivele de apărare, altădată din ţepuşe, erau făcute acum din ace ascuţite şi se întindeau pe o lungime de treizeci de kilometri. În vârful celui mai înalt turn flutura un steag. Pe flamură scria „Loialitate”. Aceasta fâlfâia deasupra a două ţepuşe, fiecare cu câte un cap în vârf.

Pe unul din ele l-a recunoscut imediat. Era al său. Sângele scurs din gâtul retezat încă scânteia. Expresia era una de regret şi remuşcare.

Celălalt cap l-a făcut să-i îngheţe sângele în vene. Era al Helenei. Faţa îi era mânjită şi pătată, iar pleoapele i s-au mişcat

încet când s-a uitat la ea. Capul era încă viu.

Dar de ce? De ce această furie împotriva Helenei? Şi de ce aceste spectre ale sinuciderii… de ce nu voia să i se alăture şi să creeze din nou acel supraom care fusese odinioară?

* * *

Dacă extraterestrul decidea să-l atace acum, l-ar fi găsit neajutorat. Nu auzea nimic în afară de şuieratul vântului. Mai era şi bubuitul unei cascade, apoi zgomotul făcut de cineva în cădere… sunetul unei voci de femeie ce-l striga în timp ce se prăbuşea pe lângă el.

Şi, pentru prima oară, a reuşit să-i distingă cuvintele.

Jake! Atenţie la acest prim pas!…

Asta e tot? Atunci de ce făcuse atâta caz de asta? De ce se străduise atâtea luni să descopere ceea ce se dovedise a fi ultima ironie a Taniei?

Desigur. Activitatea lui neuronală îl lăsa să vadă acum, când moartea era iminentă, că vorbele acelea tainice fuseseră o altă păcăleală. Hyde ascundea altceva. Era…

Sentimentul de vină.

A ştiut că îl împovăra după accidentul de la Turnul Vanilla, dar cât de mult nu-şi dăduse seama niciodată. Acum înţelegea ce nebunie fusese să trăiască fiind atât Dr. Jekyll, cât şi Mr. Hyde. În loc să-şi vindece încetul cu încetul trauma provocată de pierderea suferită, pecetluise în sine însuşi o entitate artificială, care crescuse şi se hrănise pe seama lui şi a ruşinii resimţite pentru că o lăsase pe Tania să cadă… pentru suprema aroganţă a bărbatului care, în ziua aceea nefastă, la treizeci de kilometri înălţime, crezuse că poate să facă două lucruri deodată…

Fusese doar o altă formă de aroganţă… credinţa că poate ocoli normalitatea, un mod uman de a reface o inimă frântă, ciclul durerii şi transcendenţei prin care miliarde de semeni ai săi au făcut faţă durerii pricinuite de o pierdere iremediabilă. Asta şi alinarea pe care o aduce apropierea de alţi oameni.

Iar acum era prins în capcană. Semnificaţia flamurii de pe fortificaţii îi era clară acum. În boala sa, se gândise să-şi ispăşească o parte din vină dovedindu-şi loialitatea faţă de persoana pe care nu reuşise s-o salveze. Nu o loialitate superficială, ci una adânc înrădăcinată în sufletul său… o loialitate bolnavă, bazată pe rezervele lui faţă de toată lumea…

fiind tot timpul convins că el era în regulă, deoarece *avusese* amante!

Nu era de mirare că Hyde o ura pe Helene! Nu era de mirare că-l voia mort şi pe Jacob Demwa!

Tania n-ar fi fost niciodată de acord cu ce faci, îi spunea el. Dar entitatea malefică nu-l asculta. Avea propria sa logică şi nu avea nevoie de a lui.

La naiba, Tania *ar fi îndrăgit-o* pe Helene!

Asta nu-i aducea nimic bun. Bariera era solidă. A deschis ochii.

Roşul cromosferei era mai închis acum. Erau în filament deja. O străfulgerare de culoare care, chiar şi prin ochelarii de protecţie, l-a făcut să se uite în stânga.

* * *

Era un toroid. Se întorseseră printre cei din cireadă.

Pe când privea, au trecut mai mulţi pe lângă navă, având conturul împodobit cu modele strălucitoare. Se învârteau ca nişte gogoşi nebune, neluând în seamă pericolul reprezentat de nava solară.

– Jacob, n-ai sspus nimic, a bâiguit vocea sâsâită a lui Culla pe fundalul gândurilor sale.

Când şi-a auzit numele, Jacob a redevenit atent.

– Trebuie sssă ai o părere despre motivele mele. Nu-ţi dai sseama că binele ssuprem va veni din Ssoare… nu numai pentru sspecia mea, ci şi pentru a voasstră şi pentru protejaţii voşştri?

Jacob a scuturat tare din cap ca să-şi limpezească mintea. Somnolenţa indusă de Hyde era ceva cu care trebuia să lupte! Singurul lucru bun era că nu-l mai durea capul.

– Culla, trebuie să mă mai gândesc puţin la asta. Putem să ne retragem undeva şi să vorbim? Aş putea să-ţi iau ceva de mâncare şi poate găsim o soluţie.

S-a lăsat tăcerea. După câtva timp, Culla a spus încet:

– Eşti foarte şmecher, Jacob. Aş fi tentat, dar acum îmi dau sseama c-ar fi mai bine ca tu şi prietenul tău ssă nu vă clintiţi din loc. De fapt, o să mă assigur de asta. Dacă vreunul din voi face o mişşcare, o ssă-l „văd”.

Nepăsător, Jacob s-a întrebat de ce era o „şmecherie” să-i oferi de mâncare unui extraterestru. De ce îi venise ideea asta?

Cădeau acum cu viteză mai mare. Sus, cireada de toroizi se întindea către zidul nefast al fotosferei. Cel mai apropiat strălucea în nuanţe de albastru şi verde în timp ce trecea

împreună cu ceilalţi. Culorile păleau când se depărtau. Animalele aflate cel mai departe arătau ca nişte micuţe inele de logodnă întunecate, fiecare în echilibru pe o pâlpâire slabă de lumină verde.

Era agitaţie printre cele mai apropiate magnetovore. În timp ce nava cădea, veneau una după alta, alături, sau „coborau”, din perspectiva răsturnată a lui Jacob. La un moment dat, o lumină verde a umplut nava solară când laserul din coadă a trecut deasupra lor. Faptul că nu au fost distruşi însemna că ecranele automate funcţionau încă.

Afară, o formă unduitoare a trecut în viteză pe lângă Jacob, de deasupra capului său, dincolo de punte, până la picioarele lui. Apoi s-a ivit o altă apariţie vălurită, a zăbovit o clipă în exteriorul carcasei, lângă el, cu corpul lucios în culori irizate. Apoi a plecat în grabă în sus, dispărând din câmpul vizual.

Strigoii Soarelui se strângeau. Poate că nava solară în cădere le stârnise curiozitatea.

Trecuseră până acum de grosul cirezii. Mai era un grup de magnetovore mari exact deasupra capetelor lor, pe traiectoria coborârii. Păstori micuţi şi strălucitori dansau în jurul grupului. Jacob spera că se vor da la o parte. Nu avea sens să ia pe altcineva cu ei. Dâra incandescentă lăsată de laserul refrigerator al navei era periculos de aproape.

Jacob s-a adunat. Nu mai avea altceva de făcut. El şi Hughes vor trebui să încerce să-l atace frontal pe Culla. A fluierat un cod, de două ori lung şi de două ori scurt. A urmat o tăcere, apoi un răspuns. Bărbatul era pregătit.

Avea să aştepte până la primul zgomot. Conveniseră că, atunci când erau destul de aproape, orice atac cu şanse de reuşită va trebui să înceapă în clipa în care se producea un zgomot, până intra Culla în alertă. Deoarece Hughes avea mai mult de mers, el va porni primul.

S-a ghemuit încordat şi s-a străduit să se concentreze numai asupra atacului. Pistolul era în palma transpirată a mâinii sale stângi. A ignorat şocurile care porneau dintr-o porţiune izolată a minţii sale şi îi distrăgeau atenţia.

Un zgomot, parcă făcut de cineva în cădere, a venit brusc de undeva din dreapta. Jacob a ieşit din spatele aparatului, apucând în acelaşi timp ţeava pistolului.

Nu l-a întâmpinat niciun fulger. Culla nu era acolo. Pierduse una dintre încărcăturile preţioase ale asomatorului.

A alergat înainte cât a putut de repede. Dacă-l putea prinde pe extraterestru cu spatele întors la el ca să se ocupe de Hughes…

Lumina se schimba. Pe când făcea câţiva paşi în fugă, strălucirea roşie a fotosferei de deasupra a fost iute înlocuită de o lumină albastră-verzuie de sus. Jacob a aruncat cea mai rapidă privire deasupra capului pe când se repezea înainte. Lumina venea de la toroizi. Imensele animale solare veneau repede de sub navă, pe o traiectorie de coliziune.

Alarmele s-au declanşat, vocea lui deSilva a venit prin intercom, tare, cu un avertisment. Pe când lumina albastră devenea mai intensă, Jacob a sărit peste o dâră lăsată de raza laserului P în aerul cu praf şi a aterizat la câţiva metri de Culla.

Chiar în spatele Pringului, Hughes a îngenuncheat, ridicându-şi mâinile pline de sânge, având cuţitele risipite pe jos. S-a uitat în sus la Culla cu groază, aşteptând lovitura de graţie.

Jacob şi-a ridicat pistolul, iar Culla s-a întors spre el, când l-a auzit apropiindu-se. Pentru o clipă, când a apăsat pe trăgaci, Jacob s-a gândit că reuşise.

Apoi în întreaga sa mână stângă l-a săgetat o durere sfâşietoare. Arma i-a zburat dintre degete. I s-a părut o clipă că puntea se învârte cu el, apoi, când i s-a limpezit vederea, Culla stătea în faţa lui cu ochii trişti. Măselele Pringului se vedeau acum complet, în colţurile „buzelor” tentaculare.

– Îmi pare rău, Jacob. Extraterestrul articula atât de prost, că Jacob abia îi înţelegea cuvintele. Aşşşa trebuie sssă fie.

Pringul avea de gând să-l sfâşie cu dinţii lui ascuţiţi! Jacob s-a tras înapoi, împiedicându-se, de spaimă şi dezgust. Culla l-a urmat, măselele pocnindu-i-se încet una de alta în ritmul paşilor.

O imensă resemnare l-a cuprins pe Jacob, odată cu sentimentul de înfrângere şi senzaţia morţii iminente. Parcă se micşora distanţa dintre el şi agresor, deşi făcuse câţiva paşi înapoi. Pulsaţia din mână nu însemna câtuşi de puţin că avea să piară în curând.

– Nu! a ţipat el cu o voce aspră.

S-a repezit înainte, cu capul în jos, către Culla.

În acel moment, a auzit din nou vocea Helenei, iar lumina albastră de sus a înghiţit totul. Un vuiet a venit de departe şi apoi o forţă imensă i-a ridicat pe amândoi de la podea şi i-a purtat prin aer deasupra punţii ce se zguduia puternic.

PARTEA A IX-A

Pe vremuri era un flăcău atât de neprihănit încât zeii i-au îndeplinit o dorinţă. El a vrut să fie pentru o zi auriga Soarelui. Apollo n-a fost luat în seamă când a prezis o tragedie, însă evenimentele ulterioare i-au dat dreptate. Se spune că Sahara este regiunea pustie, arzătoare şi dezolantă ce s-a creat atunci când auriga cel nepriceput a dus carul prea aproape de Pământ. De atunci, zeii au preferat să nu mai asculte rugile oamenilor.

M.N. Plano

26
În tunel

Jacob a aterizat pe partea cealaltă a consolei computerului, căzând tare pe spate ca să-şi ferească mâinile însângerate şi pline de băşici. Din fericire, materialul flexibil din care era făcută puntea a amortizat o parte a impactului.

Simţea gust de sânge în gură şi ameţeală când s-a sprijinit în coate. Puntea încă mai sălta pe când magnetovorele de deasupra se loveau de pântecele navei solare, umplând totul cu o lumină albastru-deschis. Trei dintre ele au atins nava la un unghi de patruzeci şi cinci de grade „deasupra” punţii, lăsând un spaţiu mare deasupra. Asta a permis laserului refrigerator să-şi proiecteze între ei raza mortală formată din energie solară înmagazinată jos spre stratosferă.

Jacob n-a avut timp să se întrebe ce făceau… dacă atacau sau doar voiau să se joace. (Ce idee!) Trebuia să profite imediat de răgazul obţinut.

Hughes aterizase şi el în apropiere. Bărbatul era deja în picioare, clătinându-se din cauza şocului. Jacob s-a urcat repede şi i-a luat braţul într-al lui… evitând contactul între mâinile lor rănite.

– Haide, Hughes. Dacă a fost şi Culla lovit, am putea să-l atacăm!

Hughes a dat din cap că da. Bărbatul era confuz, însă dispus să acţioneze. Cu toate acestea, mişcările îi erau ciudate. Jacob a trebuit să-l ghideze în grabă pe drumul cel bun.

Au înconjurat domul central şi l-au găsit pe Culla, care tocmai se ridica în picioare. Extraterestrul şovăia, însă, văzând că se întoarce spre ei, Jacob a înţeles că nu aveau nicio şansă. Unul din ochii lui Culla strălucea cu putere; era pentru prima dată când Jacob vedea unul funcţionând. Asta însemna…

A simţit miros de cauciuc ars, iar banda din stânga a ochelarilor de protecţie s-a desfăcut. Era orbit de lumina albastră din cameră când i-au căzut.

Jacob l-a împins înapoi pe Hughes în curba domului şi s-a dus după el. Se aştepta să fie săgetat în ceafă în orice clipă, însă au fugit împleticindu-se până la bucla gravitaţională, unde Jacob a căzut, încă teafăr.

Fagin s-a dat la o parte ca să-i lase să intre. Scotea nişte

triluri asurzitoare şi flutura din crengi.

– Jacob, eşti în viaţă! Şi tovarăşul tău! Mă aşteptam la mai rău!

– Cum… Jacob făcea eforturi să respire. Cât timp a trecut de când am început să cădem?

– Cinci, poate şase minute. Te-am urmărit după ce mi-am venit în fire. N-am cum să mă bat, dar mă pot interpune. Culla nu are suficientă putere să treacă prin mine ca să ajungă sus!

Kantenul a râs, fluierând strident.

Jacob s-a încruntat; era o idee interesantă. Cât de multă putere avea Culla? Parcă citise odată că omul funcţionează în medie la o putere de o sută cincizeci de waţi. Culla avea cu siguranţă mai mult, însă în izbucniri scurte de jumătate de secundă.

Dacă avea suficient timp la dispoziţie, Jacob putea să-şi dea seama. Când îi proiectase pe falşii Solarieni, Culla făcuse acele apariţii să dureze douăzeci de minute. Apoi fantomele antropomorfe „şi-au pierdut interesul”, iar lui Culla i s-a făcut brusc o foame de lup. Cu toţii crezuseră că era din cauza energiei nervoase, dar Pringul trebuia să-şi refacă rezervele de cumarină… şi probabil de substanţe chimice cu multă energie ca să activeze laserul colorant.

– Eşti rănit! a cântat Fagin. Îşi flutura crengile de agitat ce era. Mai bine îţi duci compatriotul sus să vă oblojiţi rănile.

– Bănuiesc că da. Jacob a încuviinţat din cap, nedorind să-l lase pe Fagin singur. Trebuie să-i pun doctoriţei Martine nişte întrebări importante cât timp ne tratează.

Kantenul a scos un fluierat prelung.

– Jacob, să n-o deranjezi sub nicio formă pe doctoriţa Martine! E în legătură cu Solarienii. E singura noastră şansă!

– Poftim?

– Au fost atraşi de lumina laserului parametric. Când au venit, ea şi-a pus casca psi şi a început să comunice cu ei. Au plasat câteva magnetovore sub noi şi ne-au oprit substanţial căderea!

Lui Jacob îi bubuia inima în piept. Totul suna ca o comutare a unei pedepse mai grele. Apoi s-a încruntat.

– Substanţial? Adică nu urcăm?

– Din păcate, nu. Cădem încet, dar sigur. Şi nu se ştie cât timp ne vor mai ţine toroizii.

Jacob se simţea foarte mândru de reuşita lui Martine. Îi contactase pe solarieni! Era o realizare epocală, însă tot erau

sortiţi pieirii.

– Fagin, a spus el prudent. Mă întorc cât de repede pot. Până atunci, pot să-mi imiţi suficient de bine vocea ca să-l păcălim pe Culla?

– Cred că da. Încerc.

– Atunci vorbeşte cu el. Foloseşte-te de toate şmecheriile ca să-l ţii ocupat şi într-o stare de confuzie. Nu mai trebuie să aibă acces la computer!

Fagin a fluierat aprobator. Jacob s-a întors, cu braţul într-al lui Hughes, spre bucla de gravitaţie.

Era ciudat, ca şi cum câmpurile gravitaţionale începuseră să fluctueze uşor. Urechea internă îl supăra mai mult ca oricând, în timp ce îl ajuta pe Hughes să traverseze arcul scurt. Trebuia să se concentreze să nu-şi piardă echilibrul.

Partea de sus era încă roşie – de la cromosferă. Dar, fâlfâind din membre, Solarienii verzi-albaştri dansau în exterior, mai aproape decât îi văzuse Jacob vreodată. „Aripile lor de fluture” erau la fel de mari ca nava.

Dârele albastre de la laserul P străluceau şi în praful de aici de sus. Înspre marginea punţii, laserul însuşi zumzăia în carcasa lui masivă.

Au evitat câteva din razele subţiri.

Ce bine ar fi fost să avem instrumentele necesare pentru a scoate chestia asta din carcasă, s-a gândit Jacob. Însă era o speranţă deşartă. Şi-a sprijinit tovarăşul până a reuşit să-l bage într-o cuşetă. Apoi l-a legat cu nişte curele şi s-a dus să caute trusa de prim ajutor.

A găsit-o lângă panoul de bord al pilotului. Cum nu o văzuse pe Martine, era limpede că alesese altă parte a navei ca să intre în contact cu Solarienii, departe de ceilalţi. Lângă panoul de bord, LaRoque, Donaldson şi cadavrul lui Dubrowsky, omul din echipaj, erau legaţi strâns cu centurile. Faţa lui Donaldson era acoperită pe jumătate cu spumă medicinală.

Helene deSilva şi membrii echipajului rămaşi în viaţă erau aplecaţi peste instrumente. Comandantul şi-a ridicat privirea când l-a simţit apropiindu-se.

– Jacob, ce s-a întâmplat?

El îşi ţinea mâinile la spate ca să nu-i distragă atenţia. Insă îi era greu să stea în picioare. Trebuia să facă ceva şi încă repede.

– N-a mers, dar l-am făcut să vorbească.

– Da, am auzit şi noi aici sus, apoi mult zgomot. Am încercat

să vă avertizez înainte să ne ciocnim de toroizi. Speram că te poţi folosi de asta.

– Impactul ne-a ajutat. Ne-a zdruncinat, dar ne-a salvat vieţile.

– Şi Culla?

Jacob a ridicat din umeri.

– Încă e acolo jos. Cred că nu mai are mult combustibil. Cât timp ne-am chinuit să ajungem sus, i-a ars lui Donaldson jumătate de faţă cu o singură rază laser. Nenorocitul, aici jos ţintea în locuri strategice.

I-a spus despre atacul lui Culla cu măselele.

– Nu cred că o să rămână pe zero destul de repede pentru noi. Dacă am avea mai mulţi oameni, i-am pune să-l atace până i-ar secătui forţele. Dar nu avem. Hughes e dispus, dar nu mai poate lupta. Şi presupun că voi doi nu vă puteţi părăsi posturile.

Helene s-a întors să răspundă la o alarmă ce pornise pe panoul ei de control. A apăsat un buton şi a deconectat-o. Apoi s-a uitat la Jacob, parcă cerându-şi iertare.

– Îmi pare rău, Jacob, dar avem tot ce ne trebuie aici. Încercăm să intrăm în computer activând senzorii navei în ritmuri codate. Merge încet şi trebuie să ne ocupăm şi de urgenţe. Mă tem că e de rău. Comenzile o iau razna.

S-a întors să răspundă altui semnal.

Jacob s-a dat înapoi. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era s-o distragă de la treaba ei.

– Pot să te ajut?

Pierre LaRoque s-a uitat la el de pe o canapea de la câţiva metri distanţă. Bărbatul scund era imobilizat acolo şi nu putea ajunge la chingi. Jacob aproape că uitase de el.

A ezitat. Comportamentul lui LaRoque dinainte de încăierarea de sus nu-i inspirase prea multă încredere. Helene şi Martine îl legaseră ca să nu facă rău nimănui.

Însă Jacob avea nevoie de mâinile *cuiva* ca să apuce trusa de prim ajutor. Jacob şi-a amintit că reporterul scăpase ca prin urechile acului pe Mercur. Nu te puteai încrede în el, dar îşi folosea talentele când considera că e necesar.

LaRoque părea coerent şi sincer acum. Jacob i-a cerut Helenei permisiunea de a-l elibera. Ea şi-a ridicat privirea şi a dat din cap că da.

– În regulă, dar, dacă se apropie de instrumente, îl omor. Să-i spui asta.

Nu era nevoie. LaRoque a dat din cap în semn că a înţeles.

Jacob s-a aplecat şi a încercat să apuce cârligele de la chingi cu degetele de la mâna dreaptă.

Helene a şuierat în spatele lui.

– Jacob, mâinile tale!

Privirea ei îngrijorată l-a emoţionat pe Jacob. Însă, când s-a ridicat, femeia avea faţa împietrită. Acum treaba ei era mai importantă decât a lui. Helene ştia asta. Faptul că reacţionase aşa însemna că ţinea la el foarte mult. I-a zâmbit încurajator, apoi s-a aplecat să răspundă la cele şase alarme care începuseră să sune simultan.

LaRoque s-a ridicat, masându-şi umerii, apoi a luat de pe jos trusa de prim ajutor şi i-a făcut semn lui Jacob. Zâmbea ironic.

– Pe cine bandajăm mai întâi? a întrebat el. Pe tine, pe celălalt bărbat sau pe Culla?

27
Excitaţie

Helene trebuia să găsească timp de gândire. Cu siguranţă se putea face ceva! Sistemele bazate pe ştiinţa galactică cedau puţin câte puţin. Până acum cedaseră compresia timpului şi gravitaţia, plus alte mecanisme periferice. Dacă gravitaţia internă ceda, ar fi fost neajutoraţi în faţa furtunilor cromosferice, ar fi fost striviţi în propria lor navă.

Nu că ar fi contat. Toroizii care îi ţineau sus împotriva gravitaţiei Soarelui oboseau evident. Altimetrul cobora. Ceilalţi erau deja mult deasupra lor, pierduţi în ceaţa trandafirie a cromosferei de sus. Nu avea să mai dureze mult.

Un beculeţ de alarmă a început să pâlpâie.

S-a primit un răspuns pozitiv de la câmpul intern de gravitaţie. Helene a făcut rapid nişte calcule în minte, apoi a introdus nişte parametri ca să rezolve situaţia.

Săracul Jacob încercase. I se citea epuizarea pe chip. Se simţea ruşinată că nu rămăsese cu el pe durata zborului în partea cealaltă a navei, deşi nu l-ar fi putut scoate pe Culla de la computer nici dacă erau acolo.

Acum totul depindea de ea. Dar *cum,* când fiecare componentă nenorocită ceda!

Nu fiecare componentă. Cu excepţia legăturii maser cu Mercur, echipamentul bazat pe tehnologia terestră încă funcţiona excelent. Culla nu se ostenise să umble la el. Refrigerarea încă funcţiona. Câmpurile E.M. din jurul carcasei dure a navei încă funcţionau, deşi nu permiteau pătrunderea unei cantităţi mai mari de lumină solară în partea cealaltă. Normal.

Nava s-a zguduit. A săltat de parcă se ciocnise ceva de ea o dată, de două ori. Apoi s-a ivit o strălucire la marginea punţii. Deodată, a apărut conturul unui toroid care se freca de marginea navei. Deasupra lui pluteau câţiva Solarieni.

Ciocnirea s-a transformat într-un râcâit puternic şi sinistru. Toroidul avea pete purpuriu-deschis pe margini. Pulsa şi zvâcnea din cauza agresiunii torţionarilor săi. Apoi a dispărut într-un ocean de lumină. Nava solară s-a înclinat în partea din faţă şi, nefiind susţinută, a căzut brusc. DeSilva şi colegul ei au încercat să o îndrepte.

Când şi-a ridicat privirea, i-a văzut pe aliaţii ei Solarieni

îndepărtându-se cu cei doi toroizi rămaşi.

Nu mai puteau să facă nimic. Din toroidul care îi lăsase baltă rămăsese doar un spot luminos deasupra, care se îndepărta repede în vârful unei coloane de foc verde.

Altimetrul a început să se învârtă mai repede. Helene vedea pe ecrane celulele granulare pulsatile ale fotosferei şi Marea Pată mai mari ca niciodată.

Erau deja mai aproape de Soare decât oricine altcineva înaintea lor. În curând aveau să ajungă acolo – primii oameni în Soare.

Dar pentru scurt timp.

S-a uitat la Solarienii aflaţi acum departe, şi s-a întrebat dacă să-i cheme pe toţi ca să… ca să-şi ia rămas-bun sau ceva de genul ăsta. Îl voia pe Jacob aici.

Dar se dusese din nou jos. Până se întorcea el, aveau să ajungă.

Şi-a ridicat privirea şi a văzut luminiţele verzi, întrebându-se cum de a putut să se deplaseze toroidul atât de repede.

S-a ridicat în picioare, înjurând. Chen s-a uitat la ea.

– Ce e, căpitane? S-au activat scuturile?

Scoţând un chiot de bucurie, Helene a început să tragă de manete.

Îşi dorea să poată monitoriza telemetria de pe Mercur, pentru că, dacă mureau în Soare *acum,* avea să fie ceva unic!

* * *

Lui Jacob încă îi pulsau braţele. Îl *mâncau,* ceea ce era şi mai rău. Evident că nu se putea scărpina. Mâna stângă era tare ca piatra de la spuma aceea, la fel şi două degete de la mâna dreaptă.

A îngenuncheat iar în interiorul bocaportului buclei gravitaţionale, uitându-se afară la puntea celeilalte părţi a navei. Fagin s-a dat în lături pentru ca el să împingă noua oglindă, cea lipită la capătul unui creion, cu mai multă spumă, înspre exterior.

Culla nu se vedea. Camerele enorme ieşeau în evidenţă pe tavanul albastru luminat de magnetovore. Dâra lăsată de laserul P mergea în zigzag, bine trasată prin praful din aer.

I-a făcut semn lui LaRoque să lase jos încărcătura în batardou, lângă Fagin.

Şi-au dat amândoi cu spumă pe gât şi pe faţă. Ochelarii le erau acoperiţi cu acel material flexibil, precum cauciucul.

– Ştii foarte bine că e periculos, a spus LaRoque. Ne-o proteja

de o împuşcătură uşoară, însă chestia asta e inflamabilă. E singura substanţă inflamabilă permisă pe nave spaţiale datorită proprietăţilor sale medicinale unice.

Jacob a încuviinţat din cap. Dacă arăta ca LaRoque, ar fi avut şansa să-l sperie de moarte pe extraterestru!

A ridicat canistra maro, apoi a pulverizat puţin pe punte. Nu a acoperit o zonă prea mare, dar era bună ca armă. Mai rămăsese suficientă substanţă.

Puntea s-a zguduit sub ei, apoi s-a mai cutremurat de două ori. Jacob s-a uitat şi a văzut că se înclinau. Magnetovora care susţinea această parte a navei cobora din ce în ce mai mult, înspre marginea punţii şi departe de fotosfera care acoperea cerul.

Fără îndoială că una dintre bestiile de pe partea cealaltă pierduse controlul. Asta însemna că totul era pe cale să se sfârşească.

Nava s-a cutremurat şi apoi a început să se îndrepte. Jacob a oftat. Putea să mai salveze nava dacă reuşea să-l scoată imediat din ecuaţie pe Culla. Dar asta era evident imposibil. Îşi dorea să plece de acolo şi să i se alăture Helenei.

* * *

– Fagin, a spus el. Nu mai sunt tipul pe care-l ştiai. Bărbatul de odinioară l-ar fi învins pe Culla până acum. Te rog să înţelegi. Am încercat. Însă nu mai sunt acelaşi.

Fagin a foşnit.

– Ştiam, Jacob. De aceea te-am invitat în expediţia „Exploratorii Soarelui”, ca să te schimbi.

Jacob îl privea nedumerit pe extraterestru.

– Tu ştii cum să ieşi din orice bucluc, a şoptit Kantenul. Habar n-aveam că problemele de aici erau atât de grave. Ţi-am cerut să ne însoţeşti ca să ieşi din crisalida în care te izolaseşi de la accidentul din Ecuador şi apoi să te prezint Helenei deSilva. Planul mi-a reuşit. Sunt încântat.

Jacob rămăsese fără cuvinte.

– Dar, Fagin, mintea mea… a spus el, vocea pierzându-i-se.

– Mintea ta e în regulă. Pur şi simplu ai o imaginaţie hiperactivă. Atâta tot. Serios, Jacob, ai nişte fantezii… Şi atât de elaborate. N-am mai văzut un ipohondru ca tine!

Lui Jacob îi mergea mintea la turaţie maximă. Fie Kantenul era politicos, fie se înşela, sau… avea dreptate. Fagin nu-l minţise niciodată, mai ales în privinţa chestiunilor personale.

Oare domnul Hyde nu era o nevroză, ci doar un *joc?* Când era copil, îşi imaginase universuri atât de detaliate, încât abia le putea distinge de realitate. Lumile sale *chiar* existaseră. Psihiatrii neoreichieni zâmbiseră şi îi spuseseră că avea o imaginaţie bogată, nepatologică, pentru că analizele arătaseră că era conştient că se juca, atunci când conta cel mai mult!

Oare domnul Hyde fusese doar o născocire?

E adevărat că până acum nu făcuse rău. Era doar enervant, însă avea mereu un motiv întemeiat pentru lucrurile pe care îl „punea” să le facă. Insă până acum.

– Erai bolnav de ceva vreme când te-am cunoscut, Jacob. Însă Turnul te-a vindecat. Tratamentul te-a *speriat,* aşa că te-ai refugiat în joc. Nu ştiu amănunte, ai fost foarte secretos. Dar acum ştiu că eşti lucid. Eşti lucid de aproximativ douăzeci de minute.

Jacob s-a aşezat. Chiar dacă Fagin avea dreptate sau nu, nu avea timp să stea acolo şi să-i asculte trăncăneala. Avea doar câteva minute la dispoziţie să salveze nava. Asta dacă era posibil.

Afară strălucea cromosfera. Fotosfera plutea deasupra capetelor lor. Dârele de praf lăsate de laserul P se profilau în zigzag pe carcasa interioară.

Jacob a încercat să pocnească din degete, dar s-a strâmbat de durere.

– LaRoque! Du-te sus şi ia-ţi bricheta! Repede!

Reporterul s-a dat înapoi.

– De ce, o am chiar aici. Dar la ce-ţi tre…

Jacob se îndrepta deja spre interfon. Dacă Helene mai avea un strop de putere, acum era timpul s-o folosească. Avea nevoie de foarte puţin timp! Însă, înainte să o aprindă, s-a auzit sunetul alarmei în toată nava.

– Sofonţi, a izbucnit vocea Helenei. Pregătiţi-vă de accelerare. În curând vom pleca din Soare.

În vocea femeii se simţea un uşor amuzament.

– Dată fiind plecarea noastră iminentă, le-aş recomanda tuturor pasagerilor să se îmbrace cât mai călduros cu putinţă! În perioada asta a anului e destul de frig pe Soare!

28
Emisie stimulată

Un curent rece venea constant dinspre gurile de aerisire din jurul carcasei laserului refrigerator. Jacob şi LaRoque se îngrămădiseră în jurul focului pe care îl aprinseseră, încercând să oprească aerul să-l stingă.

– Hai, drăguţule, arzi!

Bucăţi din spuma protectoare fumegau pe punte. Flăcările creşteau pe măsură ce mai puneau altele pe foc.

– Ha, ha! a râs Jacob. Odată sălbatic, mereu sălbatic, nu, LaRoque? Oamenii se duc spre Soare şi fac focul să le fie cald!

Reporterul a zâmbit, tot punând pe foc bucăţi din ce în ce mai mari. Jurnalistul guraliv nu mai spusese mare lucru de când Jacob îl eliberase din locul său de detenţie. Uneori mai mormăia ceva cu furie şi scuipa.

Jacob ţinea o torţă în flăcări, spumă unsuroasă lipită la capătul unui tub pentru lichide. Începuse să fumege, emanând un fum negru, înecăcios. Era minunat.

În curând au avut mai multe torţe. Fumul se răspândea în aer, mirosind îngrozitor. S-au dat înapoi spre gura de aerisire ca să poată respira. Fagin se mişca bine în bucla gravitaţională.

– În regulă, a spus Jacob. Să mergem!

A sărit din culoarul cu batardouri în stânga şi a aruncat din torţele fumegânde la capătul punţii, cât mai departe a fost în stare. În spatele lui, LaRoque făcea acelaşi lucru, dar în cealaltă direcţie.

Foşnind puternic, Fagin i-a urmat. Kantenul a ieşit din culoar la capătul opus al punţii ca să fie cu ochii în patru şi să atragă dacă putea focul lui Culla. Fagin a refuzat să fie dat cu spumă unsuroasă.

– Totul e clar acum, a fluierat Kantenul încetişor. Culla parcă a intrat în pământ.

Asta era o veste şi bună, şi rea. Îl localiza pe Culla. Dar însemna şi că extraterestrul probabil încerca să defecteze laserul refrigerator.

Se făcea FRIG!

Odată ce începuse să fie pus în aplicare, planul Helenei i se părea lui Jacob perfect logic. Întrucât controla încă ecranele din jurul navei (faptul că echipajul era în viaţă o dovedea), putea să

lase înăuntru căldura Soarelui în orice cantitate dorea. Căldura putea fi trimisă direct la laserul de referinţă şi emisă înapoi în cromosferă, împreună cu cea degajată de uzina electrică a navei. Numai că, de *această* dată, scurgerea era un torent direcţionat în jos. Compresia le oprise căderea şi începuseră să urce.

În mod normal, o asemenea intervenţie în sistemul automat de control al căldurii nu era recomandabilă. Helene hotărâse probabil să programeze mecanismul în aşa fel încât să dea erori în sensul frigului, căci astfel greşelile puteau fi corectate mai uşor.

Era o idee strălucită. Jacob spera să apuce să i-o spună. În momentul de faţă, treaba lui era să se asigure că avea o şansă să funcţioneze.

A înconjurat domul până a ajuns în locul în care Fagin nu avea vizibilitate. Fără să se uite în jur, a mai aruncat două torţe în puncte diferite ale punţii din faţa lui. A ieşit fum din fiecare.

Încăperea era din ce în ce mai înceţoşată de la fumul eliberat până acum. Dâra lăsată de raza laserului P scânteia în aer. Urmele mai slabe dispăreau, atenuate de trecerile cumulative prin fum.

Jacob s-a întors în câmpul vizual al lui Fagin. Mai avea trei torţe fumegânde. S-a sprijinit de punte şi le-a aruncat în unghiuri diferite peste vârful domului central. LaRoque a făcut la fel cu ale lui.

Una dintre torţe a trecut drept peste centrul domului. A intrat în fasciculul de raze X al laserului refrigerator şi a dispărut într-un nor de aburi.

Jacob spera că nu deviase prea mult raza. Razele X coerente trebuiau să treacă prin carcasă cu o contaminare a navei aproape de zero, dar raza nu era concepută să penetreze obiecte solide.

– E-n regulă! a şoptit el.

El şi LaRoque s-au dus în fugă la peretele domului, acolo unde erau depozitate piesele de rezervă pentru aparatele de înregistrare. Reporterul a deschis un fişet şi s-a căţărat cât de sus a putut, apoi i-a dat mâna tovarăşului său.

Jacob s-a urcat după el.

Acum erau toţi vulnerabili. Culla trebuia să reacţioneze la pericolul evident pe care îl reprezentau torţele! Vizibilitatea scădea deja cu mult sub limita normală. În cameră se răspândise duhoarea, iar Jacob respira din ce în ce mai greu.

LaRoque şi-a sprijinit umărul de partea de sus a fişetului, apoi i-a întins mâinile făcute scăunel lui Jacob. Acesta a folosit punctul de sprijin şi s-a urcat pe umărul reporterului.

Domul era în pantă aici, dar suprafaţa era netedă, însă Jacob avea doar trei degete în loc de zece. Stratul de spumă unsuroasă îl ajuta. Era şi un pic lipicioasă. După două încercări nereuşite, Jacob s-a concentrat şi a sărit de pe umărul lui LaRoque, mai să-l doboare pe jurnalist.

Suprafaţa domului era ca argintul viu. A trebuit să se târască pe burtă şi să se mişte încet ca să câştige fiecare centimetru.

Lângă vârf, a trebuit să-şi facă griji din pricina laserului de referinţă. Vedea orificiul când a făcut o pauză aproape de vârf. La doi metri de el, bâzâia slab; aerul cu fum scânteia, iar Jacob s-a întrebat la ce distanţă ar fi ferit de gaura mortală.

S-a întors cu spatele, ca să nu fie nevoit să se gândească la asta.

Nu putea să fluiere ca să-i anunţe că reuşise. Trebuiau să se bazeze pe auzul excelent al lui Fagin ca să depisteze mişcările lui Culla şi să calculeze distanţa şi timpul de la care veneau zgomotele.

Mai avea de aşteptat cel puţin câteva secunde, aşa că Jacob a hotărât să-şi încerce norocul. S-a întors pe spate şi s-a uitat în sus la Marea Pată.

* * *

Soarele era peste tot.

Din punctul lui de vedere, nu exista nicio navă. Nicio luptă. Nu erau nici planete, nici stele sau galaxii. Rama ochelarilor de protecţie nu-l lăsa să-şi vadă corpul. Fotosfera era totul.

Pulsa. Pădurile de spice, ca nişte garduri vii ondulate, emiteau zgomote spre el, iar talazurile se spărgeau deasupra capului său. Sunetul se diviza şi se extindea în jur, spre lipsa de relevanţă a spaţiului.

Mugea.

Marea Pată l-a privit şi ea. Pentru o clipă, imensa întindere a fost o faţă, chipul bărbos, cu păr cărunt al unui patriarh. Pulsaţiile erau respiraţia acestuia. Zgomotul era făcut de vocea sa tunătoare, ce cânta o melodie veche de miliarde de ani, pe care numai alte stele o puteau auzi şi înţelege.

Soarele *era* viu. Ba mai mult, îl observase. Îi acorda întreaga sa atenţie.

Spune-mi dătător de viaţă, căci datorită mie trăieşti, eu ard şi căldura mea întreţine viaţa. Eu stau pe loc şi, stând, îţi ofer o ancoră. Spaţiul se ondulează în juru-mi, al învelişului meu, şi trece în jos, până la misterul din măruntaiele mele. Timpul îşi bate coasa în forja mea.

Lucru însufleţit, oare Entropia, ticăloasa mea Mătuşă, observă conspiraţia noastră? Nu încă, aşa cred, pentru că tu eşti încă prea mic. Firav cum eşti, lupta ta împotriva fluxului e ca o adiere pe lângă un vânt puternic. Şi ea crede că îi sunt încă aliat.

Spune-mi dătător de viaţă, o, lucru însufleţit, şi plângi. Eu ard la nesfârşit şi, arzând, consum ce nu poate fi înlocuit. În timp ce tu sorbi gingaş din torentul meu, izvorul încet-încet se epuizează. Când va seca, alte stele îi vor lua locul, dar, vai, nu pentru totdeauna!

Spune-mi dătător de viaţă şi râzi!

Tu, lucru însufleţit, ascultă din când în când vocea adevăratului dătător de viaţă, aşa se spune. El îţi vorbeşte ţie, nu nouă, primii Săi născuţi!

Fie-ţi milă de stele, o, lucru viu! Noi cântăm eonii cu bucurie prefăcută, pe când trudim pentru cruda Lui soră, aşteptând ziua maturităţii tale, tu, mic embrion, când El îţi dă drumul ca să schimbi din nou ordinea lucrurilor!

Jacob a râs fără zgomot. Câtă imaginaţie! Fagin avea dreptate, la urma urmei. A închis ochii, aşteptând să audă semnalul. Şapte secunde trecuseră de când ajunsese în vârful domului.

– Jake…

Era o voce de femeie. Şi-a ridicat capul fără să deschidă ochii.

– Tania.

Ea stătea lângă mezonscop în laboratorul ei, aşa cum o văzuse de atâtea ori când venea s-o ia. Părul castaniu împletit în cozi, ochii cu pleoapele încreţite, zâmbetul ce îi dezvelea dinţii albi, un pic neregulaţi. Ea îi venea în întâmpinare cu pasul sigur şi graţios, cu mâinile în şolduri, nervoasă.

– Era şi timpul! a spus ea.

– Tania… nu înţeleg.

– Era şi timpul să-mi evoci imaginea şi făcând altceva decât să cad! Crezi că e amuzant să faci asta de atâtea ori? De ce nu

ţi-ai amintit de mine când eram fericită?

El şi-a dat brusc seama că era adevărat! De doi ani nu şi-o amintea pe Tania decât în ultima clipă, nu se gândise deloc la timpul petrecut împreună!

– E-n regulă, recunosc că ţi-a făcut bine într-un fel, a adăugat ea, dând din cap. Pari să fi scăpat în cele din urmă de afurisita ta de aroganţă. Nu-ţi cer decât *să te gândeşti* din când în când la mine, pentru numele lui Dumnezeu! Detest să fiu ignorată!

– Da, Tania. Îmi voi aminti de tine. Promit.

– Şi fii atent la stea! Încetează să crezi că îţi imaginezi totul!

Ea s-a înmuiat. Imaginea a început să pălească. „Ai dreptate, Jake, drăguţule, chiar îmi place de ea. Să te...”

A deschis ochii. Fotosfera pulsa deasupra capului său. Pata l-a privit din nou. Celulele de granulaţie pompau încet, ca nişte inimi.

Ai făcut-o adineauri? s-a întrebat el.

Răspunsul l-a pătruns, i-a găurit trupul şi a ieşit pe partea cealaltă. Neutrini în tratamentul nevrozelor. O abordare cât se poate de originală.

* * *

Un fluierat scurt a venit de sub el. Înainte să-şi dea seama că se mişcase, se târa în direcţia sunetului şi la dreapta, în tăcere, fără să facă nicio mişcare în plus.

S-a uitat în jos şi a văzut capul lui Culla ta-Pring ab-Pil-ab-Kisa-ab-Soro-ab-Hul-ab-Puber.

Extraterestrul era în stânga lui Jacob, cu mâna încă pe placa de acces deschisă de la alimentarea computerului. Deşi fumul înceţoşa totul, de nu se vedea aproape nimic, s-a zărit totuşi o lumină atunci când raza laserului P a lovit locul.

Din stânga a venit un foşnet. Undeva la dreapta s-au auzit paşi fugind: LaRoque înconjura în grabă domul.

Câteva crenguţe poleite cu argint în vârf au ieşit din curba domului. Culla s-a ghemuit, iar unul dintre receptorii strălucitori de lumină ai lui Fagin s-a unduit în fum. Kantenul a scos un ţipăt strident şi s-a retras în ascunzătoare. Culla s-a întors repede.

Jacob a scos din buzunar spray-ul cu spumă unsuroasă. A ţintit şi a apăsat. Un jet fin de lichid a ţâşnit spre ochii lui Culla. După o clipă a apărut Pierre LaRoque, alergând cu capul în jos, apoi s-a repezit la Culla prin fum.

Culla a sărit înapoi. Spray-ul i-a trecut prin faţa ochilor. În acea clipă, o scânteie intensă s-a prins într-un punct de-a lungul

jetului.

Cu un fâsâit, a luat foc întregul jet. Culla s-a dat înapoi, împleticindu-se, cu mâinile pe faţă. LaRoque s-a repezit prin ploaia de cenuşă fierbinte şi s-a ciocnit de partea din mijloc a Pringului.

Culla a fost cât pe ce să cadă în fumul gros. Respiraţia îi era şuierătoare când l-a apucat pe LaRoque de gât, mai întâi ca să-şi menţină echilibrul, apoi ca să-l sufoce strângându-l de beregată. Reporterul s-a luptat cu disperare pentru viaţa lui, dar nu mai avea energie. Era de parcă încerca să scape de doi boa constrictori. S-a înroşit la faţă şi a început să gâfâie.

Jacob şi-a adunat puterile să facă un salt. Fumul era atât de dens încât abia reuşea să nu tuşească. Cu disperare, şi-a reţinut tusea. Dacă îl vedea Culla înainte să sară, extraterestrul nu s-ar mai strădui să-l omoare pe LaRoque prin strangulare. Le va veni de hac amândurora cu o privire.

Muşchii i s-au încordat ca nişte arcuri tari când s-a aruncat de pe dom.

A plutit prin aer în suspensie. Propria sa versiune despre comprimarea timpului i-a făcut trecerea înceată şi plăcută. Era o şmecherie din vremurile lui proaste, pe care o folosea acum din nou, automat.

După ce a străbătut o treime din distanţă, a văzut capul lui Culla începând să se întoarcă. Era greu de spus ce îi făcea exact extraterestrul lui LaRoque în acel moment. Un giulgiu gros de fum a întunecat totul, în afară de ochii roşii şi strălucitori ai lui Culla şi cele două fulgere albe de sub ei.

Ochii s-au apropiat. Era o rasă care vedea prima cine venea într-un anumit punct în spaţiu, deasupra şi la dreapta capului său. Jacob s-a întrebat în ce unghiuri putea Culla să tragă o rază îngustă.

Suspansul îl omora. Era aproape o satiră. Jacob a hotărât să grăbească lucrurile şi să vadă ce se întâmplă.

A fost un fulger, apoi un dinte lovind, sfărâmând, în momentul în care umărul lui s-a izbit de partea laterală a capului lui Culla. S-a agăţat şi a reuşit să apuce strâns roba extraterestrului, iar inerţia i-a dat pe amândoi de-a rostogolul pe punte.

Omul şi extraterestrul se chinuiau să respire între accese de tuse pe când se încleştau cu braţele şi picioarele şi se rostogoleau înverşunaţi. Jacob a reuşit, fără să ştie nici el cum, să ajungă în spatele adversarului său şi să-l apuce strâns de

gâtul subţire. Culla îl lovea cu putere, încercând să-i întoarcă faţa şi s-o muşte cu măselele sau s-o ardă cu ochii lui ca laserele.

Mâinile sale puternice, ca nişte tentacule, l-au strâns din nou, încercând să treacă în avantaj. Jacob şi-a ferit capul şi s-a străduit să-l păcălească pe Culla şi să-i prindă picioarele între ale sale. După ce s-au rostogolit pe jumătate de punte, a reuşit, iar răsplata i-a fost o durere sfâşietoare în coapsa dreaptă.

– Mai trage, Culla, a spus el tuşind. Foloseşte-ţi arma cum trebuie!

Încă două fulgere i-au lovit picioarele expuse, trimiţându-i impulsuri extrem de dureroase în creier.

A alungat chinul şi a rezistat, rugându-se ca extraterestrul să mai trimită şi altele.

Dar Culla nu şi-a mai risipit muniţia şi a început să se rostogolească mai repede, lovindu-l pe Jacob de fiecare dată când omul atingea puntea. Amândoi tuşeau, Culla scoţând nişte sunete asemenea unor bile metalice scuturate într-o sticlă, de fiecare dată când hârâia în fumul dens, înecăcios.

N-avea cum să-l stranguleze pe diavol! Când nu se lupta pentru viaţa lui, Jacob încerca să-l ia de gât pe Culla şi să strângă. Dar nu părea să aibă niciun punct vulnerabil! Nu era drept! Jacob ar fi vrut să-şi blesteme ghinionul, dar nu-şi putea permite să irosească aerul. Plămânii abia îi rezistau să tuşească încet de fiecare dată când Pringul venea peste el.

Şiroaie de lacrimi îi înceţoşau vederea, iar ochii îl dureau. Şi-a dat brusc seama că nu mai avea ochelarii de protecţie! Fie îi arsese Culla în prima clipă în care se aruncase el de pe dom, fie fuseseră distruşi în timpul luptei.

Unde naiba era LaRoque?

Braţele îi tremurau de efort şi îl dureau abdomenul şi zona inghinală de la atâta săltat şi trântit pe punte. Tusea lui Culla suna mai jalnică şi chinuită, iar a lui începuse să fie horcăită, ceea ce nu prevestea nimic bun. A simţit primele stadii ale epuizării de la căldură, precum şi o frică teribilă că acest calvar nu se va sfârşi niciodată, exact atunci când, în timpul încăierării, a ajuns cu spatele pe una din torţele fumegânde.

Aceasta s-a stins, eliberând o căldură arzătoare, iar el a ţipat. Durerea era prea neaşteptată pentru a putea fi alungată. Şi-a slăbit strânsoarea în jurul gâtului lui Culla şi, pentru o clipă chinuitoare, extraterestrul l-a prins de mâini. Apoi adversarii s-au descleştat şi Pringul s-a rostogolit de lângă Jacob, tocmai când

acesta încerca să-l înhaţe.

N-a reuşit. Culla s-a căţărat mai departe, apoi s-a întors repede spre om. Jacob a închis ochii şi şi-a acoperit faţa cu mâna stângă, aşteptând o rază laser.

A încercat să se ridice, dar ceva nu era în regulă cu plămânii săi. Nu funcţionau cum trebuie. Respiraţia îi era superficială şi a simţit că se clatină când s-a ridicat încet în genunchi. Spatele său părea să fie carne de hamburgeri carbonizată.

Nu prea departe, la cel mult doi metri de el, a auzit un pocnet puternic! Apoi altul. Şi încă unul, mai aproape.

Lui Jacob i-a căzut braţul moale. Nu mai avea putere să-l ţină în sus. Oricum, n-avea rost să închidă ochii, aşa că i-a deschis să-l vadă pe Culla îngenunchind la un metru mai încolo. Doar ochii roşii şi dinţii albi i se vedeau prin fumul dens şi puturos.

– Cu… Culla… a bolborosit Jacob. Şuierate, cuvintele păreau mici rotiţe zimţate care cădeau. Predă-te acum, asta-i ultima ta şansă. Te… avertizez…

Taniei i-ar fi plăcut asta, s-a gândit el. Era aproape la fel de bine ca ultima ei răzbunare. Spera că Helene o auzise. Chiar dacă îmi taie gâtul sau îmi face o gaură în creier prin ochi, tot mai am timp să-i dau un cadou!

Şi-a scos de la centură spray-ul cu spumă şi a început să-l ridice. O să-i dea lui Culla un jet puternic. Chiar dacă asta însemna să moară în acea clipă ars de laser, în loc să fie decapitat!

L-a săgetat o durere înfiorătoare; parcă un ac înroşit îi străpungea ochiul stâng. Era ca un fulger care pătrundea până în moalele capului şi ieşea pe partea cealaltă. În aceeaşi clipă a apăsat pe ţumburuş şi a ţinut tubul în direcţia în care trebuia să se afle capul lui Culla.

29
Absorbţie

Helene şi-a ridicat privirea pentru scurt timp pe când nava se înălţa, trecând de cireada de toroizi din stânga.

Verdele şi albastrul se estompaseră la distanţă. Dar animalele tot mai străluceau ca nişte ineluşe incandescente, fărâme de viaţă înşiruite în convoiul lor minuscul, micşorate şi mai mult de imensitatea cromosferei.

Ciobanii erau deja prea departe ca să se mai vadă.

Cireada a trecut în spatele masei întunecate a filamentului, dispărând din câmpul lor vizual.

Helene a zâmbit. Măcar de-am avea încă legătura maser, s-a gândit ea. Ar fi văzut şi pământenii ce mult ne-am străduit. Ar fi ştiut că Solarienii nu ne-au omorât, aşa cum vor crede unii. Au încercat să ne ajute. *Am vorbit* cu ei!

S-a aplecat să răspundă la două alarme deodată.

Dr. Martine se învârtea fără ţintă în spatele ei şi al copilotului. Parapsihologul era o fiinţă raţională, dar nu foarte coerentă. Tocmai se întorsese din celălalt capăt al părţii de sus. Mergea clătinându-se şi mormăia încet ceva.

Martine avea destul bun-simţ să nu le stea în drum, slavă lui Ifni! Dar nu voia să-şi pună centura. Helene a ezitat s-o roage să se ducă în partea cealaltă a navei. În starea ei actuală, buna doctoriţă nu era de prea mare ajutor.

Era o duhoare groaznică în aer. Monitoarele Helenei din partea cealaltă a navei arătau un nor de fum gros. Acum câteva minute, se auziseră strigăte şi zgomote specifice unei încăierări teribile. De două ori veniseră prin intercomuri ţipete de durere. Iar cu doar câteva secunde în urmă se auzise un urlet care ar fi sculat pe cineva din morţi. Apoi se aşternuse tăcerea.

Singurul sentiment pe care şi-l îngăduia era o mândrie calmă. Faptul că lupta durase atât de mult era un omagiu la adresa lor, mai ales a lui Jacob. Armele lui Culla ar fi trebuit să-i omoare repede.

Bineînţeles, nu părea probabil ca ei să-l fi înfrânt pe extraterestru. Ar fi auzit şi ea până acum. A uitat de sentimentele ei şi şi-a dat seama că tremura de frig.

Temperatura scăzuse la cinci grade Celsius. Cu cât erau mai puţin eficiente reacţiile ei pe măsură ce obosea, cu atât mai mult

o apăsa funcţionarea din ce în ce mai haotică a părţii reci a laserului refrigerator. Dacă se întâmpla acelaşi lucru şi cu partea caldă, ar fi un dezastru.

Aparatul a reacţionat la o schimbare în câmpul electromagnetic, care ameninţa să lase o fereastră în banda XUV. S-a reglat imediat la comanda ei delicată şi a continuat să reziste.

Laserul de referinţă gemea în timp ce absorbea căldura din cromosferă, apoi şi-a încetinit activitatea, ca şi razele X. Urcau cu o lentoare exasperantă.

Pe urmă a sunat o alarmă. Nu era o avertizare de derivă, ci ţipătul unei nave pe moarte.

* * *

Duhoarea era insuportabilă! Ba chiar mai rău, te îngheţa. Cineva de alături tremura şi tuşea în acelaşi timp. Ca prin ceaţă, Jacob şi-a dat seama că era chiar el.

S-a ridicat printre convulsiile care îi zguduiau tot corpul. Mai mult timp după ce a reuşit să-l ţină sub control, a rămas acolo, întrebându-se cum de mai era în viaţă.

Lângă punte, fumul începuse să se risipească întrucâtva. Bucăţele şi lujeri pluteau pe lângă el înspre compresoarele de aer care scânceau.

Faptul că mai vedea ceva era uimitor. A ridicat mâna dreaptă să-şi atingă ochiul stâng.

Era deschis, dar nu vedea nimic cu el. Însă era întreg! A închis pleoapa şi a pipăit-o insistent cu cele trei degete ale sale. Ochiul era încă acolo, ca şi creierul din spatele lui... salvate de fumul gros şi scăderea rezervelor de energie ale lui Culla.

Culla! Jacob şi-a întins gâtul să se uite după extraterestru. A simţit că-l cuprinde greaţa şi s-a stăpânit să nu vomite cât privea în jurul său.

La doi metri distanţă de el, zăcea pe jos o mână albă şi subţire, expusă acum că norul de fum se risipea. Aerul s-a mai limpezit puţin şi i-a apărut în faţa ochilor restul corpului lui Culla.

Faţa extraterestrului era îngrozitor de arsă. Cruste negre de spumă carbonizată atârnau din resturile ochilor lui enormi. Un lichid albastru care sfârâia se scurgea din părţile laterale ale corpului său.

Culla era mort de-a binelea.

Jacob s-a târât înainte. Mai întâi trebuia să vadă ce era cu LaRoque. Apoi cu Fagin. Da, în această ordine. Apoi să aducă

repede acolo jos pe cineva care să lucreze la panoul computerului… dacă mai era posibil să fie îndreptat răul făcut de Culla.

L-a găsit pe LaRoque, ghidându-se după gemetele omului. Era la câţiva metri după Culla, stând în capul oaselor şi ţinându-şi capul în mâini. S-a uitat la Jacob, confuz.

– Oho… Demwa, tu eşti? Nu-mi răspunde. Vocea ta ar putea să-mi crape capul!

– Eşti… bine, LaRoque?

Jurnalistul a dat din cap că da.

– Suntem amândoi în viaţă, deci Culla probabil că nu mai este, nu-i aşa? Şi-a lăsat treaba neterminată, aşa că ne-am putea dori să fim morţi. *Mon Dieu!* Arăţi de parcă eşti făcut praf! Oare aşa arăt şi eu?

Oricare erau consecinţele luptei, aceasta îi făcuse din nou omului chef de vorbă.

– Hai, LaRoque, ajută-mă să mă ridic. Mai avem treabă de făcut.

Jurnalistul a dat să se ridice, dar s-a clătinat. L-a apucat pe Jacob de umăr ca să nu-şi piardă echilibrul.

Jacob şi-a reţinut lacrimile de durere. S-au ajutat unul pe altul să se ridice şi, deodată, au fost în picioare.

Torţele se consumaseră probabil, căci fumul dispărea repede din încăpere. Mai pluteau prin aer fuioare de fum, chiar în faţa ochilor lor, pe când mergeau împleticit prin dom în sensul acelor de ceasornic.

O singură dată au dat în drumul lor de raza laserului P, o dâră subţire şi dreaptă. Neputând s-o ocolească, au trecut prin ea. Jacob a tresărit de durere când i-a apărut o linie însângerată pe partea exterioară a coapsei drepte şi pe cea interioară a coapsei stângi. Dar au continuat să meargă.

L-au găsit pe Fagin, care era în comă. Un sunet slab îi ieşea din băşică şi clopoţeii de argint scoteau un dangăt subţirel, dar extraterestrul nu a răspuns la întrebările lor. Când au încercat să-l mute din loc, le-a fost imposibil. Gheare ascuţite ieşiseră din rădăcinile-teci ale lui Fagin şi se înfigeau acum în materialul flexibil al punţii. Erau duzini şi nu puteau fi scoase de acolo cu niciun chip.

Jacob avea altă treabă de care să se ocupe. Şovăielnic, l-a ocolit pe Kanten împreună cu LaRoque. S-au îndreptat clătinându-se spre culoarul cu batardouri de pe o parte a

domului.

Jacob s-a oprit un pic lângă interfon să-şi tragă sufletul.

– Hel… Helene…

A aşteptat. Dar nu i-a răspuns nimeni. Îşi auzea din partea de sus ecoul slab al propriilor cuvinte. Aşa şi-a dat seama că nu mecanismul era de vină. Dar ce nu era în regulă?

– Helene, mă auzi? Culla a murit! Iar noi suntem destul de grav răniţi… Tu… tu sau Chen… să vină cineva jos… şi să aranjeze…

Aerul rece care sufla din laserul de referinţă l-a făcut să tremure. Nu mai putea vorbi. Cu ajutorul lui LaRoque, a străbătut culoarul poticnindu-se şi s-a prăbuşit pe podeaua înclinată a buclei gravitaţionale.

Stând pe o parte pentru a-şi feri spatele ars, l-a apucat un acces de tuse. Încet, i s-a calmat criza, lăsându-l epuizat şi cu dureri în piept.

S-a străduit să nu adoarmă. Odihnă. Să se odihnească o clipă aici, apoi s-o ia în jurul părţii de sus. Să descopere ce nu era în regulă.

Braţele şi picioarele îi trimiteau spre creier impulsuri extrem de dureroase. Erau prea multe şi mintea nu i se putea concentra să le alunge pe toate. Simţea că are o coastă ruptă, probabil în urma încăierării cu extraterestrul.

Dar asta nu era nimic pe lângă pulsaţia apăsătoare din partea stângă a capului. Avea senzaţia că acolo era un cărbune aprins.

Puntea buclei gravitaţionale părea ciudată. Câmpul *g,* înfăşurat strâns în jurul lui, ar fi trebuit să-i apese uniform corpul. În loc de asta, părea să se umfle ca suprafaţa unui ocean, făcând vălurele de lumină şi greutate sub spatele său.

În mod clar, ceva nu era în regulă. Dar se simţea bine, parcă era legănat ca un prunc. Ce bine ar fi să adoarmă!

– Jacob! Slavă Domnului!

Vocea Helenei a răsunat în jurul lui, dar tot i se părea că vine de departe – clară, caldă, prietenoasă – dar şi nerelevantă.

– Nu-i timp de vorbă! Vino repede aici, dragule! Câmpurile *g* pornesc! O trimit pe Martine…

S-a auzit un păcănit şi vocea s-a stins.

Ar fi fost frumos să o revadă pe Helene, s-a gândit el cu mintea înceţoşată. Câtva timp nu s-a mai gândit la nimic.

* * *

L-a visat pe Sisif, omul blestemat de zei să urce un bolovan pe

o colină nesfârşită. Jacob s-a gândit că Sisif găsise o şmecherie. El reuşea să facă dealul să creadă că era plat, deşi arăta ca o colină. O mai făcuse şi înainte.

Dar de această dată dealul era furios; plin de furnici care i se urcau pe corp şi îl înţepau dureros peste tot. O viespe îşi depunea ouăle în ochiul lui.

Ba mai mult, era o păcăleală. Colina era lipicioasă din loc în loc şi nu-l lăsa să plece de acolo. În alte părţi era alunecoasă, iar corpul lui era prea uşor pentru a se menţine pe suprafaţa ei. Se deplasa cu o lentoare exasperantă.

Nici nu-şi mai amintea ce trebuie să faci ca să te târăşti. Dar regulile făceau parte din el. Cel puţin, îl ajutau să se mişte.

Şi bolovanul îl ajuta. Nu trebuia decât să-l împingă puţin. Se rostogolea mai mult de unul singur. Asta era bine, dar îşi dorea să nu geamă aşa. Bolovanii nu ar trebui să geamă. Mai ales nu în franceză. Nu era corect să-l oblige să-l asculte.

S-a trezit confuz, văzând un culoar cu batardouri. Nu era sigur care, dar nu era prea mult fum acolo.

Afară, după punte, vedea începutul unei întunecimi, al unei transparenţe, revenind la ceaţa roşie a cromosferei.

Era oare un orizont acolo? O margine a Soarelui? Fotosfera plată se întindea în faţa lui, un covor pufos de flăcări stacojii şi negre. La adâncime se târau, mişcându-se aproape imperceptibil. Pulsa, iar filamentele formau modele alungite deasupra jeturilor unduitoare.

Se tot unduiau înainte şi înapoi, Sol se unduia în faţa ochilor lui.

* * *

Millie Martine stătea în prag, cu mâna la gură şi o expresie îngrozită pe chip.

El ar fi vrut s-o liniştească. Totul era foarte bine şi aşa avea să fie de acum încolo. Mr. Hyde murise, nu? Jacob îşi amintea că-l văzuse pe undeva, printre ruinele castelului său. Faţa îi era complet arsă, orbitele goale şi emana un miros groaznic.

Apoi a simţit că-l prinde ceva. Era acum înspre culoar. Mai avea o pantă înclinată de trecut. S-a rostogolit înainte şi nu şi-a mai amintit cum a ajuns la uşă.

PARTEA A X-A

Ce minunat e să vezi galaxia prin găurile ferestrei de hârtie.

Kobayashi Issa (1763–1828)

30
Opacitate

Comisarul Abatsoglou: Atunci ar fi corectă afirmaţia că toate sistemele bibliotecii au căzut înainte de sfârşit?

Profesorul Kepler: Da, domnule comisar. În cele din urmă, toate s-au deteriorat într-o aşa măsură că n-au mai putut fi folosite. Singurele mecanisme care au funcţionat până la sfârşit au fost componentele concepute pe Pământ şi realizate de personal terestru. Mecanisme care, dacă pot să adaug, au fost declarate excedentare şi inutile de Pil Bubbacub şi mulţi alţii, atunci când au fost fabricate.

C.A.: Sper că nu insinuezi că Bubbacub ştia dinainte…

P.K.: Nu, bineînţeles că nu. În felul său, s-a înşelat mai rău decât noi, restul. Împotrivirea lui a fost doar din considerente estetice. Nu voia ca acel compresor de timp galactic şi sistemele de control al gravitaţiei să fie înghesuite într-o carcasă de ceramică şi legate prin acelaşi sistem arhaic de răcire.

Câmpurile de reflexie şi laserul refrigerator erau bazate pe legi ale fizicii cunoscute de oameni în secolul XX. Normal că a obiectat la insistenţa noastră „superstiţioasă” de a construi o navă în jurul lor, pentru că sistemele galactice le făceau să fie de prisos, dar şi pentru că era convins că acel contact anterior cu ştiinţa pământenilor fusese o acumulare jalnică de adevăruri spuse pe jumătate, şi fetişuri.

C.A.: Dar „fetişurile” au funcţionat când aparatura cea nouă a dat greş.

P.K.: Cu toată sinceritatea, domnule comisar, trebuie să vă spun că asta a fost o binecuvântare. Sabotorul credea că n-au importanţă, aşa că n-a încercat să le strice din prima. I s-a refuzat şansa de a-şi corecta greşeala.

Comisarul Montes: Un lucru nu înţeleg, doctore Kepler. Sunt sigur că unii dintre colegii mei îmi împărtăşesc nedumerirea. Înţeleg că deSilva, căpitanul navei solare, a folosit laserul

refrigerator ca să detoneze cromosfera. Dar, ca să facă asta, femeia trebuia să mărească acceleraţia la *o valoare mai mare decât gravitaţia de la suprafaţa Soarelui!* Şi ar fi putut să scape cât timp rezistau câmpurile gravitaţionale. Dar ce s-a întâmplat când n-au mai reuşit? N-au fost imediat supuşi unei forţe care putea să-i strivească?

P.K.: Nu imediat. Dezastrul s-a produs în faze; mai întâi, câmpurile de reglaj fin au menţinut tunelul buclei gravitaţionale la emisfera instrumentală, „partea cealaltă”, apoi a intervenit ajustarea automată a turbulenţelor şi, în cele din urmă, s-a produs o pierdere treptată a principalului câmp care compensa în interior atracţia Soarelui. Până să se strice ultimul, ajunseseră deja în partea de jos a coroanei. Căpitanul deSilva era pregătit când s-a întâmplat.

Ştia că dacă ar urca şi ar ieşi în linie dreaptă după ce căzuse compensarea internă, ar însemna sinucidere curată, dar s-a gândit s-o facă oricum, ca să ne parvină înregistrările ei. Alternativa era să permită navei să cadă, frânând doar cât să impună pasagerilor cam trei constante gravitaţionale.

Din fericire, există o cale să cazi într-un abis gravitaţional şi să ieşi de acolo. Helene a încercat să scape pe o orbită hiperbolică. A folosit aproape toată compresia laserului pentru a da navei o viteză tangentă în timp ce cădea din nou.

Practic, a dublat programul conceput pentru cufundări cu echipaj uman cu zeci de ani înainte de contact; o orbită superficială, folosind laserele pentru compresie şi răcire şi câmpurile electromagnetice pentru protecţie. Doar că această cufundare a fost neintenţionată şi nu prea superficială.

C.A.: Cât de aproape au ajuns?

P.K.: Păi, poate vă amintiţi că, în toată confuzia creată, căzuseră de două ori înainte: o dată când compresia *g* i-a lăsat baltă şi a doua oară când Solarienii au pierdut controlul asupra navei. Ei bine, în timpul celei de-a treia căderi, au ajuns mai aproape de fotosferă decât în oricare altă ocazie. I-au atins practic suprafaţa.

C.A.: Dar turbulenţa, doctore! Fără gravitaţia internă sau compresie temporală, de ce nu a fost nava zdrobită?

P.K: Am învăţat o mulţime despre fizica solară din această cufundare nereuşită, domnule. Cel puţin de data asta, cromosfera era mult mai puţin turbulentă decât se aştepta oricine... adică toţi, în afară de câţiva dintre colegii mei, cărora le datorez umilele mele scuze. Dar cred că cel mai important factor a fost pilotajul navei. Helene a făcut pur şi simplu imposibilul. Înregistratorul automat este examinat acum de cei de la TAASF. Singurul lucru mai mare decât încântarea pe care le-au produs-o benzile a fost necazul provocat de imposibilitatea de a-i acorda ei o medalie.

Generalul Wade: Da, starea echipajului i-a supărat mult pe cei din echipa de salvare TAASF. Nava arăta ca retragerea lui Napoleon din Rusia! Nemaifiind nimeni în viaţă, să spună ce se întâmplase, înţelegeţi de ce am fost aşa nedumeriţi până am pus benzile.

Comisarul Nguyen: îmi închipui. Rareori vă aşteptaţi să primiţi un transport de bulgări de zăpadă din iad. Presupunem, doctore, că, totuşi, din motive evidente, comandantul a evaluat sistemul de pompare a căldurii în partea rece...

P.K.: Cu toată sinceritatea, domnule comisar, nu cred că se putea. Cred că deSilva s-a gândit să păstreze rece interiorul ca să reziste toate înregistrările. Dacă laserul de referinţă ar fi dat prea multe erori în celălalt sens, ar fi fost prăjiţi. Cred că singurul ei gând a fost să protejeze aceste benzi. Probabil că se aştepta să iasă din Soare având consistenţa gemului de căpşuni.

Nu cred că s-a gândit la efectele biologice ale îngheţului. Vedeţi, în multe privinţe, Helene era oarecum neştiutoare. Era la curent cu noutăţile din domeniul ei, dar nu cred că ştia de progresele înregistrate de criochirurgie în zilele noastre. Cred că va fi foarte surprinsă când se va trezi peste un an.

Ceilalţi îl vor lua probabil ca pe un miracol de duzină. Cu excepţia domnului Demwa, desigur. Nu cred că pe domnul Demwa îl va surprinde ceva... *sau* că va considera revenirea la viaţă un miracol. Omul e indestructibil. Cred că a aflat-o deja, indiferent pe unde-i umblă conştiinţa în somnul său îngheţat.

31
Propagare

Primăvara, balenele pleacă din nou spre nord.

Mai multe cocoaşe negre care ieşeau la suprafaţă şi împroşcau cu apă în depărtare nu erau născute încă atunci când stătuse el ultima dată pe mal şi se uitase la migraţia ce trecea prin ocean. Se întreba dacă mai cânta vreo balenă cenuşie „Balada lui Jacob şi a Sfinxului."

Probabil că nu. Oricum, nu fusese niciodată cântecul preferat al balenelor cenuşii. Era şi prea ireverenţios… nişte icre negre pentru firea lor modestă. Balenele cenuşii erau nişte snoabe mulţumite de ele, dar el le iubea oricum.

În aer răsuna zgomotul talazurilor ce se spărgeau de stâncile de la picioarele sale. Era umed de la apa mării şi îi umplea plămânii cu o senzaţie paradoxală de foame şi saţietate în acelaşi timp, pe care alţii o aveau când inspirau adânc mirosul dintr-o brutărie. Era o seninătate ce venea odată cu pulsul oceanului, plus speranţa că mareea va aduce la ţărm schimbările.

I se dăduse un scaun cu rotile la spitalul din Santa Barbara, dar el prefera bastonul. Nu îi oferea la fel de multă mobilitate, dar exerciţiile fizice aveau să-i scurteze convalescenţa. În cele trei luni după ce se trezise în acea fabrică de organe antiseptică îşi dorise cu disperare să se pună din nou pe picioare şi să experimenteze ceva plăcut, natural de murdar.

Cum ar fi felul de a vorbi al Helenei. Sfida orice logică prin faptul că o persoană născută în perioada de înflorire a Birocraţiei putea fi atât de slobodă la gură, încât să-l facă pe un Cetăţean al Confederaţiei să roşească. Dar atunci când Helene simţea că e între prieteni, limbajul ei devenea impresionant şi vocabularul uimitor. Spunea că i se trăgea de la faptul că se născuse pe un satelit energetic. Apoi zâmbea şi refuza să mai dea alte explicaţii, până când el nu-i făcea nişte lucruri pe care le doreau amândoi, dar pentru care ea *ştia* că nu era încă pregătit. De parcă ea era!

Mai era o lună până îi vor scoate doctorii de sub hormonii inhibitori, după ce se încheia cea mai mare parte a regenerării celulare. Şi încă o lună până când vor fi destul de sănătoşi pentru orice, inclusiv un zbor în spaţiu. Şi totuşi, ea insista să scoată din

sertar acel exemplar uzat din *NASA Sutra,* întrebându-se ironic dacă el avea suficientă vigoare!

Păi, doctorii spuneau că sentimentul de frustrare ajută recuperarea. Sporeşte voinţa de a reveni la normal sau alte asemenea aiureli.

Dacă Helene avea să continue să-l mai tachineze mult timp, *cu toţii* vor fi uimiţi! Jacob nu credea oricum prea mult în programe fixe.

Ifni! Ce bine arăta apa aceea! Plăcută şi rece. *Trebuie* să existe un mod de a face nervii să crească mai repede! Ceva care să ajute chiar mai mult decât autosugestia.

S-a întors cu spatele la stânci şi a luat-o încet spre curtea interioară a casei lungi, cu multe coridoare, unde stătea unchiul său. S-a folosit de baston cât a vrut, poate mai mult decât era necesar, bucurându-se de atingerea lui. În acest fel, să fii bolnav era mai puţin neplăcut.

Ca de obicei, unchiul James flirta cu Helene. Ea îl încuraja fără ruşine.

Aşa-i trebuie ticălosului ăsta bătrân, s-a gândit el, după toate necazurile pe care le pricinuise.

– Băiete! Unchiul James şi-a ridicat mâinile. Tocmai ne gândeam să venim după tine, sincer.

Jacob a zâmbit cu nonşalanţă.

– Nicio grabă, Jim. Sunt sigur că exploratorul interstelar care e cu tine are o mulţime de lucruri interesante să-ţi povestească. I-ai spus, dragă, povestea aia cu gaura neagră?

Helene a zâmbit răutăcios şi a făcut un gest pe ascuns.

– Păi, de ce, Jake, tu mi-ai zis să nu i-o spun. Dar, dacă crezi că unchiul tău ar vrea s-o asculte…

Jacob a scuturat din cap. O să se ocupe el de unchiul lui. Helene era uneori un pic prea dură.

Doamna deSilva era un pilot excelent şi, în ultimele luni, fusese şi un complotist cu imaginaţie. Dar relaţia dintre ei îl ameţea pe Jacob. Personalitatea ei era… puternică.

Când aflase, la trezire, că nava *Calypso* plecase în călătorie, Helene se alăturase echipei destinate noului *Vesarius II.* Motivul, anunţase ea cu tupeu, era să aibă trei ani la dispoziţie ca să-l supună pe Jacob Demwa la un curs complet de condiţionare pavloviană. La sfârşitul acestui interval, ea avea să sune dintr-un clopoţel şi el va decide probabil să devină un călător interstelar.

Jacob avea rezervele sale, dar era deja clar că Helene deţinea

controlul complet asupra glandelor lui salivare.

* * *

Unchiul James era mai tulburat decât îl văzuse vreodată. Politicianul aproape mereu imperturbabil părea să nu se simtă în largul său. Farmecul său de libertin moştenit de la neamul Alvarez era îmblânzit. Capul său cu păr cărunt se clătina emoţionat. Ochii lui verzi păreau neobişnuit de trişti.

– Jacob, băiete, oaspeţii noştri au venit. Aşteaptă în birou şi Christien se ocupă de ei.

– Acum sper să fii rezonabil în această privinţă. Nu exista niciun motiv să-l inviţi pe tipul ăsta din guvern. Puteam să rezolvăm noi asta.

– Acum, din câte văd…

Jacob şi-a ridicat mâna liberă.

– Unchiule, te rog. Noi am trecut prin asta.

– Chestiunea trebuie adjudecată. Dacă refuzi serviciile celor de la Înregistrări Secrete, va trebui să convoc un consiliu de familie şi să expun problema. Îl ştii pe unchiul Jeremy, probabil va alege să anunţe totul în public. Va avea o presă bună, e-n regulă, dar Departamentul de Procese Deschise va prelua apoi cazul, iar tu îţi vei petrece cinci ani cu o mică chestie care face „bip… bip… bip…” în fund.

Jacob s-a sprijinit de umărul Helenei, mai mult pentru contactul cu pielea ei decât pentru susţinere, şi şi-a plimbat ambele mâini prin faţa unchiului James. Cu fiecare „bip”, faţa aristocratică a omului mai pălea puţin. Helene a început să chicotească, apoi să sughiţe.

– Scuză-mă, a spus ea cu modestie.

– Nu fi sarcastică, i-a replicat Jacob.

A ciupit-o, apoi şi-a cerut bastonul.

* * *

Biroul nu era la fel de impresionant precum cel de la Alvarez Hall, din Caracas, însă casa aceasta era în California. Asta compensa multe. Jacob spera ca el şi unchiul său să mai vorbească şi după ziua de astăzi.

Pereţii cu stucatură şi grinzi false accentuau aspectul spaniol. Casetele din sticlă care conţineau colecţia lui James de publicaţii clandestine din era Birocraţiei ieşeau bine în evidenţă pe rafturile de cărţi.

Pe peretele de deasupra şemineului era sculptat un motto lung:

„Oamenii uniţi nu vor fi niciodată înfrânţi.”

Fagin a cântat un salut călduros. Jacob s-a înclinat în faţa lui şi i-a răspuns cu un salut formal lung, doar ca să-i facă plăcere Kantenului. Fagin îl vizitase adesea la spital. La început, relaţia lor fusese dificilă – fiecare fiind convins că era profund îndatorat celuilalt. În cele din urmă, conveniseră să nu fie de acord.

Când intrase echipa de salvare TAASF în nava solară, pe când aceasta era aruncată brusc pe orbita hiperbolică asistată de laser, membrii ei fuseseră uimiţi de starea jalnică a echipajului uman îngheţat. Nu aveau idee ce era de făcut cu corpul zdrobit al Pringului din partea cealaltă a navei. Dar ce i-a şocat cel mai mult a fost Fagin, atârnând cu susul în jos de ţepii mici şi ascuţiţi ai rădăcinilor-teci în timp ce laserul îi scotea fixarea puternică.

Frigul nu-i scindase aproape un sfert din celule, aşa cum făcuse în cazul oamenilor, şi părea să fi scăpat nevătămat din călătoria zdrobitoare prin fotosferă.

Fără să vrea, Fagin de la Institutul Progresului – veşnicul observator şi pungaş – devenise un personaj unic. Era probabil singurul sofont în viaţă care putea descrie cum era să zbori cu susul în jos, prin focul dens, opac, al fotosferei. Acum avea propria lui poveste de spus.

Trebuie să fi fost dureros pentru Kanten. Nimeni nu credea o vorbă din povestea lui până când nu au fost vizionate din nou înregistrările Helenei.

* * *

Jacob l-a salutat pe Pierre LaRoque. De la ultima lor întâlnire, omuleţul îşi recăpătase mult din coloritul său caracteristic, ca să nu mai spunem de apetit. Băgase în el cu poftă gustările lui Christien. Încă imobilizat în scaunul cu rotile, zâmbea şi clătina din cap în tăcere către Jacob şi Helene. Jacob bănuia că reporterul avea gura prea plină ca să vorbească.

Ultimul oaspete era un bărbat înalt, cu faţa îngustă, părul blond şi ochii albastru-deschis. S-a ridicat de pe canapea şi i-a întins mâna lui Jacob.

– Han Nielsen, la dispoziţia dumitale, domnule Demwa. Pe baza noilor rapoarte, sunt mândru să vă cunosc. Desigur, Agenţia pentru Înregistrări Secrete ştie tot atât de mult ca şi guvernul, aşa că sunt de două ori impresionat. Presupun, totuşi, că ne-ai chemat să ne ocupăm de o chestiune pe care nu trebuie s-o ştie

guvernul, nu?

Jacob şi Helene stăteau pe canapeaua din faţa lui, cu spatele la o fereastră de la care se vedea oceanul.

– Da, aşa e, domnule Nielsen. De fapt, sunt câteva chestiuni. Am vrea să solicităm Consiliului Terragenilor un sigiliu şi o adjudecare.

Nielsen s-a încruntat.

– Sunt sigur că vă daţi seama că acest consiliu e în faşă în momentul de faţă. Delegaţii desemnaţi de colonii nici n-au sosit încă. Funcţionarii de stat, ai Confederaţiei (oare fusese cât pe ce să spună cuvântul „birocraţi”?) nici măcar nu agreează ideea de a avea o Agenţie Secretă deasupra legii pentru a impune onestitatea în legătură cu legea străveche. Terragenii sunt şi mai puţin populari.

– Chiar dacă s-a demonstrat că acesta este singurul mod de a face faţă crizei cu care ne confruntăm de la Contact? a întrebat Helene.

– Chiar şi aşa. Federalii s-au împăcat cu ideea că, până la urmă, vom dobândi jurisdicţie asupra afacerilor interstelare şi interspecii, dar nu le convine, aşa că trag mereu de timp.

– Dar tocmai asta-i problema, a spus Jacob. Criza era serioasă înainte de dezastrul de pe Mercur, destul de gravă ca să impună crearea consiliului, dar încă se puteau lua măsuri împotriva ei. Misiunea „Exploratorii Soarelui” a schimbat probabil lucrurile.

Nielsen părea îndârjit.

– Ştiu.

– Oare? Jacob şi-a pus mâinile pe genunchi şi s-a aplecat în faţă. Ai văzut raportul lui Fagin asupra probabilei reacţii a Pililor faţă de greşelile minore ale lui Bubbacub descoperite pe Mercur. Şi raportul a fost scris cu mult înainte să iasă la iveală toată tărăşenia asta a lui Culla!

– Şi Confederaţia ştie totul, a zis Nielsen, făcând o grimasă. Toate acţiunile lui Culla, apologia lui ciudată, întregul rezumat.

– E bine până la urmă, a oftat Jacob. Ei *sunt* guvernul. Ei fac politica externă. În afară de asta, Helene n-avea cum să ştie prin ce am trecut noi acolo jos. A înregistrat totul.

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte, a spus Helene, până când Fagin nu mi-a explicat că poate ar fi mai bine dacă Federalii nu vor afla adevărul sau Consiliul Terragenilor ar fi mai potrivit să se ocupe de mizeria asta.

– Poate mai potrivit, dar ce te aştepţi de la noi… Consiliul, să

facem? Va dura ani buni până să fim acceptaţi şi să dobândim legitimitate. De ce am risca să intervenim în situaţia asta?

S-a lăsat tăcerea pentru câtva timp. Apoi Nielsen a ridicat din umeri.

A scos din servietă un cub mic de înregistrare, pe care l-a activat şi l-a pus în mijlocul camerei, pe podea.

– De discuţia asta nu va şti decât Agenţia pentru Înregistrări Secrete. De ce nu începeţi dumneavoastră, doamnă deSilva?

Helene a mimat numărătoarea inversă cu degetele.

– Unu, ştim că Bubbacub a comis un delict atât în ochii Institutului Bibliotecii, cât şi ai săi, falsificând un raport al bibliotecii şi stârnind confuzie pe „Exploratorii Soarelui"; de reţinut că a comunicat cu Solarienii şi că s-a folosit de „relicva Lethani" pentru a ne apăra de furia lor.

Credem că ştim motivele pentru care a făcut Bubbacub toate astea. Îi era ruşine că biblioteca nu reuşise să furnizeze informaţii despre Strigoii Soarelui. Mai voia şi să le dea peste nas tuturor din rasa de „pui de lup", demonstrându-le inferioritatea.

Conform Tradiţiei Galactice, situaţia asta s-ar fi rezolvat de la sine: rasa Pila şi biblioteca ar fi mituit Pământul „să-şi ţină gura". Confederaţia şi-ar fi ales răsplata, dar cu câteva condiţii, deşi rasa umană ar fi trebuit să înfrunte pe viitor ostilitatea Pililor doar pentru că mândria lor fusese rănită.

Oamenii puteau să facă mai multe eforturi pentru a înlătura statutul temporar de sofonţi al protejaţilor lor, cimpanzeii şi delfinii. S-a discutat şi ideea de a acorda omenirii un statut de protejat „adoptiv"... „de a o îndruma în această perioadă dificilă de tranziţie". Până acum, am rezumat totul destul de bine, nu?

Jacob a dat din cap aprobator.

– Foarte bine. Dar ai omis să pomeneşti de prostia mea. Pe Mercur, l-am acuzat *public* pe Bubbacub! Acel angajament pe doi ani pe care l-am semnat cu el nu a fost luat niciodată în serios, iar Federalii au aşteptat prea mult să pună sechestru de urgenţă pe acest caz. Probabil că până acum jumătate de galaxie a aflat povestea.

Asta înseamnă că am pierdut prin şantaj influenţa, oricât de mică, pe care am avut-o asupra rasei Pila. Nu-şi vor mai ascunde deloc eforturile de a ne „adopta" şi vor folosi „despăgubirile" pentru delictul comis de Bubbacub ca pretext pentru a ne obliga să acceptăm tot felul de ajutoare pe care nu le dorim.

I-a făcut semn Helenei să continue.

– Doi: ştim acum că în spatele acestui fiasco a stat Culla. Evident, Culla nu voia ca omenirea să afle de greşeala lui Bubbacub. Avea în minte propriul său şantaj.

Împrietenindu-se cu Jeffrey, l-a făcut pe cimpanzeu să încerce să se „elibereze”, înfuriindu-l astfel pe Bubbacub. Moartea ulterioară a lui Jeffrey a lăsat „Exploratorii Soarelui” într-o asemenea confuzie, încât Bubbacub a prins curaj şi s-a gândit că orice ar face va fi crezut. E posibil ca tulburarea mentală a lui Dwayne Kepler să fi făcut parte din acest plan, fiind indusă de Culla prin tehnica „provocării psihozei cu privirea”.

Dar cea mai importantă parte a planului lui Culla a fost să-i amăgească pe Strigoii antropomorfici. Partea asta a fost superb executată. Ne-a păcălit pe toţi. Cu astfel de talente, nu-i greu de înţeles de ce rasa Pring crede că îi poate duce de nas pe Pili ca să le acorde independenţa. Sunt specia cea mai înşelătoare pe care am întâlnit-o sau de care am auzit.

– Dar, dacă Pilii erau protectorii Pringilor, a obiectat James, şi dacă au susţinut evoluţia strămoşilor lui Culla dintr-un stadiu apropiat de animale, de ce n-a fost Bubbacub conştient de posibilitatea ca Strigoii să fie înşelătoria lui Culla?

– Dacă îmi îngăduiţi să spun şi eu ceva, a fluierat Fagin, Pringilor li s-a permis să aleagă asistentul care să-l însoţească pe Bubbacub. Institutul meu are informaţii din surse independente că acel Culla era o figură de oarecare importanţă pe una dintre planetele lor artificiale, realizate cu un efort artistic la care n-am fost martori până acum. Am pus reticenţa rasei Pring în această privinţă pe seama obiceiurilor moştenite de la Pili. Acum, putem totuşi presupune că nici Pilii n-au ştiut de această artă. În superioritatea lor arogantă, rasa Pila trebuie să fi colaborat fără să ştie la realizările Pringilor, denigrând strădaniile protejaţilor lor.

– Şi în ce constă această formă de artă?

– Logic, ar trebui să fie proiecţia de holograme. Probabil că Pringii au făcut experimente în timpul celor o sută de milenii ale uceniciei lor, ascunzându-se de Protectorii lor. Respect şi admir devotamentul necesar pentru a păstra un secret atâta amar vreme.

Nielsen a fluierat încetişor.

– Trebuie să-şi fi dorit din tot sufletul să fie liberi. Dar tot nu înţeleg, deşi am ascultat toate benzile, de ce a jucat Culla aceste feste misiunii „Exploratorii Soarelui”? Cu ce l-a ajutat moartea lui

Jeffrey, faptul că i-a înşelat pe Strigoii antropomorfici sau că l-a făcut părtaş pe Bubbacub la greşeala sa?

Helene i-a aruncat o privire lui Jacob. El a dat din cap afirmativ.

– E tot partea ta, Helene. Tu ţi-ai dat seama cel mai bine.

Helene a tras adânc aer în piept.

– Vezi, Culla n-a vrut niciodată ca Bubbacub să se expună pe Mercur. Şi-a făcut şeful să mintă şi să încerce şmecheria aia cu relicva Lethani, dar se aştepta ca acesta să fie crezut, măcar aici.

Dacă planul i-ar fi reuşit, ar fi raportat două lucruri la Institutul Bibliotecii: unu, că Bubbacub e un nebun şi un mincinos care fusese salvat dintr-o situaţie jenantă de mintea ageră a asistentului său, şi doi, că oamenii sunt doar o adunătură de idioţi inofensivi şi că trebuie ignoraţi.

O să dezvolt mai întâi primul punct.

La o primă privire, e clar că nimeni de acolo nu va crede povestea „strigoilor cu aspect uman” care plutesc în jurul unei stele, mai ales că biblioteca nu îi menţionează!

Imaginaţi-vă cum ar reacţiona galaxia la o poveste despre creaturi din plasmă care „ameninţă cu pumnii” şi evită ca prin minune să fie filmate, ca să nu fie nicio dovadă a existenţei lor! Auzind toate acestea, majoritatea observatorilor nu s-ar fi ostenit niciodată să examineze probele pe care le *avem* noi, înregistrările cu toroizi şi cu *adevăraţii* Solarieni!

Întreaga galaxie priveşte „cercetarea” de pe Terra cu un dispreţ uşor amuzat. Culla voia probabil să fie luată în râs expediţia „Exploratorii Soarelui”, fără a avea şansa de a-şi expune dovezile.

În capătul celălalt al camerei, Pierre LaRoque a roşit. Nimeni n-a spus nimic despre remarcile pe care le făcuse el în legătură cu „cercetarea terestră” în urmă cu peste un an.

– Explicaţia rapidă pe care ne-a dat-o Culla când a încercat să ne omoare pe toţi a fost că a contrafăcut Strigoii pentru binele nostru. Dacă păream absurzi, puteam totuşi să facem valuri când am fi anunţat existenţa vieţii în Soare… un eveniment care ar fi făcut mai multă reclamă omenirii într-o vreme în care trebuia să studieze în linişte ca să-i ajungă din urmă pe toţi ceilalţi.

Nielsen s-a încruntat.

– Poate că avea şi el dreptatea lui.

Helene a ridicat din umeri.

– Acum e prea târziu. Oricum, aşa cum v-am mai spus, se

pare că acel Culla intenţiona să raporteze bibliotecii şi rasei Soro că noi, oamenii, suntem nişte idioţi inofensivi şi, mai important, că Bubbacub fusese şi el tras pe sfoară ca şi fiinţele umane… adică crezuse în Strigoi şi minţise pe baza acestei credinţe! Helene s-a întors cu faţa la Fagin. E un rezumat bun al celor discutate, Kant Fagin?

Kantenul a fluierat dulce.

– Aşa cred. Având încredere în „sigiliul” Agenţiei pentru înregistrări Secrete, o să vă spun confidenţial că institutul meu a primit informaţii secrete privitoare la activităţile Pringului şi Pilului, care sunt logice acum, în lumina celor aflate aici. Rasa Pring este evident implicată într-o campanie care urmăreşte discreditarea Pililor. Asta e o ocazie, dar şi un pericol pentru omenire.

Ocazia constă în faptul că a voastră Confederaţie poate oferi probe care atestă trădarea lui Culla faţă de rasa Pila, în aşa fel încât acei sofonţi pot dovedi cum au fost manipulaţi. Dacă neamul Soro se răzbună apoi pe Pringi, rasa lui Culla va fi nevoită să caute un protector. Putea să i se retrogradeze statutul, să i se distrugă coloniile, să i se „reducă” populaţia.

– Poate omenirea va fi răsplătită imediat pentru această faptă, dar asta nu va schimba cu aproape nimic îndelungata duşmănie pe care i-o poartă rasa Pila. Psihologia lor nu funcţionează aşa. Poate vor sista pentru un timp încercările de a „adopta” omenirea. Ar putea fi dispuşi să accepte unele restricţii la despăgubirile pe care vor insista să le ofere pentru delictul lui Bubbacub. Dar pe termen lung, asta nu le va câştiga prietenia. Faptul că au o datorie faţă de omenire nu va face decât să le sporească ura.

În plus, multe din speciile mai „liberale”, pe a cărei protecţie a contat omenirea până acum, nu vor aprecia faptul că le oferi pililor un *casus belii* pentru alt Jihad de-al lor. Tymbrimienii ar putea să-şi retragă consulatul de pe Lună.

În sfârşit, mai sunt şi considerentele etnice. Mi-ar lua prea mult timp să discut despre toate motivele. Probabil că unii din ei nici nu le-ar înţelege. Dar Institutului Progresului îi e teamă să nu fie distruşi pringii. Sunt tineri şi impulsivi. Aproape ca şi fiinţele umane. Dar promit mult. Ar fi o mare tragedie ca întreaga specie să fie devastată din cauză că unii membri ai ei au vrut să pună în aplicare un plan pentru a sfârşi cu sclavia de milenii.

Din aceste motive, aş recomanda ca greşelile lui Culla să fie

ţinute în secret. Desigur, unele zvonuri tot se vor răspândi. Dar rasa Soro va ignora zvonurile puse în circulaţie de fiinţe ca oamenii.

Clopoţeii lui Fagin au sunat blând în briza care intra pe fereastră. Nielsen se uita ţintă la podea.

– Nu-i de mirare că acel Culla a încercat să se sinucidă şi să-i omoare pe toţi de la bordul navei când Jacob l-a dat de gol! Dacă pilii obţin o mărturie oficială despre acţiunile lui Culla, pringii sunt probabil condamnaţi!

– Ce crezi că va face Confederaţia? a întrebat Jacob.

– Să facă? A râs fără veselie. Păi, va oferi în genunchi pililor dovada, cu siguranţă, pe Ifni! Există o şansă de a-i opri să ne „dea” un sector întreg de Bibliotecă Locală, împreună cu un personal de zece mii de tehnicieni! Există o şansă de a-i opri să ne „dea” nave moderne pe care niciun inginer fiinţă umană nu le-ar putea înţelege şi niciun echipaj uman nu le-ar putea opera fără „consilieri”. Ar amâna pe termen nedefinit acele afurisite de „proceduri de adopţie”! Şi-a deschis larg braţele. Şi e destul de limpede că Confederaţia nu s-ar băga într-o belea pentru rasa unui sofont care ne-a omorât unul din Protejaţi, aproape că ne-a făcut praf proiectul cel mai important şi a încercat să-i facă pe oameni să pară nişte cretini în ochii altor popoare din galaxie!

– Şi, dacă înţelegi acum totul, poţi să-i învinuieşti?

Unchiul lui Jacob, James, şi-a dres glasul ca să atragă atenţia celorlalţi.

– Putem încerca să ţinem în secret întregul incident, a sugerat el. Am ceva influenţă în unele cercuri. Dacă pun o vorbă bună…

– Nu poţi să pui o vorbă bună, Jim, a spus Jacob. Ai luat parte la toată porcăria asta, într-o oarecare măsură. Dacă încerci să te amesteci, adevărul va ieşi la iveală până la urmă.

– Care-i adevărul ăsta? a întrebat Nielsen.

Jacob s-a încruntat la unchiul lui, apoi la LaRoque.

Francezul începuse să ciugulească imperturbabil din alte gustări.

– Ăştia doi fac parte dintr-o cabală al cărei scop e să submineze legile Supravegherii. Acesta e al doilea motiv pentru care v-am rugat să veniţi. Ceva trebuie făcut, şi mai bine ne ducem întâi la Înregistrările Secrete decât la poliţie.

Când a auzit pomenindu-se de poliţie, LaRoque s-a oprit din ciugulitul sendvişului său minuscul. S-a uitat la el, apoi l-a pus jos.

– Ce fel de cabală? a întrebat Nielsen.

– O societate alcătuită din Supravegheaţi şi unii cetăţeni, simpatizanţi ai lor, care se dedică în secret construirii de nave spaţiale... nave cu echipaje de Supravegheaţi.

Nielsen s-a îndreptat în scaun.

– Ce-ai spus?

– LaRoque le conduce programul de pregătire a astronauţilor. E şi cel mai bun spion al lor. A încercat să măsoare calibrarea reglajelor unui Generator de Gravitaţie al unei Nave Solare. Am benzile care o dovedesc.

– Dar de ce au vrut să facă aşa ceva?

– Şi de ce nu? Ar fi cea mai puternică... Dacă aş fi un Supravegheat, aş lua cu siguranţă parte la asta. Sunt o fire miloasă. Nu-mi plac deloc Legile Supravegherii. Dar sunt şi realist. Aşa cum stau lucrurile, Supravegheaţii au fost făcuţi o subclasă. Problemele lor psihologice sunt un stigmat care îi urmăreşte pretutindeni. Reacţionează într-un mod foarte uman, se strâng împreună să urască societatea „docilă şi domesticită” din jurul lor. Spun „Voi, Cetăţenii, credeţi că sunt violent, bine atunci, să mă ia naiba dacă nu aşa o să fiu!” Majoritatea Supravegheaţilor n-ar face niciodată vreun rău cuiva, orice ar spune scorurile lor la teste. Dar, confruntaţi cu acest stereotip, devin ceea ce se spune despre ei că sunt!

– Asta poate sau nu să fie adevărat, a intervenit Nielsen. Dar, dată fiind situaţia actuală, Supravegheaţii să aibă acces în spaţiu...

Jacob a oftat.

– Ai dreptate, bineînţeles. Asta nu poate fi permis. Nu încă. Pe de altă parte, nu putem nici îngădui Federalilor să dezlănţuie o isterie în această privinţă. N-ar face decât să agraveze lucrurile şi să amâne o formă mai târzie, mai serioasă, de revoltă.

Nielsen părea îngrijorat.

– Sper că nu sugerezi să se implice Consiliul Terragenilor în Legile Supravegherii, nu? Ar fi sinucidere curată! Publicul nu l-ar sprijini niciodată!

Jacob a zâmbit cu tristeţe.

– Aşa e. N-ar face-o. Chiar şi unchiul James ar trebui să fie de acord cu asta. Cetăţeanul de astăzi nici nu se gândeşte să schimbe statutul Supravegheaţilor, şi treaba lor că Terragenii n-au nicio autoritate. Dar de ce se ocupă Consiliul? Actualmente, de administrarea coloniilor extrasolare. În cele din urmă,

supervizează toate afacerile extrasolare. Şi asta le-ar da posibilitatea de a se implica în Legile Supravegherii, măcar simbolic, fără să ameninţe liniştea sufletească a nimănui.

– Nu înţeleg la ce te referi.

– Păi, bănuiesc că nu l-ai citit niciodată pe Aldous Huxley, nu? Operele lui aveau încă succes în copilăria Helenei, iar verii mei şi cu mine... trebuia să studiem unele dintre ele în tinereţea noastră – era al naibii de greu uneori, din cauza referinţelor temporale ciudate, dar merita efortul pentru spiritul şi incredibila intuiţie ale scriitorului.

– Bătrânul Huxley a scris o carte intitulată *Minunata lume nouă...*

– Da, am auzit de ea. Un fel de distopie, nu?

– Ceva de genul. Ar trebui s-o citeşti. Sunt acolo nişte profeţii stranii.

– În romanul acela, autorul îşi imaginează o societate cu nişte aspecte dezgustătoare, dar şi cu o anumită consistenţă şi propriul simţ al onoarei – înrudită cu etica unui stup, însă totuşi o etică. Atunci când diversitatea umană tot rejectează indivizi care nu se potrivesc în tiparul condiţionat al societăţii, ce crezi că face statul lui Huxley cu ei?

Nielsen s-a încruntat, întrebându-se unde vrea să ajungă interlocutorul său.

– Într-un stat gen stup? Cred că devianţii erau eliminaţi, omorâţi.

Jacob a ridicat un deget.

– Nu, nu chiar aşa. Aşa cum îl prezintă Huxley, acest stat are un fel de inteligenţă. Liderii sunt conştienţi că au introdus un sistem rigid care s-ar putea prăbuşi în faţa unui pericol neaşteptat. Îşi dau seama că devianţii reprezintă o supapă, o rezervă pe care să se bizuie în vremuri de restrişte, când rasa va avea nevoie de toate resursele sale. Şi totuşi, nu-i pot lăsa să se învârtă de colo-colo, ameninţând stabilitatea civilizaţiei.

– Şi atunci ce-au făcut?

– I-au exilat pe insule. Acolo li se permitea să-şi continue propriile experienţe culturale nederanjaţi de nimeni.

– Insule spui, nu? Nielsen s-a scărpinat în cap. E o idee extraordinară. De fapt e exact invers decât facem noi cu Rezervaţiile pentru Extratereştri, exilând Supravegheaţii din zone geografice controlabile şi apoi permiţând extratereştrilor să se ducă acolo şi să se amestece printre Cetăţenii care vin şi pleacă

după bunul lor plac.

– O situaţie intolerabilă, a mormăit James. Nu numai pentru Supravegheaţi, ci şi pentru extratereştri. Deh, Kant Fagin tocmai îmi spunea ce mult ar dori să viziteze Luvrul, Agra sau Yosemite!

– Toate la timpul lor, Prietene-James Alvarez, a ciripit Fagin. Deocamdată, sunt recunoscător pentru dispensa care îmi permite să vizitez această mică parte din California, o răsplată nemeritată şi mult prea generoasă.

– Nu ştiu dacă ideea cu „insulele” va funcţiona aşa de bine, a spus Nielsen, gânditor. Desigur, merită adusă în discuţie. Am putea să intrăm în toate detaliile altă dată. Ceea ce nu reuşesc să înţeleg e ce legătură are asta cu Consiliul Terragenilor.

– Extrapolează, l-a îndemnat Jacob. S-ar putea rezolva întru câtva problemele Supravegheaţilor dacă li s-ar atribui o insulă în Pacific, unde să-şi vadă de ale lor fără să fie urmăriţi peste tot zi de zi. Dar nu ar fi de ajuns. Mulţi Supravegheaţi se simt emasculaţi de la început. Nu numai că dreptul lor de a avea copii este limitat prin lege, dar sunt şi excluşi de la cea mai importantă aventură întreprinsă vreodată de omenire, expansiunea în spaţiu.

Această mică încurcătură în care s-au băgat LaRoque şi James este un exemplu elocvent pentru problemele cu care ne vom confrunta, dacă nu se găseşte un loc retras pentru ei, în aşa fel încât să se simtă implicaţi în viaţa socială!

– Un loc retras. Insule. Spaţiu… Doamne Dumnezeule! Nu poţi vorbi serios, omule! Să cumpărăm altă colonie şi să le-o dăm Supravegheaţilor! Când mai avem de plătit până peste urechi pentru cele trei pe care le-am primit? Trebuie să fii foarte optimist să crezi că asta se va aproba!

Jacob a simţit mâna Helenei strecurându-se în a lui. S-a uitat în treacăt la ea, dar expresia de pe faţa ei i-a fost de ajuns. Mândră, atentă şi cât pe ce să pufnească în râs, ca întotdeauna. Şi-a împletit degetele cu ale ei să acopere o porţiune cât mai mare de piele şi a strâns-o şi el.

– Da, i-a spus lui Nielsen. *Am* devenit cam optimist în ultimul timp. Şi cred că se poate face.

– Dar unde o să găsim credit? Şi cum vei obloji orgoliile rănite a jumătate de miliard de Cetăţeni care vor să colonizeze alte planete, când le oferi spaţiu ne-Cetăţenilor? La naiba, colonizarea n-ar merge oricum. Chiar şi *Vesarius II* va transporta doar zece mii de oameni. Există aproape o sută de milioane de

Supravegheaţi!

– Dar nu toţi o să vrea să plece, mai ales dacă obţin şi loc pe insule. În plus, sunt sigur că tot ce îşi doresc este să fie trataţi corect. Să li se dea şi lor o parte. Adevărata noastră problemă e că nu avem destule locuri pentru colonii şi posibilităţi de transport. Jacob zâmbi. Dar ce-ar fi dacă am convinge Institutul Bibliotecii să ne „doneze” fonduri pentru o colonie Clasa IV, plus câteva transporturi de tip Orion adaptate pentru echipaje umane?

– Şi cum te aştepţi să-i convingi? Sunt obligaţi să ne ofere compensaţii pentru greşeala lui Bubbacub, dar vor vrea să ni le dea în aşa fel încât să le servească scopurile, cum ar fi să ne facă total dependenţi de tehnologia galactică. În acest sens, vor fi sprijiniţi de aproape toate rasele. Ce i-ar putea face să schimbe forma în care vor să ofere compensaţiile?

Jacob şi-a deschis larg braţele.

– Uiţi că avem acum ceva pe care îl doresc ei… ceva foarte preţios, de care Institutul Bibliotecii are neapărată nevoie. Cunoştinţe!

Jacob şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos o bucată de hârtie.

– Asta e un mesaj cifrat pe care l-am primit adineauri de la Millie Martine de pe Mercur. Ea e încă imobilizată într-un scaun cu rotile, dar au vrut-o atât de mult acolo, că au lăsat-o să călătorească acum o lună.

Doctoriţa spune că au fost reluate cufundările complete în regiunile active. A fost şi ea o dată, având sarcina de a restabili contactul cu Solarienii. Până acum a reuşit să evite să le spună Federalilor prea multe despre ce a găsit, aşteptând să vorbească mai întâi cu Fagin şi cu mine.

Contactul a fost refăcut. Solarienii au vorbit cu ea. Sunt lucizi şi au o memorie de foarte lungă durată.

– Incredibil, a oftat Nielsen. Dar de ce am impresia că tu crezi că asta va avea implicaţii politice legate de problemele pe care le-am discutat aici?

– Gândeşte-te puţin. Cei de la bibliotecă vor crede că ne pot obliga să acceptăm compensaţiile în forma dorită de ei. Dar, dacă suntem abili, putem să-i şantajăm să ne dea ce dorim *noi.*

Faptul că Solarienii sunt vorbăreţi şi îşi amintesc trecutul îndepărtat – Millie sugerează că îşi aduc aminte de cufundările făcute de străvechi sofonţi cu atât timp în urmă, aşa că ar putea să fi fost înşişi strămoşii – înseamnă că am găsit o comoară

inestimabilă.

Asta înseamnă că biblioteca trebuie să încerce să afle tot ce poate despre ei. Mai înseamnă şi că descoperirea asta va beneficia de multă publicitate.

Jacob a zâmbit.

– Va fi complicat. Mai întâi trebuie să lăsăm impresia pe care o au deja, că misiunea „Exploratorii Soarelui” a fost un mare fiasco. Să-i facem să ne atribuie un Patent de Cercetare al Bibliotecii pentru Soare. O să-şi închipuie că nu ne va face decât să părem mai tâmpiţi. Când îşi vor da seama ce avem, vor trebui să cumpere la preţul fixat de noi!

Vom avea nevoie de Fagin să ne ajute să punem la punct detaliile, şi de toţi experţii din clanul Alvarez şi de colaborarea voastră, a Terragenilor, dar se poate face. Mai ales unchiul Jeremy se va bucura să afle că am de gând să-mi activez din nou capacităţile latente de atâta vreme şi să mă implic câtva timp în „politica murdară”, să dau o mână de ajutor.

James a pufnit în râs.

– Aşteaptă numai să audă verii tăi! Parcă îi şi văd tremurând!

– Spune-le să nu-şi facă griji. Nu, o să le zic eu însumi, când o să convoace Jeremy un consiliu de familie pe tema asta. Am de gând să mă asigur că toată treaba asta murdară se rezolvă în trei ani. După aceea o să mă retrag din politică, pentru totdeauna.

Înţelegeţi, voi fi plecat într-o lungă călătorie până atunci.

Helene a scos o scurtă exclamaţie şi şi-a înfipt unghiile în coapsa lui. Expresia ei era indescriptibilă.

– Asupra unui singur lucru am să insist, i-a spus el, întrebându-se dacă putea sau voia să-şi înăbuşe dorinţa de a râde sau vuietul din urechi. Va trebui să găsim o modalitate să luăm cu noi măcar un delfin. Poezioarele lui Makakai sunt foarte porcoase, dar am putea să obţinem provizii pe ele, în cele câteva locuri în care ne vom opri prin spaţiu.

„O lectură extrem de provocatoare, în care cititorii găsesc totul, de la acțiune care te ține cu sufletul la gură la secvențe rafinate, de o liniștită intimitate. Citind, ne întoarcem ori de câte ori ne invită autorul, până când povestea ia sfârșit."

Locus

„Cărțile din trilogia RĂZBOIUL ELITELOR sunt o lectură obligatorie."

The Encyclopedia of Science Fiction

„Nicio specie din întregul univers, poate cu excepția omului, n-a ajuns la stele fără a fi călăuzită de un ocrotitor. Oare o rasă misterioasă a început înălțarea omenirii într-un timp imemorial? Dacă este așa, de ce ne-a abandonat? De jur împrejurul Soarelui, prin cavernele de pe Mercur, exploratorii pregătesc cea mai spectaculoasă călătorie din istoria noastră. O călătorie în infernul fierbinte al Soarelui... în căutarea destinului nostru în plan cosmic. O serie minunată."

Science Fiction Times

revistanautilus.ro

NAUTILUS
science fiction

ISBN 978-606-579-636-2

nemira.ro